

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GUILLERMO DEL TORO Meksika'nın Guadalajara şehrinde doğup büyüyen Guillermo del Toro, 1993'te çektiği *Cronos* adlı filmle sinemaya adım attı. O günden beri *Mimic*, *The Devil's Backbone*, *Blade II*, *Hellboy I*, *Hellboy II* ve dünya çapında çok büyük övgü toplayan üç Oscarlı *Pan'in Labirenti* nı yönetti.

CHUCK HOGAN Chuck Hogan, aralarında *The Standoff* ve 2005 te Hammet Ödülü'nü kazanan ve Stephen King tarafından yılın en iyi on kitabından biri olarak gösterilen *Prince of Thieves*'in yer aldığı pek çok roman yazdı. *Prince of Thieves* çok yakında sinemaya uyarlanacak.

Guillermo del Toro • Chuck Hogan *Ölmeciil Tiir*
Üçlemesi - ikinci Kitap — Düşüş Özgün Adı: The
St rain Trilogy Book 2 — The Fail

İ t hak ı Yayınları - 707
Edebiyat -566
ISBN 978-605-375-101-4

1. Baskı Ocak, 2011, İstanbul

O Türkçe çeviri: Niran Elçi, 2010 O İthaki, 2010
O Guillermo del Toro ve Chuck Hogan, 2010

HarperCollins Publishersın alt kuruluşu olan William Morrow aracılığıyla
yayınlanmıştır.

Bu eserin tüm hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın herhangi bir alıntı yapılamaz.

Yayına Hazırlayan: Selçuk Aylar Sanat Yönetmeni: Murat Özgül Sayfa Düzeni ve
Baskıya Hazırlık: Özge Kılıç Kapak, İç Baskı: İdil Matbaacılık Davutpuşa Cıul.
No: 123 Kat: 1 Topkapı-İstanbul Tel: (0212) 482 36 01 Sertifika No: I 14 10

İthaki™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. ŞtiVnün yan kuruluşudur.
Mühürdar Cad. İlrer Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul Tel: (0216) 330 93
08 - 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34 ithaki(İlriIrIaki.com.tr - www.ithaki.com.tr -
www.ilknokta.com

Guillermo del Toro • Chuck Hogan

DÜŞÜŞ

Ölümcül Tür Üçlemesi - İkinci Kitap

Çeviren
NİRAN ELÇİ

:»L.L.:

Bu kitap Lorenza için, tüm sevgimle.

-GDT

En sevdiğim dört yaratık için.

-CH

EPHRAİ'M GOODVVEATHER'İN GÜNLÜĞÜ'NDEN ALINTI

Cuma, 26 Kasım

Dünyayı sona ermesi yalnızca altmış gün sünlü. Ve biz oradaydık. hesabını bizim vermemiz lazım -ihmallerimiz, kibrimiz...

Kriz Kongreye ulaşana, analiz edilene, yasalaştırılana ve sonunda veto edilene kadar, biz savaşı kaybetmiştik, bile. Ve gece onların olmuştı.

Artık bizim olmayan gündüzü özliiyorduk...

Ve bu bizim "inkar edilmesi imkânsız görüntülü kanıtımızın" dünyaya ulaşmasından birkaç gün sonraydı —kanıtın gerçekliği, ümidimizi tamamen yok edecek şekilde, Youtubcda çıkan binlerce alaylı itiraz ve parodi arasında boğulup gitmişti.

Video kay eltiniz gece programlarında bir espriye dönüştü, amma da ukalaydık, bah-hah-hah —ta ki alacakaranlık üzerimize çökene ve kocaman, aldırışsız bir boşlukla yüzleşme zamanı gelene kadar.

Halkın her tür salgına karşı ilk tepkisi hep aynıdır: İnkâr. İkincisi. Suçlayacak Birini Aramak.

Dikkatleri dağıtmak için her zamanki öcüler önümüze çıkarıldı: ekonomik sıkıntılar, sosyal huzursuzluk. ırkçı

suçlamalar, terörist tehditler.

Ama sonunda, kendimizle baş başa kaldık. Hepimiz. Bunun olmasına izin verdik, çünkü olabileceğine asla inanmamıştık. Bunun için fazla akıllıydık. Fazla gelişmiş. Fazla güçlü.

Ve şimdi karanlık çöktü.

Artık hiçbir şeyi bilmiyoruz, mutlak gerçekler yok — varlığımızın kökü yok. İnsan biyolojisinin temel ilkeleri. DNA şifremizle değil, kanla ve virüsle. yeniden yazıldı.

Parazitler ve iblisler her yerde. Artık bizi bekleyen gelecek, ölümle gelen doğal ve organik çürüme değil, karmaşık ve şeytani bir dönüşüm. Bedenlerimizin istila edilmesi. Bir başka şeye dönüşüm.

Komşularımızı, dostlarımızı, ailelerimizi aldılar bizden. Şimdi onların yüzlerini kullanıyorlar, tanıdıklarımızın, sevdiklerimizin yüzlerini.

Evlerimizden atıldık. Kendi krallıklarımızdan kovulduk ve bir mucize arayarak uzaklarda dolanıyoruz. Hayatta kalan bizler kana büründük, kırıldık, yenildik.

Ama dönüşmedik. Biz Onlar değiliz.

Henüz değil.

Bu, olayların bir kaydı ya da bir tarihçe değil, bir ağıt, fosillerin şiiri, uygarlık çağının sonunun bir hatırası.

Dinozorlardan geriye hemen hemen hiçbir iz kalmadı. Kehribara sıkışmış birkaç kemik, midelerindekiler ve dışkıları.

Tek umudum bizden geriye daha fazlasının kalması.

GRI GÖKLER

KNICKERBOCKER REHİN VE HEDİYELİK
EŞYA DÜKKANİ, EAST 118. CADDE,
SPANİSH HARLEM

PERŞEMBE, 4 KASIM

Aynalar kötü haber getirir, diye düşündü Abraham Setrakian, yeşilimsi floresan duvar lambasının altında durup, banyo aynasına bakarak. Yaşlı bir adam daha da yaşlı cama bakıyordu. Aynanın kenarları eskilikten kararmıştı, giderek merkeze doğru yayılan bir yozlaşma. Onun yansımasına. Ona.

Yakında (ileceksin.

Gilmili ^{slr^} a^{na} nna kadarını gösteriyordu. Öliime. hatta daha kötüsüne defalarca yaklaşmıştı; ama bu farklıydı. Aynadaki görüntüsünde bu kaçınılmazlığı görüyordu. Yine de, bir çeki ide. Setrakian eski aynaların gerçekliğinde teselli buluyordu. Onlar dürüst ve saftı. Karlısındaki ayna. yüzyıl balından kalma, muhteşem bir parçaydı, oldukça ağırdı, duvara kabloyla tutturulmuştu, eski seramikten belli bir açıyla sarkıyordu. Setrakian'tn yaşadığı dairede, duvarlara asılımı, y^{er}~ de duran, kitap raflarına yaslanmış seksen kadar giimiiş sırlı ayna vardı. Bir takıntı gibi topluyordu onları. Çölden geçen insanların suyun değerini bilmesi gibi, Setrakian da karşısına çıkan bir gümüş aynayı almadan geçmeyi imkânsız buluyordu —özellikle de kiiçik, taşınabilir olanları.

Ama bundan daha önemlisi, onların son derece kadim niteliklerine güveniyordu.

Popüler mitlerin aksine, vampirlerin aynada yansımaları vardır.

Kitle imalatı, modern aynalarda göze hiç farklı görünmezler. Ama gümüş sırlı aynalarda, yansımaları çarpıktır. Gümüşün fiziksel özelliği onların virüs dolu iğrençliklerini görsel olarak yansıtır -bir uyarı gibi. Tıpkı Pamuk Prenses hikâyesindeki ayna gibi, gümüş sırlı bir ayna da yalan söyleyemez.

Böylece, Setrakian —boğum boğum eklemlerindeki ağırlara iyi gelen sıcak yakıları, pudralarını, merhemlerini, artrit ilaçlarını koyduğu dolapla kalın porselen lavabo arasındaki— aynada yüzüne bakıyor, onu inceliyordu.

Burada, gittikçe solan gücüyle yüzleşiyordu. Bedeninin yalnızca bu olduğu gerçeğiyle: bir beden. Yaşlı ve zayıflayan bir beden. Çürüyen. Bir dönüşümün bedensel travmasına dayanabileceğinden emin değildi. Bundan her kurban canlı çıkamazdı.

Yüzü. Parmak izinden farksız derin çizgileri —zamanın, yüzüne bastığı parmak izi. Bir gecede yirmi sene daha yaşlanmıştı. Gözleri küçük, kuru ve fildişi gibi sararmış görünüyordu. Teni solmuştu, saçları fırtınanın yamyassı ettiği ince gümüşsü otlar gibi kafatasına yapışmıştı.

Tık-tık-tık...

Ölümün çağrısını işitti. Bastonu işitti. Kalbini.

Çarpık ellerine baktı, salt irade gücüyle bükülüp, o gümüş baston kılıcın kabzasını tutan, ama bunun dışında hiçbir şeyi beceriyle yapamayan ellerine.

Efendi ile yaptığı savaş onu çok zayıflatmıştı. Efendi, Setrakian'ın hatırladığından ya da varsaydığından daha güçlüydü. Efendi'nin doğrudan güneş ışığı altında hayatta kalabilmesinden doğan teoriler üzerinde düşünememişti henüz —güneş ışığı onu zayıflatıyordu ve damgalıyordu, ama yok etmiyordu. Virüsleri yok eden morötesi ışınlar onu, on bin gümüş kılıcın gücüyle biçiyor olmalıydı -ama korkunç yaratık ona direnmiş ve kaçmıştı.

Sonuçta yaşam, bir dizi küçük zafer ve daha büyük yenilgilerden başka neydi ki? Ama başka ne yapabilirdiniz? Pes mi ederdiniz?

Setrakian asla pes etmezdi.

Şu anda tahmin yürütmekten başka bir şey gelmiyordu elinden. Keşke *bunun* yerine /««// yapsaydı. Keşke, Efendi'nin içeride olduğunu öğrendiğinde bir şekilde binayı dinamitleseydi. Keşke Eph o son kritik anda onu kurtarmak yerine ölmesine izin verseydi...

Kaybedilen fırsatları düşünürken kalbi hızlanmıştı yine. Çırpınan, tekleyen atışlar. Sarsılan. İçinde sabırsız bir çocuk varmış da, kaçmak istiyormuş gibi.

Tık-tık-tık...

Kalp atışlarına eşlik eden alçak bir mırıltı vardı.

Setrakian onu iyi biliyordu: bu hiçliğin başlangıcıydı, hâlâ işleyen bir acil servis varsa, orada uyanmanın başlangıcı...

Tutulmuş parmaklarıyla kutudan beyaz bir hap çıkardı. Nitrogliserin, kalbine kan taşıyan damarları gevşetiyor, açılmalarına izin veriyor, kan akışını ve oksijen alimini artırarak göğüs ağrısını engelliyordu. Dilaltı tabletini, erimesi için, kupkuru dilinin altına yerleştirdi.

Hemen tatlı bir karıncalanma hissetti. Birkaç dakika sonra kalbindeki mırıltı dinecekti.

Hızlı etki eden nitrogliserin tablet ona güven veriyordu. Bunca tahmin, bunca suçlama ve yas: boşa harcanan beyin faaliyeti.

Şimdi buradaydı. Memleket edindiği Manhattan, içten içe yıkılarak, ona sesleniyordu.

777 JFK Havaalanı'na indiğinden beri bir hafta geçmişti. Efendi'nin gelişini ve salgının başlangıcını takip eden bir hafta. Setrakian ilk gazete haberlerinden itibaren, alışılmadık bir saat

te telefonun çalmasından bir sevdiğinin ölümünü sezen biri gibi tahmin etmişti bunu. Haber şehri pençesine almıştı. İnişten birkaç dakika sonra uçağın motorları tamamen durmuş, ışıkları sönmüş, pistte kalakalmıştı. Hastalık Kontrol Ve Önleme Mer- kezleri'nden görevliler koruyucu elbiseler içinde uçağa binmiş, tüm yolcuların ve mürettebatın ölmüş olduğunu, ama dört kişinin “kurtulduğunu” görmüşlerdi. Hayatta kalan bu kişiler hiç de iyi değillerdi, hastalık göstergeleri Efendi tarafından değiştirilmişti yalnızca. Uçağın kargo ambarındaki tabutunda saklanmış olan Efendi, Eldritch Palmer'in serveti ve nüfuzu sayesinde okyanusu aşmıştı: ölmeye yazgılı olan ama ölmek istemeyen, bunun yerine sonsuzluğu tadabilmek için gezegeni insanların ellerinden alıp Efendi'ye teslim etmeyi seçen bir adam. Virüs bir günlük kuluçka süresinden sonra ölü yolcuları harekete geçirmişti ve yolcular morgdaki masalardan kalkmış, vampir salgınına şehir sokaklarına taşımıştı.

Setrakian salgının boyutlarından haberdardı, ama dünyanın geri kalanı korkunç gerçeğe direniyordu. O zamandan bu yana, Londra'daki Heathrow Havaalanı'na inen bir uçağın daha motorları durmuş, kapılara giden yolda kalakalmıştı. Orly Havaalanına inen bir Air France jeti hiçbir hayat belirtisi göstermemişti. Tokyo'daki Narita Uluslararası Havaalanı'nda. Münih'teki Franz Joseph Strauss'ta. Tel Aviv'deki, güvenliğiyle ünlü Ben Gurion'da, kontra-terörist komandolar pistteki karanlık uçağa baskın düzenlemiş, 126 yolcunun tamamını ya ölü, ya da tepkisiz halde bulmuştu. Ama kargo bölümlerinin aranması ya da uçakların yok edilmesi uyarısı yapılmamıştı. Her şey çok hızlı oluyordu ve dezenformasyon ve inançsızlık hüküm sürmekteydi.

Bu şekilde devam etmişti. Madrid'de. Beijing'de. Varşova'da. Moskova'da. Brezilya'da. Auckland'da. Oslo'da. Sofya'da. Stockholm'de. Reykjavik'te. Jakarta'da. Yeni Delhi'de. Daha militan ve paranoyak bölgeler doğru işi yapmış, hemen havaalanı karantinaları başlatmış, ölü jetleri askeri güçlerle kordona almıştı, ama... Serrakian bu inişlerin salgını bulaştırmayı amaçlamaktan çok, taktik bir

oyalamaca olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. Haklı olup olmadığını ancak zaman gösterecekti -ama gerçekte çok kıymetli, küçük bir zaman dilimi vardı önlerinde.

Orijinal *strigoiler* —birinci nesil vampirler, Regis Air’ın kurbanları ve onların Kıymetlileri— şimdiye kadar ikinci olgunlaşma dalgasını başlatmışlardı. Çevrelerine ve yeni bedenlerine gittikçe alışıyorlardı. Uyum sağlamayı, hayatta kalmayı —gelişmeyi öğreniyorlardı. Gece çöktüğünde saldırıyorlardı, haberler şehrin büyük bölgelerinde “ayaklanmalardan” bahsediyordu ve bu kısmen doğrudu —güpegündüz yapılan yağmalar ve saldırılar yaygındı— ama kimse eylemlerin geceleyin zirveye çıktığından bahsetmiyordu.

Bu aksaklıklar ulus çapında görüldüğünden, ülkenin altyapısı çözülmeye başlamıştı. Gıda nakliyat zincirleri kırılıyor, dağıtımlar gecikiyordu. İşe gitmeyenlerin sayısı arttıkça insan gücü eksikliği çekiliyor, elektrik kesintileri ve kısıtlamaları yaşanıyor, ama bunlara çare olacak kimse bulunamıyordu. Polis ve itfaiyenin çağrılara cevap süresi uzamış, mahallelerinin güvenliğini kendi üzerine alan vatandaşların eylemleri ve kundakçılık olayları artmıştı.

Yangınlar çıkıyordu. Yağmacılar galebe çalıyordu.

Setrakian, içindeki genç adamı bir kez daha görebilmeyi dileyerek yüzüne baktı. Hattâ belki içindeki çocuğu. Koridorun ucundaki misafir odasında yatan genç Zachary Goochveatlî’ı düşündü. Bir şekilde, hayatının sonundaki yaşlı adam, oğlan için üzülüyordu —on bir yaşındaydı, ama şimdiden çocukluğu

nun sonuna gelmişti. Annesinin bedenini işgal etmiş, ölümden geri dönmüş bir şey oğlanın peşindeyken, masumiyetini yitirmişti...

Setrakian yatak odasındaki giyinme bölümüne gitti ve sandalyeye yöneldi. Bir eliyle yüzünü örterek oturdu ve yön duygusu kaybı hissinin geçmesini bekledi.

Büyük trajedi, yalnızlık hissine sebep olurdu ve şu anda bu duygu onu boğmaya çalışıyordu. Uzun zaman önce kaybettiği karısı Miriam'ın yasını tutuyordu. Sahip olduğu birkaç fotoğraf, karısının yüzüne dair anıları kaybetmesine sebep olmuştu. Sık sık baktığı bu fotoğraflar, karısının gerçek varlığını yakala- maksızın, görüntüsünü zaman içinde dondurmuştu. Miriam onun hayatının aşkıydı. Setrakian şanslı bir adamdı; bazen bunu hatırlamak güç oluyordu. Güzel bir kadına kur yapmış, onunla evlenmişti. Güzellik de görmüştü, şer de. Bir önceki yüzyılın en iyi ve en kötü taraflarına tanık olmuş ve hepsinden sağ çıkmıştı. Şimdi de sona tanık oluyordu.

Ephraim'in eski karısı Kelly'yi düşündü. Bir kez yaşarken, bir kez de ölümünden sonra karşılaşmıştı onunla. Adamın acısını anlıyordu. Bu dünyanın acısını anlıyordu.

Bir başka araba kazasının sesi geldi dışarıdan. Uzaktan gelen silah sesleri, ısrarla çalan alarmlar -arabalar, binalar— hepsi yanıtsız kalıyordu. Geceyi bölen çığlıklar, insanlığın son feryatlarıydı. Yağmacılar yalnızca mal ve eşya almıyordu —ruhları yağmıyorlardı. Yalnızca insanların sahip olduklarını almıyorlardı -sahipleniyorlardı.

Setrakian elini küçük sehpanın üzerinde duran kataloga koydu. Bir Sotheby's katalogu. Açık arttırma birkaç gün sonra yapılacaktı. Bu tesadüf değildi. Hiçbiri tesadüf değildi: yeni yaşanan güneş tutulması, okyanus ötesindeki çatışma, ekonomik daralma. Tıpkı dizilmiş domino taşlarının devrilmesi gibi.

Açık arttırma katalogunu aldı ve bir sayfayı aradı. O sayfada, herhangi bir resim olmaksızın, eski bir kitap tanıtılıyordu.

Occido Lumen (1667) - Strigoilerin ilk yükselişine dair eksiksiz bir anlatım ve onların varlığına karşı öne sürülen

bütün savların çürütülmesi. Çeviren merhum Haham Avidgor
Levy. Özel koleksiyon.
Resimli elyazması, orijinal cilt. Randevu alınarak görülebilir.
Tahmini fiyat 15-25 milyon \$.

B11 kitap -bir tıpkıbasım ya da bir fotoğraf değil— kitabın kendisi, düşmanı, *strigoileri* anlamak ve alt etmek için hayati öneme sahipti.

Kitap 1 508'de, Zagros Dağları'nda bir mağarada bulunan çömlüklerin içinden çıkan, eski Mezopotamyalılardan kalma bir kil tablet koleksiyonuna dayalıydı. Sümerce yazılmış ve son derece kırılgan olan tabletler zengin bir ipek tüccarına satılmıştı. Tüccar onları da yanına alıp Avrupa'nın her yerine yolculuk etmiş ve Floransa'da, odasında boğulmuş halde bulunmuş, ambarları da ateşe verilmişti. Ama tabletler kurtulmuş, iki büyücünün, ünlü John Dee ile, tarihte onun kadar iyi tanınmayan bir papaz yardımcısı olan Sessiz John'un ellerine geçmişti. Dee, Kraliçe I. Elizabeth'in danışmanıydı. Tabletleri çözememiş, ama 1608'e kadar büyü yaparken kullanabileceği bir araç olarak saklamıştı. O tarihte, fakirliğin pençesine düşerek —kızı Katilerine aracılığıyla- onları Fransa, Lorraine'de, eski Metz gettosundaki eğitimli haham Avidgor Levy'ye satmıştı. Haham, benzersiz yeteneklerini kullanarak, on yıllar boyunca tabletleri çözmek için çalışmış -başkalarının benzer tabletleri çözmeleri için üç yüz sene daha gerekecekti- ve sonunda bulgularını bir elyazması halinde, Kral XIV. Louis'ye armağan etmişti.

Metni alan kral, hahamın hapse atılmasını ve tabletlerle birlikte, kitapları ve kutsal eşyaları dahil tüm kütüphanesinin yok edilmesini emretmişti. Tabletler un ufak edilmiş, elyazması ise pek çok yasak hazine ile birlikte, bir mahzene konulmuştu. Kralın metresi olan Mme de Montespan, büyüye büyük ilgi duyan biri olduğundan, 1671'de elyazmasının mahzenden çıkarılmasını sağlamıştı. Elyazması, de Montespan'ın büyücüsü ve sırdaşı olan ebe La Voisin'in ellerinde kalmıştı. Ama Affaire de Poisons'u kuşatan bir isteri sırasında La Voisin sürgüne gönderilmişti.

Elyazması daha sonra, 1823 yılında, William Beckford'un ellerinde ortaya çıkmıştı. Beckford'un aşırılık sarayı Fonthill Manastırı'nın kütüphanesinde bulunan kitapların listesinde görünüyordu. Beckford orada doğal ve doğaüstü eşyalar, yasak kitaplar ve şok edici sanat eserleri topluyordu. Gotik Diriliş'e aracılık eden bina ve içindekiler, bir borcun ödenmesi için bir silah tüccarına satılmış ve kitap bir yüzyıl boyunca kaybolmuştu. 1911 senesinde, Marsilya'da yapılan bir müzayedede, yanlışlıkla ya da belki gizlilik amacıyla *Casus Lumm* başlığı altında listelenmişti; ama metin sergiye konulmamış ve şehir gizemli bir salgının pençesine düştüğünde müzayede iptal edilmişti. Takip eden senelerde, elyazmasının yok edildiği inancı yaygındı. Şimdi ise burada, New York'ta bulunuyordu.

Ama 15 milyon dolar? 25 milyon dolar? Elde edilmesi imkânsızdı. Başka bir yol olmalıydı...

En büyük korkusu, kimseye göstermeye cesaret edemese de, uzun zaman önce başlayan savaşın çoktan kaybedilmiş olmasıydı. Bütün bunların oyunun sonu olması; insanlığın kralının, kendisine 'şah' denildiği halde, küresel satranç tahtasında inatla kalan birkaç hamlesini yapıyor olması.

Setrakian, kulaklarındaki uğultuya karşı gözlerini yumdu. Ama uğultu sürdü -aslında, daha da güçlendi.

Daha önce hapın hiç böyle bir etkisi olmamıştı.

Setrakian bunu fark ettiğinde gerileli ve ayağa kalktı.

Sorun hap değildi. Uğultu her yerden geliyordu. Çok kuvvetli değildi ama duyuluyordu.

Yalnız değildiler.

Çocuk, diye düşündü Setrakian. Büyük bir çabayla doğruldu, sandalyeden kalktı ve Zack'in odasına yürümeye başladı.

T/k-tık-tık...

Annesi oğlunu almaya geliyordu.

Zack Goodsveather rehinci dükkanının çatısının köşesinde bağdaş kurup oturmuştu. Babasının bilgisayarını açık halde kucağındaydı.

Tüm binada, binadaki komşulardan birinin şifresiz bağlantısını kullanarak internete bağlanabildiği tek yer burasıydı. Kablosuz bağlantı zayıftı ve internetteki aramalarının sürünür- cesine ilerlemesine sebep oluyordu.

Ona babasının bilgisayarını kullanmayı yasaklamışlardı. Aslında, şu anda uyuyor olması gerekiyordu. On bir yaşındaki Zack normal gecelerde de uyumakta güçlük çekiyordu, bir süredir anne babasından saklamakta olduğu ciddi bir uykusuzluk vakasıydı bu.

Uykusuz-Zack! Yarattığı ilk süper kahraman buydu. Zac- hary Goodsvether tarafından yazılan, resimlenen, konuşma balonları doldurulan ve boyanan, seksen sayfalık, renkli bir çizgi roman. Geceleri New York sokaklarında devriye gezen, teröristleri, çevreyi kirlütenleri ve teröristleri önleyen bir ergen hakkındaydı. Battaniyeden pelerinin kıvrımlarını bir türlü düzgün çi- zememişti, ama yüzler fena değildi, kaslar da iyiydi.

Şimdi bu şehrin bir *Uykusuz-Zack*;t ihtiyacı vardı. Uyku bir lükstü. Onun bildiklerini herkes bilse, kimsenin güze alamayacağı bir lüks.

Onun gördüklerini herkes görmüş olsa.

Zack'in, üçüncü kattaki misafir odasında, kaz tüyü uyku tulumunun içinde uyuyor olması gerekiyordu. Oda yüklük gibi kokuyordu, dedesinin evindeki eski sedir oda gibi —saklambaç oynayan çocuklar dışında artık kimsenin açmadığı bir oda gibi. Bay Setrakian (ya da Profesör Setrakian —yaşlı adamın zemin kattaki rehinci dükkanını işlettiğini gören Zack hangi Unvanı kullanacağından hâlâ emin olamıyordu) bu küçük, tuhaf açılara sahip odayı depo olarak kullanıyordu. Yamuk kitap yığınları, pek çok eski ayna, eski giysilerle dolu bir gardrop ve bazı kilitli sandıklar —bir ataşla ya da tükenmez kalemle açılabilir türden sahte kilitlerle tutturulmuş değil (Zack denemişti), gerçekten kilitli.

Haşere uzmanı Fet -adam Zack'in ona V diyebileceğini söylemişti- aşağıdaki dükkandan çok eski, kasetle çalışan, 8 bitlik bir Nintendo sistemi ile ön yüzeyinde basılacak düğmeler yerine kocaman

kadranları ve topuz düğmeleri bulunan bir Sanyo televizyon getirmiş, odaya kurmuştu. Zack'in odada kalıp *Zel- da Efsanesi'm* oynamasını bekliyorlardı. Ama yatak odası kapısının kilidi yoktu. Zack'in babası ve Fet pencerenin üzerine, duvara demir parmaklıklar tutturmuştu — dışarıya değil, içeriye çakmışlardı ve duvar kırılarına tutturmuşlardı— Bay Setraki- an'ın 1970'lerden kaldığını söylediği bir kafesti bu.

Zack onu odaya kapatmaya çalışmadıklarını biliyordu. *Annesinin* girmesini engellemeye çalışıyorlardı.

Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezleri'nin sitesinde, babasının profesyonel sayfasını aradı ve “Sayfa Bulunamadı” uyarısı aldı. Demek hükümetin sitesinden çoktan silmişlerdi onu. “Dr. Ephraim Goodvweather” konulu haberleri aradığında bulduğu sonuçlar, babasının, vampire dönüşmüş bir insanın yok edilmesini gösterdiğini iddia ettiği bir video kaydıyla ortaya çıkan, itibarını kaybetmiş bir HKM görevlisi olduğunu iddia ediyordu.

Bu videoyu internete yüklemesinin (aslında videoyu Zack yüklemişti, ama babası onun yüklediği videoyu seyretmesine izin vermemişti) sebebinin, güneş tutulması isterisini kendi amaçları doğrultusunda kullanma arzusu olduğu iddia ediliyordu. Açık ki, iddiaların bu son kısmı tamamen b*ktandı. Babasının, insanların hayatını kurtarmaya çalışmak dışında ne “amacı” olabilirdi ki? Bir haber sitesi Goodvveather’ı “çekişmeli bir velayet davasına karışmış, alkolik olduğunu bizzat itiraf eden ve şu anda oğlunu kaçırıp saklanmış olduğuna inanılan” biri olarak tarif ediyordu. Okudukları Zack’in göğsüne adeta bir buz kütesinin oturmasına sebep oluyordu. Aynı makale Goodweather’ın eski karısının ve onun erkek arkadaşının şu anda kayıp olduğunu ve öldüklerinin varsayıldığını söylüyordu.

Bu günlerde her şey Zack’in midesini bulandırıyor, ama bu makaledeki yalanlar onu özellikle rahatsız etmekteydi. Hepsi yanlış, her kelime. Gerçekten de olanları bilmiyorlar mıydı? Yoksa... umurlarında mı değildi? Belki de *onlar* annesiyle babasının yaşadığı sorunları *kendi* amaçları için kullanmaya çalışıyorlardı?

Ya yorumlar? Yorumlar daha da kötüydü. Zack insanların babası hakkında söyledikleriyle, bu kimliği belirsiz yorumcuların kendini beğenmiş ukalalıklarıyla başa çıkamıyordu. Şu anda annesiyle ilgili korkunç gerçekle başa çıkması gerekiyordu —ve milletin bloglarda, forumlarda kustugu zehrin bayağılığı asıl sorunu tamamen ısıkalyordu.

Gerçekten ölmüş olmayan birinin yasını nasıl tutardınız? Sizi ele geçirmek için ezeli bir arzu duyan birinden nasıl korkardınız?

Dünya, gerçeği Zack’in bildiği haliyle bilse, babası itibarını geri kazanırdı ve sesini duyurabilirdi -ama bunların dışında hiçbir şey değişmezdi. Zack’in annesi, Zack’in hayatı bir daha asla aynı olmayacaktı.

Zack en çok da, bütün bunların hepsinin geride kalmasını

istiyordu. Olağanüstü bir şey olmasını, her şeyi yoluna koymasını, her şeyin normale dönmesini istiyordu. Küçükken olduğu gibi —beş yaşında talandı, bir ayna kırmıştı ve sonra kırık parçaların üstüne bir örtü atmış, bütün gece, annesiyle babası öğrenmeden önce aynanın eski haline gelmesi için tüm gücüyle dua etmişti. Ya da, annesiyle babasının yine birbirlerine âşık olmalarını dilemesi gibi. Bir gün uyandıklarında ne büyük bir hata yaptıklarını fark etmelerini dilemesi gibi.

Şimdi gizliden gizliye, babasının inanılmaz bir şey yapabilmesini diliyordu. Her şeye rağmen, Zack hâlâ onları bekleyen bir mutlu son olduğunu varsayıyordu. Hepsini bekleyen bir mutlu son. Hattâ belki annesini eski haline döndürebilecek bir şey.

Zack gözyaşlarını hissetti ve bu sefer onlarla mücadele etmedi. Çatıdaydı; yalnızdı. Annesini yine görmeyi çok istiyordu. Bu düşünce onu dehşete düşürüyordu —ama annesini özlüyordu. Onun gözlerine bakmayı. Sesini duymayı. Bütün bunları, eskiden can sıkıcı şeyleri açıkladığı gibi açıklamasını istiyordu kendisine. *Her şey yoluna girecek...*

Gecenin derinliklerinde bir yerde bir çığlık, onu içinde bulunduğu âna geri getirdi. Şehir merkezine doğru baktı, batı yakasında alevler ve siyah dumanlar gördü. Başını kaldırdı. Bu gece yıldız yoktu. Ve yalnızca birkaç uçak vardı. Akşam, tepesinden savaş jetlerinin geçtiğini duymuştu.

Zack yüzünü koluna sildi ve bilgisayarına döndü. Masaüstü- nü kısaca araştırdı ve görmemesi gereken videonun bulunduğu dosyayı buldu. Videoyu açtı, babasının sesini duydu ve kamerayı onun kullandığını anladı. Zack'ın kamerası, babasının ondan ödünç aldığı kamera.

İlk başta görmekte güçlük çekti. Bir barakanın içinde, karanlıkta bir şey. Çömelmiş, öne eğilmekte olan bir şey. Gırtlığın arkasından gelen bir homurtu ve tıslama. Zincirin yerde sü- riiniirken çıkardığı ses. Kamera yaklaştı, karanlık odağa geldi ve Zack yaratığın açık ağzını

gördü. Olması gerekenden çok daha geniş bir şekilde açılan bir ağız ve içinde kıvranan, ince bir gümüşbalığma benzeyen bir şey.

Barakadaki yaratığın gözleri iri iri açılmıştı ve dik dik bakıyordu. Zack yüzündeki ifadeyi hüznün ve incinmişlik sandı önce. Boynunda bir tasma —görünüşe göre bir köpek tasması— vardı ve zinciri toprak zemine tutturulmuştu. Yaratık karanlık barakanın içinde soluk görünüyordu, o kadar kansızdı ki, neredeyse parlıyordu. Sonra tuhaf bir gündeme geldi —*vız t-pat. ızıt-pat. vızıt-pat*— ve üç gümüş çivi, kameranın arkasından (babasından mı?) uçarak barakadaki yaratığa, iğneden mermiler gibi saplandı. Yaratık, acıya boğulan hasta bir hayvan gibi, boğuk bir sesle kükrerken kamera yukarıya döndü.

"Yeler." dedi videoda bir ses. Ses Bay Setrakian'a aitti, ama Zack'in o nazık, yaşlı rehinciden duyduğu hiçbir sese beüzemi- yord u. "Merhametimizi yitirmeyelim."

Sonra yaşlı adam kameraya girdi ve kulağa çok eski gibi gelen, yabancı bir dilde bazı sözcükler söyledi —adeta bir gücü çağırır ya da lanet okur gibi. Gümüş bir kılıcı kaldırdı -uzundu ve ay ışığında parlıyordu— ve barakadaki şey ulurken büyük bir kuvvetle savurdu.

Zack sesler duyunca daldığı videodan başını kaldırdı. Aşağıdaki sokaktan geliyordu. Diziüstü bilgisayarı kapattı, ayağa kalktı ve fazla uzanmamaya çalışarak, çatının kenarından 1 İS. Caddeye baktı.

Beş adamdan oluşmuş bir grup, rehinci dükkanına doğru yürüyordu ve ağır hareket eden bir arazi aracı da peşlerinden gelmekteydi. Silahları vardı —tabancalar— ve bütün kapıları dövüyorlardı. Arazi aracı, rehinci dükkanının tam önünde, kavşakta durdu. Gruptakiler binaya yaklaşarak güvenlik kapılarını

sarstılar. “Kapıyı aç!” diye bağıldılar.

Zack geriledi. Birinin onu aramaya gelmesi ihtimaline karşı odasına gitmesinin daha iyi olacağını düşünerek kapıya doğru düdü.

Sonra kızı gördü. Bir kızdı, genç bir kız, muhtemelen liseli. Bitişikteki arsanın diğer yanında, komşu çatının üzerinde duruyordu. Rüzgar uzun geceliğini kaldırıyor, dizlerinin çevresinde savuruyor, ama sırtına sarkan, dümdüz, dolgun saçlarının tek telini bile oynatmıyordu.

Kız tam kenarda duruyordu, hiç kıpırdamadan. Atlamak istermiş gibiydi. İmkansız atlayış. Atlamak isteyerek, ama başaramayacağını bilerek.

Zack bakakalmıştı. Neden, bilmiyordu. Emin değildi. Ama bir tahmini vardı.

Yine de elini kaldırdı. Ona el salladı.

Kız ona baktı.

Eskiden Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezleri için çalışan Dr. Nora Martinez ön kapının kilidini açtı. Çatışma kıyafetleri içinde, kurşun geçirmez yelekler ve saldırı silahları ile donanmış beş adam, kapıdaki parmaklığın arkasından ona baktılar. İki yüzlerinin alt yarısını mendillerle gizlemişti.

“Her şey yolunda mı, hanımefendi?” diye sordu içlerinden biri.

“Evet,” dedi Nora, rozet ya da herhangi bir arma var mı diye baktı ama bulamadı. “Bu parmaklık dayandığı sürece, her şey yolunda.”

“Kapı kapı dolaşıyoruz,” dedi bir başkası. “Binaları temizliyoruz. Şu tarafta sorun var.” -117. Cadde’nin olduğu yeri gösterdi- “Ama en kötü kısmının bu yönden geldiğini düşünüyoruz.” Harlem’i kastediyordu.

“Peki siz kimsiniz?..”

“Biz kaygılı vatandaşlarız, hanımefendi. Burada yalnız başınıza kalmasanız daha iyi.”

“O yalnız değil,” dedi Vasiliy Fer, Nora’nın arkasında belirerek. Fet, New York Şehri Haşere Kontrol Hizmetleri Bürosu için, bağımsız imha uzmanı olarak çalışıyordu.

Dışarıdakiler, bu iri yarı adamı süzdüler. “Rehinci sen misin?”

“Babam,” dedi Fet. “Ne tür bir sorun gördünüz?”

“Şehirde ayaklanan şu ucubeleri kontrol altına almaya çalışıyoruz. Kışkırtıcılar ve fırsatçılar. Kötü bir durumdan faydalanıyorlar ve daha da kötüleştiriyorlar.”

“Polis gibi konuşuyorsunuz,” dedi Fet.

“Şehirden ayrılmayı düşünüyorsanız,” dedi bir başkası, konuyu değiştirerek, “hemen gitmelisiniz. Köprüler ve tüneller tıkanı. Şehir boka bulandı.”

Bir başkası, “Bize yardım etmeyi düşünseniz iyi olacak. Bu konuda bir şey yapmak lazım,” dedi.

“Bir düşünelim,” dedi Fet.

“Gidelim!” diye seslendi, sokakta rölantide bekleyen arazi aracının sürücüsü.

“İyi şanslar,” dedi adamlardan biri, kaşlarını çatarak. “İhtiyacınız olacak.”

Nota onların uzaklaşmasını izledi, sonra kapıyı kapattı. Gölgelere döndü. “Gittiler,” dedi.

Kenardan izlemekte olan Ephraim Goodsveather ortaya çıktı. “Ahmaklar,” dedi.

“Polisler,” dedi Fet, adamların sokağın köşesini dolanmalarını izleyerek.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Nora.

“Anlamak zor değil.”

“Onlara görünmediğin iyi oldu,” dedi Nura Eph’e.

Epli başını salladı. “Neden rozetleri yok?”

“Muhtemelen vardiyalarını bitirip, bir içki için toplandılar,” dedi Fet. “Sonra şehrin bu şekilde batmasına izin vermeyeceklerine karar verdiler. Hepsi çoktan karılarını Jersey’e paketlemiş, bu yüzden kafa tokuşturmaktan başka yapacak hiçbir şeyleri yok. Polisler şehri

kendilerinin yönettiğini hissederler. Bu hislerinde çok da yanıldıkları söylenemez. Sokak çetesi zihniyeti. Burası onların çöplüğü ve onun için savaşırlar."

"Bir düşününce," dedi Eph, "şu anda bizden o katlar da farklı değiller."

"Yalnız, gümüş kullanıyor olmaları gerekirken kurşun taşıyorlar," dedi Nora. Eph'ını elini tuttu. "Keşke onları uyayabil- seydik."

"Ben insanları uyarmaya çalıştığım için kaçak durumuna düştüm," dedi Eph.

SWAT ekibi uçaktaki ölü gibi görünen yolcuları bulduktan sonra, içeri giren ilk kişiler Eph ile Nora olmuştu. Bedenlerin doğal olarak çürümediğini fark etmesi ve sonra güneş tutulması sırasında tabuta benzeyen dolabın kaybolması, Eph'i normal tıbbi ya da bilimsel yöntemlerle açıklanamayacak bir salgın krizi ile karşı karşıya olduklarına ikna etmişti. Gönülsüzce kabullendiği bu gerçek, rehinci Setrakian'ın açıklamalarını dinlemesini ve salgının ardındaki korkunç gerçeği anlamasını sağlamıştı. Dünyayı bu hastalığın gerçek doğası hakkında --şehirde sinsice yayılan ve ilçelere bulaşan bir vampir virüs— uyarmak için yaptığı çaresiz girişimler, HKM'le köprülerin atılmasıyla sonuçlanmıştı ve sonra onu cinayetle suçlayarak susturmaya çalışmışlardı.

Fet'e baktı. "Araba tamam mı?"

"Yola çıkmaya hazır."

Eph Nora'nın elini sıktı. Nora onun gitmesini istemiyordu.

Dükkanın arka tarafındaki sarmal merdivenden Setrakian'ın sesi geldi. "Vasiliy? Ephraim! Nora!"

"Aşağıdayız, profesör," diye yanıt verdi Nora.

"Biri geliyor," dedi Setrakian.

"Hayır, onlardan kurtulduk. Devriyeler. İyice silahlanmışlar."

"İnsan demek istemedim," dedi Setrakian. "Genç Zack'i de bulamıyorum."

Yatak odası çarpılarak açıldı ve Zack döndü. Babası dövüğe ha-

zırlanmış gibi görünerek içeri daldı. "Of, baba, ya," dedi Zack, uyku tulumunun içinde doğrulup oturarak.

Epli odanın her köşesine baktı. "Setrakian biraz önce buraya baktığını söyledi."

"Alili..." Zack göstere göstere gözlerini ovaladı. "Yerde beni görmedi herhalde."

"Evet. Belki." Epli, inanmazlıkla Zack'e bir müddet daha baktı, ama aklında, oğlunun yalanını yakalamaktan daha önemli şeyler olduğu açıktı. Odada dolaşarak parmaklıkları pencereyi kontrol etti. Zack onun bir elini arkasında tuttuğunu ve orada sakladığı şeyi görmesini engelleyecek şekilde hareket ettiğini fark etti.

Nora peşinden içeri daldı, sonra Zack'i görünce durdu.

"Ne oldu?" diye sordu Zack, ayağa kalkarak.

Babası güven verircesine başını iki yana salladı, gülümse-mekte acele etmişti —yalnızca bir gülümseme, gözlerinde neşe yoktu, hem de hiç. "Yalnızca çevreye bir bakıyoruz. Sen burada bekle, tamam mı? Geri döneceğim."

Kapıdan çıktı ve arkasındaki şeyi saklayacak şekilde döndü. Zack merak etti: o, *vızt-pat* yapan şey miydi, yoksa gümüş kılıç mı?

"Burada kal," dedi Nora ve kapıyı kapattı.

Zack ne aradıklarını merak etti. Annesinin, babasıyla kavga ederken Nora'nın adını andığını hatırlıyordu —eh, aslında kavga değildi, çünkü çoktan ayrılmışlardı, daha çok hıncını alma denebilirdi. Ve Zack bir seferinde babasını onu öperken görmüştü —babası onları bırakıp, Bay Setrakian ve Fet ile gitmeden hemen önce. Sonra, onlar geri dönene kadar Nora çok gergin ve dalgın görünmüştü. Ve geri döndüklerinde her şey değişmişti. Babasının morali çökmüş gibiydi; Zack onu bir daha asla o halde görmek istemiyordu. Bay Setrakian da hastaydı. Zack onları gizlice dinlediğinde, konuşmaların bir kısmını duyabilmişti, ama yeterince değil.

"Efendi" hakkında bir şeyler vardı.

Güneş ışığının “onu yok edememesi” hakkında bir şey.

“Dünyanın sonu” hakkında bir şey.

Zack şimdi misafir odasında durmuş, kendisini sarmalayan sırlar hakkında düşünürken, duvarda asılı aynaların birkaçında bir bulanıklık fark etti. Titreşen bir görüntüyü andıran bir bozukluk -odaklanmış olması gereken, ama bunun yerine camda puslu ve belirsiz görünen bir şey.

Penceredeki bir şey.

Zack önce yavaşça, sonra hızla döndü.

Kadın binanın dış cephesine tutunmuştu. Bedeni çarpılmıştı, eklemleri ters yönlere bükülmüştü, gözleri kızarmış, irileşmiş ve çakmak çakmaktı. Saçları dökülüyordu, seyrelmiş, solmuştu, öğretmen elbisesinin bir omzu yırtılmıştı ve kirli omzu görünüyordu. Boynundaki kaslar şişmiş ve deforme olmuştu. Yanaklarının altında ve alnında kan kurtçukları kıvranıyordu.

Annesi.

Gelmişti. Zack onun geleceğini biliyordu.

Zack düşünmeden ona doğru bir adım atçı. Sonra yüzündeki ifadeyi gördü. Annesinin yüzündeki acı ifadesi bir anda, ancak şeytani olarak tarif edilebilecek bir karanlığa dönüşmüştü.

Parmaklıkları fark etmişti.

Bir anda ağzı açıldı —tıpkı videodaki gibi, ardına dek açıldı— ve derinliklerden bir iğne fırladı. Pencere camını çatırtı ve şingirtılar eşliğinde kırdı ve açtığı delikten geçip uzanmaya devam etti. Bir metre seksen santim uzunluğundaki dilin ucu incelerek bir iğneye dönüşüyordu. Dil Zack’in boğazından birkaç santim uzakta şakladı.

Zack donakaldı, astımlı ciğerleri tıkanı, nefes alamaz oldu.

Dilin ucundaki karmaşık, iki çatallı uç titredi, havada arandı. Zack olduğu yere mihlanmıştı. İğne gevşedi ve yaratık başını kayıtsızca yukarıya doğru sallayarak onu çabucak geri çekti. Kelly Goodweather başını pencereden içeri uzatarak kalan camları da kırdı. Pencerede sıkıştı. Zack’in boğazına ulaşmak ve Efendi adına Kıymetli’sini ele geçirmek için yalnızca birkaç santime daha ihtiyacı vardı.

Zack onun gözleri karşısında büyülenmişti. Kırmızıydılar ve merkezlerinde siyah nokcalar vardı. Zack, bir baş dönmesi eşliğinde *annesine* benzer bir şey aradı.

Babasının dediği gibi ölmüş müydü o? Yoksa yaşıyor muydu?

Sonsuza dek gitmiş miydi? Yoksa buracıkta mıydı -bu odada, onun yanında?

Hâlâ onun annesi miydi? Yoksa şimdi bir başkasına mı aitti?

Yaratık kafasını demir parmaklıkların arasına sıkıştırdı, derisini sıyırdı, kemiklerini çatırdattı, tıpkı bir tavşan deliğine sığmaya çalışan bir yılan gibi, çaresizlik içinde iğnesiyle oğlanın eti arasında kalan mesafeyi aşmaya çalıştı. Çenesi yine açıldı, ışıldayan gözleri oğlanın boğazına, tam âdemelmasının üzerine odaklandı.

Eph koşarak odaya girdi yine. Zack'i orada kalakalmış, sersem sersem Kelly'ye bakarken ve vampiri de saldırmaya hazır, demir parmaklıkların arasına sıkışmış halde buldu. Eph arkasında gizlendiği gümüş kılıcı önüne doğru getirdi ve "HAYIR!" diye bağırarak Zack'ini önüne atıldı.

Nora Eph'in peşinden içeri daldı ve bir Lırna lambasını açtı, lamba uğuldayarak haşın UVC ışıkla parladı. Kelly Goochve- ather'ı - bu yozlaşmış insanı, bu canavar-anneyi— görmek No- ra'yı tiksindiriyordu, ama virüs öldüren ışığı elinde uzatarak ilerledi.

Eph de Kelly'ye ve onun iğrenç iğnesine doğru yürüyordu. Vampir, bakışları koyulaşarak hayvani bir öfkeye kapıldı.

"DIŞARI! GERİ DÖN!" diye bağırdı Eph Kelly'ye, yemek bulmak için evine girmeye çalışan vahşi bir hayvana bağırırmış gibi. Kılıcı kaldırdı ve pencereye koştu.

Kelly oğluna acı verici ölçüde aç son bir bakış fırlattıktan sonra, penceredeki kafesten çekildi, Eph'in kılıcından kılıpayı kurtuldu -ve dış duvar boyunca kaçtı.

Nora lambayı kafesin içine koydu, birbirini kesen iki parmaklığın arasına sıkıştırdı. Döylece lambanın ışığı kırık pencereyi dolduracak, Kelly'nin geri dönmesini engelleyecekti.

Eph oğluna geri koştu. Zack bakışlarını yere dikmişti, elleri boğazındaydı ve göğsü kabarıp iniyordu. Eph başta bunun ümitsizlik olduğunu düşündü, ama sonra bundan daha fazlası olduğunu fark etti.

Panik ataktı bu. Oğlan içten içe kilitlenmişti. Nefes alamıyordu.

Eph çılgınca çevresine bakınarak, Zack'in astım cihazını eski televizyonun üzerinde buldu. Onu Zack'in ellerine tutuşturdu ve ağzına götürmesine yardım etti.

Eph sıktı ve Zack nefes aldı, aerosol ciğerlerini açtı. Zack'in

yüzünün rengi hemen yerine geldi, solunum yolları balon gibi genişledi —ve Zack güçsüz bir şekilde çöktü.

Eph kılıcını indirdi ve oğlana destek oldu —ama kendine gelen Zack onu itirdi ve boş pencereye koştu. “Anne!” diye haykırdı boğuk bir sesle.

Kelly binanın tuğla cephesine geri tırmandı. Orta parmaklarından çıkan tırnakların yardımıyla binanın duvarına örümcek gibi tırmandı. Araya giren adama duyduğu gazap ona güç veriyordu. Rüyasında çocuğunun tehlikede olduğunu gören ve ona seslendiğini duyan bir annenin adanmışlığıyla, Kıymetü’sinin yakınlığını hissediyordu. Kıymetli’sinin insani ızdırabının oluşturduğu psişik işaret feneri. Oğlunun annesine duyduğu ihtiyacın gücü, Kelly’nin ona duyduğu koşulsuz, vampirlere özgü ihtiyacı katlıyordu.

Zachary GootKveather’la tekrar karşılaştığında gördüğü şey bir çocuk değildi. Oğlu ya da aşkı değildi. Bunun yerine, kendisinden bir parça görmüştü, insan olarak kalmakta ısrar eden bir parça. Biyolojik bakımdan ona ait bir şey, sonsuza dek benliğinin bir parçası olarak kalacak bir şey. Kendi kanı, ama hâlâ insan kırmızısı, vampir beyazı değil. Hâlâ, besin değil oksijen taşıyan türden bir kan. Zorla kendisinden uzak tutulan, eksik bir parçasını görmüştü.

Ve onu istiyordu. Deli gibi istiyordu.

Bu insani bir sevgi değildi, bu vampirlere özgü bir ihtiyaçtı. Vampir özlemi. İnsanların üremesi dışı doğru yayılır, yaratır, büyür. Buna karşın vampirlerin üremesi tersine işler, kendi soyuna döner, canlı hücreleri istila eder ve onları kendi amacı uğruna dönüştürür.

Olumlu cazibe, sevgi, zıddına dönüşür, ki bu nefret değildir —ölüm de değildir. Olumsuz cazibe enfeksiyondur. Sevgiyi pay-

laşmak, tohum ile yumurtanın buluşması, gen havuzlarını karıştırarak yeni ve benzersiz bir varlık yaratmak yerine, üreme sürecinin yozlaşmasıdır. Eylemsiz bir hücrenin canlı bir hücreyi işgal etmesi ve kendinden milyonlarca kopya üretmesidir. Paylaşılan, yaratıcı bir süreç değildir, şiddetli ve yıkıcıdır. Kirletme ve sapkınlıktır. Biyolojik tecavüz ve bir başkasının yerini almadır.

Kelly'nin Zack'e ihtiyacı vardı. Onun işi bitene kadar, kendisi de eksik kalacaktı.

Kelly çatının kenarında dikildi. Çevresindeki şehrin acılarına karşı kayıtsızdı. O yalnızca susuzluğu biliyordu. Bir kan açlığı, hem de kendi kanına duyduğu bir açlık. Onu güdüleyen çılgınlık buydu; bir virüs tek bir şey bilir: bulaşması gerektiğini.

Bu tuğla kutuya girmenin bir başka yolunu ararken, kapının bulunduğu duvarın arkasında bir çift eski ayakkabının çakıl taşlarını ezdiğini duydu.

Karanlıkta onu çok iyi görüyordu. Yaşlı avcı Setrakian gümüş bir kılıçla belirdi ve ilerledi. Onu çatının kenarına, gecenin içine mıhlamak istiyordu.

Adamın ısı haresi ince ve donuktu; kanı ağır akan, yaşlı bir insan. Ufak tefek görünüyordu, ama diğer yandan, artık Kelly'ye bütün insanlar ufak tefek görünüyordu. Küçük, biçimsiz, varoluşun kıyısına tutunan, önemsiz zekâlarına takılıp düşen yaratıklar. Kanatlarında ölümün kafası bulunan kelebek, tüylü kozaya mutlak küçümsemeyle bakar. Evrimin bir önceki aşaması, Efendi'nin yatıştırıcı coşkunluğunu hissedemeyen, modası geçmiş bir model.

Kelly'nin içinde bir şey her seferinde O'na dönüyordu. İlkel bir şey, ama hayvani iletişimin bir tür eşgüdümlü biçimi. Kovan psikolojisi.

Yaşlı adam, keskin gümüş kılıcı Kelly'nin gözlerinin önünde parıl parıl parlayarak ona doğru ilerlerken, doğrudan Efen- di'den bir yanıt geldi ve Kelly'nin içinden geçerek yaşlı intikamcını zihnine aktarıldı.

Akrabanı.

Efendi'den geliyordu, ama —Kelly'nin anladığı kadarıyla onun yüce sesinden değil.

Akrabanı. Yapma.

Bir kadının sesiyle gelmişti. Kelly'nin değil. Daha önce duyduğu bir ses değildi.

Ama Setrakian bu sesi biliyordu. Kelly onun ısı haresinde, nabzının hızlanmasında görüyordu bunu.

Onun da içinde yalıyorum... onun içinde yalıyorum...

İntikamcı durdu, bakışlarına bir zayıflık hissi geldi. Vampir Kelly fırsatı yakaladı, çenesi düştü, ağzı açıldı ve harekete geçirdiği iğnenin itişini hissetti.

Ama sonra avcı silahını kaldırdı ve bağırarak ona saldırdı. Vampirin başka seçeneği yoktu. Gümüş kılıç gözlerinin önünde, gecenin içinde yanıyordu.

Kelly döndü ve kenar boyunca koştu, aşağı döndü ve bina duvarından aşağı indi. Aşağıdaki boş arsada durup döndü ve yaşlı adama, onun küçülen ısı haresine baktı. Adam tek başına durmuş, onun uzaklaşmasını izliyordu.

Eph Zack'in yanına gitti, kolunu çekerek pencere kafesinin içindeki lambanın kavurucu morötesi ışığından uzak tuttu.

“Benden uzak dur!” diye bağırdı Zack.

“Ahbap,” dedi Eph, onu ve aslında kendisini de sakinleştirmeye çalışarak. “Adamım. Z. Hey.”

“Onu öldürmeye çalıştın!”

Eph ne diyebileceğini bilmiyordu, çünkü gerçekten de öyle yapmıştı. “O... o zaten ölü.”

“Benim için değil!”

"Onu gördün, Z." Eph iğne hakkında konuşmak zorunda kalmak istemiyordu. "Onu gördün. O artık senin annen değil. Üzgünüm."

“Onu öldürmek zorunda değilsin!” dedi Zack, deminki astım krizi yüzünden hâlâ boğuk olan sesiyle.

“Evet," dedi Eph. “Zorundayım.”

Zack’e yaklaşıp yine temas kurmaya çalıştı, ama oğlan ondan uzaklaştı. Onun yerine Nora'ya, en yakındaki kadına gitti ve omzuna yaslanarak ağladı.

Nora, gözlerinde teselliyle Eph'e baktı, ama Eph teselli bulmayı reddetti. Fet arkasında, kapıdaydı.

"Gidelim,” dedi Eph, hızla kapıdan çıkarak.

GECE EKİBİ

Vardiyası bitmiş beş yaya polis, Marcus Garvey Parkı’na doğru yürümeye devam ettiler. Şahsi arabası içindeki çavuş da takip etti.

Rozetleri yoktu. Polis arabası kameraları yoktu. Vaka sonrası raporlar yoktu. Soruşturmalar, cemiyet kurulları, teftiş yoktu.

Bütün mesele kuvvetti. İşleri yoluna koymaktı.

“İletişimle yayılan cinnet hali,” adını vermişti federaller duruma. “Salgınla ilişkili kaçıklık.”

Eski moda, kullanışlı “kötü adamlara” ne olmuştu? Bu terimin modası mı geçmişti?

Hükümet, Eyalet Kuvvetleri’ni çağırmaktan bahsediyordu. Eyalet Milisleri? Ordu?

En azından biz. mavi üniformalılara bir şans vermeleri lazım.

"Hey -bu da!.."

İçlerinden biri kolunu tutuyordu. Kol yeminde derin bir kesik vardı. Bir başka taş ayaklarının dibine düştü.

"Şimdi de taş mı atıyor bu bok herifler?"

Çatıları taradılar.

“İşte!"

Kocaman bir süs taşı, bir zambak motifi, uçarak başlarına doğru geldi ve adamlar dağıldılar. Taş parçası kaldırıma düştü ve parçalanarak incik kemiklerine çarptı.

“İçeride!”

Kapıya koştular ve içeri daldılar. En öndeki adam merdivenleri koşarak çıktı ve ikinci kat sahanlığına vardı. Koridorun ortasında, uzun bir gecelik giymiş, genç bir kız duruyordu.

“Buradan çık, tatlım!” diye bağırdı adam, kızı itip geçerek ve bir sonraki katın merdivenine yönelerek. Yukarıda biri hareket ediyordu. Polisin, çatışma kuralları ya da gerekçeli güç kullanma için beklemesi gerekmiyordu. Adama durmasını bağırdı, sonra ateş açtı, dört kez mıhladı ve yere devirdi.

Heyecan içinde asiye yaklaştı. Bir siyahiydi ve göğsünden dört kez vurulmuştu. Polis merdivendeki aralıktan aşağıya gülümsedi.

“Bir tane vurdum!”

Adam doğrulup oturdu. Polis geriledi, bir kere daha ateş etti, sonra adam üzerine atıldı, onu yakaladı ve boynuna bir şey yaptı.

Polis hızla döndü, tüfeği aralarında sıkıştı, korkuluğun kalçasına yaslandığını ve sonra kırıldığını hissetti.

Birlikte düştüler ve hızla çarptılar. Bir başka polis döndü ve şüpheliyi ilk polisin tepesinde gördü, şüpheli polisi boynundan ısırtıyor gibiydi. Ateş etmeden önce başını kaldırdı ve nereden düştüklerine baktı -ve gecelikli genç kızı gürdü.

Kız onun üzerine atladı, yere devirdi, üzerine bindi ve yüzünü, boynunu pençeledi.

Üçüncü bir polis merdivenden indi ve kızı gördü —sonra arkasındaki adamın ağzından çıkan iğneyi ve ilk polisi içerken zonkladığını gördü.

Üçüncü polis genç kızın üzerine ateş açtı ve onu geriye devirdi. Diğer ucubenin peşine düşerken bir el arkadan onu yakaladı, uzun, hayvan pençesine benzeyen bir tırnak boynunu yardı ve onu döndürerek yaratığın kollarına düşmesine sebep oldu.

Açlıktan kaynaklanan öfkesi ve kan ihtiyacı oğluna duyduğu özlemle tetiklenmiş olan Kelly Goodweather, polisi tek eliyle en yakındaki daireye sürükledi ve rahatsız edilmeden, kana kana beslenmek için kapıyı çarparak kapattı.

EFENDİ - BİRİNCİ KISIM

Adamın kolları ve bacakları son bir kez seyirdi, son nefesinin hafif parfümü, Efendi'nin yemeğinin sonunu belirleyen ölüm hırıltısı ağzından kaçtı. Devasa gölge, adamın kıpırtısız, çıplak bedenini bıraktı ve adam Sardu'nun ayaklarının dibinde, diğer dört kurbanın yanına yıkıldı.

Hepsinin baldırının iç tarafında, femur atardamarının hemen üzerindeki yumuşak deride aynı iğne izi vardı. Geleneksel, boyundan içen vampir imgesi yanlış değildi, ama güçlü vampirler sağ bacağın femur atardamarını tercih ederdi. Basınç ve oksijen oranı kusursuzdu ve lezzeti daha dolgundu. Buna mukabil boyun atardamarı saf olmayan, ekşi kanı taşırdı. Yine de, beslenme eylemi Efendi için heyecanını uzun zaman önce kaybetmişti. Kadim vampir çoğu kez beslenirken kurbanının gözlerine bile bakmıyordu -gerçi kurbanının korkusundan kaynaklanan adrenalin artışı, kanının metalik tadına egzotik bir çeşni katıyordu.

Yüzyıllar boyunca, insan acısı taze ve hattâ canlandırıcı kalmıştı: ortaya çıkma şekilleri Efendi'yi eğlendiriyordu, sığırların narin inleme ve çığlık senfonileri, yaratığın ilgisini hâlâ çeken nefesler.

Ama şimdi, özellikle de bu şekilde, kitle halinde beslenirken, mutlak sessizlik arıyordu. Efendi, bedeninin içindeki, iradesindeki tüm diğer konukları atarak, içten içe ilkel sesini —orijinal sesini— çağırdı, gerçek benliğinin sesini. Onun mırıltısını çıkardı: içeriden gelen bir nabız, psikolojik, yatıştırıcı bir gürleme, Efendi'nin huzur içinde beslenebilmesi için yanbaşı- ki avını uzun zaman felç edecek, zihinsel kamçı darbesi.

Ama sonuçta, *Mırıltı* ihtiyatla kullanılmalıydı, çünkü Efendi'nin gerçek sesini teşhir ediyordu. Gerçek benliğini.

Bedenini kullanan tüm sesleri susturmak ve kendi sesini bulmak biraz zaman ve çaba gerektiriyordu. Bu tehlikeliydi, çünkü bu sesler Efendi'nin gizlenmek için kullandığı bir araçtı. Sardu'nun, Efendi'nin bedenine girdiği çocuk avcının sesi de dahil tüm sesler, Efendi'nin varlığını, konumunu ve düşüncelerini diğer Kadimlerden gizliyordu.

Mırıltı 777'nin içinde, uçak havaalanına inerken kullanmıştı ve şimdi nabız sesini, mutlak sessizlik sağlamak ve düşüncelerini toparlayabilmek için kullanıyordu. Efendi bunu burada yapabiliyordu -yerin yüzlerce metre altındaki, yarı terk edilmiş mezbaha kompleksinin merkezindeki beton odada. Efendi'nin odası, tepelerindeki sığır mezbahasının altındaki kıvrımlı ağılların ve servis tünellerinin oluşturduğu labirentin ortasındaydı. Eskiden burada kan ve kalıntılar toplanıyordu, ama şimdi, Efendi gelmeden önce yapılan eksiksiz bir temizliğin ardından, mekân daha çok bir sanayi şapeline benzemişti.

Efendi'nin sırtındaki zonklayan yara neredeyse hemen iyileşmeye başlamıştı. Yaranın kalıcı bir hasar bırakacağından hiç korkmamıştı -o hiçbir şeyden korkmazdı— ama yine de bir yara izi oluşturacak, vücudunu bir hakaret gibi kirletecekti. O ih-

tiyar aptal ve yanındaki insanlar, Efendi'yi kızdırdıkları güne pişman olacaklar.

Gazabın hafif bir yankısı —derin bir kızgınlık— sahip olduğu pek çok sesin ve tek bir iradenin içinde dalgalandı. Efendi'nin canı sıkılmıştı, canlandırıcı, enerji verici bir his. Kızgınlık, sık sık yaşadığı bir duygu değildi ve bu yüzden Elendi bu yeni tepkiye izin verdi -hattâ ona kucak açtı.

Yaralı bedeni sessiz kahkahalarla sarsıldı. Efendi bu oyunda ilerideydi ve piyonlarının hepsi beklendiği gibi davranıyordu. Saflarına kattığı, enerji dolu yardımcısı Bolivar, susuzluğu yaymak konusunda oldukça yetenekli çıkmıştı, hattâ onlar adına güneş işlerini yapacak birkaç köle toplamıştı. Palmer'ın kibri her taktik ilerleme ile artıyordu, ama hâlâ tamamen Efendi'nin kontrolü altındaydı. Güneş tutulması planların başlatılacağı zamanı işaretlemişti. Gereken narin, kutsal geometriyi belirlemişti ve yakında -çok yakında— yeryüzü yanacaktı.

Yerde, lokmalardan biri, beklenmedik bir biçimde hayata tutunarak inledi. Efendi sevinerek, canlanarak, ona baktı. Zihninde, sesler korusu yeniden başladı. Efendi ayaklarının dibindeki adama baktı. Adamın bakışlarında bir miktar acı ve korku kalmıştı - beklenmedik bir nimet.

Efendi bu sefer acele etmedi, ekşi lezzetin tadını çıkardı. Mezbahanın tonozlu çatısının altında, bedeni kaldırdı, elini dikkatle adamın göğsüne, kalbinin üzerine koydu ve içerideki ritmi açgözlülükle söndürdü.

SIFIR NOKTASI

Eph rayların üzerine atlayıp, Fet'in peşinden Sıfır Noktası projesinin temelini yanında uzanan metro tüneline girerken platform boştu.

Bu mekâna döneceğini hiç düşünmemişti. Tanık oldukları, karşılaştıkları her şeyden sonra, onu Efendi'nin yuvası olan yeraltı labirentine dönmeye zorlayabilecek kadar büyük bir güç olabileceğini hayal edemiyordu.

Ama bir gün gibi kısa bir süre içinde bile yara kabuk bağlamaya başlıyordu. Viski de yardımcı olmuştu. Viski epey yardımcı olmuştu.

Daha önce olduğu gibi, hizmet dışı rayların yanındaki siyah taşların üzerinde yürüdü. Sıçanlar dönmemişti. Onlar gibi, geri dönmeyen işçilerin bıraktığı tahliye hortumunun yanından geçti.

Fer her zamanki çelik çubuğunu yanında taşıyordu. Taşıdığı daha uygun ve daha etkili silahlara —morötesi lambalar, gümüş kılıçlar, saf gümüş çivilerle doldurulmuş çivi tabancası— rağmen, burada artık sıçan olmadığını bilseler de, Fer fare sopasını taşımaya devam ediyordu. Vampirler sıçanların yeraltı hükümdarlıklarını istila etmişti.

Fet çivi tabancasını da seviyordu. Havalı çivi tabancalarının borulara ve suya ihtiyacı vardı. Elektrikli çivi tabancaları ise yeterince kuvvetli değildi ve uzağa fırlatamıyordu. İkisi de taşınabilir aletler değildiler. Fet'in baruttu silahı —yaşlı adamın antika ve modern aletlerle dolu cephanesinden alınmış bir silah— bir tabanca dolusu barut tozu ile çalışıyordu. Bir dolduruşta elli çivi alabiliyordu ve tıpkı bir UZJ'nin şarjörü gibi, alttan besleniyordu. Kurşundan yapılmış mermiler, tıpkı insanlar gibi vampirlerde de delik açıyordu —ama sinir sisteminiz yok olduğu zaman fiziksel acı mesele olmamaya başlar ve bakır kaplı mermiler etkisiz araçlara dönüşür. Bir av tüfeğinin durdurma gücü vardır, ama başı boyundan kesip ayırmadığınız sürece, saçmalar da öldürmez. Altı santimlik çiviler biçiminde kullanılan gümüş ise virüsleri öldürür. Kurşun mermiler onları kızdırır, ama gümüş çiviler genetik seviyede incitir. En azından Eph açısından aynı ölçüde önemli bir şey daha vardı: gümüş onları korkutuyordu. Saf, kısa dalga UVC aralığındaki morötesi ışık da öyle. Gümüş ve güneş ışığı vampirler için, bir haşere uzmanının sıçan sopasının dengiydi.

Fet onlara bir belediye çalışanı olarak gelmişti, sıçanların

yeraltından çıkmasına neyin sebep olduğunu bilmek isteyen bir haşere imha uzmanı. Yeraltındaki maceraları sırasında birkaç vampirle karşılaşmıştı bile ve kendini işine adanmış bir haşere katili, şehrin altındaki şehrin nasıl işlediği konusunda bir uzman olarak, sahip olduğu yetenekler vampir avcılığına kusursuzca uymuştu. Eph ile Setrakian'ı, Efendi'nin yuvasını aramak üzere oraya ilk götüren oydu.

Mezbaha kokusu yeraltı odasında kısıtlı kalmıştı. Kızarmış vampirlerin kömür kokusu —ve yaratıkların dışkılarının kalıcı amonyak kokusu.

Eph geride kaldığını fark etti ve hızlandı, feneriyle tüneli tarayarak Fet'e yetişti.

Haşere uzmanı, ağzındaki yakılmamış Toro purosunu çiğniyordu. Onu ağzından çıkarmadan konuşmaya alışmıştı. “İyi misin?” diye sordu.

“Harikayım,” dedi Eph. “Daha iyi olamazdım.”

“Oğlanın kafası karışık. O yaştayken benim de kafam karışık. Üstelik annem şey değildi... bilirsin.”

“Biliyorum. Zamana ihtiyacı var. Ve bu, şu anda ona veremeyeceğim pek çok şeyden yalnızca bir tanesi.”

“O iyi bir çocuk. Aslında çocukları sevmem, ama şeninkini sevdim.”

Eph başını salladı. Fet'in çabasını takdir ediyordu. “Ben de severim kendisini.”

“Ben yaşlı adam için endişeleniyorum.”

Eph gevşek taşların üzerinde dikkatle adım attı. “Onu tüketti.”

“Fiziksel olarak, evet. Ama dahası var.”

“Başarısızlık.”

“İşte bu, evet. Bu şeyleri kovalayarak geçen uzun senelerden sonra bu kadar yaklaşmak, ama sonra Efendi'nin ihtiyarın en iyi silahlarına direnip, hayatta kalabildiğini görmek. Ama başka bir şey daha var. Bize anlatmadığı bir şeyler. Ya da henüz anlatmadığı. Bundan eminim.”

Eph, kral vampirin bir zafer jesti ile pelerinini arkaya atmasını, zambak beyazı derisi gün ışığında pişerken güneşe meydan okuyarak ulumasını —sonra çatının kenarında gözden kaybolmasını hatırladı. "Gün ışığının Efendi'yi öldüreceğini sanıyordu."

Fet purosunu çiğnedi. "En azından canını acıttı. Kim bilir o şey güneşe ne kadar dayanabiliyordum Ve sen —sen onu biçtin. Gümüşle." Eph, Efendi'nin sırtına şanslı bir darbe indirmiş, sonra güneş ışığı yarığı pişirerek, bir anda siyah bir yara izine dönüşmesine sebep olmuştu. "Eğer o yaratık incitilebiliyorsa, yok edilmesi de mümkün, sanırım. Değil mi?"

"Ama -yaralı bir hayvan daha tehlikeli değil midir?"

"Hayvanlar da, tıpkı insanlar gibi, acı ve korkuyla motive olurlar. Ama bu şey? O, acı ve korku âleminde yaşıyor. Fazladan motivasyona ihtiyacı yok."

"Bizi tamamen silip süpürmek."

"Bu konuda uzun uzun düşündüm. Tüm insanlığı yok etmek ister mi? Demek istediğim -biz onun besiniyiz. Kahvaltısı, öğle ve akşam yemeği. Herkesi vampire dönüştürürse, tüm besin stoku yok olur. Bütün tavukları öldürürsen yumurta bulamazsın."

Eph Fet'in mantık yürütmesinden, haşere uzmanı sağduyusundan etkilenmişti. "Bir denge kurması gerekiyor, değil mi? Çok fazla insanı vampire dönüştürürsen, insandan oluşan öğünler için çok fazla talep yaratırsın. Kan ekonomisi."

"Bizi bekleyen bir başka kader yoksa. Umarım ihtiyarda bazı yanıtlar vardır. Eğer yoksa..."

"O zaman kimsede yoktur."

Loş tünel kesişimine geldiler. Eph Luma lambasını kaldırdı, UVC ışınları çılgın vampir atığı lekelerini ortaya serdi: sidiklerinin ve dışkılarının biyolojik maddesi, düşük ışık aralığında parlıyordu. Lekeler Eph'in hatırladığı canlı renklerde değildi artık. Bu lekeler soluyordu. Bu da, vampirlerin burayı yakın zamanda ziyaret etmediği anlamına geliyordu. Belki de, görünürdeki telepati yetenekleri sayesinde, Eph, Fet ve Secrakian'ın öldürdüğü yüzlerce

vampir onları uyarmış, uzak durmalarına sebep oluyordu.

Fet çelik çubuğunu kullanarak, oraya atılmış cep telefonu yığınının diirtükledi. İnsan çabasının boşunalığına adanmış kasvetli bir anıt -sanki vampirler insanların canını emmiş ve geriye yalnızca bu aletler kalmıştı.

Fet sessizce konuştu, "Söylediği bir şey aklıma takıldı. Farklı kültürlere ve çağlara ait, benzer temel insani korkuları ortaya seren mitlerden bahsetmişti. Evrensel simgeler."

"Arketipler."

"Kullandığı sözcük buydu. Dünyanın her yerindeki insanların içine, derinlere işlemiş, bütün ülkelerin ve milletlerin ortak korkuları -hastalık, salgın, savaş, hırs. Anlatmak istediği şuydu: ya bu şeyler yalnızca batıl inanç değilse? Ya birbirleriyle doğrudan ilişkiliyseler? Bilinçaltılarımızın birbiriyle ilişkili, ayrı ayrı korkuları değil -ya geçmişimizde gerçek kökleri varsa? Başka bir deyişle, ya bunlar ortak mitler değil de ortak gerçeklerse?"

Eph kuşatılmış şehrin göbeğinin tam altında bu teoriyi sindirmeyi güç buldu. "Yani diyorsun ki, demek istediği, belki de baştan beri biliyorduk!.."

"Evet —hep bundan korktuk. Bu tehdidin —insan kanıyla beslenen ve yadıkları hastalıkla insan bedenlerini ele geçiren bu vampir klanının— var olduğundan ve bilindiğinden. Ama onlar yeraltına indiklerinde ya da gölgelere çekildiklerinde, gerçek mite dönüştü. Olgu folklor oldu. Ama bu korku pınarı öyle derin ki, tüm milletler ve kültürler içinde, asla tamamen yok olmadı."

Eph başını salladı. Konu ilgisini çekmişti, ama dikkati de dağılmıştı. Fet geri çekilip soruna uzaktan bakabiliyordu, ama Eph'in durumu Fet'inkinin tam tersiydi. Karısı —eski karısı— yakalanıp dönüştürülmüştü. Ve şimdi kendi kanından olanı, oğlunu, Kıymetlisini dönüştürmeye kararlıydı. Bu iblis salgın Eph'i kişisel düzeyde etkilemişti ve değil büyük ölçekte teoriler kurmak, başka herhangi bir şeye odaklanmayı bile güç buluyordu —aslında, salgın uzmanı olarak, büyük ölçekli teoriler konusunda eğitim almıştı. Ama bu kadar sinsi bir

şey kişisel hayatınıza girdiğinde, her tür üstün düşünce kaçıp gidiyordu.

Eph, Stoneheart Grubu'nun başkanı ve dünyadaki en zengin üç adamdan biri -ve Efendi'nin komplo ortağı— olan Eldritch Palmer'ı takıntıya dönüştürdüğünü fark etti. Ülkedeki saldırılar artıp virüs yayılırken, haberler bunlara "isyan" deyip geçmişti. Bu, bir devrimi "müstakil" bir olay olarak nitelendirmekten farksızdı. Öyle olmadığını biliyor olmaları gerekirdi, ama biri — Palmer olmalıydı, Amerikan halkını ve genel olarak dünyayı yanlış yönlendirmekte çıkarı olan birimedyayı etkiliyor, HKM'İ kontrol ediyordu. Güneş tutulması hakkında bu kadar büyük bir dezenformasyon kampanyasını ancak Stoneheart Grubu finanse edebilir ve dayatabilirdi. Eph kendi kendine, eğer Efendiyi yok edemezlerse, eh, en azından Palmer'ı yok edebileceklerine karar vermişti. Palmer yaşlı bir adamdı ve hasta olduğu herkesçe biliniyordu. Başka kim olsa on sene önce ölürdü, ama Palmer'ınengin serveti ve sınırsız kaynakları onu hayatta tutmuştu. Sırf çalışır durumda tutmak için günün yirmi dört saati bakım isteyen antika bir arabadan farkı yoktu. Eph'in içindeki doktor, Palmer için hayatın fetişe benzer bir şey olduğunu hayal ediyordu: Ne kadar uzun yaşayabilirdi"

Eph'in Efendi karşısında duyduğu gazap —Kelly'yi dönüştürdüğü için, Eph'in bilim ve tıp hakkında bildiği her şeyi tepetaklak ettiği için-haklı, ama güçsüzdü. Ölümeye yumruk sallamaktan farksızdı. Ama Palmer'ı, Efendi'nin insan ortağını ve aracısını hedef almak, Eph'in yaşadığı işkenceye bir yön ve amaç veriyordu. Daha da iyisi, kişisel intikam arzusunu meşrulaştırıyordu.

Bu yaşlı adam, Eph'in oğlunun hayatını mahvetmiş, kalbini kırmıştı.

Hedefleri olan uzun odaya gelmişlerdi. Köşeyi dönmeden önce Fet çivi tabancasını hazır etti ve Eph kılıcını kaldırdı.

Alçak odanın öbür ucunda, bir kir ve atık yığını duruyordu. Tabutun -Regis Havayolları, 753 numaralı seferin soğuk karnında Atlantik'i aşan, Efendi'nin, içindeki soğuk, yumuşak toprakta gömülü olduğu girift oymalı dolap— üzerinde yattığı pis sunak.

Tabut gitmişti. LaGuardia Havaalanı'ndaki güvenli hangarda olduğu gibi, yine kaybolmuştu. Topraktan sunağın yassı tepesi tabutun izini hâlâ taşıyordu.

Eph ile Fet, Efendi'nin dinlenme yerini yok edemedi, biri -ya da daha büyük olasılıkla bir/ey- gelip onu almıştı.

“Buraya dönmüş,” dedi Fet, çevresine bakınarak.

Eph feci hayal kırıklığına uğramıştı. Büyük dolabı yok etmeyi uzun zamandır istiyordu -gazabını bir tür fiziksel yok etme eylemine dönüştürmeyi ve canavarın yaşadığı ortama kesin bir biçimde zarar vermeyi. Pes etmediklerini, asla geri adım atmayacaklarını ona göstermeyi.

“Burada,” dedi Fet. “Şuna bak.”

Fet'in çubuk şeklindeki lambasından çıkan ışınların can verdiği, yan duvarın dibindeki yanardöner renkler, taze vampir sidiği dökülmüş yeri gösteriyordu. Fet tüm duvarı normal bir fenerle aydınlattı.

Çılgın desenlerden, gelişigüzel bir tasarımdan oluşmuş bir grafiti, taş duvarı kaplıyordu. Daha yakından bakınca, Eph şekillerin büyük kısmının, altı uçlu bir motifin, en temel çizimden soyuta, basitçe hayret verici bir desene uzanan varyasyonları olduğunu fark etti. Burada yıldıza benzeyen bir şey vardı; orada bir amibe benzeyen bir desen. Grafiti geniş duvara, kendi kendini kopyalayan bir şey gibi yayılmış, taş cepheyi tavandan tabana kaplamıştı. Yakından, taze boya kokusu alınıyordu.

“Bu,” dedi Fet, hepsine birden bakmak için geri çekilerek, “yeni.”

Eph girift yıldızlardan birinin merkezindeki figüre yaklaşarak inceledi; bir kanca ya da pençeye benziyordu, ya da...

“Hilal.” Eph kara-ışığını karmaşık motifin üzerinde dolaştırdı. Desenin çizgilerinde, çıplak gözle görülemeyen iki eş şekil gizlenmişti. Ve ötedeki tünelleri gösteren bir ok.

“Göç ediyor olabilirler,” dedi Fet. “Yolu gösteriyorlar...”

Eph başını salladı ve Fet'in bakışlarını takip etti. Ok güneydoğuyu gösteriyordu.

“Babam bu işaretlerden bahsederdi,” dedi Fet. “Evsiz dili - savaştan sonra, bu ülkeye ilk geldiği zamanlardan kalma. Dost canlısı ve düşman evleri gösteren tebeşir işaretler- seni nerede beslerler, nerede yatak bulabilirsin. Ya da düşmanca davranan bir ev sahibi hakkında diğerlerini uyarmak için. Seneler içinde, benzer işaretleri depolarda, tünellerde, mahzenlerde gördüm...”

“Ne anlama geliyor?”

“Dili bilmiyorum.” Çevresine bakındı. “Ama şu tarafı gösteriyor gibi. Bak bakalım, bu telefonlardan birinin şarjı kalmış mı. Kameralı bir tane olsun.”

Eph yığının tepesini karıştırarak telefonları denedi, kapalı olanları attı. Üzerindeki Hello Kitty süsü karanlıkta parlayan pembe bir Nokia, elinde göz kırparak canlandı. Eph onu Fet’e attı.

Fet telefona baktı. “Bu kahrolası kediye hiçbir zaman anlamamışımdır. Kafası fazla büyük. Bu nasıl bir kedi ki? Baksana şuna. Hasta mı... içi su mu dolu?”

“Hidrocefali mi demek istiyorsun?” dedi Eph, bütün bunların kaynağım merak ederek.

Fet süsü koparıp attı. “Kötü şans getirir. Kahrolası kedi. O kahrolası kediden nefret ediyorum.”

Çivit rengi ışığın aydınlığında hilal figürünün resmini çekti, sonra çılgın freskin geri kalanını videoya aldı. Bu şekilde, izinsiz bir biçimde kullanılmış olan bu kasvetli odada gördükleri onu etkilemişti -ve anlamını merak ediyordu.

Dışarı çıktıklarında gündüzdü. Eph kılıcını ve diğer aletlerini, omzuna astığı beyzbol çantasında taşıyordu; Fet silahlarını, eskiden haşere imha aletlerini ve zehirlerini taşımak için kullandığı küçük, tekerlekli bir bavula koymuştu. İş için giyinmişler ve Sıfır Noktası nın altındaki tünellerde kirlenmişlerdi.

Wıll Street’te tekinsiz bir sessizlik vardı, kaldırımlar hemen hemen boştu. Uzakta sirenler ötüyor, gelmeyecek bir yanıt için

yalvarıyorlardı. Siyah dumanlar şehrin gökyüzünde kalıcı bir manzara olmuştu.

Yolda gördükleri pek az yaya da, başlarıyla bile selam vermeden, hızla yanlarından geçip gittiler. Bazılarının yüzlerinde maske vardı, diğerleri ağızlarıyla ağızlarını ve burunlarını örtmüşlerdi —bu gizemli "virüs" hakkında yanlış bilgiyle hareket ediyorlardı. Çoğu dükkan ve mağaza kapalıydı -yağmalanmış- hırdı, boşalmışlardı ya da elektriksiz kalmışlardı. Aydınlık, ama yeterli personeli olmayan bir marketin önünden geçtiler. İçerideki insanlar, tezgahlardaki bozuk meyvelerden kalanları ve arka raflardaki konserve yiyecekleri alıyorlardı. Yenilebilir ne varsa. İçecek dolabı çoktan yağmalanmıştı, soğutulmuş yiyecekler bölümü de öyle. Para kasası da boşaltılmıştı, çünkü eski alışkanlıklar zor ölürdü. Ama para, suyun ve yiyeceğin yakında olacağı kadar değerli değildi.

"Çılgınlık bu," diye mırıldandı Eph.

"En azından bazı insanlarda hâlâ elektrik var," dedi Fet. "Telefonlarının ve dizüstü bilgisayarlarının şarjı bitene ve onları yeniden şarj edemeyeceklerini hırk edene kadar bekle. Çılgınlık o zaman başlayacak işre."

Yaya geçitlerindeki trafik lambalarında kırmızı el işaretinin yerini yürüyen beyaz, şekil aldı, ama karşıdan karşıya geçecek kalabalıklar yoktu. Yayasız Manhattan, Manhattan değildi. Eph ana caddelerde otomobil kornaları duydu, ama yan sokaklardan yalnızca birkaç taksi geçiyordu -sürücüler direksiyonlarının üzerine kapanmışlardı, yolcular endişe içinde arkada oturuyorlardı.

Trafik lambası kırmızı gösterdiğinden, alışkanlıkla bir sonraki yaya geçidinde durdular. "Sence neden şimdi?" dedi Eph. "Bunca zamandır, yüzyıllardır buradaysalar -bunu kışkırtan ne?"

"Onun zaman ufku ve bizimki aynı değil," dedi Fet. "Biz yaşamlarımızı günler ve senelerle, takvimle ölçeriz. O bir gece yaratığı. Onu ilgilendiren tek şey gökyüzü."

“Güneş tutulması,” dedi Eph aniden. “Onu bekliyordu.”

“Belki bunun bir anlamı vardır,” dedi Fet. “Onun için bir önemi olabilir...”

Bir istasyondan çıkan Ulaşım Yetkilisi polis onlara baktı, Eph’i süzdü.

“Lanet olsun.” Eph bakışlarını kaçırdı, ama yeterince hızlı ya da kayıtsızca yapamamıştı. Polis güçleri dağılıyor olsa bile, onun yüzü televizyonda çok sık görünmüştü ve herkes hâlâ televizyon izliyor, ne yapmaları gerektiğinin söylenmesini bekliyordu.

Onlar yollarına devam ederken polis yüzünü döndü. *Yalnızca benim paranoyaklım*, diye düşündü Eph.

Polis memuru, talimatları harfi harfine yerine getirerek, köşeyi dolandıktan sonra telefon etti.

FET’İN BLOĞU

Merhaba, dünya.

Ya da ondan geriye ne kaldıysa.

Eskiden hayatta blog yazmaktan daha faydasız bir şey olmadığını düşünürdüm.

Bundan daha büyük bir zaman israfı olamazdı.

Yani, söylemek istedikleriniz kimin umurunda ki?

Bu yüzden, bunun ne olduğunu gerçekten bilmiyorum.

Ama yapmam gerek.

Sanırım iki sebebim var.

Biri, düşüncelerimi kayda geçirmek. Onları bu bilgisayar ekranına, görebileceğim bir yere kaydetmek ve belki olan bitenden bir anlam çıkarabilmek. Çünkü son birkaç gündür yaşadıklarım beni değiştirdi — gerçek anlamda—ve artık kim olduğumu anlamaya çalışmam gerek.

İkinci sebep?

Basit. Gerçeği anlatmak. Olan bitenler hakkındaki gerçeği.

Ben kim miyim? İşim haşere imha uzmanlığı. New York şehrinin beş ilçesinin birinde yaşıyorsanız ve banyo küvetinizde sıçan

görürseniz, haşere kontrolü ararsınız...

Evet. Ben, iki hafta sonra gelen adamım işte.

Pis işleri bana bırakabiliyordunuz. Haşerelerden kurtulmak. Kemirgenleri yok etmek.

Ama artık öyle değil.

Yeni bir tür, şehrin her yerine, dünyaya yayılıyor. Yeni bir istilacı türü. İnsan ırkına musallat olan bir hastalık.

Bu yaratıklar mahzeninizde yuva kurmuş.

Tavan aranızda.

Duvarlarınızın içinde.

Şimdi, asıl eğlenceli olan şu.

Fareler, sıçanlar, hamamböcekleri söz konusu olduğunda, haşerelerden kurtulmanın en iyi yolu yiyecek kaynaklarını ortadan kaldırmaktır.

Tamam.

Önümüzdeki mesele tek problem, bu yeni türün besin kay- nağı.

Doğru.

O biziz.

Siz ve ben.

Bakın, hâlâ anlamadıysanız —resmen boka batmış durumda-

FAİRFİELD İLÇESİ, CONNECTİCUT

Alçak yapı, ufalanmaya başlamış bir yolun sonundaki, daha ekonomik daralmadan önce bile mali güçlüğü düşmüş bir iş

merkezini oluşturan bir düzine binadan biriydi. Eski bir zırhlı araç sancısı ve servisi olan bir önceki kiracı R.L.Sanayi'nin tabelası lîâlâ duruyordu ve buna uygun bir biçimde, üç buçuk metre yüksekliğinde, sağlam bir kafes çitle çevrilmişti. Elektronik kapıdaki anahtar kartıyla içeri giriliyordu.

Binanın içinde, servis olarak hizmet veren kısımda bir doktorun bej rengi Jaguar'ı ve önemli birinin arabalı koruma grubuna yakışan siyah bir araç filosu vardı. Ofis olan kısım, yeniden dekore edilerek, bir hastaya hizmet eden küçük, özel bir ameliyathaneye dönüştürülmüştü.

Elclritch Palmer uyanma odasında, her zamanki ameliyat sonraki rahatsızlık duygusu içinde kendine geliyordu. Ayılırken bu karanlık tünelden defalarca geçtiğinden, yavaşça, ama kendinden emin bir biçimde uyanıyordu. Ameliyat ekibi, doğru yatıştırıcı ve anestezi karışımını iyi biliyordu. Onu artık çok derin uyutmuyorlardı. Bu ileri yaşta, fazla riskli olurdu. Ve Palmer kullanılan anestezi miktarı ne kadar az olursa, kendine o kadar çabuk geliyordu.

Yeni karaciğerinin verimliliğini sınavan makinelere bağlıydı. Organ bağışçısı, Salvadorlu kaçak bir ergendi. Hastalık, uyuşturucu ve alkol kullanımına karşı test edilmişti. Kabaca üçgen şeklinde, bir Amerikan futbol topu büyüklüğünde, sağlıklı, genç, pembemsi kahverengi bir organ. Alınmasından on dört saat geçmeden jet uçağından inmiş bu organ, Palmer'ın hesabına göre, yedinci karaciğeri idi. Bir kahve makinesi filtreleri ne kadar hızlı kullanıyorsa, Palmer'ın bedeni de bu organları o kadar hızlı kullanıyordu.

İç organların en büyüğü ve insan bedenindeki en büyük beze olan karaciğerin pek çok yaşamsal işlevi vardır ve buna metabolizma, glisojen depolama, plazma sentezi, hormon üretimi ve zehir arıtımı da dahildir. Şu anda, bedende onun eksikliğini telafi etmenin tıbbi bir yolu yoktur -gönülsüz Salvadorlu bağışçı açısından son derece talihsiz bir durum.

Palmer'ın hastabakıcısı, kişisel koruması ve daimi yoldaşı Bay Fitzvilliam, çoğu eski Donanma subayının tetikte tavrıyla, köşede

dikiliyordu. Cerrah, maskesi hâlâ yüzünde, yeni bir çift eldiven takarak içeri girdi. Titiz, hırslı bir doktordu ve çoğu cerrahın standartlarına göre bile, inanılmaz ölçüde zengindi.

Çarşafı açtı. Yeni dikilmiş kesik, daha eski bir organ naklinden kalma yara izinin üzerindeydi. Dışarıdan bakınca, Palmer'ın göğsü çarpık yara izlerinden oluşmuş yumru yumru bir tabloydu. Bedeninin içi ise, tekleyen organlarla dolu sertleşmiş bir sepet. Cerrah da ona bunu söyledi: "Korkarım bedeniniz daha fazla doku ya da organ naklini kaldıramaz, Bay Palmer. Bu sonuncusuydu."

Palmer gülümsedi. Bedeni, başka insanların organlarıyla dolu bir kovandı ve bu açıdan, ölümden geri dönmüş ruhlarla dolu bir kovanın cisimleşmiş hali olan Efendi'ye benziyordu.

"Teşekkür ederim, doktor. Anlıyorum." Oksijen tüpü yüzünden Palmer'ın sesi hâlâ boğuktu. "Aslında, bu ameliyathaneyi tamamen kaldırmanızı öneriyorum. Amerikan Hekimler Birliği'nin organ toplamak için kullandığınız yöntemleri öğrenmesinden endişeleniyorsunuz ve ben sizi görevinizden azlediyorum. Bu ameliyat için alacağınız ücret sonuncusu olacak. Başka tıbbi müdahaleye ihtiyacım olmayacak -bir daha asla."

Cerrahın bakışlarında hâlâ kararsızlık vardı. Neredeyse tüm hayatını hasta bir adam olarak geçirmiş olan Eldritdi Palmer tekinsiz bir yaşama arzusuna sahipti: cerrahın benzerine daha önce hiç rastlamadığı, haşin ve doğaüstü bir hayatta kalma içgüdü. Sonunda kaçınılmaz kaderine boyun mu eğiyordu?

Fark etmez. Cerrah rahatlamıştı ve minnettardı. Emekliliğini çoktan planlamıştı ve her şey ayarlanmıştı. Böylesine çalkandı

tılı bir zamanda tüm görevlerinden kurtulmak bir nimetti. Honduras'a hâlâ uçak olduğunu umuyordu. Ve şehirdeki şiddet olaylarından sonra, bu binanın yanması hakkında soruşturma açılmazdı.

Doktor bütün bunları nazik bir gülümseme ile dinledi. Bay Fitzvilliam'ın çelik bakışları altında çıktı.

Palmer gözlerini dinlendirdi. Düşüncelerinin, Efendi'nin güneşe maruz kalışı konusuna dönmesine izin verdi. O ihtiyar aptal Setrakian yüzünden olmuştu. Palmer bu gelişimi, kendisinin anladığı terimlerle değerlendirdi: Bu onun için ne anlama geliyordu?

Planları hızlandıracaktı yalnızca. Bu da, onun kurtuluşunu yakınlaştıracaktı.

Sonunda, onun günü geliyordu.

Setrakian. Yenilginin tadı acı mıydı gerçekten? Yoksa insanın ağzındaki kül tadı gibi miydi?

Palmer hiç yenilgi tatmamıştı —*asla* tatmayacaktı. Bunu kaç kişi iddia edebilirdi?

Setrakian tıpkı hızlı bir ırmağın ortasındaki taş gibi duruyordu. Aptalca, kibirle, akıntıyı engellediğine inanıyordu —halbuki ırmak onun çevresinde tüm hızıyla akıyordu.

İnsanlığın boşunallığı. Her şey böyle bir vaatle başlardı, değil mi? Ama öngörülebilir bir biçimde biterdi.

Düşünceleri Palmer Vakfı'na dündü. Gerçekten de süper zenginler arasında, dünyanın en zengin insanların kendi adına bir hayır kurumu kurması bekleniyordu. Kurduğu tek hayır kuruluşu olan bu vakıf, sınırsız kaynaklarını kullanarak son zamanlarda yaşanan güneş tutulmasından etkilenen iki otobüs dolusu çocuğun naklini ve tedavisini üstlenmişti. Bu nadir olay sırasında çocuklar kör olmuştu -ya doğru düzgün göz koruması kullanmadan tutulmuş güneşe baktıklarından, ya da çocuklar

için üretilen güneş tutulması gözlüklerinin camlarındaki talihsiz bir kusur yüzünden. Kusurlu camların Çin'deki bir fabrikadan geldiği anlaşılmıştı, ama takip ettikleri iz Taipei'de boş bir arsada son bulmuştu...

Vakıf, bu zavallı çocukların rehabilitasyonu ve yeniden eğitimi için hiçbir masraftan kaçınılmayacağına söz vermişti. Palmer bu konuda ciddiydi de.

Efendi öyle olmasını emretmişti.

PEARL SOKAĞI

Eph, sokağı geçerlerken, izlenildiklerini hissediyordu. Diğer yandan Fet sıçanlara odaklanmıştı. Yerlerinden edilmiş kemirgenler kapıdan kapıya koşuyorlar, panik ve kargaşa içinde güneşli oluklardan geçiyorlardı.

“Şuraya bak,” dedi Fet.

Eph'in çıkıntılara tünemiş güvercinler sandığı şeyler aslında fareydi. Ne yapacaklarını görmek için beklermiş gibi, aşağıya bakıyor, Eph ile Fet'i izliyorlardı. Varlıkları, yeraltındaki vampir istilasının ne kadar yaygın olduğu hakkında bir fikir veriyordu, çünkü vampirler sıçanları yuvalarından sürüyorlardı. 5/r/go/lerin yaydığı hayvani bir titreşim ya da şeytani varlıkları, diğer yaşam biçimlerini itiyordu.

“Yakında bir yuva olmalı,” dedi Fet.

Bir bara yaklaştılar ve Eph boğazının kuruduğunu hissetti. Geri döndü, kapıyı yokladı ve kilitli olmadığını gördü. 150 seneyi aşkın bir süre önce kurulmuş, eski bir bardı —New York şehrinde kesintisiz hizmet veren en eski bar, diye övünüyordu tabelası— ama müşterisi yoktu, barmeni yoktu. Sessizliği bozan tek şey, bir köşede gevezelik eden, haberleri veren televizyondur.

Barın arka tarafına yürüdüler. Burası daha karanlıktı ve ay-nı ölçüde boştu. Masalarda yarısı içilmiş bira kupaları duruyordu ve

birkaç sandalyede hâlâ ceketler asılıydı. Burada parti aniden ve beklenmedik bir biçimde bitmişti.

Eph tuvaletleri kontrol etti —erkekler tuvaletinde, zemindeki bir kanalla biten çok eski, büyük pisuarlar vardı— ve beklediği gibi boş buldu.

Botları yerdeki talaşları süpürerek dışarı çıktı. Fet çantasını yere bırakıp bir sandalye çekmiş, bacaklarını dinlendiriyordu.

Eph tezgahın arkasına geçti. İçki şişesi, karıştırıcı ya da buz kovanı yoktu —yalnızca bira muslukları ve altında bekleyen cam bira kupaları. Mekan yalnızca bira satıyordu. Eph'in asıl istediği şey yoktu. Yalnızca kendi markasını taşıyan, normal yada siyah bira. Eski musluklar yalnızca gösteriş içindi, ama yeni olanlar rahat akıyordu. Eph iki kupayı siyah bira ile doldurdu. “Neyin şerefine?”

Fet ayağa kalktı ve tezgaha yürüyüp, kupalardan birini aldı. “Kan emicileri öldürmenin şerefine.”

Eph kupanın yarısını başına dikti, “insanlar burayı aceleyle terk etmiş gibi.”

“Son çağrı,” dedi Fet, kalın üst dudağındaki köpüğü silerek. “Tüm şehre son çağrı.”

Televizyonun sesi dikkatlerini çekti ve ön odaya yürüdüler. Bir muhabir, Bronxville yakınlarında bir kasabadan, 753 numaralı seferden canlı kurtulan dört kişiden birinin mahallesinden canlı yayın yapıyordu. Arkasında dumanlar gökyüzünü karartmıştı ve ekranın altından, BRONXVILLE İSYANLARI DEVAM EDİYOR, yazısı geçiyordu.

Fet uzanıp kanalı değiştirdi. Wall Street, tüketici korkusu, M İ N İ gribinden daha büyük bir salgın tehdidi ve kendi brokerlerinin de ortadan kaybolmuş olmasından dolayı çalkantılıydı. Piyasa ortalamaları düşerken, trader’lar öylece oturuyorlardı.

NY1 kanalında konu trafikti, Manhattan’ın bütün çıkışları, karantina dedikodusu üzerine adadan kaçmaya başlayan insanlarla tıkanmıştı. Havayolları ve demiryolları, kapasitesinden fazla rezervasyon

yapıyordu, havalimanları ve tren istasyonları kaos içindeydi.

Eph tepede bir helikopterin sesini duydu. Muhtemelen Manhattan'dan çıkmanın tek kolay yolu helikoptere binmekti artık. Kendi helikopter pistiniz varsa. Eldritch Palmergibi.

Eph tezgahın arkasında eski moda, kablolu bir telefon buldu. Hat cızırtılıydı. Eph döner kadranda sabırla Setrakian'ını telefon numarasını çevirdi.

Telefon çaldı ve Nora yanıt verdi. "Zack nasıl.-" diye sordu Eph, o konuşmadan.

"Daha iyi. Bir süre cidden kendinde değildi."

"Kelly geri gelmedi mi?"

"Hayır. Setrakian onu çatıdan kaçırttı."

"Çatıdan mı? Aman Tanrım." Eph kendini kötü hissetti. Temiz bir kupa aldı ve telaşla bir bira daha doldurdu. "Z şimdi nerede?"

"Yukarı katta. Telefona çağırmamı ister misin?"

"Hayır. Geri döndüğümde yüz yüze konuşmam daha iyi olur."

"Sanırım haklısın. Tabutu yok ettin mi?"

"Hayır," dedi Eph. "Yoktu."

"Yok muydu?" dedi Nora.

"O kadar kötü yaralanmamış, anlaşılan. Bu iş onu yavaşlatmadı bile. Ve —tuhaf ama, aşağıda sprey boyayla yapılmış bazı çizimler vardı—"

"Ne demek istiyorsun, biri grafiti mi yapmış?"

Eph cebindeki telefonu yoklayarak, pembe telefonun hâlâ orada olduğundan emin oldu. "Videoya çektim. Bundan ne çı- karacağımı gerçekten bilmiyorum." Bir an için telefonu ağzından uzaklaştırarak biraz daha bira içti. "Şehir —ürkütücü. Sessiz."

"Burası değil," dedi Nora. "Şafak sökünce biraz ara verdi -ama fazla sürmez. Artık güneş onları çok korkutmuyor gibi. Sanki daha da cesaretleniyorlar."

"Mesele tam da bu," dedi Eph. "Öğreniyorlar, akıllanıyorlar. Buradan gitmemiz gerek. Bugün."

"Setrakian da böyle söylüyordu. Kelly yüzünden."

"Artık nerede olduğumuzu bildiği için mi?"

"Onun yerimizi bilmesi, Efendi'nin de bildiği anlamına geliyor."

Eph gözlerini yumup eliyle ovaladı ve baş ağrısını dindirmeye çalıştı. "Tamam."

"Şimdi neredesiniz?"

"Finans Bölgesi'nde, Ferry Loop istasyonunun yakınında." Bir barda olduğundan bahsetmedi. "Fet daha büyük bir araba istiyor. Onu alıp döneceğiz. Fazla sürmez."

"Yalnız -lütfen tek parça halinde dönün."

"Planımız bu."

Telefonu kapattı ve barın altını karıştırdı. Daha fazla bira koymak için bir kap arıyordu. Yeraltına inmek için daha fazlasına ihtiyacı vardı. Cam kupadan başka bir şey. Eski, deri kaplı bir matara buldu. Pirinç kapağın tozunu silerken, arkasında eski, kaliteli bir brendi şişesi buldu. Şişe tozlanmamıştı: muhtemelen barmen biranın tekdüzeliğini kırmak için arada bir yudumlamak üzere getirmişti. Çalkaladığı matarayı küçük lavabonun üzerinde dikkatle dolduruyordu ki, kapının çalındığını duydu.

Hızla tezgahı dolandı, silah çantasına yöneldi ve sonra hatırladı:

vampirler kapı çalmazdı. Fet'in yanından geçip ihtiyatla kapıya gitti, pencereden dışarı baktı ve Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezlerinin direktörü olan Dr. Everett Barnes'ı gördü. Yaşlı doktorun üzerinde amiral üniforması yoktu —HKM başta ABD Donanması'ndan doğmuştu- beyaz üzerine fildişi bir takım elbise giymişti ve ceketinin düğmeleri açıktı. Geç saatte kahvaltısını yaparken masadan kalkmış gibi görünüyordu.

Eph adamın omzundan sokağı görebiliyordu. Barnes yalnız gibiydi, en azından o an için. Eph kapının kilidini çevirdi ve kapıyı açtı.

"Ephraim," dedi Barnes.

Eph onu yakasından tuttu, içeri çekti ve kapıyı yine kilitledi. "Şensin demek," dedi, tekrar sokağı kontrol ederek. "Kalanlar nerede?"

Direktör Barnes, Eph'ten uzaklaşarak ceketini düzeltti. “Uzak durma emri aldılar. Ama bu seni yanıltmasın, yakında gelirler. Seninle birkaç dakika yalnız görüşmem gerektiği konusunda ısrar ettim.”

“Tanrım,” dedi Eph, sokağın karşısındaki çatıları kontrol edip, ön pencerelerden uzaklaşarak. “Buraya nasıl bu kadar çabuk gelebildin?”

“Seninle konuşmam önemli. Kimse sana zarar vermek istemiyor, Ephraim. Bütün bunlar benim isteğim üzerine yapılmıştı.”

Eph ona sırtını dönüp, tezgaha yürüdü. “Belki de sen öyle sanıyorsundur.”

“Geri dönmene ihtiyacımız var,” dedi Barnes, onu takip ederek. “Sana ihtiyacımız var, Ephraim. Artık bunu biliyorum.”

“Bak,” dedi Eph, tezgaha ulaşıp, dönerek. “Neler olup bittiğini belki anlıyorsun, belki de anlamıyorsun. Belki sen de bütün bunların bir parçasısındır, bilmiyorum. Sen bile bilmiyor olabilirsin. Ama bunun arkasında biri var, çok güçlü biri. Ve şu anda seninle bir yere gidersem, ya etkisiz hale getirilirim ya da öldürülürüm. Veya daha kötüsü de olabilir.”

“Seni dinlemeye can atıyorum, Ephraim. Ne anlatırsan. Senin önünde, hatasını itiraf eden bir adam olarak duruyorum. Tamamen yıkıcı ve öteki dünyaya ait olan bir şeyin pençesinde olduğumuzu artık biliyorum.”

“Öteki dünyadan değil. Bu dünyadan.” Eph brendi matarasının kapağını taktı.

Fet Barnes’ın arkasından geldi. “Diğerlerinin gelmesine ne kadar var?” diye sordu.

“Fazla değil,” dedi Barnes, pis tulumu içindeki iri yarı imha uzmanına kuşkuyla bakarak. Barnes dikatini Eph’e, sonra mataraya çevirdi. “Şimdi içmen doğru mu?”

“Her zamankinden daha fazla,” dedi Eph. “İstersen sen de al. Ben siyah birayı tavsiye ediyorum.”

“Bak, çok şey yaşadığını biliyorum...”

“*Bethû* ne olduğu önemli değil, Everett. Bu iş benimle alakalı

değil, bu yüzden egoma hitap etme çabaların sana hiçbir şey kazandırmaz. *Beni* ilgilendiren, HKM'nin yetkisiyle açıklanan bu yarım-gerçekler —ya da apaçık yalanlar mı demeliyim? Artık halka hizmet etmiyor musun, Everett? Yalnızca hükümetine mi hizmet ediyorsun?”

Direktör Barnes irkildi. “Zorunlu olarak ikisine birden.” “Zayıf,” dedi Eph. “Beceriksiz. Hattâ kanun dışı.”

“İşte bu yüzden aramıza katılman gerek, Ephraim. Tanıklığına, deneyimine ve uzmanlığına ihtiyacım var...”

“Çok geç! En azından bunu göremiyor musun?”

Barnes biraz geriledi. Bir gözü de Fet üzerindeydi, çünkü Fet onu huzursuz ediyordu. “Bronxville konusunda haklıydın. Giriş çıkışları kapattık.”

“Kapattınız mı?” dedi Fet. “Nasıl?”

“Kafes çitle.”

Eph acı bir kabkalıa attı. “Kafes çit mi? Tanrım, Everett. Kastettiğim de tam olarak bu. Virüs tehdidine yöre değil, *halkın algısına* göre hareket ediyorsun. Onlara çitlerle güvence mi veriyorsun? Bir *simgeyle*? O çitleri paramparça ederler...”

“O zaman sen söyle. Neye ihtiyacım olduğunu söyle. *Senin* neye ihtiyacın olduğunu.”

“Cesetleri yok ederek başla. Birinci achm bu.”

“Cesetleri... Bunu yapamayacağımı biliyorsun.”

“O zaman yaptığın başka hiçbir şey fark etmez. Askeri bir birlik göndermen, mekânı taraman ve bütün virüs taşıyıcılarını yok etmen gerekiyor. Sonra operasyonu güneye doğru genişlet, tüm Brooklyn'e ve Bronx'a yay...”

“Toplu katliamdan bahsediyorsun. Manzarayı bir düşün...”

“*Gerçekliği* düşün, Everett. Ben de senin gibi bir doktorum. Ama artık bu yeni bir dünya.”

Fet uzaklaştı, ön tarafa döndü ve sokağı gözetledi. “Senden istedikleri beni getirip yardım etmeni sağlaman değil,” dedi Eph. “Beni ve tanıdığım insanları etkisiz hale getirmek için istiyorlar bunu. Artık—

” silah çantasına yürüdü ve gümüş kılıcı çıkardı —“benim neşterim bu. Bu yaratıkları iyileştirmenin tek yolu onları serbest bırakmak -ve evet, bu da toplu katliam anlamına geliyor. Doktorluk değil. Yardım etmek mi istiyorsun —gerçekten yardım etmek? O zaman televizyona çık ve onlara bunu söyle. Gerçeği söyle.”

Barnes ön tarafta duran Fet’e baktı. “Peki, yanındaki adam kim? Ben Dr. Martinez’i görmeyi bekliyordum.”

Barnes’ın Nora’nın adını söyleme tarzı Eph’le tuhaf geldi. Ama sormadı. Fet telaşla ön pencerelerden dönmüştü. "Geliyorlar," dedi Fet.

Eph minibüslerin yaklaştığını, sokağı iki yönden tuttuğunu görece kadar yaklaştı. Fer yanından geçti, Barnes’ı omuzlarından yakaladı ve arka taraftaki bir masaya yürütüp, bir köşeye oturttu. Eph beyzbol çantasını omzuna astı ve Fet’in çantasını ona götürdü.

"Lütfen," dedi Barnes. "Yalvarıyorum. İkinize de. Sizi koruyabilirim."

"Dinle," dedi Fet. "Resmi olarak rehineye dönüştün, bu yüzden koca çeneni kapa." Eph’e hitaben: "Şimdi ne olacak?" dedi. "Onları nasıl uzak tutacağız? UVC ışık FBI üzerinde işe yaramaz."

Eph eski birahane çevresine bakınarak yanıt aradı. Bir buçuk yüzyıl içinde biriken resimler ve ıvır zıvır, duvarları, tezgahın arkasındaki rafları doldurmuştu. Lincoln, Garfield, McKin- ley portreleri ve JFK’nin büstü -hepsi suikaste kurban gitmiş başkanlar. Yakında, eski model bir tüfek, bir tıraş sabunu kabı ve çerçeveli ölüm ilanları gibi hatıraların yanında, küçük bir gümüş hançer asılıydı.

Yanındaki tabela şöyle diyordu: DAHA SİZ DOĞMADAN ÖNCE BİZ BURADAYDIK.

Eph tezgahın arkasına koştu. Yıpranmış ahşap zemine oturtulmuş kapağın demir halkasındaki talaşları bir tekmeyle döktü.

Fet de yanında belirerek, kapağı kaldırmaya yardım etti.

Koku, bilmeleri gereken her şeyi anlatıyordu. Amonyak. Acı ve taze.

Hâlâ köşesindeki sandalyede oturmakta olan Direktör Barnes,

“Arkanızdan gelirler,” dedi.

“Kokuya bakılırsa -hiç tavsiye etmem,” dedi Fet, önden inerek.

“Everett,” dedi Eph. Aşağı inmeden önce Luma lambasını yaktı. “Tam olarak anlaşılamayan bir şey varsa, açıkça ifade edeyim. İstifa ediyorum.”

Eph Fet’i takip ederek aşağı indi. Lambası, barın altındaki depoyu çivit rengine boyadı. Fet uzanıp yukarıdaki kapağı kapattı.

“Bırak,” diye mırıldandı Eph. “Eğer adam sandığım gibi pis bir herifse, kapıya koşturabilir.”

Fet denileni yaptı ve kapak açık kaldı.

Tavan alçaktı ve on yılların döküntüsü -eski, irili ufaklı fiçılar, birkaç kırık sandalye, cam raflar ve eski, sanayi tipi bir bulaşık makinesi— geçidi daraltıyordu. Fet kol yenlerine ve paçalarına kalın lastik bantlar taktı -hamamböceği istilasına uğramış dairelere yem yerleştirdiği günlerden kalma, zor yoldan öğrenilmiş bir numara. Eph’e de uzattı. “Solucanlara karşı,” dedi, ceketinin fermuarını sıkıca kapatarak.

Eph taşlığı geçti ve yandaki kapıyı itip açtı. Kapı, havası ılınmış eski buzhaneye açılıyordu, içerisi boştu.

Onun ilerisinde, oval kapı tokmağı olan tahta bir kapı vardı. Yerdeki toz, yelpaze biçiminde süpürülmüştü. Fet başını salladı ve Eph kapıyı çekip açtı.

Duraksamazdınız. Düşünmezsiniz. Eph bunu öğrenmişti. Onlara yeniden bir araya gelme ve beklenti yaratma fırsatı tanımazdınız, çünkü âdetleri uyarınca içlerinden birini kurban ediyorlardı ve bu sayede diğerleri sizi ele geçiriyordu. Bir buçuk, iki metre uzunluğunda iğnelerin ve olağanüstü gece görüşü yeteneğinin karşısında, son canavar da yok edilene kadar asla durmazdınız.

En zayıf yerleri boyunlarıydı —tıpkı kendi avları gibi. Omurgayı parçalarsanız, bedeni ve onun içinde yaşayan varlığı yok edersiniz. Beyaz kanlarını bol bol dökmek de aynı amaca

hizmet ediyordu, ama bu çok daha tehlikeliydi, çünkü akan kandaki kurtçuklar bedeninin dışında yaşayabiliyor, istila edecek yeni insan bedenleri arıyorlardı. Fet bu yüzden kol yenlerini lastik bantlarla kapatıyordu.

Eph ilk ikisini çok etkili bir yöntemle yok etti: UVC lambasını meşale gibi kullanarak yarattığı güdüyor, yalnız bırakıyor, bir duvarın dibinde kısıtıyor, sonra son hamle için kılıçla yaklaşıyordu. Gümüşten yapılmış silahlar onları yaralıyor ve vampirlerde, insanlardaki acıya denk gelen bir his yaratıyordu. Morötesi ışık da DNA'larını ateş gibi kavuruyordu.

Fet çivi tabancasını kullanarak yüzerine gümüş çiviler mıhladı ve vampirleri kör etti ya da yön duygularına zarar verdi, sonra uzattıkları boyunlarını biçti. Serbest kalan kurtçuklar ıslak zeminde kıvrandı. Eph onların bir kısmını UVC ışığıyla öldürdü, kalanlar Fet'in botlarının sert tabanı altında öldüler. Fet onlardan birkaçını ezdikten sonra, çantasından çıkardığı küçük bir kavanoza doldurdu. “Yaşlı adam için,” dedi. Sonra katliama devam etti.

Onlar bir sonraki odaya geçerken, başlarının üzerindeki bardan ayak sesleri ve konuşmalar geldi.

Bir tanesi Eph'e yandan saldırdı —üzerinde hâlâ barmen önlüğü vardı— gözlerini aklıkla iri iri açmıştı. Eph kolunu geriye savurarak onu biçti ve yarattığı lamba ışığına doğru sürdü. Doktorlara özel merhamet duygusunu duymazdan gelmeyi öğreniyordu. Vampir köşede acıklı bir biçimde dişlerini gıcırdatırken Eph yaklaştı ve onun işini bitirdi.

Diğer iki ya da üç tanesi çivit mavisi ışığı görür görmez bir sonraki kapıdan kaçmışlardı. Kırık rafların arasına çökmüş, saldırmaya hazırlanan bir avuç vampir kalmıştı.

Fet, elinde lambasıyla Eph'in yanına geldi. Eph vampirlere doğru gidecek oldu, ama Fet onun kolunu yakaladı T'ph nefes nefese kalmıştı, ama imha uzmanı, huzursuzluk duymadan odaklanmış, profesyonelce iş görüyordu.

Bekle," dedi Fet. "Onları Barnes'ın FBI dostlarına bırak."

Fet'in fikrinin avantajını gören Eph, lambasını vampirlere uzatmaya devam ederek geriledi. "Şimdi ne yapacağız?"

"Diğerleri kaçtı. Bir çıkış yolu var."

Eph bir sonraki kapıya baktı. "Umarım haklısındır," dedi.

Fet yeraltında başa geçti ve Luma lambalarının altında parlayan kuru sidik izlerini takip etti. Odalar, elle kazılmış eski tünellerle birbirine bağlanan bir dizi mahzene açıldı. Amonyak izleri pek çok farklı yöne gidiyordu. Fet birini seçip o yana döndü.

"Bunu sevdim," dedi, botlarındaki çamuru temizlemek için ayaklarını yere vurarak. "Tıpkı fare avlarken olduğu gibi, izi takip etmek. UV ışığı işi kolaylaştırıyor."

"Ama bu yolları nereden biliyorlar?"

"Meşguldüler. Keşfediyorlar, yiyecek arıyorlardı. Volstead Ağrı'nı hiç duymadın mı?"

"Volstead? Volstead Kanunu'nda olduğu gibi mi? İçki yasağı?"

"Restoranlar, barlar, yasadışı içki dükkanları kendi mahzenlerini açıp yeraltına inmek zorunda kaldı. Bu, kendi üzerine yeni binalar dikip duran bir şehir. Aşağıdaki eski mahzenler ve evler, tünellerle, su kanalları ve eski su borularıyla birbirine bağlı —sırf yeraltındaki geçitleri kullanarak, binadan binaya, mahalleden mahalleye gidebileceğini söyleyenler var."

"Bolivar'm yeri," dedi Eph, 753 numaralı seferin hayatta kalan dört yolcusundan biri olan rock yıldızını hatırlayarak. Adamın binası eski bir kaçakçının eviydi ve altındaki eski cin mahzeni metro tünellerine bağlıydı. Eph bir yan tünele geçerlerken dönüp arkalarını kontrol etti. "Nereye gittiğini nereden biliyorsun?"

Fet taş kazılmış bir başka evsiz işareti gösterdi. Muhtemelen yaratıklardan biri, sertleşmiş tırnaklarıyla kazmıştı. "Bir şey bulduk," dedi. "Kesin olarak bildiğim tek şey bu. Ama iddiaya giririm Ferry Loop istasyonu bir iki sokak ötede."

AUGUSTIN...

Augusrin Elizalde ayağa kalktı. Mutlak karanlığın ortasında duruyordu. Hiçbir ışık hissi olmayan, elle tutulur bir mürekkep karası. Yıldızsız uzay gibi. Açık olduklarından emin olmak için gözlerini kırıştırdı —açıktılar. Hiçbir değişiklik olmadı.

Ölüm bu muydu? Daha karanlık bir yer olamazdı.

Öyle olmalıydı. Boktan bir ölümdü bu.

Ya da -belki onu dönüştürmüşlerdi. Şimdi vampir mi olmuştu, bedenini ele mi geçirmişlerdi? Eski halinden kalan bir parça, tıpkı tavanarasındaki bir tutsak gibi, zihninin karanlığına mı kapatılmıştı? Belki de hissettiği soğukluk ve ayaklarının altındaki zeminin sertliği beyninin avutucu numaralarıydı yalnızca. Sonsuza dek kendi kafasının içine hapsedilmişti.

Hareketlerle ve duyuşsal izlenimlerle varlığını kanıtlamaya çalışarak bir müddet çömeldi. Görsel bir odak noktası olmadığı için başı döndü ve ayaklarını biraz daha ayırdı. Yukarı uzandı, zıpladı, ama başının üzerinde bir tavan hissedemedi.

Zaman zaman hafif bir esinti gömleğini savuruyordu. Toprak gibi kokuyordu. Yer gibi.

Yeraltındaydı. Canlı canlı gömülmüştü.

Augustin...

Yine. Annesi, bir düşteymiş gibi, ona sesleniyordu.

"Anne?"

Sesi korkutucu bir yankı halinde geri geldi. Annesini, bıraktığı haliyle hatırladı: yatak odasındaki dolabın dibinde, üzerinde büyük bir giysi yığını ile otururken. *Onlara* yeni dönüşmüş birinin alaylı açlığıyla bakarken.

Vampirler, demişti yaşlı adam.

Gus döndü ve sesin geldiği yönü tahmin etmeye çalıştı. Bu sesi cakip etmekten başka seçeneği yoktu.

Bir taş duvara yürüdü, pürüzsüz ve hafifçe kıvrımlı yüzeyini el yordamıyla takip etti. Avuçları cam kesikleri yüzünden acıyordu — vampire dönüşmüş ağabeyini öldürürken (hayır — *imha ederken*) kullandığı cam parçası. Durup bileklerini yokladı ve polislerden kaçtığı sırada bileğinde olan kelepçelerin —avcıların zincirini kestiği kelepçeler— gitmiş olduğunu fark etti.

O avcılar. Onların da vampir olduğu anlaşılmıştı, Morning- side Heights'taki o sokakta ortaya çıkmışlar, tıpkı bir çete savaşının iki tarafı gibi, diğer vampirlerle savaşmışlardı. Ama avcılar donanımlıydı. Silahları vardı ve eşgüdümlü hareket ediyorlardı. Araba kullanıyorlardı. Gus'ın yüzleştiği ve yok ettiği vampirler gibi, kana susamış robot saldırganlar değildiler.

Hatırladığı son şey, Gus'ı bir arazi aracının arkasına fırlattıklarıydı. Ama —neden o?

Doğa Ana'nın son nefesi gibi, bir başka esinti yüzünü okşadı ve Gus, doğru yönde ilerlediğini umarak, onu takip etti. Duvar keskin bir köşeyle sona erdi. Gus karşı yanı, solunu yokladı ve aynı şeyi buldu: bir köşeyle sona eren bir duvar ve arada bir boşluk. Tıpkı bir kapı gibi.

Gus boşluğa adım attı ve adımlarının yankıları ona bu odanın öncekinden daha geniş ve yüksek tavanlı olduğunu anlattı. Burada, bir şekilde tanıdık gelen, hafif bir koku vardı. Kokuyu çıkartmaya çalıştı.

Buldu. Kodese atıldığında, temizlik görevi sırasında kullanmak zorunda olduğu sıvıydı. Amonyak. Burnunu yakacak kadar keskin değildi.

Sonra bir şey olmaya başladı. Zihninin ona oyun oynadığını sandı, ama sonra, evet, odadan ışık geldiğini fark etti. Aydınlatmanın ağırlığı ve durumun genel belirsizliği onu dehşete düşürüyordu. Duvarlara yakın yerleştirilmiş, birbirinden uzak iki lamba yavaş yavaş yanıyor, yoğun karanlığı seyreltiyordu.

Gus, internette izlediği dövüşçüler gibi kollarını kendine çekti. Işıkların parıltısı artmaya devam etti, ama o kadar yavaş ki, değişim neredeyse hiç belli olmuyordu. Yine de, gözbe- bekleri karanlıkta o

kadar irileşmişti ki, her tür ışık kaynağı tepki yaratırdı.

Başta göremedi. Varlık tam önündeydi, Uç, dört metre uzağında, ama başı ve kolları öyle soluk, kıpırtısız ve pürüzsüzdü ki, gözleri duvarın bir parçası olarak algıladı.

Belirgin görünen tek şey iki karanlık delikti. Kara delik değil, neredeyse siyah.

Çok koyu kırmızı. Kan kırmızısı.

Eğer bunlar gözse, hiç kırılmıyorlardı. Varlık boş boş da bakmıyordu. Gus'ı, olağanüstü bir duygusuzlukla izliyordu. Bu gözler, kırmızı taşlardan farksızdı. Her şeyi görmüş, kan bürümüş gözler.

Gus varlığın bedeninin çevresinde, bir mağaranın içindeki mağara gibi, karanlığa karışan bir cüppenin silüetini gördü. Doğru görüyorsa, varlık uzun boyluydu. Ama kıpırtısızlığı, ölü bir şeyi hatırlatıyordu. Gus hareket etmedi.

"Nedir bu?" dedi, sesi biraz tuhaf çıkarak ve korkusunu belli ederek. "Bu gece Meksika yemeği mi yemeyi düşündün? Bence bunu bir daha düşün kaltak!"

Varlık öyle bir sessizlik ve kıpırtısızlık yayıyordu ki, Gus üzerinde kıyafetler olan bir heykele bakıyor da olabilirdi. Kafatası saçsızdı ve her yanı pürüzsüzdü. Kulak kıkırdakları yoktu. Gus şimdi bir şeyin farkına varmıştı, bir uğultunun titreşimini duyuyordu -daha doğrusu hissediyordu.

"Ee?" dedi, ifadesiz gözlere hitaben. "Ne bekliyorsun? Yemeden önce yemeğinle oynamak hoşuna mı gidiyor?" Yumruklarını kaldırdı. "Bu kahrolası *chalupa* ile oynayamazsın, seni pislik."

Hareket dışında bir şey dikkatini sağına çekti -ve orada bir tane daha olduğunu gördü. Taş duvarın parçası gibi oracıkta duruyordu. İlkinden biraz daha kısaydı ve gözleri farklı şekle sahip olsa da, aynı ölçüde duygusuzdu.

Ve sonra solunda —Gus'ın gözleri yavaş yavaş seçti— bir üçüncüslü.

Mahkemelere aşına olan Gus, bir taş odanın içinde üç uzaylı yargıcın huzurundaymış gibi hissetti kendini. Aklını yitiriyordu, ama gösterdiği tepki, çenesinin düşmesi oldu. Çeteci gevezeliklerine devam etti. Daha önce karşısına çıkarıldığı yargıçlar buna “mahkemeye saygısızlık” adını vermişti. Gus ise “baş’a çıkmak” diyordu. Ona tepeden baktıklarını hissettiğinde böyle yapmıştı. Benzersiz bir insan değil, bir rahatsızlık kaynağı, bir başkasının önüne çıkarılmış engel muamelesi gördüğünde.

Kısa konuşacağız.

Gus’ın elleri şakaklarına gitti. Kulaklarına değil: ses bir şekilde kafasının içindeydi. Zihnindeki monologların geldiği yerden geliyordu —korsan bir radyo yayın yapmaya başlamış gibi.

Sen Augustin Eliza/de’sin.

Gus başını kavradı, ama ses içerideydi. Kapatma düğmesi yoktu.

“Evet, kim olduğumu biliyorum. Asıl siz kimsiniz? *Nesiniz?* Ve kafamın içine nasıl...”

Besin olarak gelmedin buraya. Kar mevsimi için yeterince canlı besin kaynağımız var.

Canlı besin kaynağı? “Ah, insanlar mı demek istediniz?” Gus zaman zaman zaman feryatlar ve mağaralarda yankılanan acılı sesler duymuş, ama bunların düşlerinde duyduğu sesler olduğunu sanmıştı.

Binlerce senedir çiftlik yetiştiriciliği bizim ihtiyaçlarımızı karşı’l’amıştır. Aptal hayvanlar bol bol besin sağlıyor. Zaman zaman aralarından olağandışı becerikli biri çıkıyor.

Gus bunu doğru düzgün anlamamıştı, konuya gelmelerini istiyordu. “Yani -söylemeye çalıştığınız beni... sizden birine dönüştürmeye çalışmayacağınız mı?”

Soyumuz arı ve ayrıcalıklıdır. Mirasımıza ortak olmak bir ayrıcalıktır. Tamamen benzersiz ve çok, çok pahalıdır.

Gus bunlardan hiçbir şey anlamamıştı. “Kanımı içmeyeceksiniz —o zaman ne istiyorsunuz?”

Bir teklifimiz var.

“Teklif mi?” Gus, bozuk bir aletmiş gibi, başının yanına vurdu.
“Dinliyorum, sanırım —başka seçeneğim var mı?”

Bir giindiz kölesine ihtiyacımız var. Bir avcıya. Biz bir gece ırkıyız, sen ise bir giindüzcüsin.

“Gündüzcü?”

Doğanıza özgü gündelik ritim, doğrudan sizin, yirmi dört saatlik gün dediğiniz karanlık-aydınlık döngüsüne dayalıdır. Türünüzün edinmiş olduğu kronobioloji bu gezegenin zaman akışına uyum sağlamıştır ve bizimkinin tam tersidir. Sen bir güneş yaratığısın.

“Ne?”

Gündüzleri serbestçe dolaşabilecek birine ihtiyacımız var. Güneşe dayanabilen biri, ve aslında, güneşin gücünü, buna ek olarak eline geçen başka silahları da kullanarak, kirlenmiş olanları katledecek biri.

“Kirlenmiş olanları katletmek mi? Vampirleri kastediyorsun, değil mi? Kendi türünüzü öldürmemi istediğinizi mi söylüyorsunuz bana?”

Bizim türümüz değil. Bu kirlenmiş tür halkınız arasında öyle çabuk yayılıyor ki -bu bir felaket. Kontrolten çıktı.

“Ne bekliyordunuz ki?”

Bizim bunda rolümüz yoktu. Önünde, büyük şeref ve sağduyu sahibi varlıklar duruyor. Bu salgın, yüzyıllarca sürmüş bir anlaşmanın -bir dengenin— bozulmasını temsil ediyor. Bu açık bir hakaret.

Gus birkaç santim geriledi. Şimdi anlamaya başladığını düşünüyordu. “Biri sizin mahallenize taşınmaya çalışıyor.”

Biz sizin türünüz gibi gelişigüzel, karmaşık bir biçimde üremeyiz. Bizimki, dikkatli bir biçimde düşünülen bir süreçtir.

“Yemek seçiyorsunuz.”

Biz ne istersek onu yeriz. Yemek yemektir. Doyduğumuz zaman da ondan kurtuluruz.

Gus’un göğsünde bir kakhaha yükseldi. Neredeyse boğulacaktı. İnsanlardan, köşe markette üçü bir dolara satılan yiyeceklermiş gibi bahsediliyordu.

Sence bu komik mi?

“Hayır. Tam tersi. Bu yüzden gülüyorum.”

Bir elma yediğinde, koçanını atmaz mısın? Tohumları daha fazla ağaç dikmek için saklar mısın?

“Atarım, herhalde.”

Ya plastik bir kutuyu? İçindekileri boşalttıktan sonra?

“Tamam, anladım. Kanı içiyor ve sonra insanları boş bir şişe gibi atıyorsunuz. Benim bilmek istediğim şey şu. Neden ben?”

Çünkü becerikli görünüyorsun.

“Bunu nereden anladınız?”

Her şeyden önce, sabıka kaydın. Manhattan’da cinayetten tutuklandığında dikkatimizi çektin.

Times Meydanı’nı kasıp kavuran şişman, çıplak adam. Adam orada bir aileye saldırmıştı ve Gus, “Benim şehrimde böyle şeyler yapamazsın,” havalara girmişti. Şimdi, elbette, diğerleri gibi uzak durmuş olmayı dilerdi.

Sonra polis gözetiminden kaçtın ve bu arada başka ‘kirlenmişler’ öldürdün.

Gus kaşlarını çatı. “O ‘kirlenmiş’ benim arkadaşımdı. Bu bok deliğinde yaşarken bütün bunları nasıl öğrendiniz?”

Emin ol, insanların dünyası ile en üst düzeyden bağlantımız var. Ama eğer denge sağlanacaksa, kendimizi göstermeyi göze alamayız — bu kirlenmiş tür bizi tam olarak bununla tehdit ediyor. İşte sen, burada devreye giriyorsun.

“Bir çete savaşı. Bunu anlarım. Ama son derece önemli bir şeyi atladın. Mesela -neden size yardım edeyim?”

Uç sebebi var.

“Sayıyorum. Umarım iyi sebeplerdir.”

İlki şu: bu odadan canlı çıkacaksın.

“Bunu kabul ederim.”

İkincisi, bu girişimdeki çaban, hayal bile edemeyeceğin ölçüde zengin edecek seni.

“Hımm. Bilmiyorum. Epey büyük rakamlar hayal edebilirim.”

Ü(üncüsü ise... tam arkanda.

Gus döndü. İlk önce bir avcı gördü, onu sokaktan kaçırın haşın vampirlerden biri. Başında siyah bir başlık vardı ve kırmızı gözleri parlıyordu.

Avcının yanında, yüzünde Gus'ın artık tanıdığı o açlık ifadesi olan bir kadın'vampir duruyordu. Kadın kısa boylu ve kiloluydu, üzerinde yırtık bir ev elbisesi vardı ve boğazının üst tarafı vampir iğnesi yüzünden kabarmıştı.

V yakalı elbisesinin yakasının dibinde stilize, kırmızı-siyah bir haç dövmesi vardı. Annesi gençliğinde bu dövme yaptırdığı için pişman olduğunu söylerdi, ama zamanında epey havalı olmalıydı ve Gusto, annesi ne derse desin, onu küçüklüğünden beri çok etkileyici bulmuştu.

Vampir annesiydi. Gözleri siyah bir bezle bağlanmıştı. Gus boğazının zonkladığını görebiliyordu.

Seni hissediyor. Ama gözleri kapalı kalmalı. Ou/tn içinde, düşmanımızın iradesi yaşıyor. Düşmanımız onun aracılığıyla görüyor. Onun aracılığıyla duyuyor. Onu bu odada çok uzun süre tutamayız.

Gus'ın gözleri öfkeli yaşlarla doldu. İçi acıyla sancıyordu ve bu his öfkeyle yüzeye vurdu. On bir yaşından beri annesini utandırmaktan başka şey yapmamıştı. Ve şimdi o burada, önündeydi: bir yaratık, ölümden dönmüş bir canavar.

Gus diğerlerine döndü, içinde bir öfke kabarıyordu, ama burada güçsüzdü ve bunu biliyordu.

Üçüncüsü ise çn: onu serbest bırakabilirsin.

Kuru hıçkırıklar çıktı ağzından. Bu durum midelerini bulandırıyor, hayrete düşürüyordu, ama...

Tekrar arkasına döndü. Annesi tutsak edilmişti. Bahsedip durdukları bu “kirlenmiş” vampir türü onu rehin almıştı.

“Anne,” dedi. Annesi dinledi, ama yüzündeki ifade değişmedi.

Aralarında uzun zamandır husumet olduğundan, ağabeyi Crispin'i

öldürmek kolay olmuştu. Çünkü Crispin bir uyuşturucu bağımlısı ve Gus'tan da büyük bir utanç kaynağıydı. O kırık cam parçasıyla Crispin'in boğazını kesmek bir verimlilik eylemi olmuştu: bir taşla iki kuş, hem aile terapisi, hem de çöp tahliyesi. Her darbeyle birlikte, seneler boyunca biriktirdiği öfke buharlaşıp gitmişti.

Ama annesini bu lanetten kurtarmak, işte bu bir sevgi eylemi olacaktı.

Gus'ın annesi odadan çıkarıldı, ama avcı kaldı. Gus üçüne baktı. Şimdi daha iyi görebiliyordu. Kıpırtısızlıkları içinde korkunçtular. Hiç hareket etmiyorlardı.

Bu görevi yerine getirmek için ihtiyaç duyacağın her şeyi sağlayacağız. Para desteği sorun değil, çünkü zaman içinde muazzam insan hâzineleri biriktirdik.

Sonsuzluk armağanını alanlar, yüzyıllar içinde nice servet ödemişlerdi onlara. Kadimler mahzenlerinde Mezopotamya'dan gümüş kangalları, İngiliz altınları, Alman markları saklıyordu. Para onlar için önemsizdi. Yerlilerle alışveriş için kullandıkları deniz kabuklarından farksızdı. “Yani —sizin için getir görür yapmamı istiyorsunuz- öyle mi?”

Bay Quinlan sana gereken her şeyi sağlayacak. Her şeyi. O bizim en iyi avcımızdır. W erimli ve sadık. Pek çok açıdan, benzersiz. Tek kısıtlaman, sır tutma gerekliliği olacak. Bizim varlığımızı saklamak çok önemli. Kendin gibi başka avcılar tutma kararını sana bırakıyoruz. Görünmez ve bilinmez, ama öldürmekte mahir.

Gus arkasında annesini hissederek öfkeleni. Gazabını akıtacak bir yer: belki de ihtiyacı olan şey buydu.

Dudaklarını öfkeli bir gülümseme ile bastırdı. İnsan gücüne ihtiyacı vardı. Katillere ihtiyacı vardı.

Nereye gideceğini çok iyi biliyordu.

IRT SOUTH FERRY, INNER LOOP İSTASYONU

Fet, tek bir kez yanlış yola girdikten sonra, onları terk edilmiş South Ferry Loop İstasyonuna bağlanan bir tünele götürdü. IRT, IND ve BMT sistemleri düzinelerce hayalet istasyonla doludur. Artık onlara haritalarda rastlayamazsınız, ama aktif rayların üzerinde, çalışan metro vagonlarının pencerelerinden görebilirsiniz—nereye, ne zaman bakacağınızı bilerseniz.

Yeralundaki iklim burada daha rutubetliydi, toprakta bir ıslaklık vardı, duvarlar kaygandı ve sular sızıyordu.

Burada parlak *strigoi* dışkısı izleri daha seyrekti. Fet şaşkın şaşkın çevresine bakındı. Broadway yolunun şehrin orijinal metro projesinin bir parçası olduğunu biliyordu. South Ferry 1905 te hizmete açılmıştı. Brooklyn’e giden sualtı tüneli ise bundan üç sene sonra çalışmaya başlamıştı.

İstasyonun baş harflerini taşıyan orijinal mozaik, duvarın yüksek bir noktasındaydı hâlâ ve yanında, onunla pek uyumsuz, daha yeni bir tabela vardı -

BURADA TREN DURMAZ

-bu hatayı yapabilecek biri çıkabilirmiş gibi. Eph küçük bir bakım tüneline girdi ve Luma lambası ile taradı.

Karanlıktan ber bir ses duyuldu, "Siz IRT'den misiniz?"

Eph adamı görmeden önce kokusunu aldı. Yakındaki, yırtılmış, kirlenmiş şiltelerle kaplı bir kovuktan çıkan bir silüet görüldü. Kat kat gömlek, ceket ve pantolon giymiş, dişsiz, korkuluk gibi bir adam. Vücut kokusu o katmanlar arasında sabırla damıtılmış, eskimişti.

"Hayır," dedi Fet, kontrolü ele alarak. "Biz birilerini buradan tahliye etmek için gelmedik."

Adam onlara baktı ve ne kadar güvenilir oldukları konusunda bir anda karar verdi. "Adım Cray-Z," dedi. "Siz yukarıdan mısınız?"

"Elbette," dedi Eph.

"Yukarısı nasıl? Ben burada son kalanlardan biriyim."

“Son kalanlar?” dedi Eph. Etraftaki, birkaç çadırı ve karton evleri fark etti. Bir an sonra, başka hayalet figürler ortaya çıktı. “Köstebek insanlar”, şehir uçurumunun sakinleri, düşmüşler, itibarını yitirmişler, yoksunlar, Giuliani devrinin “kırık pencereleri”. Sonunda kendilerini burada, aşağıdaki şehirde, kış ortasında bile, haftanın yedi günü, yirmi dört saat sıcak olan bir yerde bulmuşlardı. Şans ve deneyimle, insan burada altı ay boyunca, hattâ belki daha uzun süre kamp kurabilirdi. Kalabalık istasyonlardan uzakta, bazıları tek bir bakım personeli görmeden, senelerce yaşıyordu.

Cray-Z, sağlam gözünün bulunduğu tarafı Eph’e çevirdi. Diğer göz, katarakttan kabuk bağlamıştı. "Bu doğru. Koloninin çoğu gitti -tıpkı sıçanlar gibi. Evet, dostum. Yok oldular ve güzelim değerli eşyalarım da geride bıraktılar.”

Bir kenara atılmış döküntü yığını gösterdi: hırpani uyku tulumları, çamurlu ayakkabılar, paltolar. Fet, bunların yeni ölmüş insanların dünyevi servetleri olduğunu bildiğinden, içinde bir sancı hissetti.

Cray-Z boş boş gülümsedi. “Alışılmamış bir şey dostum. Apaçık ürkütücü.”

Fet, *National Geographic*’te okuduğu ya da belki bir gece History Channel’da izlediği bir şeyi hatırladı: Amerika devleti kurulmadan önceki bir döneme ait bir koloninin hikâyesi -Ro- anoke’de olabilirdi. Koloni bir günde ortadan kaybolmuştu. Yüzden fazla insan eşyalarını geride bırakmış, ama ani ve gizemli yok oluşları hakkında, sır dolu iki oyma dışında hiçbir ipucu bulunamamıştı. Kalelerindeki bir direğe CROATOAN sözcüğünü kazımışlar ve yakındaki bir ağacın kabuğuna CRO harflerini oymuşlardı.

Fet yine duvarın yüksek bir noktasına, mozaiklere yazılmış SF harflerine baktı.

“Seni tanıyorum,” dedi Epli, leş gibi kokan Cray-Z ile arasına görgülü bir mesafe koyarak. “Seni daha önce görmüştüm -yukarıda, demek istiyorum.” Yüzeyi işaret etti. “Şu tabelalardan birini taşıyordun.

TANRI SENİ İZLİYOR, ya da öyle bir şey."

Cray-Z dişsiz ağzıyla gülümsedi ve gidip elle çizilmiş levhasını çıkardı. Şöhret olmakla gurur duyuyor gibiydi. Parlak kırmızı renkle TANRI SENİ İZLİYOR!!! yazılmış ve vurgulamak için de üç ünlem kullanılmıştı.

Cray-Z gerçekten de yarı-kaçık bir fanatikti. Burada, dışlanmışların arasında bile dışlanmıştı. Herkesten daha uzun süredir yeraltında yaşıyordu. Yüzeye çıkmadan şehirde istediği yere gidebileceğini iddia ederdi -ama görünüşe bakılırsa, ayakkabılarına sıçratmadan işeme kabiliyetinden yoksundu.

Cray-Z rayların yanında yürüyerek, Eph ile Fet'e rakip etmelerini işaret etti. Branda ve paletlerden yapılmış bir barakanın içine daldı. Burada eski, kemirilmiş uzatma kabloları çatıya uzanıyor, büyük şehir şebekesindeki gizli bir elektrik kaynağına bağlanıyordu.

Tünelin içinde hafif bir yağmur başlamıştı, su sızdıran tavan boruları toprağı ıslatıyor, sular Cray-Z'nin brandasına damlıyor, oradan akarak bu amaç için oraya konmuş bir Gatorade şişesine doluyordu.

Cray-Z, eski New York Belediye Başkanı Ed Koch'un seçim kampanyasından kalma kartondan figürü çıkardı. Figür, adamın markası haline gelen "Nasılım ama!" ifadesiyle gülümsüyordu. "Al," dedi, gerçek boyutlardaki fotoğrafı Eph'e uzatarak. "Şunu tutuver."

Sonra Cray-Z uzaktaki tünele yürüdü ve rayları gösterdi. "Tam burası," dedi. "Hepsi buraya gitti."

"Kimi' İnsanlar mı?" dedi Eph, Belediye Başkanı Koch'u yere bırakarak. "Tünele mi girdiler?"

Cray-Z kahkaha attı. "Hayır. Yalnızca tünel değil, bokkafa. *Oraya*, aşağıya. Dönemeçteki boruların East ırmağının altına girdiği yere, Governor's adasının karşısına, sonra oradan Red Hook'a ve Brooklyn'de ana karaya. Onları oraya *götürdüler* işte." "Götürdüler mi?" dedi Eph, belkemiğinden bir ürperti geçerek. "Kim -onları kim götürdü?"

Tam o anda, yakında bir ray sinyali yandı. Eph geriye sıçradı. “Bu raylar hâlâ kullanılıyor mu?”

“5 treni hâlâ çalışıyor.”

Cray-Z raylara tükürdü. “Adam trenlerden anlıyor.”

Tren yaklaşırken içerideki ışık şiddetlendi, eski istasyonu aydınlatıp kısa bir süre için canlandırdı. Belediye Başkanı Koch, Eph'in elinin altında titredi.

“Şimdi gerçekten dikkatle izleyin,” dedi Cray-Z. “Gözlerinizi kırpmayın!” Kör gözünü örttü ve dişsiz ağzıyla gülümsedi.

Tren gürleyerek yanlarından geçti ve dönemeci normalden daha hızlı döndü. Vagonlar hemen hemen boştu, pencerelerden belki bir iki kişi görünüyordu, orada burada kayışlara asılmış tek tük birileri vardı.

Trenin sonu yaklaşırken Cray-Z Eph'in kolunu yakaladı. “Orada - tam orada—”

Fet ile Eph, geçen trenin titrek ışığında, son vagonun arkasında, dışarıda bir şey gördüler. Bir grup şekil -bedenler, insanlar- trenin dışına yaslanmışlardı. Çelik rengi köpekbalığına yapışan vantuz balıkları gibi yapışmışlardı oraya.

“Gördün mü?” dedi Cray-Z sevinçle. “Hepsini gördün mü? Ötekiler.”

Eph, Cray-Z'nin elini silkeleyip kendini kurtardı, ondan ve Belediye Başkanı Koch'tan birkaç adım uzaklaştı. Tren dönemeci döndü ve karanlıkta uzaklaştı; ışık, bir oluktan akıp giden su gibi tüneli terk etti.

Cray-Z ayaklarını sürüyerek barakasına doğru yürüdü. “Birinin bir şey yapması lazım, değil mi? Siz karar vermemi sağladınız. Bunlar, zamanın sonundaki karanlık melekler. Onlara izin verirsek, hepimizi yakalayacaklar.”

Fet uzaklaşan trene doğru birkaç hantal adım attı, sonra durdu ve dönüp Eph'e baktı. “Tüneller. Bu şekilde karşıya geçiyorlar. Akan su üzerinden geçemezler, değil mi? Yardım almadan yapamazlar.”

Eph onun ne anlatmaya çalıştığını anlamıştı. “Ama suyun *altından*

geçebilirler. Bunu yapmalarını hiçbir şey engelleyemez.”

“İlerleme,” dedi Fet. “İlerlemenin başımıza sardığı bela bu işte. Adına ne diyorlar —kimse kurallara dahil etmediği için bir şeyden paçayı sıyırmaya?”

“Kanunlarda bir boşluk,” dedi Eph.

“Ta kendisi. Hem de burada?” Fer kollarını aççı ve çevresini işaret etti. “Koskoca, apaçık bir boşluk keşfettik.”

OTOBÜS

Lüks otobüs, New Jersey St.Lucia Körler Evi’nden akşamın erken saatlerinde ayrıldı ve New York eyaletinin kuzeyinde, seçkin bir akademiye doğru yola koyuldu.

Sürücü, bayat hikâyeleri ve esprileriyle, yaşları yedi ile on iki arasında değişen altmış endişeli çocuk için yolculuğu eğlenceli hale getirdi. Çocukların dosyaları, üç-eyalet bölgesinden toplanan acil servis raporlarından seçilmişti. Bu çocukların gözleri yakın zamanda hasar görmüşcü -hepsi yeni yaşanan güneş tutulması sırasında, kazayla kör olmuşlardı— ve çoğu için bu, yanlarında anne babaları olmadan yaptıkları ilk yolculuktu.

Palmer Vakfı tarafından verilen bursları, bu oryantasyon kampını da içeriyordu. Yeni kör olanlara uyum teknikleri öğretilen yalıtılmış bir kampa gidiyorlardı. Eşlikçileri —St.Lucia mezunu dokuz genç mezun- yasal olarak kördüler, yani merkezi görsel yetileri 20/200 ya da daha az olarak ölçülmüştü, ama bazıları ışığı algılayabiliyordu. Gözetimleri altındaki çocuklar ise ışığı hiç algılamıyorlardı, yani tamamen kördüler. Otobüste, görebilen tek kişi şofördü.

New York’u kuşatan trafik sıkışıklığı yüzünden zaman zaman ağır ilerliyorlardı, ama sürücü bilmeceler ve gevezelikler ile çocukları eğlendirmekteydi. Arada, yolculuğu anlatıyor, yolda gördüğü ilginç şeyleri tarif ediyor ya da sıradan şeyleri ilginçleştirmek için ayrıntılar icat ediyordu. Uzun zamandır St.Lucia için çalışıyordu ve otobüsün soytarısı olmaya bir itirazı yoktu. Bu travma geçirmiş çocuklardaki

potansiyeli açığa çıkarmanın ve yüreklerini onları bekleyen zorluklara açmanın sırrının, hayal güçlerini beslemekçe ve ilgilerini çekmekçe yarağını biliyordu.

“Tak rak.”

Kim o?

“Balık.”

Hangi balık?

“Kalabalık.”

Her şey hesaba kaçıklığında, McDonalds molası iyi gicmişci, yalnız çocuk menüsünün oyunağı bir hologramdı karccı. Sürücü grupcan ayrı olurarak, çocukların çekingen ellerle kızarmış paraceslerini bulmalarını izledi. Kolay yemek için yemeklerini sıralamayı henüz öğrenmemişlerdi. Aynı zamanda, kör olarak doğan çocukların aksine, McDonalds’ın onlar için görsel bir anlamı vardı ve pürüzsüz plascik döner sandalyeler ve aşırı büyük piperler onlara teselli veriyor gibiydi.

Tekrar yola koyulduklarında, üç saadik yolculuk iki katına çıka. Eşlikçiler çocuklara şarkılar söylecciler, sonra cepedeki ekranlarda sesli kicaplar çaldılar. Körlük yüzünden biyolojik saat- leri bozulmuş olan bazı küçük çocuklar uyukluyordu.

Eşlikçiler, oeobeis pencerelerinden gelen ışıktaki değişimi hissedebiliyorlardı ve dışarıya karanlık çöktüğünün farkındaydılar. New York eyalecine girdiklerinde otobüs hızlandı —sonra aniden yavaşladıklarını hissettiler, öyle ki pelüş hayvanlar ve içecek bardakları yere düştü.

Otobüs kenara çekti ve durdu.

“Ne oklu?” diye sordu eşlikçilerin başı olan, Joni adlı, yirmi dört yaşında bir öğretmen yardımcısı. Ön tarafta oturuyordu.

“Bilmiyorum... tuhaf bir şey var. Siz yerinizden kalkmayın. Hemen dönerim.”

Sonra sürücü gitti, ama eşlikçiler endişelenemeyecek kadar meşguldü -otobüs her durduğunda, arka taraftaki tuvalete gitmek isteyen çocuklar ellerini kaldırıyorlardı.

Sürücü on dakika sonra döndü. Eşlikçilerin hâlâ tuvalete giden çocuklara yardım etmekte olduğuna aldırmadan ve tek kelime etmeden otobüsü çalıştırdı. Joni'nin bekleme talebini duymazdan geldi, ama sonunda çocuklar eşlikçilerin yardımıyla yerlerine döndüler ve her şey yoluna girdi.

Bunun ardından otobüs sessizce yola devam etti. Sesli program devam etmedi. Sürücünün gevezelikleri kesildi. Aslında, onun hemen arkasında, birinci sırada oturan Joni'nin sorduğu sorulara da yanıt vermeyi reddediyordu. Joni korkmaya başladı, ama endişesini diğerlerinin sezmesine izin vermemesi gerektiğini düşündü. Kendi kendine, otobüsün hâlâ doğru düzgün ilerlediğini, uygun bir hızda gittiklerini ve zaten hedeflerine yaklaşmış olmaları gerektiğini söyledi.

Bir süre sonra, otobüs bir toprak yola dönerek herkesi uyandırdı. Ardından daha da kaba bir zemine geçti, herkes tutunmaya başladı, otobüs sarsılarak ilerlerken içecekler çocukların kucaklarına döküldü. Tam bir dakika boyunca sarsıntılara tahammül ettiler —sonra otobüs aniden durdu.

Sürücü motoru durdurdu ve havalı kapının tıslayarak açıldığını duydular. Sürücü tek kelime etmeden indi ve anahtar şingirtıları uzaklaştı.

Joni eşlikçilere beklemelelerini söyledi. Gerçekten de Joni'nin umduğu gibi akademiye gelmişlerse, personel onları karşılardı. Sessiz otobüs sürücüsü meselesi, zamanı geldiğinde gündeme getirilebilirdi.

Ama durumun öyle olmadığı, kimsenin onları karşılamaya gelmeyeceği hissi kuvvetlendi.

Joni koltuğun arkasını kavradı ve el yordamıyla açık kapıya gitti. Karanlığa seslendi.

“Merhaba?”

Otobüsün soğumakta olan motorunun çıtırtıları ve gelip geçen kuşların kanat sesleri dışında hiçbir şey duymadı.

Sorumluluğu altındaki genç yolculara döndü. Onların bitkinliğini ve endişesini hissedebiliyordu. Uzun bir yolculuk ve şimdi belirsiz bir

son. Arka taraftaki bazı çocuklar ağlıyordu.

Joni önde bir eşlikçi toplantısı talep etti. Çılgın fısıltılar arasında, ne yapabilecekleri konusunda kimseden fikir çıkmadı.

"Servis yok" diyordu Joni'nin cep telefonu, sinir bozucu ölçüde sabırlı bir sesle.

Bir tanesi geniş konsolda sürücünün telsizini aradı, ama cihazı bulamadı. Sürücünün plastik kaplı koltuğunun oturma kısmının son derece sıcak olduğunu fark etti.

Bir başka eşlikçi, Joel adlı on dokuz yaşında atılgan bir delikanlı, sonunda bastonunu açtı ve otobüs basamaklarını yoklayarak indi.

"Çimenlik," diye bildirdi geriye. Sonra, sürücüye ya da işitebilecek herhangi birine, "Merhaba! Kimse yok mu?" diye bağırdı.

"Bu işte bir terslik var," dedi Joni. Eşlikçi grubunun başı olarak, sorumluluğu altındaki ufaklıklar kadar çaresiz hissediyordu kendisini. "Hiçbir şey anlamıyorum."

"Dur," dedi Joel, onun sözünü keserek. "Duydun mu?"

Hepsi susarak dinledi.

"Evet," dedi bir başkası.

Joni, uzaktan gelen bir baykuş ötüşü dışında hiçbir şey duymamıştı. "Ne?"

"Bilmiyorum. Bir... bir uğultu."

"Ne? Mekanik mi?"

"Belki. Bilmiyorum. Daha çok... bir yoga dersinin mantrası gibi.

Bilirsin, şu kutsal hecelerden biri?"

Joni bir süre daha dinledi. "Ben hiçbir şey duymuyorum, ama... tamam. Bak, iki seçeneğimiz var. Kapıyı kapacınız ve burada çaresiz kalırsınız —ya da, herkesi dışarı çıkarırsınız ve harekete geçerek yardım ararsınız."

Kimse kalmak istemiyordu. Otobüste çok fazla durmuşlardı.

"Ya bu bir tür sınavsa?" diye tahmin yürüttü Joel. "Yani, haftasonunun bir parçası olarak."

Bir başkası mırıldanarak onayladı.

Bu Joni'nin içinde bir şeyleri ateşledi. "Pekala," dedi. "Eğer bu bir sınavsa, biz de tam puan alırız."

Çocukları indirdiler ve ellerini bir öndekinin omzuna koyarak yürüyebilecekleri şekilde, sıkışık sıralar halinde dizdiler. Çocukların bazıları da uğultuyu duydu ve ona karşılık verdi, diğerlerinin anlaması için sesi taklit etmeye çalıştılar. Uğultunun varlığı onları sakinleştiriyor gibiydi. Kaynağı onlara bir hedef veriyordu.

Üç eşlikçi, bastonları ile yeri tarayarak, başı çektiler. Arazi engebeliydi, ama kayalar ve başka tehlike yaratabilecek engeller yoktu.

Kısa süre sonra uzaktan hayvan sesleri duydular. Biri eşek olduklarını tahmin etti, ama çoğunluk hayır dedi. Domuza benziyordu.

Bir çiftlik miydi? Belki de uğultu, büyük bir jeneratörden geliyordu? Geceleyin tahıl öğüten bir tür yem makinesi?

Adımlarını sıkılaştırdılar, ama bir engelle karşılaştılar: alçak, tahta bir çit. Üç eşlikçiden ikisi sağa ve sola giderek bir açıklık aradılar. Bir açıklık bulundu ve grup o tarafa götürülüp, içeri sokuldu. Ayakkabılarının altında çimen toprağa dönüştü ve domuz sesleri yükseldi, yaklaştı. Bir tür geniş patikadaydılar ve eşlikçiler çocukların saflarını sıkılaştırarak, bir tür bina bulana kadar yürüttüler. Patika doğrudan açık, geniş bir kapıya gidiyordu. İçeri girdiler, seslendiler, ama yanıt alamadılar.

Farklı farklı seslerle dolu, geniş bir odadaydılar. Domuzlar meraklı ciyaklamalarla tepki vererek çocukları korkutcular. Sıkışık ağıllara tosladılar, toynaklarını saman kaplı zemine sürttüler. Joni grubun iki yanına dizilmiş ağılları el yordamıyla araştırdı. Hayvan dışkısı kokusu vardı, ama aynı zamanda... dalla pis bir şey. Mezbaha kokusu gibi bir şey.

Bir mezbahanın domuz bölümünü bulmuşlardı, ama hiçbirisi ona bu adı vermezdi.

Bazıları için uğultu bir sese dönüşmüştü. Bu çocuklar, görünüşe göre sesteki aşına bir şeye tepki vererek, sıradan ayrılmaya çalıştılar - eşlikçiler, bazen güç kullanarak, onları toparlamak zorunda kaldılar. Herkesin hâlâ bir arada olduğundan emin olmak için sayım yaptılar.

Joni sayım yaparken, sonunda sesi duydu. Onun kendi sesi olduğunu fark etti, çok tuhaf bir duyguydu —ses kendi kafasının içinden geliyor gibiydi ve bir düşceymiş gibi, onu çağırıyordu.

Sesin çağrısını izleyerek, geniş bir rampadan indiler ve mezbaha kokusuyla dolu bir ortak alana geldiler.

"Merhaba?" dedi Joni titrek bir sesle —hâlâ şakacı otobüs şoförünün onları yanıtlayacağını umuyordu. "Bize yardım edebilir misiniz?"

Onları bir varlık bekliyordu. Güneş tutulmasına benzeyen bir gölge. Onun ısınısını hissettiler, muazzamlığını sezdiler. Uğultu kabardı, kafalarının içini doldurarak düşüncelerini kovaladı, en derin duyularını perdeledi —işitsel duyularını— ve onları âdeta uyuşturdu.

Efendi'nin yanık etinin hareket ederken çıkardığı hafif cıvırtıları hiçbiri duymadı.

İ. ARA

GÜZ 1944

Öküz arabası, toprak ve keçeleşmiş otlar üzerinde sarsılıyor, kırlarda inatla ilerliyordu. Öküzler, çoğu iğdiş edilmiş yük hayvanı gibi uysaldılar; ince, örgülü kuyrukları sarkaç gibi, uyumla sallanıyordu.

Sürücünün elleri, dizginleri cuttuğu yerlerde nasır bağlamıştı. Yanında oturan yolcu, siyah pantolonun üzerine uzun bir cüppe giymişti. Boynunda Leh rahiplerin uzun kutsal tespihi asılıydı.

Ama kutsal cüppeye bürünmüş bu genç adam bir rahip değildi. Katolik bile değildi.

Kılık değiştirmiş bir Yahudi'ydi.

Arkadan bir otomobil yaklaştı. Tekerlek oyukları açılmış yolda onlarla aynı hizaya geldi, sonra sollarından geçti. Rus askerleri taşıyan askeri bir araçtı. Sürücü ne el salladı ne de başını çevirerek onları tark ettiğini gösterdi. Dizel motorun egzoz dumanları arasında ilerlerlerken, uzun değneğini kullanarak, yavaşlayan öküzlerini dürttü. "Ne kadar hızlı yolculuk ettiğin önemli değildir," dedi, duman dağıldığı zaman. "Sonunda hepimiz aynı yere varırız, değil mi Peder?"

Abraham Setrakian yanıt vermedi. Çünkü adamın dediğinin doğru olduğundan emin değildi artık.

Setrakian'ın boynundaki kalın sargı bir aldatmacaydı. Leh

dilini epey öğrenmişti, ama Leh sanılacak kadar iyi konuşamıyordu.

“Seni dövmüşler, Peder,” dedi öküz arabasının sürücüsü. "Ellerini kırmışlar."

Setrakian genç, çarpık ellerine baktı. Kaçtığı süre içinde, ezilmiş eklemleri yanlışı kaynamıştı. Yerli bir cerrah ona acımış, ortadaki eklemleri kırıp yeniden oturtmuştu. Bu, kemiğin kemiğe sürtünmesini biraz düzeltmişti. Artık Setrakian ellerini oynatabiliyordu, umduğundan çok daha fazla. Cerrah ona, yaşlandıkça eklemlerinin kötüye gideceğini söylemişti. Setrakian, ellerinin esnekliğini arttırmak için gün boyunca onları acıdıkları noktaya, hattâ daha ötesine kadar büküyordu. Savaş herkesin uzun, üretken bir hayat yaşama umuduna karanlık bir gölge düşürmüştü, ama Setrakian, ne kadar zamanı kalmış olursa olsun, asla sakat biri olarak görülmemeye karar vermişti.

Dönüşünde kırsalın bu kısmını tanımamıştı —ama diğer yandan, nasıl tanıyacaktı ki? Buraya, kapalı ve penceresiz bir trenin içinde getirilmişti. Ayaklanmaya kadar kamptan çıkmamış ve sonra ormanın derinliklerinde bir kaçak olarak yaşamıştı. Şimdi demiryolunu arıyordu, ama görünüşe göre rayları sök- müşlerdi. Yine de trenin geçtiği yol kalmıştı, bir yara izi gibi çiftliklerin arasında uzanıyordu. Bir sene, doğanın o rezil izi yok etmesi için yeterince uzun bir zaman değildi.

Setrakian son dönemeçte arabadan indi ve sürücüyü kutsadı. “Burada fazla oyalanma, Peder,” dedi sürücü. Sonra öküzleri kırbaçlayarak harekete geçirdi. “Buraya bir kasvet çökmüş."

Setrakian öküzlerin sallana sallana uzaklaşmasını izledi, sonra çiğnenmiş patikada yürüdü. Birkaç kişinin çalıştığı, oc bürümüş bir tarlanın yanındaki tuğladan yapılmış mütevazı çiftlik evine geldi. Treblinka olarak bilinen imha kampı, kalıcı olacak şekilde inşa edilmemişti. Geçici bir insan mezbahası olarak yaratılmış, maksimum verimlilik için inşa edilmiş ve amacına hizmet ettikten sonra tamamen yok olması düşünülmüştü. Auschwitz'te olduğu gibi dövmeli kollar

yoktu; pek az kayıt tutulmuştu. Kamp bir tren istasyonu görünümü altında saklanmıştı, hattâ sahte bir bilet gişesi, sahte bir istasyon adı ('Ober- majdan') ve sahte bir aktarma istasyonu listesi vardı. Reinhard Operasyonu ölüm kamplarının mimarları, soykırım boyutunda kusursuz bir suç planlamıştı.

Ayaklanmadan kısa süre sonra, Treblinka gerçekten de dağıtılmış, 1943'teki yenilgide yıkılmıştı. Arazi boydan boya sürülmüş ve yerlilerin izinsiz girmesini ve bir şeyler aramasını engellemek için, üzerine bir çiftlik kurulmuştu. Çiftlik evi, eski gaz odalarından kurtarılan tuğlalardan inşa edilmişti ve Strebel adlı Ukraynalı bir nöbetçiyle ailesi yerleştirilmişti. Ukraynalı kamp işçileri, eski Sovyet savaş tutsaklarıydı ve sonradan bu göreve alınmışlardı. Kampta yapılanlar —kitle katliamı— herkesi etkilemişti. Setrakian bu eski tutsakların -özellikle de Ukraynalı ve Alman olanların, çünkü onlara daha fazla sorumluluk veriliyordu, örneğin mangalara ya da müfrezelere kumanda edebiliyorlardı -ölüm kampının yozlaşmışlığına, kampın yarattığı kişisel zenginleşme ve sadizm fırsatlarına nasıl uyum sağladıklarını kendi gözleriyle görmüştü.

Setrakian bu adamı, Strebel'i, sırf adından yola çıkarak hatırlayamıyor, ama Ukraynalıların siyah üniformalarını ve karabinalarını —ve zalimliklerini— çok iyi hatırlıyordu. Strebel ve ailesinin çiftlikten yeni ayrıldıklarını, Kızıl Ordu'nun ilerlemesi karşısında kaçtıklarını haber almıştı. Ama doksan kilometre uzakta kır papazı olarak çalışan Setrakian, eski ölüm kampını çevreleyen bölgeye yerleşmiş kötülük hakkındaki hikâyeleri de biliyordu. Strebel ailesinin bir gece, tek kelime etmeden ve yanlarına tek bir eşya almadan ortadan kayboldukları fısıldanıyordu.

Setrakian'ın ilgisini en çok çeken bu son hikâyeydi.

Ölüm kampında, tamamen olmasa bile, kısmen delirdiğinden kuşkulanıyordu. Gördüğünü sandığı şeyleri görmüş müydü gerçekten? Yoksa, Yahudi tutsaklarla beslenen bu büyük vampir şöleni, hayal gücünün ürünü müydü, bir başa çıkma mekanizması mıydı, zihninin kabullenmeye hazır olmadığı Nazi zulmünü temsil eden bir golem miydi?

Ancak şimdi bir yanıt arayacak kadar güçlü olduğunu hissediyordu. Tuğla evi geçti, tarlayı süren işçilerin arasında yürüdü -ama onların işçi değil, evlerinden kazmalar getirmiş, Yahudi-lerin katliam sırasında kaybolmuş altın ve mücevherlerini arayan yerliler olduklarını gördü. Ama dikenli tellerden ve arada bir de kemik parçalarından başka bir şey bulamıyorlardı.

Yağmacılar, aralarında açık bir davranış kuralları dizisi ve belli belirsiz tanımlanmış bölgeler varmış gibi, ona kuşkuyla baktılar. Serrakian'ın kıyafetleri bile adamların kazmalarını yavaşlatmadı, kararlılıklarını yumuşatmadı. Birkaçı yavaşlayıp başlarını eğdi -tam olarak utançla değil, yaptıklarının doğru olmadığını bilenlerin tavrıyla—ve onun uzaklaşmasını bekledikten sonra, mezar soygunculuğuna devam ettiler.

Setrakian eski kamp bölgesinde yürümeye devam etti, kampın sınırından çıktı ve eski kaçış yolunu kullanarak ormana girdi. Pek çok yanlış dönüşten sonra Roma harabelerine vardı. Burası değişmiş görünmüyordu. Nazi Zimmer'le yüzleştiği ve kırık ellerine rağmen onu yok ettiği mağaraya girdi -yaratığı gün ışığına çekmiş ve onun güneşte kavrulmasını izlemişti.

İçeriye bakarken bir şey dikkatini çekti. Yerde izler ve girişin dışında bir patika vardı: mağarada birileri yaşamış gibi görünüyordu.

Setrakian hemen çıktı ve pis harabelerin dışında dururken göğsünün sıkıştığını hissetti. Bölgede elle tutulur bir kötülük

hissi vardı. Güneş batıda alçalıyordu ve yakında karanlık bu bölgeyi ele geçirecekti.

Setrakian dua eden bir rahip gibi gözlerini yumdu. Ama daha yüce bir varlığa başvurmuyordu. Kendi özüne dönüyor, korkusunu bastırıyor, önünde beliren işi kabulleniyordu.

Çıldık evine döndüğünde, yerliler evlerine gitmişlerdi, tarlalar bir mezarlık kadar kıpırtısız ve soluktu.

Setrakian çiftlik evine girdi. Orada gerçekten de yalnız olduğundan emin olmak için biraz içeriyi dolandı. Oturma odasında ödü patladı. Odadaki en iyi sandalyenin yanında, küçük bir sehpanın üzerinde, güzelce oyulmuş tahta bir pipo yan yatmış, duruyordu. Setrakian pipoya uzandı, çarpık parmaklarıyla tuttu —ve hemen anladı.

Gerçekten de kendi eseri idi. 1942’de, Ukraynalı bir yüzbaşının emriyle, armağan olarak verilmek üzere, bunlardan dört tane yapmıştı.

Setrakian, gardiyan Strebel’in burada, bu odada, ölüm evinin tuğlaları ile kuşatılmış halde, ailesiyle birlikte oturup tütününün keyfini çıkardığını ve ince bir duman bulucunun tavana doğru kıvrıla kıvrıla yükseldiğini hayal ederken, elindeki pipo titriyordu. Ateş çukurlarının kükrediği, kurban edilen insanların pis kokusunun, çığlıklar gibi, kayıtsız göklere doğru yükseldiği yerdı burası.

Setrakian pipoyu kırdı, ikiye ayırdı, sonra yere attı ve topuğuyla ezdi. Aylardır hissetmediği bir öfkeyle titriyordu.

Sonra, hissettiği gazap geldiği gibi gitti. Yine sakindi.

Mütevazı mutfığa döndü. Tek bir mum yaktı ve ormana bakan pencereye koydu. Sonra masanın başına oturdu.

Evde yalnız başına oturur, kırık ellerini bükerek beklerken, köy kilisesine rastladığı günü hatırladı. Kaçak bir adam olarak yiyecek aramaya gitmiş ve kiliseyi boş bulmuştu. Tüm Katolik rahipler toparlanıp götürülmüştü. Setrakian kilisenin bitişiğindeki küçük papaz evinde, kendisini sıcak tutacak cüppeler bulmuş ve herhangi bir plan gereği olmaktan çok zorunluluk yüzünden -giysileri onarılamaz ölçüde

paralanmıştı, kaçak olduğu belli oluyordu ve geceler çok soğuk geçiyordu— onları giymişti. Boğazını sararak insanları aldatmak aklına gelmiş ve savaş zamanı kimse bunu sorgulamamıştı. Sessizliğine rağmen, belki de o karanlık senede insanların dine duyduğu açlık yüzünden, köylüler onu aralarına kabul etmişler ve çarpık elleriyle onları kutsamaktan başka bir şey yapamayan, kutsal giysiler içindeki bu genç adama itiraflarını dökmüşlerdi.

Setrakian, ailesinin istediği gibi bir haham olamamıştı. Çok daha farklı, ama tuhaf bir biçimde benzer bir şey olmuştu.

Orada, o terk edilmiş kilisede, gördükleriyle mücadele etmiş ve zaman zaman bütün bunların —Nazilerin sadizminden büyük Vampir'in korkunçluğuna kadar her şeyin— gerçekliğini merak etmişti. Kanıt olarak kırık ellerinden başka hiçbir şeyi yoktu. Ama kilisesini sığınak olarak sunduğu diğer kaçakların -Armia Krajosva'dan kaçan köylüler, Wehrmacht'tan ya da Gestapo'dan kaçanlar- ona anlattığı gibi, kamp silinip gitmişti.

Alacakaranlık çöktükten, kırlar gecenin eline geçtikten sonra, çiftliğin üzerine uğursuz bir sessizlik çökmüştü. Kır geceleri hiç de sessiz olmaz, oysa eski ölüm kampını kuşatan arazi suskun ve kasvetliydi. Sanki gece nefesini tutuyordu.

Kısa süre sonra bir ziyaretçi geldi. Pencerede belirdi, beyaz suratı ince, pürüzlü camın önünde yanan mumun aleviyle aydınlandı. Setrakian kapıyı kilitlememişti. Ziyaretçi, kendisini elden ayaktan düşüren bir hastalığı yeni yeni atlatıyormuş gibi, tutuk hareketlerle içeri girdi.

Setrakian korku dolu bir inanmazlık hissiyle adama döndü. SS-Sturmscharführer Hauptmann, kamptaki eski amiri. Marangozhaneden ve SS'lere ve Ukraynalı personele nicelikli hizmet sağlayan "banker Yahudiler'den sorumlu adam. Tanıdık, simsiyah Schutzstaffel Üniforması -ki her zaman tertemiz olurdu- şimdi lime limeydi ve sarkan kumaşlar adamın artık kılsız olan kollarındaki ikiz SS dövmelemlerini sergiliyordu. Üniformanın cilalı düğmeleri, kemeri ve siyah şapkası

eksikti. SS-Totenkopf- verbande'nin kurukafa arması, yıpranmış siyah manşetinde duruyordu hâlâ. Her zaman iyice parlatılan siyah deri çizimleri şimdi çatlamış ve çamurla kaplanmıştı. Elleri, ağzı ve boynu, eski kurbanlarının kurumuş siyah kanıyla lekelenmişti ve başının çevresinde bir sinek bulutu uçuşuyordu.

Adamın uzun ellerinde bir çuval vardı. Setrakian, Schutzstaffel'in bu eski üst düzeyli subayının neden eski Treblinka kampına gelip toprak topladığını merak etti. Soykırımın gazı ve külleriyle gübrelenmiş bu toprağı?

Vampir pas kırmızısı gözlerle, uzak bakışlarla ona baktı.

Abraham Setrakian.

Ses bir yerden geliyordu, ama vampirin ağzından değil. Kanlı dudakları hiç oynamamıştı.

Çukurdan kaçmışsın.

Setrakian'ın kafasının içindeki ses gür ve genişti, belkemiği bir akort çatalıymış gibi, içinde yankılanıyordu. Aynı, çok dilli ses.

Büyük vampir. Kampta karşısına çıkanın ta kendisi -Ha- uptmann aracılığıyla konuşuyordu.

"Sardu," dedi Setrakian, büründüğü insan biçiminin, efsanelerdeki asil dev Jusef Sardunun adıyla hitap ederek.

Görüyorum ki bir kutsal adam gibi giyinmişsin. Eskiden Tanrı'nla konuşurdun. Seni ateş çukurundan O'nun kurtardığına mı inanıyorsun?

"Hayır," dedi Setrakian.

Hâlâ beni yok etmek istiyor musun?

Setrakian konuşmadı. Ama yanıt evetti.

Varlık onun düşüncelerini okumuş gibiydi. Sesi, ancak zevk denebilecek bir şeyle guruldadı.

Dirençlisin, Abraham Setrakian. Tıpkı düşmeyi reddeden bir yaprak gibi.

"Nedir bu şimdi? Neden hâlâ buradasın?"

Hauptmann'ı kastediyorsun. Onu kampta etkili olmak için kullandım. Sonunda onu da dönüştürdüm. Ve sonra o. eskiden beğendiği

subaylarla beslendi. Saf Aryan kanını severdi.

"Başkaları da var."

Baş idareci. Ve kamp doktoru.

Eichhorst, diye düşündü Setrakian. Ve Dr. Dreverhaven. Kesinlikle evet. Setrakian ikisini de çok iyi hatırlıyordu.

"Ya Strebel ve ailesi?"

Strebel, mönünün bir parçası olması dışında, beni hiç ilgilendirmedir. Beslendikten sonra, dönüşmeye başlamadan önce bedenleri yok ederiz. Buralarda besin azaldı. Savaşınız bir baş ağrısıydı. Neden beslenmesi gereken daba fazla boğaz yaratalım ki?

"O zaman -buradan ne istiyorsun?"

Hauptmann'ın başı tuhaf bir biçimde eğildi, dolgun boğazı bir kurbağanınki gibi kabardı.

Neden nostalji demiyoruz buna? Kampın verimliliğini özliyorum. Bir insan büfesinin sağladığı kolaylık beni şımarttı. Ve şimdi -sorularım yanıtlamaktan sıkıldım.

"O zaman bir tane daha." Setrakian Hauptmann'ın ellerindeki toprak çuvallarına baktı. "Ayaklanmadan bir ay önce, Hauptmann benden çok büyük bir dolap yapmamı istedi. Hattâ malzemeyi de kendisi sağladı, çok kalın bir abanoz, ithal. Bir çizim vererek onu kopyalamamı, üst kapaklara oymamı istedi."

Doğru. İyi iş çıkardın, Yahudi.

Hauptmannı ona "özel bir proje" demişti. O sırada, başka seçeneği olmayan Setrakian, Berlin'deki birSS subayı için mobilya yaptığından korkmuştu. Hattâ belki Hitler için.

Ama hayır. Çok daha kötüydü.

Tarih hana kampın fazla sürmeyeceğini anlattı. Büyük deneylerin hiçbirisi fazla uzun sürmez. Ziyafetin biteceğini ve yakında taşınmanı gerekeceğini anladım. Müttefiklerin bombaları farkında olmadan bir hedefe clenk gelmişti: benim yatağıma. Bu yüzden yeni bir yatağa ihtiyacım vardı. Artık onu her zaman yanımda taşıyabileceğim.

Setrakian'ın titremesinin sebebi korku değil öfkeydi.

Büyük vampirin tabutunu o yapmıştı.

W e şimdi, Ha upt matın beslenmeli. Buraya dönmene hiç şaşmadım. Ab- raham Setrakian. İkimiz de bu mekân konusunda duygusalız, anlaşılan.

Hauptmann toprak çuvallarını bıraktı. Vampir masaya doğru gelirken Setrakian ayağa kalktı ve duvara doğru geriledi.

Endişelenme. Akrabanı Setrakian. Daha sonra seni hayvanlara vermeyeceğim. Bence bize katılmalısın. Karakterin güçlü. Kemiklerin iyileşecek ve ellerin bir kez daha bize hizmet edecek.

Setrakian, Hauptmann'ın ürkütücü ısını hissedebiliyordu. Vampir hararetini ve topladığı toprağın pis kokusunu yayıyordu. Dudaksız ağzı aralandı ve Setrakian kendisine saldırmaya hazırlanan iğnenin ucunu gördü.

Vampir Hauptmann'ın kırmızı gözlerine baktı ve Sardu'nun da ona baktığını umdu.

Hauptmann'ın kirli eli Setrakian'ın boynundaki sargıya dolandı. Vampir sargı bezini çekti ve yemek borusuyla ana damarları koruyan parlak gümüş boğazlığı ortaya çıkardı. Hauptmann'ın gözleri irileşti, sendeleyerek geriledi. Setrakian'ın köy demircisine yaptırdığı koruyucu gümüş plaka onu tiksindirmişti.

Hauptmann karşı duvara yaslandı. Zayıflamış, kafası karışmış bir halde inledi. Ama Setrakian onun bir sonraki saldırısına hazırlanmakta olduğunu görebiliyordu.

Sonuna dek dirençli.

Hauptmann üzerine doğru koşarken, Setrakian cüppesinin kıvrımlarının arasından, ucu sivriltilmiş bir haç çıkardı ve onu yarıyolda karşıladı.

Sonuçta, Nazi vampirin öldürülmesi, yalnızca bir serbest bırakma eylemiydi. Setrakian için, Treblinka toprağı üzerinde intikam alma fırsatını temsil ediyordu ve büyük vampire, onun gizemli âdetlerine bir darbeydi. Ama daha da önemlisi, Setrakian'ın aklının başında

olduğunu kanıtlıyordu.

Evet, kampta gördükleri gerçektir.

Evet, mit doğruydı.

Ve evet, gerçek korkunçtu.

Bu ölüm Setrakian'ın kaderini çizmişti. Bundan sonra hayatını *strigoi* hakkında bilgilenmeye ve onları avlamaya adayacaktı.

O gece rahip cüppesini çıkardı ve yerine daha basit çiftçi kıyafetleri giydi. Haç-hançerinin beyazımsı ucunu yakarak temizledi. Çıkarken, mumu cüppesinin ve bazı paçavraların üzerine devirdi ve alevlerin parıltısı sırtına vururken yürüyüp gitti.

**SOĞUK RÜZGAR
ESİYOR**

KNICKERBOCKER REHİN VE HEDİYELİK

EŞYA DÜKKANİ, **Doğu 118.**CADDE,

SPANİSH HARLEM

Setrakian rehinci dükkanının kapısını kilitledi ve güvenlik kapısını kaldırdı. Bir müşteri gibi dışarıda bekleyen Fet, yaşlı adamın bu işi son otuz beş sene boyunca her gün yaptığını düşündü. Dükkanın sahibi güneş ışığına çıktı ve bir an için her şey normal göründü. Ne\ York şehrinin bir sokağında gözlerini kısarak güneşe bakan yaşlı bir adam. O an, Fet'in içinde bir teşvik değil, nostalji yarattı. Artık “normal” anlar kalmamış gibi geliyordu ona.

Ceketsiz, tüvit bir yelek giymiş, beyaz gömleğinin kollarını bileklerinin üzerine katlamış olan Setrakian büyük minibüse baktı. Kapıda ve yan tarafında, MANHATTAN BAYINDIRLIK İŞLFİRİ OFİSİ yazıyordu.

“Ödünç aldım,” dedi Fet ona.

Yaşlı profesör hem memnun olmuş, hem de meraklanmış görünüyordu. “Bir tane daha bulabilir misin, acaba?”

“Neden? Nereye gidiyoruz?”

“Burada daha fazla kalamayız.”

Eph, Setrakian'ın evinin en üst katındaki tuhaf açılı depo odasında, yassı bir jimnastik şiltesinin üzerinde oturuyordu. Zack de bir bacağı kırılmış, dizini yanağına kadar çekmiş, kollarını bacağına dolamış bir şekilde, aynı şiltenin üzerinde oturmak-

taydı. Zack, yatılı kampa gönderilmiş, ama durumu kötüye gitmiş bir oğlan çocuğu gibi, perişan görünüyordu. Gümüş aynalar çevrelerini kuşatmıştı ve Eph'e pek çok yaşlı göz tarafından izleniyorlarmış hissini veriyordu. Demir parmaklıkların içindeki pencereyi tahtalarla kapatmışlardı; sargı, örttüğü yaradan daha çirkin görünüyordu.

Eph oğlunun yüzünü inceleyerek, anlamaya çalıştı. Çocuğun akıl sağlığından da, kendisinininkine kadar endişeleniyordu. Konuşmaya hazırlanarak ağzını ovaladı ve dudaklarıyla çenesinin çevresinde bir kabalık hissettiği zaman, günlerdir tıraş olmadığını hatırladı.

“Ebeveynlik el kitabına baktım,” diye başladı. “Ne yazık ki vampirler hakkında bir bölüm yok.”

Gülümsemeye çalıştı, ama işe yaradığından emin değildi. Artık gülümsemesinin ikna edici olduğundan emin değildi. Artık gülümsemenin doğru olduğundan emin değildi.

“Tamam, bu çarpık gelecek -çarpık da zaten. Ama söyleyeyim de bitsin. Biliyorsun, annen seni seviyordu, Z. Bildiğinden daha fazla seviyordu, bir anne oğlunu ne kadar sevebilirse o kadar seviyordu. Bu yüzden o ve ben, sana bir çekiştirmece gibi gelen şeyler yaşadık -çünkü ikimiz de senden ayrı kalmaya dayanamıyorduk. Çünkü sen oydun. Bazen çocukların anne babalarının boşanması yüzünden kendilerini suçladıklarını biliyorum. Ama sen bizi bir arada tutan tek şeydin. Senin için savaşıırken bizi çılgına çeviren şey.”

“Baba, bu konuşmayı yapmak zorunda...”

“Biliyorum, biliyorum. Sadede geleyim, hı? Ama hayır. Bunları işitmen lazım, hem de şimdi. Belki benim de işitmem lazım, tamam mı? Birbirimiz hakkında yanlış bildiklerimizi düzeltmemiz lazım. Her şeyi önümüze koyup görmemiz lazım. Bir annenin sevgisi... bir güç gibidir. Basit insan sevgisinin öte-

sindedir. Ruhun derinliklerinden gelir. Bir babanın sevgisi -benim sana duyduğum sevgi, Z- hayatımdaki en güçlü şey, kesinlikle öyle. Ama bu şey anne sevgisinde bir şey olduğunu fark etmemi sağladı -var olan en güçlü ruhsal bağ olabilir.”

Zack’in nasıl karşıladığını görmek için ona baktı. Anlaya- mıyordu.

“Ve şimdi bu şey, bu salgın, korkunç bir şey... onun kimliğini çaldı ve içinde iyi olan ne varsa kavurdu. Doğru ve gerçek olan her şeyi. Bizim anladığımız şekliyle insan olan her şeyi. Annen... güzeldi, sevgi doluydu... aynı zamanda, kendini çocuğuna adanmış tüm anneler gibi deliydi. Ama sen onun dünyaya verdiği en büyük armağandın. Seni bu şekilde görüyordu. Hâlâ öylesin. Onun bu parçası hâlâ yaşıyor. Ama şimdi —o artık kendisi değil. Kelly Goodsveather değil, annen değil -ve bunu kabul etmek ikimiz için de zor. Ondan geriye kalan tek şey, anlayabildiğim kadarıyla, seninle arasındaki bağ. Çünkü o bağ kutsat ve asla ölmüyor. Bizim duygusal kartpostallarımızda sevgi dediğimiz şey, açık ki biz insanların hayal ettiğinden çok daha derin bir şey. Annenin sana duyduğu insani duygu... kaymış, değişmiş ve bu tür bir isteğe, ihtiyaca dönüşmüş gibi. Şimdi bulunduğu bu kötü yer... Senin da orada, onun yanında olmanı istiyor. Onun için kötü ya da tehlikeli değil. Yalnızca seni yanında istiyor. Ve senin bilmen gereken, bunun tek sebebinin annenin seni çok sevmesi olduğu.”

Zack başını salladı. Konuşamıyordu ya da konuşmuyordu.

“Ve bu yüzden, seni ona karşı korumalıyız. Artık farklı görünüyor, değil mi? Çünkü o gerçekten farklı -temelden fark lı— ve bununla yüzleşmek kolay değil. Bu işi yoluna koyamam, tek yapabileceğim seni ona karşı korumak. Onun dönüştüğü şeye karşı. Baban olarak yeni işim bu. Anneni düşünürsen, eskiden olduğu haliyle, onun seni, sağlığını ya da güvenliğini tehdit eden herhangi bir şeyden korumak için neler yapabileceğini düşünürsen... eh, sen söyle. Ne yapardı?”

Zack başını salladı ve hemen yanıt verdi. "Beni saklardı." "Seni alıp götürürdü. Tehditten uzaklaştırırdı, güvenli bir yere götürürdü." Eph kendi

sözlerini dinledi. “Seni alırdı ve... kaçırdı. Bu doğru, değil mi?”

“Doğru,” dedi Zack.

“Tamam, o zaman —aşırı koruyucu anne olmak... Artık bu benim işim.”

BROOKLYN

Eric Jackson penceredeki yanığı üç ayrı açıdan fotoğrafladı. Görevdeyken, silahı ve rozetine ek olarak, küçük bir Canon dijital kamera taşırdı yanında.

Mesele asit oyuğuydu. Normalde cam sanatçıları, cam ya da pleksiglas üzerinde çalışırken karışıma ayakkabı cilası katardı. Hemen belli olmazdı, camı yakması saatler alırdı. Asit oyuğu ne kadar kalırsa, o kadar kalıcı olurdu.

Geri çekilip şekli inceledi. Merkezdeki kırmızı kitleden yayılan altı siyah uzantı. Kamerasının hafızasında geri gitti. Dün, Bay Ridge’de çekilmiş bir tane daha vardı, ama o kadar belirgin değildi. Ve Canarsie’de çektiği, daha çok aşırı büyük bir asteris- ke benzeyen, ama aynı sıkışık çizgilere sahip bir başkası.

Jackson, Phade’in eserlerini her yerde tanırdı. Doğru, bu onun her zaman yaptıklarına benzemiyordu —bu, onun eserleriyle karşılaştırıldığında amatörce kalıyordu— ama ince yayları ve kusursuz, serbest elle çizilmiş oranları tanımamak imkânsızdı.

Adam şehrin her yerine gidiyordu, bazen bir gece içinde. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Eric Jackson, New York Polis Departmanı’nın Şehir Vandalaları Ekibi’nde görevli bir memurdu ve işi vandalizmi izlemek ve önlemektir. NYPD’nin, grafitilerle ilgili kural kitabına inanırdı. En güzel şekilde renklendirilmiş ve ayrıntılandırılmış grafiti bile, kamu düzenine hakaret demektir. Diğerlerine, şehir ortamını kendilerinin saymaları, onları dilediklerini yapabilecekleri mesajını veren bir davet. İfade özgürlüğü

uyumsuzların çıkış yoluydu, ama çevreyi kirletmek de bir ifade tarzıydı ve bu yüzden kodese tikilabiiirciiniz. Düzen kırılğan bir şeydi, kaos her zaman birkaç adım uzakta bekliyor olurdu.

Şehir şimdi bunu ilk elden görmekteydi.

Bronx'un güneyinde koskoca sokaklar isyanın pençesindeydi. En kötüsü de gecelerdi. Jackson, eski üniformasını giyerek sokağa çıkması emrini bekleyip duruyordu. Ama henüz haber gelmemişti. Arabada telsizini açtığında, orada da pek konuşma duymuyordu. Bu yüzden onu ne için tutmuşlarsa, gidip o işi yapıyordu.

Belediye Başkanı, Eyalet Milisleri'ni göreve çağıranlara direnmişti, ama adam yalnızca siyasi geleceğini düşünen sıradan biriydi. Sözde, bunca askeri birlik Irak ve Afganistan'dayken, Eyalet Milisleri adam ve araç eksikliği çekiyordu —ama, uzak gökyüzündeki kara dumanlara bakarken, Jackson her tür yardımı memnurlukla kabul ederdi.

Jackson beş ilçede vandallarla uğraşıyordu, ama kimse şehrin cephesini Phade kadar sık kirletmiyordu. Her yerdeydi. Bütün gün uyuyor, bütün gece çiziyor olmalıydı. Şimdi on beş, on altısında olmalıydı ve on iki yaşından beri bu işle uğraşıyordu. Çoğu grafitici bu yaşta başlar, okullarda, gazete kutularının üzerine falan çizerek denemeler yapardı. Sokak kameralarının yakaladığı fotoğraflarda, Phade'in yüzü her zaman gizliydi, genellikle svetşörtünün başlığının altına taktığı Yankees şapkasıyla saklıyordu yüzünü, harta bazen bir aerosol maskesiyle. Tipik grafitici kıyafetleri giyiyordu: çok cepli kargo pantolon, Krylonları için bir sırt çantası ve konçlu spor ayakkabı.

Çoğu vandal grafitici gruplar halinde çalışırdı, ama Phade öyle değildi. O genç bir efsaneydi, farklı mahallelerde dokunulmazlığı varmış gibiydi. Çalıntı bir anahtar seti taşıdığı söyleniyordu ve bunlara metro vagonlarını açan bir maymuncuk da dahildi. Grafitileri saygı kazanmıştı. Genç bir grafiticinin tipik profili, düşük özgüven, akranlarının saygısını kazanma arzusu ve çarpık bir şöhret anlayışıydı. Phade bunların hiçbirine uymuyordu. İmzası bir grafiti —bir takma isim ya da tekrarlayan bir motif- değildi, tarzının kendisiydi. Onun eserleri

duvardan fırlıyordu. Jackson Phade'in büyük olasılıkla obsesif-kompiilsif olduğundan, belki Asperger sendromu, hattâ tam spektrumlu otizm semptomları gösterdiğinden kuşkulanıyordu —bu, uzun zaman önce bir sezgiden kesin bir inanca dönüşmüştü.

Jackson bunu kısmen, kendisi de takıntılı olduğu için anlıyordu. Phade'le ilgili dopdolu bir defter taşıyordu, grafiticilerin taşıdığı, siyah kaplı Cachet çizim defteri içinde, grafitilerinin çizimlerini içeren “desen kitaplarına” çok benziyordu. Vanda- lizm Ekibi nin içindeki GHOST — Graffiti Habitual Offender Sıppression Team- biriminin beş memurundan biri olarak, grafitileri ve grafiti imzalarını adreslerle eşleştiren bir veri bankası tutmak görevleri arasındaydı. Grafitileri bir tür “sokak sanatı” olarak görenler, binaların duvarlarında ve metro vagonlarında bulunabilen parlak renkli, Çılgın Tarz kabarcık bombalarını düşünüyordu. Dükkanların önüne çizim yapan, yüksek profilli -ve genellikle tehlikeli— “hedefler” için kendi aralarında yarışan gruplar akıllarına gelmiyordu. Ya da genellikle çete bölgesini işaretleyen, isimlerinin tanınmasını ve insanları sindirmeyi hedefleyen gruplar.

Diğer dört GHOST polisi vardiyaya gelmeyi bırakmışlardı. Bazı reisiz raporları NYPD memurlarının, tıpkı Katrina kasırgasından sonra New Orleans'ı terk eden polisler gibi, şehirden ayrıldığını bildirmişti, ama Jackson buna inanamıyordu. Başka bir şey oluyordu - ilçelere yayılan bu hastalığın ötesinde bir şey. Hastaysanız, yatardınız. İşinizi başkasına yıkmış olmamak için, yokluğunuzun telafi edilmesini sağlardınız. Görev yerini terk etme ve korkaklık iddiaları, tıpkı beceriksiz bir grafiticinin yeteneksiz imzasını yeni boyanmış bir duvarda görmek kadar sıkıyordu canını. Jackson, arkadaşlarının kuyruklarını kıştırıp Jersey'e kaçtıklarına inanmaktansa, bu delice vampir saçmalıklarına inanırdı, daha iyi.

Sivil arabasına bindi ve sessiz sokakta Coney Adası'na sürdü. Bunu haftada en az üç gün yapıyordu. Yetişme çağında, en sevdiği yerdi, ama anne-babası onu oraya dilediği kadar sık götürmüyordu. Büyüdüğü zaman oraya her gün gitmek için ettiği yemine uymasa da,

ögle yemeği için sık sık giderek telafi ediyordu.

Beklediği gibi, yürüyüş yolları boştu. Bu sonbahar günü epey ılıktı, ama o çılgın grip dalgası yüzünden, eğlence insanların aklındaki son şeydi. Nathan'ın Ünlü Sosisçisi'ne gitti, ama mekânı yalnızca boş değil, aynı zamanda kapalı buldu. Terk edilmiş. Liseden sonra bu sosis tezgahında çalışmıştı, bu yüzden tezgahın arkasına geçti ve mutfığa girdi. İki sığanı kovaladı, sonra pişirme yüzeyini sildi. İçerideki buzdolabının hâlâ soğuk olduğunu görünce iki sosis çıkardı. Ekmek ve plastik folyo kaplı kırmızı soğan kutusunu buldu. Soğan severdi, özellikle de ögle yemeğinden sonra yüzüne karşı diklendiklerinde vandalları irkiltmesini severdi.

Sosisler çabuk pişti. Jackson sandviçini yemek için dışarı çıktı. Siklon ve Harika Çark hâlâ sessiz ve kıpırtısızdı, en üstteki parmaklıklara martılar tünemişti. Bir başka martı uçarak geldi, sonra son anda çarkın tepesinden kaçtı. Jackson daha dikkatli baktı ve yapının tepesinde oturan hayvanların martı olmadığını fark etti.

Bunlar sıçandı. Bir sürü sığan çarkın üst kenarlarına dağılmıştı. Kuşları yakalamaya çalışıyorlardı. Ne haltlar dönüyordu burada?

Yoluna devam etti, Coney Adası'nın ünlü cazibe merkezlerinden biri olan Ucubeyi Vur tezgahını geçti. Çitler, lekeli fiçılar, muhtelif cansız manken başları ve nişancılık çalışması için paslı sopalara geçirilmiş bowling kukaları saçılmış bir ara sokağa benzeyen atış alanına baktı. Korkulukların üzerinde, bir masaya zincirlenmiş altı boya tüfeği vardı. Tabela ücretleri listeliyor ve bir CANLI LIEDEF'ten bahsediyordu.

Duvarların tuğla tarafı grafitilerle süslenmiş, ortama karakter katıyordu. Ama sahte beyaz Krylon grafiti ler ve zayıf desenler arasında, Phade'in tasarımlarından birini daha tanıdı. Bu sefer turuncu-siyah, bir başka altı kollu desen. Ve onun yakınında, aynı renklerle, şehrin her yerinde gördüğü şifreye benzer, çizgiler ve noktalardan oluşan bir şekil.

Sonra ucubeyi gördü. Ucube, tıpkı isyan polislerinin zırhları gibi, tüm vücudunu kaplayan ağır siyah zırh kuşanmıştı. Bir miğfer ve koruyucu gözlükleri de olan bir maske yüzünü gizliyordu. Normalde boya

mermilerini savuşturmak için taşıdığı turuncuya boyalı kalkan çitin dibine dayanmıştı.

Ucube atış alanının karşı ucunda duruyordu, eldivenli elinde bir spreyci boya kutusu vardı ve duvarı boyuyordu.

“Hey!” diye seslendi Jackson ona.

Ucube onu duymazdan geldi. Boyamaya devam etti.

“Hey!” diye seslendi Jackson daha yüksek sesle. “NYPD! Seninle konuşmak istiyorum.”

Yine bir yanıt ya da tepki gelmedi.

Jackson, bedava açış yapabilmeyi umarak, karabina benzeri boya tüfeklerini teker teker aldı. Mat plastik kartuşunun içinde hâlâ bir miktar turuncu top olan bir tüfek buldu. Silahı omuzladı ve alçaktan ateş etti. Tüfek tepti ve boya topu ucubenin botlarının dibinde, yerde parladı.

Ucube irkilmedi. İşini bitirdi, sonra boş kutuyu bıraktı ve Jackson'ın durduğu korkuluğun alt tarafına doğru yürümeye başladı.

“Hey, göt herif, seninle konuşmak istiyorum dedim.”

Ucube durmadı. Jackson adamın göğsünde üç kırmızı boya topu patlattı. Sonra ucube Jackson'ın ateş menziline çıktı ve alt kata girdi.

Jackson korkuluğa gitti, üzerinden aştı, bir an tutunarak sarktı, sonra kendini yere bıraktı. Oradan bakınca ucubenin eserini daha iyi görebiliyordu.

Phade'di bu. Jackson'ın hiç kuşkusuz yoktu. Nabızı hızlandı ve kapıya yöneldi.

İçeride küçük bir giyinme odası vardı ve zemin boya lekeleriyle kaplıydı. Onun ötesinde dar bir koridor bulunuyordu ve orada ucubenin attığı miğferi, eldivenleri, gözlükleri, zırhı ve başka parçaları gördü. Jackson o zaman, önceden ancak anlamaya başladığı şeyi fark etti: Plade, şehri grafitileri ile kaplamak için isyanlardan faydalanan bir fırsatçı değildi. Hayır-bir şekilde Plade ayaklanmalarla ilişkiliydi. Bıraktığı izler ve grafitiler: o bu işin bir parçasıydı.

Sonunda, küçük bir tezgahı ve bir telefonu bulunan küçük bir ofise geldi. İçeride yumurta kartonlarına doldurulmuş boya topu yığınları ve

kırık tüfekler vardı.

Döner sandalyenin üzerinde, içi Krylon kutuları ve marker kalemlemlerle dolu açık bir sırt çantası vardı. Phade'in donanımı.

Sonra arkasında bir ses duydu ve hızla döndü. Grafitici orada duruyordu. Jackson'ın hayal ettiğinden daha kısa boyluydu. Üzerinde boya lekeli, başlıklı bir svetsört, siyah üzerine gümüş renkli bir Yankee şapkası ve bir aerosol maskesi vardı.

"Hey," dedi Jackson. İlk anda aklına başka söyleyecek şey gelmemişti. Öylesine uzun bir av olmuştu ki, adamı böyle aniden bulmayı hiç beklememişti. "Seninle konuşmak istiyorum."

Phade hiçbir şey söylemedi, bakmakla yetindi. Beyzbol şapkasının siperliğinin altında gözleri karanlıktı. Jackson, Phade'in sırt çantasını bırakıp kaçmayı denemesi ihtimaline karşı yana doğru kaydı.

"Oldukça kaypak bir tipsin," dedi Jackson. Fotoğraf makinesi ceketinin cebinde, her zamanki gibi hazırды. "İlk önce, yüzündeki maskeyi ve şapkanı çıkar. Gülümse, bak makineden kuş çıkacak."

Phade yavaşça hareket etti -boya lekeli eli kalktı, başlığı arkaya attı, şapkayı çıkardı ve aerosol maskesini indirdi.

Jackson fotoğraf makinesini gözünde tuttu, ama düğmeye basmadı. Lensten gördüğü şey onu başta şaşırttı —sonra yerine mihladi.

Bu Phade değildi. Olamazdı. Bu Puerto Ricolu bir kızdı.

Kızın ağzının çevresinde kırmızı boya vardı. Boya koklayarak kafa buluyor gibiydi. Ama hayır: boya ağzın çevresinde düzenli, ince bir tabaka bırakırdı. Bunlar yoğun kırmızı damlalardı ve bir kısmı çenenin altında kurumuştı. O anda kızın çenesi açıldı, iğne yerinden fırladı. Vampir sanatçı, Jackson'ın göğsüne ve omuzlarına atıldı ve onu tezgaha yaslayarak, içip bitirdi.

FLATLANDS

Flatlands, Brooklyn'in güney kıyısının yakınında, Canarsie ile Marine Park'ın deniz tarafının arasında bir mahalleydi. Çoğu

New York mahallelesi gibi, yirminci yüzyıl boyunca pek çok demografik değişimden geçmişti. Kütüphane şu günlerde Haitili mahalle sakinleri ve diğer Karayip uluslarından gelen göçmenler için Creole ile yazılmış kitaplar sunuyordu. Aynı zamanda, Ortodoks Yahudi ailelerinin çocukları için, yerel din okulları birlikte, okuma programları düzenliyordu.

Fet'in yeri Flatlands Caddesi'nin köşesinde, caddeye bakan bitişik nizam dükkanlardan biriydi. Elektriği yoktu, ama Fet'in eski telefonundan yine de çevir sesi geliyordu. Dükkanın ön tarafı daha çok depo olarak kullanılıyordu ve içeri giren müşterilere hizmet vermek üzere tasarlanmamıştı; aslında, kapının üzerindeki sıçan desenli tabela, gelip geçenlerin içeri girmesini engellemek için düşünülmüştü. Atölye ve garaj arka taraftaydı; Setrakian'ın mahzenindeki cephaneden, en gerekli eşyaları oraya yığmışlardı —kitaplar, silahlar ve başka şeyler.

Setrakian'ın mahzen cephaneliği ile Fet'in dükkanı arasındaki benzerlik Eph'in dikkatini çekmişti. Fet'in düşmanları kemirgenler ve böceklerdi, ve bu yüzden ortalık kafesler, kara-ışık değnekleri ve gece avları için madenci miğferleriyle doluydu. Yılan çatalları, hayvan kontrol sıırıkları, koku gidericiler, ok tabancaları, hattâ fırlatma ağıları vardı. Tozlar, tuzak eldivenleri, küçük bir lavabonun üzerinde bir laboratuvar alanı ve yakalanan avdan kan ya da örnek almak için bazı temel veteriner aletleri göze çarpıyordu.

Dükkandaki tek ilginç şey eski bir La-Z-Boy koltuğunun yanında duran büyük *Emlak* dergisi yığınıydı. Başkaları dükkanında porno dergileri saklarken, Fet bunları saklıyordu. “Resimleri hoşuma gidiyor,” derdi. “Alacakaranlık mavisi üzerinde, insanın içini ısıtan ışıkları yakılmış evler. Çok güzel. Böyle mutlu yerlerde yaşayan insanların hayatlarını hayal etmeye çalışmaktan hoşlanıyorum. Mutlu insanlar.”

Nora yük indirmeye ara vererek içeri girdi ve bir elini kalçasına dayayarak şişeden su içti. Fet, Eph'e ağır bir anahtarlık verdi.

“Üç kilit ön kapıda, üç tane de arka kapıda.” Halkaya dizilmiş

anahtarların sırasını gösterdi. “Bunlar dolapları açar -soldan sağa.”

“Sen nereye gidiyorsun?” diye sordu Eph, Fet kapıya yönelince.

“Yaşlı adam bir şey yapmamı istedi.”

“Dönerken bize yemek getir,” dedi Nora.

“Güzel günlerdi onlar,” dedi Fet, ikinci minibüse yönelerek.

Setrakian Fet’e, Manhattan’dan gelirken kucağında taşıdığı şeyi getirdi. İçinde bir şey olan küçük bir bohça. Onu Fet’e uzattı.

“Yeraltına döneceksin,” dedi Setrakian. “Ana karaya bağlanan geçitleri bul ve kapat.”

Fet başını salladı. Yaşlı adamın talebi onun için emir demekti. “Neden yalnız gidiyorum?”

“Sen bu tünelleri herkesten daha iyi biliyorsun. Ve Zachary’nin babasıyla zaman geçirmeye ihtiyacı var.”

Fet başını salladı. “Çocuk nasıl?”

Setrakian içini çekti. “Onun için, ilk önce koşulların dehşeti var, bu yeni gerçekliğin korkunçluğu. Sonra, *Unheimlich* var. Tekinsizlik. Annesinden bahsediyorum. Tanıdık ve yabancı şeyler bir arada, ve bu durumun yol açtığı endişe. Onu çekiyor, ama aynı zamanda itiyor.”

“Doktor için de aynısı geçerli.”

“Kesinlikle. Şimdi sıra görevinde —hızlı olmalısın.” Paketi gösterdi. “Zamanlayıcı sana üç dakika verecek. Yalnızca üç.”

Fet yağ lekeli paçavraların içine baktı: üç dinamit lokumu ve küçük mekanik bir zamanlayıcı vardı. “Tanrım —yumurta saatine benziyor.”

“Öyle zaten. 1950’lerin analog saati. Analog kullanmak hataları önlüyor, anlarsın. Sağa doğru, sonuna kadar kur ve sonra kaç. Altındaki küçük kutu, dinamitleri patlatmak için gereken kıvılcımı sağlayacak. Üç dakika. Rafadan yumurta. Aşağıda, bu kadar kısa sürede saklanacak yer bulabilir misin, sence-”

Fet başını salladı. “Neden bulamayayım? Bunu ne zaman yapmıştın?”

“Oluyor epey,” dedi Setrakian. “Hâlâ çalışıyor.”

“Bunu —mahzeninde mi saklıyordun?”

“İstikrarsız silahları mahzenin arka tarafında saklıyorum. Küçük,

mühürlü bir kasa, beton duvar ve asbest. Şehir denetçilerinden saklıyorum. Ya da meraklı haşere imha uzmanlarından.”

Fet başını salladı ve patlayıcıyı dikkatle sarıp, paketi kolunun altına sıkıştırdı. Setrakian’a yaklaştı ve alçak sesle konuştu. “Burada benim düzeyime in, profesör. Demek istediğim, ne yapıyoruz? Gözden kaçırdığım bir şey yoksa -bunu nasıl durduracağımızı düşünemiyorum. Yavaşlatabiliriz, evet. Ama onları teker teker yok etmek- bu, şehirdeki bütün sıçanları elle öldürmeye çalışmaktan farksız. Çok hızlı yayılıyor.”

“Bu kadarı doğru,” dedi Setrakian. “Onları daha verimli bir biçimde yok etmenin bir yolunu bulmalıyız. Ama, aynı sebepten, Efendi’nin bu hızlı artıştan memnun olduğunu sanmıyorum.”

Fet bu kocaman sözleri sindirdi, sonra başını salladı. “Çünkü hızlı yayılan hastalıklar çabuk tükenir. Doktor öyle demişti. Bulaşacak kurban bulamazlar.”

“Kesinlikle,” dedi Setrakian, yorgun bir ifadeyle. “Burada daha büyük bir plan işliyor. Umarım onun ne olduğunu hiçbir zaman öğrenmek zorunda kalmayız.”

“Her ne ise,” dedi Fet, kolunun altındaki paçavraları okşayarak, “beni yanında say.”

Setrakian Fet’in minibüse binip gitmesini izledi. Öldürmekten fazla hoşlandığından kuşkulansa da, bu Rus’u sevmiştii. Yetenekleri kaos içindeyken ortaya çıkan adamlar vardır. Savaşı hangi tarafın kazandığına bağlı olarak onlara kahraman ya da kötü adam dersiniz, ama savaş çağrısı gelinceye kadar aksiyonu özleyen, sıradan yaşamlarını koza gibi yırtıp atma ve kendilerine gelme fırsatı arzulayan normal adamlardır yalnızca. Boylarından büyük bir kader sezer, ama ancak çevrelerindeki yapı yıkıldığı zaman birer savaşıya dönüşürler.

Fet bunlardan biriydi. Ephraim’in aksine, Fet’in yeteneği ya da başarılarından kuşkusu yoktu. Aptal ya da aldirışsız olduğundan değil - tam tersine. Keskin, içgüdüsel bir zekâsı vardı ve doğal bir taktikçiydi. Bir kez bir yola koyuldu mu, asla du- raksamazdı, asla durmazdı.

Efendi’nin nihai çağrısında, insanın yanında bulunduracağı harika

bir müttefikti.

Setrakian içeriye döndü ve sararmış gazetelerle dolu küçük bir sandığı açtı. İçinden dikkatle bazı kimyasal şişeleri çıkardı -bir bilim laboratuvarından çok bir simya atölyesini düşündürüyorlardı. Zack yakındaydı, tahıllı şekerlemelerinden sonuncusunu dişlemektedir. Gümüş bir kılıç buldu, silahı gerektiği gibi dikkatle tutarak, elinde tarttı ve şaşırtıcı ölçüde ağır olduğunu keşfetti. Sonra kalın kösele, at kılı ve öz suyundan yapılmış plaka zırhın ufalanmaya başlamış eteğine dokundu.

“On dördüncü yüzyıl,” dedi Setrakian ona. “Osmanlı împaratorluğu'nun başlangıcı ve Kara Veba devrinden kalma. Boyun kısmını gördün mü?” Zırhı kullanan kişinin boynuna doğru yükselen kısmı gösterdi. “On dördüncü yüzyılda yaşamış bir avcının. Adı tarihte kaybolmuş. Müzeli, bu çağda işimize yaramaz. Ama onu geride bırakmadım.”

“Yedi yüz yıl öncesinden mi?” dedi Zack, parmaklarını kırılğan zırhın üzerinde gezdirerek. “O kadar eski mi? Madem bu kadar uzun süredir varlar ve bu kadar güçlüler, neden saklanıyorlardı?” “Teşhir edilen güç, feda edilen güçtür,” dedi Setrakian. “Gerçekten güçlü olanlar nüfuzlarını görülmeden, hissedilmeden kullanırlar. Bazıları, görünür şeyin zarar görebilir bir şey olduğunu söyler.” .,

Zack plaka zırhın kenarını inceledi. Orada, köseleye bir haç işlenmişti. “Onlar şeytan mı?”

Setrakian bunu nasıl yanıtlayacağını bilemiyordu. “Sence?” “Duruma bağlı, sanırım.”

“Nasıl bir duruma?”

“Tanrı'ya inanıp inanmadığına bağlı.”

Setrakian başını salkıdı. “Sanırım oldukça haklısın.”

“Ee?” dedi Zack. “Ya sen? Tanrı'ya inanıyor musun?” Setrakian ırkıldı ve oğlanın bunu görmediğini umdu. “Yaşlı bir adamın inançlarının önemi yoktur. Ben geçmişim. Sen geleceksin. Sen neye inanıyorsun?”

Zack gerçek gümüş sırlı bir el aynasına geçti. “Annem Tan- rı'nın bizi

kendi suretinde yarattığını söylerdi. Ve O her şeyi yaratmış.”

Setrakian, oğlanın yanıtının ima ettiği soruyu anlayarak başını salladı. “Buna paradoks denir. İki geçerli savın birbiriyle çelişmesi. Genelde, bir tanesinin yanlış olduğu anlamına gelir.” “Ama neden bizi... onlara dönüşebilecek şekilde yaratmış?” “O’na sormalısın.”

Oğlan sessizce, "Sordum," dedi.

Setrakian başını salladı ve oğlanın omzunu okşadı. “Bana da hiç yanıt vermez. Bazen aradığımız yanıtları bulmak bize düşer.

Ve bazen asla bulamayız."

Sıkıntılı bir durumdu ama Zack, Setrakian’ın ilgisini çekiyordu. Oğlanın, neslinin özelliklerini yansıtan zekâ alameti bir merakı ve ciddiyeti vardı.

“Senin yaşındaki çocukların bıçaklardan hoşlandığını duydum,” dedi Setrakian, bir çakı bulup oğlana uzatarak. On santim boyunda, gümüş uçlu, kahverengi kemik kabızalı, katlanır bir çakıydı.

“Vay.” Zack kilitleme mekanizmasını çalıştırarak çakıyı kapattı, sonra yine açtı. “Muhtemelen babamdan izin almalıyım.”

"Cebine güzelce sığacağına inanıyorum. Neden bir denemiyorsun?" Zack'in çakıyı kapatmasını ve pantolonunun cebine koymasını izledi. “Güzel. Her delikanlının bir bıçağı olması lazım. Ona bir isim verirsen, sonsuza dek senin olur.”

“İsim mi?” dedi Zack.

“İnsan silahına bir isim vermeli. İsmiyle hitap edemediğin bir şeye güvenemezsin.”

Zack dalgın bakışlarla cebini okşadı. "Bunun için biraz düşünmem gerek.”

Epli geldi. Zack ile Secrakian’ın birlikte durduğunu fark etti ve aralarında kişisel bir şey geçtiğini sezdi.

Zack’in eli, bıçağı koyduğu cebin derinliklerine gitti, ama bir şey söylemedi.

“Minibüsün ön koltuğunda bir kesekâğıdı var,” dedi Setrakian. “İçinde bir sandviç bulacaksın. Güçlü olmalısın.”

“Yine salamlı olmasın.”

“Affedersin,” dedi Setrakian, “ama markete son gittiğimde indirimdeydi. Bu sonuncusu. Üzerine güzel bir hardal sürdüm. Kesekâğdında iki tane de Drake keklerinden var. Bir tanesini sen yersin, diğerini de bana getirirsin.”

Zack başını salladı, o yanından geçerken babası saçlarını karıştırdı. Zack arka kapıya yöneldi. "İçeri girerken minibüsün kapılarını kilitle, olmaz mı?"

"Biliyorum..."

Eph onun gitmesini izledi, hemen dışarıya park edilmiş minibüsün yolcu koltuğuna tırmandığını gördü. Setrakian'a hitaben, "İyi misin?" dedi.

"İyi sayılırım. Al. Bu sana."

Eph lake kaplı tahta kutuyu alıp açtı ve içinde temiz bir Glock buldu. Seri numarası eğelenerek silinmişti. Çevresinde, gri köpüğe sıkı sıkı yerleştirilmiş beş şarjör vardı.

"Bu son derece yasadışı görünüyor," dedi.

"Ve son derece faydalı. Bunlar gümüş mermi. Özel imalat."

Eph, Zack'in göremeyeceği bir biçimde dönerek, silahı kutudan çıkardı. "Yalnız Kovboy gibi hissediyorum kendimi."

"Doğru fikri bulmuş, değil mi? Ama ucu açılan mermileri yoktu. Bu mermiler bedeninin içinde patlayarak parçalanır. Bir *strignhtin* gövdesinde herhangi bir yere denk getirdin mi, işi biter."

Silahı verişinde bir tören havası vardı. "Belki Fet'te de böyle bir şey olmalı," dedi Eph.

"Vasilıy çivi tabancasından hoşlanıyor. El işlerine daha yatkın."

"Sen de kılıcı seviyorsun."

"Buna benzer sıkıntılı zamanlarda, insanın alışık olduğu şeylere sadık kalması en iyisi." Nora, tuhaf tabancayı fark ederek yaklaştı. "Sana çok yakışacağını sandığım, orta boy, gümüş bir hançerim var, Dr. Martinez."

Nora, ellerini ceplerinden çıkarmadan başını salladı. "Şu anda taşımak istediğim tek değerli eşya."

Eph silahını kutuya geri koydu ve kapağını kapattı. Nora oradayken bu soruyu sormak daha kolaydı. "Sence o çatıda ne oldu?" diye sordu Setrakian'a. "Efendi'nin güneşe dayanması? Onun diğerlerinden farklı olduğu anlamına mı geliyor?"

“O kuşkusuz farklı. Diğerlerinin atası.”

“Tamam,” dedi Nora. “Pekala. Böylece, sonraki vampir nesillerinin nasıl yaratıldığını acı verici ölçüde iyi biliyoruz. İğnelerden bulaşan enfeksiyon gibi bir şey. Ama birincisini kim yarattı? Ve nasıl?”

“Evet,” dedi Eph. “Tavuk nasıl yumurtadan önce gelir?” “Kesinlikle,” dedi Setrakian, kurt başı saplı bastonunu duvardan alıp yaslanarak. “Bütün bunların sırrının Efendi’nin ortaya çıkmasında olduğuna inanıyorum.”

“Ne sırrı?” dedi Nora.

“Yok edilmesinin anahtarı.”

Bir süre sessiz kaldılar. “O zaman —bildiğin bir şey var,” dedi Eph.

“Bir teorim var,” dedi Setrakian. “En azından kısmen, çatıda tanık olduğumuz şeylerle doğrulandı. Ama yanılmak istemiyorum, çünkü bu bizi yanlış yola sokar ve zamanın artık kum gibi akıp gittiğini ve kum saatinin artık insanlarca çevrilmediğini hepimiz biliyoruz.”

“Eğer güneş ışığı onu yok etmiyorsa, belki gümüş de edemez.”

“Konakladığı beden sakatlanabilir, hattâ öldürülebilir,” dedi Setrakian. “Ephraim onu biçmeyi başardı. Ama haklısın. Tek başına gümüşün yeterli olacağım varsayamayız.”

“Diğerlerinden bahsettin,” dedi Eph. “Yedi Orijinal Kadim, dedin. Efendi ve altı tane daha, üçü Eski Dünya’da, üçü Yeni Dünya’da. Bütün bu olaylarda onların yeri nedir?”

“Bu benim de merak ettiğim bir şey.” •

“Bu işte onunla beraber olup olmadıklarını biliyor muyuz? Ben olduklarını varsayıyorum.”

“Tam tersine,” dedi Setrakian. “Onun tamamen karşısındalar. Bundan eminim.”

“Peki, onların yaratılışları? Bu varlıklar hemen hemen aynı zamanda ya da aynı şekilde mi oluştu?”

“Başka yanıt hayal edemiyorum, evet.”

“Efsaneler, ilk vampirler hakkında ne diyor?” diye sordu Nora.

“Aslında, pek az şey. Bazıları onu Yahuda’ya yada Lilitli hikâyesine bağlamaya çalıştı, ama bu popüler revizyonist kurgu. Bununla beraber...

bir kitap var. Bir kaynak.”

Eph çevresine bakındı. "Nerede olduğunu göster. Ben getiririm.”

“Bu, benim sahip olmadığım ve hayatımın önemli bir kısmını onu ele geçirmek uğruna harcadığım bir kitap.”

“Dur tahmin edeyim," dedi. "*Vampir Avcıları İçin Dünyayı Kurtarma Rehberi.*"

“Yakın. Adı *Occido Lumen*. Kelimesi kelimesine çevrilirse, *İşığı Öldürüyorum* ya da, *Düşmüş Işık* anlamına geliyor.” Setrakian Sot- heby’s müzayede katalogunu çıkardı ve katlanmış bir sayfayı açtı.

Kitap kataloğa alınmıştı, ama resmin olması gereken yerde RESİM BULUNMAMAKTADIR yazıyordu.

“Ne hakkında?” diye sordu Eph.

“Açıklaması zor. Kabullenmesi daha da zor. Viyana’da çalışırken, zorunlu olarak, pek çok okült sistem hakkında bilgi edindim: Tarot, Kabala, Enoch Büyüsü... karşıma çıkan temel sorulan anlamama yardımcı olan her şey. Hepsi de müfredata uydurması zor konulardı, ama şimdi açıklamayacağım sebeplerden dolayı, üniversite araştırmam için bol bol fon buldu. *Lu- menden* bahsedildiğini o sırada duydum. Leipzig’li bir kitap satıcısı bir dizi siyah-beyaz fotoğrafla bana geldi. Birkaç kitap sayfasının grenli fotoğrafları. Talep ettiği fiyat fahişti. Bu satıcıdan birkaç büyü kitabı almıştım -ve bazıları için epey iyi para ödemiştım— ama bu... bu saçmalıktı. Araştırma yaptım ve,

alimler arasında bile, bu kitabın bir mic, bir aldatmaca, bir sahtekarlık olarak görüldüğünü öğrendim. Bir şehir efsanesi gibi. Güya kitap bütün r/ngo/lerin doğasını ve kökenini içeriyormuş, ama daha önemlisi Yedi Orijinal Kadim in de isimlerini sayı- yormuş... Üç hafta sonra adamın dükkanına gittim — Nalevvski Caddesi'nde mütevazı bir dükkandı. Ama kapalıydı. Adamdan bir daha haber alamadım."

"Yedi isim," dedi Nora. "Bunlara Sardu'nunki de dahil mi?"

"Kesinlikle," dedi Setrakian. "Ve onun adını öğrenmek -gerçek adını- bize onun üzerinde bir nüfuz verir."

"Bana dünyadaki en pahalı rehberi aradığınızı mı söylüyorsun?" dedi Eph.

Setrakian nazıkçe gülümsedi ve kataloğu Eph'e uzattı. "Şüphecililiğini anlıyorum. Gerçekten. Çağdaş biri için, bir bilim adamı için -hattâ senin gördüklerini görmüş biri için— kadim bilgi arkaik gelir. Sakat. Tuhaf. Ama şunu bil. İsimler gerçekten de varlığın özünü taşır. Ve, evet -bir telefon rehberinde listelenmiş isimler bile. İsimler, harfler, sayılar, derinlemesine bilindiğinde, muazzam güç taşır. Evrenimizdeki her şey şifrelen- miştir ve şifreyi bilmek, varlığı bilmektir —ve varlığı bilmek, ona hükmetmektir. Bir seferinde bir adamla tanışmıştım, çok bilge bir adam. Altı harfli bir sözcüğü söyleyerek anında öldü- rebiliyordu. Tek bir sözcük, Eph -ama onu pek az insan bilir. Şimdi, o kitabın ne içerdiğini hayal et..."

Nora, Eph'in omzunun üzerinden bakarak kataloğu okudu. "Ve iki gün sonra müzayedeye çıkıyor, öyle mi?"

İnanılmaz bir tesadüf, değil mi?" dedi Setrakian.

Eph ona baktı. "Bundan kuşkuluyum."

"Doğru. Bunun, bir bilmecenin bir parçası olduğuna inanıyorum. Bu kitabın çok karanlık ve karmaşık bir kökeni var. Kitabın lanetli olduğuna inanıldığını söylediğimde, onu okuyan

birinin hastalanacağını kastetmiyorum. Ne zaman ortaya çıksa, çevresinde korkunç olaylar gerçekleştiğini kastediyorum. Önceden onu kataloglarına alan iki müzayede evi, daha açık arttırma başlamadan yanıp kül oldu. Bir üçüncüsü kitabı müzayededen çekti ve kapılarını sonsuza dek kapattı. Kitap şimdi on beş ile yirmi beş milyon dolar arasında fiyatlamıyor.”

"On beş ile yirmi beş..." dedi Nora, yanaklarını şişirerek. "Bu bahsettiğimiz kitap mı!"

"Sıradan bir kitap değil." Setrakian katalogu geri aldı. "Onu ele geçirmeliyiz. Başka seçenek yok."

"Şahsi çek alıyorlar mı?" dedi Nora.

"Sorun da bu. Bu fiyatla onu yasal yollarla satın almamız pek olası değil."

Eph'in yüzü karardı. "Bu para Eldritch Palmer'dan çıkar," dedi.

"Kesinlikle," dedi Setrakian, hafifçe başını sallayarak. "Ve onun aracılığıyla, Sardu'dan —Efendi den."

FET'İN BLOĞU

Yine ben. Hâlâ olayı çözmeye çalışıyorum.

Mesele şu. Sanırım insanların sorunu inanmazlıkla felç olmuş olmaları.

Bir vampir, saten pelerin giymiş bir adamdır. Saçlarını arkaya yatırır, beyaz makyajlıdır ve tuhaf bir aksam vardır. Boynunda iki delik bulunur ve yarasaya dönüşüp, uçar gider.

O filmi ben de gördüm. Her neyse.

Tamam. Şimdi Sacculina'yı araştırın.

Zaten internettesiniz.

Hadi ama. Ben yaptım.

Döndünüz mü? Güzel.

Artık, Sacculina'nın yengeçlere saldıran bir tür parazit midye olduğunu biliyorsunuz.

Kimin umurunda, değil mi? Zamanınızı neden boşa harcıyorum?

Dişi Sacculina larvası kozasından çıktığı zaman, yengecin zırhındaki zayıf bir noktadan vücuduna girer. İçeride, köke benzeyen uzantılar yaymaya başlar ve yengecin tüm bedenine, hattâ göz saplarına kadar yayılır.

Yengecin bedeni köleleştirildikten sonra, dişi, bir kese biçiminde dışarı çıkar. Erkek Sacculina ona katılır ve tahmin edin ne olur. Çiftleşme zamanı.

Yumurtalar tutsak yengecin vücudunda kuluçkaya yatırılır ve orada olgunlaşır. Yengeç tüm enerjisini, onu kontrol eden bu parazit ailesine bakmak için harcamak zorunda kalır.

Yengeç konaktır. Bir robot. Bu farklı türün eline geçmiştir ve istilacının yumurtalarına kendi yumurtalarıymış gibi bakmak zorundadır.

Kimin umurunda, değil mi? Midyeler ve yengeçler?

Anlatmak istediğim şu: doğada buna benzer pek çok örnek var.

Kendilerine hiç benzemeyen başka yaratıkların bedenlerini istila eden ve onların temel işlevlerini değiştiren yaratıklar.

Kanıtlanmış. Biliniyor.

Ama biz bütün bunların üzerinde olduğumuza inanıyoruz. Biz insanız, değil mi? Besin zincirinin en üstünde. Biz yeriz, yenmeyiz. Kaparız, kapılmayız.

Kopernik'in (Galile olduğunu sanan tek kişi ben değilimdir, herhalde) Dünyayı evrenin merkezinden aldığı söylenir.

Darvin de insanları canlı dünyasının merkezinden aldı.

O zaman neden bir şekilde hayvanlardan daha üstün olduğumuza inanmakta ısrar ediyoruz?

Bize bir bakın. Özünde, kimyasal sinyallerle koordine edilen bir küme hücreyiz.

Ya istilacı bir organizma bu sinyallerin kontrolünü ele geçirirse? Bizi, teker teker ele geçirmeye başlarsa? Doğamızı yeniden yazarsa, bizi kendi amaçları uğruna dönüştürürse?

İmkânsız mı diyorsunuz?

Neden? İnsan ırkının “yenilemeyecek kadar büyük” olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Tamam. Şimdi bunu okumayı bırakın. İnternette yanıt aramayı bırakın ve dışarı çıkın, bir parça gümüş bulun ve bu şeylere karşı ayaklanın -fazla geç olmadan.

BLACK FOREST ÇÖZÜM TESİSİ

Regis Havayolları 753 numaralı seferden “sağ” kurtulan ilk dört yolcudan geriye kalan tek kişi olan Gabriel Bolivar, 3 Numaralı Mezbalıa'nın atık kanallarının altında, derinliklerdeki toprak duvarlı çukurda, Black Forest Çözüm et paketleme tesisinin iki kat altında bekliyordu.

Efendi'nin aşırı büyük tabutu, yeraltı odasının mutlak karanlığında, taşlardan ve topraktan oluşmuş bir yığının üzerinde yatıyordu -ama yaydığı ısı güçlü ve belirgindi, tabut Bolivar'ın gözlerinin önünde, içten aydınlatılmış gibi parlıyor ve çift men- teşeli üst kapakların yanındaki oyma kenarların ayrıntılarını seçmesine yetecek kadar ısıldıyordu.

Efendi'nin vücut ısısı böylesine yoğun, iştahını yayıyordu.

Bolivar vampir evriminin ikinci aşamasındaydı. Dönüşümün acısı hemen hemen geçmiş, daha çok gündelik beslenmesi sırasında dinmişti, kıpkırmızı kandan oluşan yemek, insan vücudundaki kasların protein ve sudan imal edilmesine benzer bir biçimde besliyordu onu.

Yeni dolaşım sistemi tamamlanmıştı, artık damarları bed-

nindeki organlara besin taşıyordu. Sindirim sistemi basitleşmişti, atık maddeler bedenindeki tek bir delikten çıkıyordu. Derisi tamamen kılısız ve cam kadar pürüzsüz olmuştu. Orta parmakları uzamış, kalınlaşmış, taş kadar sert tırnaklarıyla, pençelere benzemişti. Buna karşın geriye kalan tırnakları, mevcut biçiminde gereksiz olduğundan, dökülmüştü. Saçları ve cinsel organları da öyle. Gözleri, insan halinden kalma göz aklarını perdeleyen kırmızı bir halka dışında, tamamen gözbebeklerinden oluşuyordu. Isıyı gri bir skala halinde algılıyordu ve duyuşal işlevleri — pürüzsüz kafasının kenarlarına yapışmış işe yaramaz kıkırdak dokudan çok farklı bir iç organ- epey keskinleşmişti: toprak duvarlarda kıvranan böcekleri duyabiliyordu.

Artık zayıflayan insani duyularından çok hayvani içgüdülerine güveniyordu. Gezegenin yüzeyinin derinliklerinde olmasına rağmen, güneş döngüsünü yoğun bir biçimde sezebiliyordu: yukarıda gecenin çökmekte olduğunu biliyordu. Vücut ısısı 323 derece Kelvin, 50 derece Celsius ya da 120 derece Fahrenheit'tı. Klostrofobi hissediyordu, karanlık ve rutubete bir yakınlık ve sıkışık, kapalı mekânlara aşinalık. Yeraltında rahat ve güvende hissediyordu kendisini, bir insanın üzerine sıcak bir battaniye çekmesi gibi, o da soğuk yeryüzünü üzerine çekiyordu.

Bütün bunların ötesinde, Efendi ile arasında, Efendi'nin tüm çocuklarının sahip olduğu normal psişik bağın ötesinde bir kardeşlik düzeyi hissediyordu. Bolivar, gittikçe büyüyen klanın içinde, daha büyük bir amaç için hazırlandığını hissediyordu. Örneğin, Efendi'nin yuvasının yerini yalnızca o biliyordu. Bilincinin, diğerlerinininkinden daha engin ve daha derin olduğunun farkındaydı. Bunu, bu konuda herhangi bir duyuşal tepki ya da bağımsız fikir oluşturmada anlıyordu.

Basitçe, öyleydi işte.

Yükselme zamanında Efendi'nin yanında olmaya çağırılmıştı.

Dolabın üst kapakları yanlara açıldı. İlk önce devasa eller belirdi, parmaklar açık tabutun kenarlarını, örümcek bacaklarının zarif eşgüdümü ile, teker teker kavradı. Efendi kendini çekerek, sırtını dikleştirdi. Eski çim tutamları, sırtından toprak yatağına düştü.

Gözleri açıktı. Efendi şimdiden, bu karanlık yeraltı çukurunun sınırlarının çok ötesinde, çok şey görüyordu.

Vampir avcısı Setrakian, doktor Goodvweather ve haşere imha uzmanı Fet'le karşılaşmasının ardından gün ışığına maruz kalmak, Efendi'yi hem fiziksel, hem de zihinsel olarak karartmıştı. Önceden berrak olan derisi şimdi kaba ve kösele gibiydi. Etendi hareket ederken kırışıyor, hışırıyor, soyulmaya başlıyordu. Bir kuşun döktüğü kara tüyler gibi, bedeninden et parçaları döküyordu. Efendi'nin derisinin yüzde kırkıdan fazlası artık yoktu ve bu ona, ufalanmaya başlamış siyah kalıbından çıkan korkunç bir şey görünümü veriyordu. Çünkü derisi kendini yenilemiyordu, dış deri tabakası soyuluyor, daha alttaki ham, damarlı deri ortaya çıkıyordu: dermiş ve yer yer, yüzeysel bağ-dokuları sergileyen subcutis. Rengi kanlı kırmızı ile yağlı sarı arasında değişiyor, ıslıl ıslıl bir pancar ve krema ezmesini düşündürüyordu. Efendi'nin damar kurtçukları her yerde görünüyordu, ama özellikle yüzünde belirgindiler, açıktaki dermis tabakasının hemen altında yüzüyor, dev bedende dalgalanarak geziniyorlardı.

Efendi, yardımcısı Bolivar'ın yakınlığını hissediyordu. Devasa bacaklarını eski dolabın kenarlarından sarkıttı ve hışırdayarak toprak zemine indi. Toprakta yatağının bir kısmı üzerine yapışmıştı, toprak kesikleri ve et parçaları o hareket ettikçe yere döküldü. Normalde, pürüzsüz derili bir vampir, bir insanın banyodan çıktığı kadar temiz sıyrılır topraktan.

Efendi, gövdesinden birkaç büyük deri parçası kopardı. Perişan haldeki derisinin bir kısmından kurtulmadan, hızla ve serbestçe hareket edemeyeceğini anlamıştı. Bu konak fazla dayanmayacaktı. Odanın çıkışını oluşturan alçak oyuğun yakınında hazır bekleyen Bolivar elinin altında bir seçenektir ve kısa bir süreliğine, bu büyük şeref için kabul

edilebilir bir adaydı. Çünkü Bolivar'ın tutunacağı Kıymetlileri yoktu, ki bu onu konak seçmek için gereken ön koşullardan biriydi. Ama Bolivar, evriminin ikinci aşamasına yeni başlamıştı. Henüz tam olarak olgunlaşmamıştı.

Bekleyebilirdi. Bekleyecekti. Efendi'nin şu anda yapacak çok işi vardı.

Efendi öne geçti. Eğildi ve pençelerini oynatarak odadan çıktı, alçak, dolambaçlı tünellerde hızla tırmandı. Bolivar da hemen peşinden gidiyordu. Yüzeye yakın, daha büyük bir odaya girdi. Odanın geniş zemini, kusursuz, boş bir bahçe gibi, ıslak topraktan yumuşak bir yatakla kaplıydı. Burada tavan, Efendi'nin bile dik durabileceği kadar yüksekti.

Yukarıdaki, görünmeyen güneş batır, karanlık o geceki hükümrana başlarken, Efendi'nin çevresindeki toprak kıpırdanmaya başladı. Kollar ve bacaklar belirdi, orada küçük bir el, burada ince bir bacak, tıpkı yerden biten sebze filizleri gibi. Hâlâ saçları olan küçük kafalar yavaşça yükseldi. Bazılarının ifadeleri boştu, diğerlerinininki yeniden doğumlarının acısıyla çarpılmıştı.

Bunlar otobüsteki kör çocuklardı, yeni doğmuş kurtçuklar gibi gözsüz ve aç bir biçimde uyanıyorlardı. Güneş tarafından iki kez lanetlenmişlerdi -ilk önce güneş tutulması sırasında ışınlar yüzünden kör olmuşlardı, şimdi de ölümcül morötesi ışınlar yüzünden yeryüzünden sürülmüşlerdi— onlar, Efendi'nin gittikçe genişleyen milis güçleri içindeki “duyargalar” olacaklardı: klanın geri kalanından çok daha gelişmiş algıları olan varlıklar. Duyularının özel keskinliği onları hem avcı, hem su- ikastçi olarak vazgeçilmez kılacaktı.

Bunu gör.

Efendi Bolivar'a bu emri verdi ve Bolivar'ın zihnine, kısa süre önce, Spanish Harlem'deki çatıda, yaşlı profesörle yüzleşen Kelly Goodweather'ın bakış açısını yerleştirdi.

Yaşlı adamın yaydığı vücut ısısı gri ve serindi, buna karşın elindeki kılıç o kadar parlaktı ki, Bolivar'ın perdeli gözkapağı kendini savunmak için alçalarak kısıldı.

Kelly çatılardan kaçtı ve o koşup atlarken, Bolivar onun bakış açısını paylaştı —ta ki bir binanın yan duvarından aşağı koşturaya başlayana kadar.

Sonra Efendi Bolivar'ın kafasına, klanın durmaksızın genişleyen yeraltı ulaşım atlasının içinde, binanın yerine dair hayvansı bir sezgi koydu.

Yaşlı adam. Simindir.

İRT SOUTH FERRY INNER LOOP İSTASYONU

Fet, evsizlerin kampına gece çökmeden önce vardı. Yumurta saatli patlayıcıyı ve çivi tabancasını bir spor çantada taşıyordu. Bovvling Green istasyonunun altına daldı ve raylar boyunca, South Ferry kampına doğru yürümeye başladı.

Oraya varınca, Cray-Z'nin yerini bulmaya çalıştı. Birkaç nesneden başka bir şey kalmamıştı geriye: paletlerinden birkaç tahta parçası ve Belediye Başkanı Koch'un gülümseyen yüzü. Ama Fet için yeterince ipucu vardı. Döndü ve kanallara doğru yola koyuldu.

Tünelde yankılanan bir kargaşa duydu. Yüksek sesli metalik tangirtılar ve uzaktan gelen seslerin mırıltısı.

Çivi tabancasını çekti ve dönemece doğru ilerledi. Orada Cray-Z'yi buldu. Kirli iç çamaşırlarına kadar soyunmuştu, kahverengi derisi tünel suları ve terle ışıldıyordu. Keçeleşmiş örgüsünü arkasında savurarak, hırpani divanını çekmeye çalışıyordu.

Söktüğü baraka buradaydı, döküntüler başka terk edilmiş barakaların kalıntılarının yanına yığılmıştı ve raylarda bir engel oluşturuyordu. Atık yığını yer yer bir buçuk metreyi buluyordu. Adam işini sağlama almak için yığına bazı kırık ray bağlantıları da eklemişti.

“Hey, ahbap!” diye seslendi Fet. “Ne haltlar çeviriyorsun?”

Cray-Z döndü ve deliliğin pençesindeki bir sanatçı gibi, döküntü yığınının tepesinde dikildi. Elinde çelik bir boru vardı. “Zamanı geldi!” diye bağırdı, bir dağın zirvesindeymiş gibi. “Dirinin bir şeyler yapması

lazım!”

Bir anlığına Fet’in nutku tutuldu. “Kahrolası treni raylardan çıkaracaksın!”

“Şimdi planı çaktın!” diye karşılık verdi Cray-Z.

Başka bazı yeraltı sakinleri sallana sallana ortaya çıkarak, Cray-Z’nin eserine baktılar. “Ne yaptın böyle?” dedi biri. Adı Caver Carl’dı, eski bir demiryolu işçisiydi, ama emekli olduğunda tünelleri terk edemeyeceğini anlamıştı. Ve tıpkı emekli olan bir denizcinin denizlere dönmesi gibi, o da tünellere dönmüştü. Cari bir baş lambası taşıyordu ve kafasını salladıkça ışık da sallanıyordu.

Işıktan rahatsız olan Cray-Z, barikatının tepesinden bir savaş narası attı. “Ben Tanrı’nın soytarısıyım, ama beni o kadar kolay ele geçiremeyecekler!”

Caver Cari ve başkaları, yığını kaldırmak için öne çıktılar. “Trenlerden biri çarparsa, hepimizi sonsuza dek buradan kovarlar!”

Cray-Z bir anda yığının üzerinden atladı ve Fet’in yanına kondu. Fet kollarını uzatarak ona doğru gitti ve ortamı sakinleştirmeye çalıştı. Bıı insanları kendisi için çalışmaya ikna etmeyi umuyordu. “Herkes biraz dursun...”

Cray-Z konuşma havasında değildi. Çelik borusunu Fere savurdu ve Fet içgüdüyle sol kolunu kaldırarak darbeyi bloke etti. Boru kemiğe çarptı.

Fet bağırdı ve sonra, çivi tabancasını sopa gibi kullanarak, Cray-Z’nin şakağına vurdu. Adam sendeledi, ama saldırmaya devam etti. Fet Cray-Z’nin kaburgalarına vurdu, sonra sağ ayağı ile baldırını tekmeledi ve adamın dizini çıkararak, sonunda onu yere düşürmeyi başardı.

“Dinleyin!” diye bağırdı Caver Cari.

Fet durdu ve dinledi.

Trenin gümbürtüsünü duydu, döndü ve rayların uzak ucuna bakrı. Tünel duvarındaki kıvrımda bir aydınlık vardı.

‘ 5 treni U-dönüşüne yaklaşıyordu.

Diğer evsizler yığından parçalar çekmeye devam ettiler, ama faydasızdı. Cray-Z borusuna yaslanarak sağlam bacağı üzerinde doğruldu ve yerinde hoplayıp zıpladı.

“Lanet günahkarlar!” diye bağırdı. “Siz evsizler, hepiniz körsünüz! İşte geliyorlar! Artık onlarla savaşmaktan başka seçeneğiniz yok! Canlarınızı kurtarmak için savaşın!”

Tren üstlerine üstlerine geliyordu. Fet zaman olmadığını gördü. Yaklaşan felaket karşısında geriledi, gittikçe parlaklaşan tren Cray-Z’nin dansını aydınlattı: bükülmüş bacağı üzerinde çılgınca tepiniyordu.

Tren hızla yanından geçip giderken Fet makinistin yüzünü gördü. Kadın ifadesizce, dümdüz önüne bakıyordu. Yığını görmüş olmalıydı. Ama frene asılmadı, hiçbir şey yapmadı.

Yeni dönüşmüş bir vampirin boş bakışlarına sahipti.

Tren engele çarptı, tekerleri döndü. Öndeki vagon yığına girdi, onu patlattı, çiğnedi ve büyük eşyaları on metre kadar sii- rükledikten sonra raydan çıktı. Vagonlar sağa doğru yattı, dönemecin başında platformun kenarına çarptı, kıvılcımlardan oluşmuş bir kuyrukluyıldız eşliğinde kaymaya devam etti. Sonra trenin lokomotifi diğer yana doğru yattı, arkasındaki vagonlar da bir kurdele gibi onu takip etti — tren dar tünelde raydan çıktı.

Gıcırtilı, metalik ciyaklama, öfkesi ve acısı içinde neredeyse insani bir tınıya sahipti. Tünellerin tıpkı bir gırtlak gibi yankı yaratma eğilimi yüzünden, korkunç ses vagonlar durduktan sonra uzun süre devam etti.

Bu trenin dışında yolculuk eden bir sürü insan vardı. Bazıları hemen öldü —ezildiler, platformun kenarına yapıştılar. Kalanlar olağanüstü çarpışmanın sonuna kadar trenden düşmediler. Vagonlar durduğu zaman, tıpkı bir bedenden düşen sülükler gibi trenden ayrıldılar, yere indiler ve çevrelerine baktılar.

Yavaşça, oracıkta durmuş, inanmazlık içinde izlemekte olan evsizlere döndüler.

Trendekiler, kazanın toz, dumanı içinden çıktılar. Tuhaf, sinsi

adımları dışında, etkilenmemiş görünüyorlardı. Yürürlerken eklemlerinden küçük çıtırtılar çıkıyordu.

Fet çabucak çantasının yanına dönerek Setrakian'ın saatli bombasını çıkardı. Sağ baldırında korkunç bir yanma hissetti ve bakışlarını indirdi. Uzun, ince, iğne kadar keskin bir döküntü parçası bacağına delip geçmişti. Onu çekip çıkarırsa, kanama büyük olurdu -şu anda, kokusunu almak istediği son şey kandı. Acıya rağmen onu kaslarına saplanmış halde bıraktı.

Raylara daha yakın duran Cray-Z hayretle bakıyordu. Nasıl bu kadar çok kişi hayatta kalmıştı?

Sonra, trenden inenler yaklaştıkça, Cray-Z bu insanlarda eksik bir şey olduğunu fark etti. Yüzlerinde insanlık izleri buldu, ama yalnızca buydu: izler. Tıpkı insanın aç bir köpeğin gözlerinde gördüğü açgözlü insansı zekâ gibi.

Bazılarını tanıyordu, yeraltında yaşayan erkek ve kadınlar. Başka evsizler —tek bir kişi dışında. Fasulye sıırğı gibi bir tip, solgun ve çıplak göğüslü, fildişinden oyulmuş gibi görünen bir yaratık. Köşeli, yakışıklı, ama tamamen vampirleşmiş yüzünü birkaç saç tutamı çevreliyordu.

Bu, Gabriel Bolivar'dı. Bütün gözler ona döndü. Bolivar diğerleri arasında bu kadar göze çarpıyordu, yaşarkenki şovmenliği ölümden döndükten sonra da etkiliydi. Üzerinde siyah deri pantolon ve kovboy çizmeleri vardı, ama gömleksizdi. Narin, saydam derisinin altında her damarı, her kası ve siniri belirgindi.

İki yanında yaralı kadınlar vardı. Birinin kolu yarılmıştı, derin bir kesik, deriyi, kası ve kemiği aşmış, kolun tamamen kopmasına ramak kalmıştı. Kesikten kan akmıyordu, başka bir şey sızıyordu —kırmızı kan değil, süttten daha yoğun, ama kremadan daha seyrek beyaz bir madde.

Caver Cari dua etmeye başladı. Ağlamaklı sesi o kadar tizdi, o kadar korku doluydu ki, Fet başta bir oğlan çocuğuna ait olduğunu sandı.

Bolivar evsizleri işaret etti -ve trenden inen diğerleri bir anda onların üzerine çullandı.

Kadın doğrudan Caver Carl'a koştu, onu yere devirdi ve göğsüne

oturdu. Kadın küflü portakal kabuğu ve bozuk et kokuyordu. Caver Cari onu uzak tutmaya çalıştı, ama kadın kolunu yakaladı, kıvırdı ve ekleminden kırdı.

Sıcak eli muazzam bir güçle Carl'ın çenesini ittirdi. Adamın başı arkaya doğru kırılmışçasına yattı. Baş aşağı baktığı yerden, madenci miğferinin ışığında, tek görebildiği bacaklar, bağcıkları bağlanmamış ayakkabılar ve koşarak geçen çıplak ayaklardı. Bir yaratık sürüsü -destek kuvvetler- tünellerden çıktı ve bir istila gücü kampı ezdi, yaratıklar kıvranan bedenlerin üzerine toplandı.

Tepesindeki kadına ikinci bir yaratık karıldı ve çılgın gibi, Carl'ın gömleğini yırttı. Cari boynunda sert bir ısırık hissetti. Çenelerin ısırması değil -diş yoktu- bir delik ve ardından yapışıp emme hissi. Diğeri pantolon paçasının iç dikişini pençeledi, bacak arasının hemen altından yırttı ve budunun iç tarafına yapıştı.

Başta acı vardı, keskin bir yanma hissi. Sonra, birkaç saniye içinde... uyuşukluk. Kaslarına ve derisine vuran bir piston hissi gibi.

Tükeniyordu. Cari haykırmaya çalıştı, dört uzun, sıcak parmak ağzına girdi. Yaratık yanağını içeriden yakaladı, pençemsi tıfnağı diş etini ta çeneye kadar yırttı. Derisi tuzlu ve ekşiydi —ta ki kendi kanının bakırsı tadı onu bastırana kadar.

Fet çarpışmanın hemen ardından geri çekilmişti. Kaybetmeye yazgılı bir savaş gördü mü anlardı. Çılgınlık neredeyse dayanılmazdı, ama onun yapması gereken bir işi vardı ve asıl ona odaklanmalıydı.

Geri geri, kanallardan birine girdi ve ancak sığabileceği kadar yer olduğunu anladı. Korkunun bir avantajı, kanında akan adrenalinin güzbebeklerini büyütmesiydi; çevresini sıradışı bir açıklıkla görebildiğini fark etti.

Paçavraları açtı ve zamanlayıcıyı bir tur çevirdi. Üç dakika. Yüz seksen saniye. Rafadan yumurta.

Tünelde süren vampir savaşı yüzünden, vampirlerin ırmağı aşmak için kullandığı kanalların daha derinliklerine gitmek zorunda kalacağını

fark ederek şansına küfretti. Aynı zamanda, feci berelenmiş kolu ve kanayan bacağıyla, geri geri gitmek zorundaydı.

Zamanlayıcıyı çalıştırmaya başlamadan önce, evsizlerin bedenlerini gördü. Vampir grupları tarafından tüketilirken kıvra-

iliyorlardı. Çoktan enfeksiyon kapmışlardı, çoktan kaybetmişlerdi -Cray-Z dışında hepsi. Cray-Z bir sütunun yanında durmuş, mutlu bir budala gibi izliyordu. Ama o karanlık şeyler ona dokunmamıştı, vampirler yanından akın ederken ona bulaşmamışlardı.

Sonra Fet, Gabriel Bolivar'ın Cray-Z'ye yaklaştığını gördü. Cray-Z şarkıcının önünde dizleri üzerine çöktü. İkisi, bir İncil sahnesinin betimlendiği resimlerde olduğu gibi, duman ve puslu ışıkla çevrilmişlerdi.

Bolivar elini Cray-Z'nin başına koydu ve deli adam başını eğdi. Sonra dua ederek eli öptü.

Bu gördükleri yeterliydi. Bombayı aralığın içine koydu ve elini kadrandan çekti... bir... iki... üç... tıkırtılarla birlikte sayarak çantasını kaptı ve geri çekildi.

Fet gerilemeye devam etti ve bedeninin bir süre sonra, kendi kanyla kayganlaşarak, daha kolay hareket etmeye başladığını hissetti.

... kırk... kırk bir... kırk iki...

Bir grup yaratık, Fet'in sunduğu öğünün kokusunu hissederek, kanal girişine doğru geldi. Fet küçük açıklıkta siluetlerini gördü ve tüm umudunu yitirdi.

... yetmiş üç... yetmiş dört... yetmiş beş...

Çantasını açıp çivi tabancasını çıkararak, elinden geldiğince hızlı kaydı. Çekilirken gümüş çiviler fırlattı -düşmanın yuvasına bir makineli tüfek boşaltan bir asker gibi haykırıyordu.

Çiviler, saldıran ilk vampirin, güzel bir takım elbise giymiş altmış yaşlarındaki adamın elmacık kemiğine ve alınına denk geldi. Fet yine ateş etti, adamın gözünü patlattı ve gümüşle boğazından vurdu, çivi gırtlığın yumuşak derisine gömüldü.

Yaratık ciyakladı ve geriledi. Diğerleri, düşmüş yoldaşlarını ezip geçtiler ve kanalda yılan gibi hızla ilerlediler. Fet

içlerinden birinin yaklaştığını gördü —bu seferki koşu eşofmanı giymiş ince bir kadındı, omzu yaralanmış, köprücük kemiği ortaya çıkmıştı ve silindir şeklindeki duvara sürtünüyordu.

... yüz elli... yüz elli bir... yüz elli iki...

Fet yaklaşan yaratığa ateş etti. Yaratık, yüzü gümüşle diken diken olmasına rağmen yaklaşmaya devam etti. Kahrolası dili, o iğne yastığına dönmüş yüzden fırladı, uzanılabildiğince uzandı, Fet'e dokunacak kadar yaklaştı ve onu daha hızlı kaçmaya zorladı. Bir sonraki atışında ıskaladı, çivi öndeki vampirin yanından sekip gitti ve arkasındaki yaratığın boğazına saplandı.

Ne kadar uzaklaşmıştı? Patlamadan on beş metre uzağa mı? Otuz metre?

Yeterli değildi.

Uç dinamit lokumu ve bir boktan rafadan yumurta sonra öğrenecekti.

Çılgılık atarak ateş ederken, pencereleri aydınlık evlerin fotoğraflarını hatırladı. Haşere imha uzmanlarına asla ihtiyaç duymayan evler. Bu işten canlı kurtulursa, dairesindeki bütün pencereleri aydınlatmaya ve sonra sokağa çıkıp bakmaya söz verdi.

... yüz yetmiş altı ... yüz yetmiş yedi... yüz yetmiş...

Patlama yaratığın arkasında yükselir, ısı dalgası Vasiliye çarparken, yer değiştiren havanın kavurucu gücü ile savrulduğunu hissetti ve bir beden -kavrulmuş bir vampir bedeni- ona çarptı... yere devirdi.

Vasiliy kendinden geçer, dingin bir boşluğa süzülürken, zihninin derinliklerinden gelen bir sözcük kafasının içindeki sayımın yerini aldı:

CRO... CRO...

CROATOAN

Gece on otuz.

Alfonso Creem bir saattir parktaydı, stratejik bir nokta seçiyordu.

Bu kadar titizdi.

Mekan hakkında hoşuna gitmeyen tek şey, turuncu ışık veren güvenlik lambasıydı. Yardımcısı Royal -yalnızca Royal- dipteki kilidi kırmış, kilit aynasını sökmüş ve bir levye sıkıştırmıştı. Sorun çözülmüştü. Işık titreşerek söndü ve Creem onayla başını salladı.

Gölgelerin altında yerini aldı. Kaslı kolları iki yanında sarkıyordu, göğsünde kavuşturamayacağı kadar kalındılar. Karnı geniş ve neredeyse kare şeklindeydi. Jersey Safirleri'nin başı, siyahi bir Kolombiyalıydı, İngiliz bir baba ile Kolombiyalı bir annenin oğlu. Jersey Safirleri, Arlington Park çevresindeki bütün sokakları yönetirdi. İsteseler parkı da ele geçirirlerdi, ama zahmete değmezdi. Park, geceleri bir suçlu pazarıydı ve onu temizlemek polislerin ve iyi vatandaşların işiydi, Safirlerin değil. Gerçekten de, burada, Jersey'nin ortasında bu ölü bölgenin bulunması Creem'in avantajındaydı: bok çuvallarını kendi mahallesinden buraya çeken halka açık bir tuvalet.

Creem salt kaba kuvvetle bütün sokak köşelerini kazanmıştı. Bir Sherman tankı gibi gelir, karşı tarafı ezerek boyun eğmeye zorlardı. Kazandığı her köşeyi, dişlerinden birini gümüş kaplatarak kutlardı. Creem'in parlak ve ürkütücü bir gülümsemesi vardı. Parmakları da gümüş takılarla kaplıydı. Zincirleri de vardı, ama bu gece kolyelerini evinde bırakmıştı; öldürülmek üzere olduklarını anlayan çaresiz insanların kavracağı ilk şey onlar olurdu.

Royal, kürk astarlı parkasının içinde terleyerek Creem'in yanında duruyordu. Siyah örgü beresinin önüne, maça ası deseni

dikilmişti. "Yalnız görüşmek istediğini söylemedi mi?"

"Yalnızca konuşmak istediğini söyledi," dedi Creem.

"Hah. Ee, plan nedir?"

"Onun planı mı? En ufak fikrim yok. Benim planım? Güzel bir *pinto* yarası." Creem kalın başparmağı ile Royal'ın yüzünde düz, derin bir ustura yarası açarmış gibi yaptı. "Çoğu Meksikalıdan nefret ederim, ama özellikle de bu Meksikalıdan."

"Acaba neden parkta?"

Parkta işlenen cinayetler çözülmezdi. Çünkü şikayet edecek kimse olmazdı. Karanlıkcan sonra bir parka girecek kadar cesursanız, ölecek kadar da aptalsınız demekti. Ne olur ne olmaz diye, Creem parmak izlerini saklamak için Çılgın Yapıştırıcı ile kaplamış ve DNA izi bırakmamak için bir usturanın sapını vazelin ve çamaşır suyuyla hazırlamıştı —bir tabancanın kabzasını yapacağı gibi.

Uzun, siyah bir araba yaklaştı. Tam olarak limuzin değildi, ama moditiye edilmiş bir Cadillac'tan daha havalıydı. Kaldırıma yaklaşarak yavaşladı ve durdu. Renkli camlar inmedi. Sürücü dışarı çıkmadı.

Royal Creem'e baktı. Creem Royal'a baktı.

Arka kapı açıldı. Arabanın yolcusu, güneş gözlükleriyle dışarı çıktı. Bol pantolonun üzerine, beyaz atlet, düğmeleri açık kareli gömlek ve yeni siyah botlar giymişti. Fötr şapkasını çıkardı ve altındaki dar, kırmızı bandanayı sergiledi. Şapkayı arabanın arka koltuğuna attı.

Royal alçak sesle, "Bu da ne?" dedi.

*Put*a kaldırımı geçti ve çitteki açıklıktan içeri girdi. Çimen ve toprağın üzerinde yürürken, beyaz atletici geceleyin ışıldayan şeyleri yansıtarak parlıyordu.

Creem, adam köprücük kemiğindeki dövme açık seçik görülebilecek kadar yaklaşıp dek güzlerine inanamadı.

SOY COMO SOY. Neysem oyum.

“Etkilenmem mi gerekiyordu?” dedi Creem.

Spanish Harlem’in La Mıgre çetesinden Gus Elizalde gülümsedi, ama bir şey söylemedi.

Araba kaldırımında beklemede kaldı.

“Ne?” dedi Creem. “Bunca yolu bana boktan piyangoyu kazandığını söylemek için mi geldin?”

“Onun gibi bir şey.”

Creem onu tepeden tırnağa süzerek duymazdan geldi.

“Aslında, sana kazanan bileten pay teklif etmeye geldim,” dedi Gus.

Creem sırtarak Meksikalının oyununu anlamaya çalıştı. “Aklından ne geçiyor, alıbp? O şeye binip benim bölgame girmekle?”

“Senin için her şey hakaret, Creem,” dedi Gus. “Neden sonsuza dekjersey’de kışılı kalasın?”

“Jersey’in kralıyla konuşuyorsun. O arabada başka kim var?”

“Sorman tuhaf.” Gus arkasına dönüp çenesiyle işaret etti ve sürücü kapısı açıldı. Şapkalı bir şoför yerine, başlıklı svetsört giymiş, yüzü gölgede kalan iri yarı bir adam çıktı. Adam arabanın çevresinden dolandı, önünde durdu ve başını kaldırmadan bekledi.

“Demek havaalanından otostop çektin. Koca adam.”

“Eski âdetlerden biri, Creem. Gördüm, adamım. Kahrolası sonu gördüm. Bölge savaşı? Bu sokak saçmalığı iki bin sene öncesinde kaldı. Hiçbir anlamı yok. Artık önemli olan tek bölge savaşı, ya hep, ya hiç cinsinden. Ya biz ya onlar.”

“Onlar kim?”

“Bir şeyler döndüğünü biliyor olmalısın. Hem de yalnızca ırmağın karşısındaki büyük adada değil.”

“Büyük ada? Bu senin sorunun.”

“Şu parka bak. Uyuşturucu bağımlıların nerede? Kokainci orospuların? Hareketlilik nerede? Burası ölü. Çünkü onlar ilk önce

gececileri alıyorlar."

Creem hırladı. Gus'ın mantıklı konuşması hoşuna gitmemişti. "İşlerin yavaşladığım biliyorum."

"İşler duracak, adamım. Sokakta yeni bir uyuşturucu var. Bir bak. Adına lanet insan kanı diyorlar. Hem de bir kere tadını alınca, beleşe buluyorsun."

"Sen de şu vampir kaçıklardan birisin. *Loco*."

"Annemle ağabeyimi aldılar, ahbap. Crispin'i hatırlar mısın?"

Gus'ın uyuşturucu bağımlısı ağabeyi. "Hatırlıyorum," dedi Creem.

"Eh, artık onu bu parkta göremeyeceksin. Ama hıncım yok, Creem. Artık yok. Bu yeni bir gün. Kişisel duygularımı bir kenara bırakmam gerek. Çünkü şu anda, bulabildiğim en zorlu ekibi topluyorum."

"Bunca kargaşadan faydalanıp bir bankayı falan soymak için saçma sapan bir entrikadan bahsetmeye geldiysen, o çoktan..."

"Yağma, amatörler içindir. O gündüz işi. Belideki gerçek iş, gerçek para. Adamlarını çağır ki, onlar da dinlesin bunu."

"Hangi adamlar?"

"Creem. Bu gece tozumu silkelemek için bekleyenler. Çağır onları."

Creem birkaç saniye ifadesiz bakışlarla Gus'a baktı. Sonra ısıklık çaldı. Creem ısıklıkta şampiyondu. Dışlarındaki gümüş, tiz bir sinyal çıkardı.

Üç Safir, elleri ceplerinde, ağaçların arasından çıktılar. Gus ellerini onların görebilecekleri şekilde, açıkta tuttu.

"Tamam," dedi Creem. "Hızlı konuş, Meksikalı."

"Yavaş konuşacağım. İyi dinleyin."

Onlara açıkladı. Kadimler ile yoldan çıkmış Efendi arasındaki bölge savaşını.

“Sen uçmuşsun,” dedi Creem.

Ama Gus onun gözlerindeki ateşi görmüştü. Şimdiden yanmaya başlamış heyecan fitilini görüyordu. “Benim size önerdiğim, toz ticaretinden kaldırabileceğinizden çok daha fazla para. Dilediğiniz gibi öldürme ve sakatlama -ve hapis yüzü görmeme- fırsatı. Size hayatta karşınıza bir kere çıkacak, beş ilçede kış tekmeleme fırsatını sunuyorum. Ve -işî doğru yaparsanız, hepimizin hayatı kurtulur.”

“Ya işî doğru yapmazsak?”

“O zaman, zaten paranın bok kadar değeri olmayacak. Ama en azından kurtlarınızı dökmüş olursunuz, çünkü bu iş postu pahalıya satmakla ilgili, anladın mı ne dediğimi?”

“Kahretsin, söylediklerin doğru olamayacak kadar güzel,” dedi Creem. “İlk önce biraz yeşil görelim.”

Gus güldü. “Sana ne yapacağımı söyleyeyim. Sana üç renk göstereceğim, Creem. Gümüş, yeşil ve beyaz.”

Gus elini kaldırarak başlıklı şoföre işaret verdi. Şoför bagaja gitti, açtı ve iki çanta çıkardı. Onları çitteki açıklıktan grubun olduğu yere taşıdı ve yere bıraktı.

Biri büyük boy, siyah bir spor çantaydı. İkincisi orta boy, iki saplı bir el çantası.

“Arkadaşın kim?” dedi Creem. Şoför iri yarıydı, büyük Doc- tor Martens botlar, denim pantolon ve büyük bir başlıklı svet- şört giymişti. Creem başlığın altından adamın yüzünü göremi- yordu, ama yakından bakınca, bu adamın çok farklı biri olduğu açıkça anlaşılıyordu.

“Ona Bay Quinlan diyorlar,” dedi Gus.

Parkın diğer ucundan bir çığlık yükseldi -kulağa bir kadının- kinden çok daha korkunç gelen bir erkek çığlığı. Diğerleri döndü.

“Acede edelim,” dedi Gus. “İlk önce —gümüş.”

Diz çöktü ve spor çantanın fermuarını açtı. Fazla ışık yoktu. Gus uzun tüfeği çıkardı ve Safirlerin kendi silahlarına uzandığını hissetti. Normal bir ampul olduğunu düşünerek namluya takılmış lambayı açtı, ama morötesiydi. Elbette.

Mürekkep moru ışığı kullanarak silahların kalanını gösterdi. Okları temasla patlayan, gümüşle kaplı bir arbalet. Kıvrık tahta kabzalı, yassı, yelpaze şeklinde bir bıçak. Kaba, deri sicim dolanmış kabzası ve cömert bir kıvrımı olan bir pala.

“Gümüş seversin, değil mi, Creem?”

Egzotik görünüşlü silahlar Creem’in ilgisini çekmişti. Ama şoför Quinlan karşısında hâlâ ihtiyatlıydı. “Tamam. Ya yeşil?”

Çinlan deri çantayı açtı. İçi para desteleriyle doluydu, sahte paraya karşı koruma olarak takılan iplikler, Gus’ın morötesi lambasının ışığında parlıyordu.

Creem çantaya uzanacak oldu -sonra durdu. Quinlan’ın, çantanın saplarını tutan ellerini fark etmişti. Adamın tırnaklarının çoğu gitmişti, eti hemen hemen pürüzsüzdü. Ama asıl korkunç olan orta parmaklarıydı. Diğer parmaklarının neredeyse iki katı uzunluktaydı ve uçları kıvrıktı -öyle ki, ucu avucunun çevresinden dolanıp, elinin kenarına uzanıyordu.

Gece bir başka çılgınlıkla bölündü ve ardından bir tür hırlama geldi. Quinlan çantayı kapattı ve ağaçların arasına baktı. Para çantasını Gus’a uzattı ve ondan tüfeği aldı. Sonra, inanılmaz bir güç ve hızla, ağaçların arasına doğru koştu.

"Bu da ne..." ded Creem.

Bir patika vardıysa da, Quinlan görmezden geldi. Gangsterler kırılan dalların sesini duydular.

Gus silah çantasını omzuna aldı. “Hadi gelin. Bunu görmelisiniz.”

Quinlan’ı takip etmek kolaydı, çünkü kırık dallardan bir iz

bırakmıştı ve yalnızca ağaç gövdeleriyle karşılaşınca yön değiştiriyor, bunun dışında dümdüz ilerliyordu. Yürüdüler ve diğer yandaki açıklıkta Quinlan’a rastladılar. Silahı kucaklamış, sessizce duruyordu.

Başlığı arkaya düşmüştü. Oflayıp poflamakta olan Creem şoförün kel kafasını arkadan gördü. Karanlıkta, adamın kulakları yokmuş gibi görünüyordu. Creem yüzünü daha iyi görmek için önüne geçti —ve tanka benzeyen insan, fırtınaya tutulmuş küçük bir çiçek gibi ürperdi.

Quinlan denen şeyin kulakları yoktu ve burnundan geriye de pek bir şey kalmamıştı. Boğazı kalındı. Derisi saydamdı ve neredeyse parlıyordu. Ve kan kırmızısı gözleri -Creem’in gördüğü en parlak gözler— soluk, pürüzsüz başının derinlerine gömülmüştü.

Tam o anda üst dalların arasından bir şey düştü ve rahatlıkla yere inip, açıklıkta koştu. Quinlan, tıpkı bir ceylanı izleyen puma gibi, onun yolunu kesmek üzere koştu. Rakibini omuzlayan bir Amerikan futbolu oyuncusu gibi omzunu eğdi ve çarpıştılar.

Öteki ciyaklayarak düştü ve sertçe yuvarlandı —sonra tekrar ayağa fırladı.

Quinlan bir anda namludaki ışığı onun üzerine çevirdi. Karşısındaki tısladı ve çırpınarak geriledi. Yüzündeki acılı ifade bu uzaklıktan bile açıkça görülebiliyordu. Sonra Quinlan tetiği çekti. Parlak gümüş saçmalar bir koni biçiminde yayılarak fırladı ve o şeyin kafasını yok etti.

Yalnız, bir insanın öldüğü gibi ölmedi. Kesik boynundan beyaz bir madde fişkırdı. Yaratık kollarını vücuduna yapıştırdı ve yere yıkıldı.

Quinlan hızla başını çevirdi -bir sonraki yaratık ağaçların arasından fırlamadan. Bu seferki bir kadındı, Quinlan’dan uzağa, diğerlerine doğru koşuyordu. Diğerlerinin *üstüne*. Gus palayı çantadan çıkardı. Kadın —gördüğünüz göreceğiniz en pis kokain

bağımlısı fahişe gibi, lime lime giysiler içindeydi, yalnız çevikçi ve gözleri kırmızı kırmızı parlıyordu— silahı görünce duraksadı, ama çok geçti. Gus cek bir temiz hamleyle kadının omuzlarının tepesine ve boynuna vurdu. Kadının başı bir yana, bedeni diğer yana devrildi. Her şey yere düştüğünde, kadının yaralarından macunumsu, beyaz bir sıvı sızmaya başladı.

“Bir de beyaz var,” dedi Gus.

Quinlan tüfeği pompalayarak yanlarına döndü ve kalın pamuklu başlığı yine başına taktı.

"Tamam, evet," dedi Creem, Noel sabahında tuvaleti gelmiş çocuk gibi oynayarak. “Evet, biz de varız.”

FLATLANDS

Eph rehinci dükkanından aldığı bir ustura ile yüzünün yarısını tıraş etti, sonra ilgisini yicirdi. Dalıp gitti, sağ yanağı hâlâ köpüklerle kaplı halde, süt beyazı suyla dolu lavabonun üzerindeki aynaya bakakaldı.

Kıcabı düşünüyordu -*Occido Lumen*’ı— ve her şeyin nasıl ters gittiğini. Palmer ve servetini. Olası her hamlelerini kesebilecek olmasını. Başarısız olursa, başlarına neler gelecekçi —Zack ne olacaktı?

Usturanın kenarı kanlandı. İnce kesik kızardı ve akmaya başladı. Eph çeliği kanlanmış usturaya baktı ve on bir sene öncesine, Zack’in doğumuna döndü.

Bir düşük ve yirmi dokuz haftalık bir ölü doğumdan sonra, Zack’e hamileyken, iki ay yatak istirahatının ardından Kelly’nin sancıları başlamıştı. Kelly kendine özel bir doğum planlamıştı: epidural yok, hiçbir ağrı kesici yok, sezaryen yok.

On saat sonra, pek az ilerleme kaydetmişlerdi. Doktoru işleri hızlandırmak için Pitocin önermişti, ama Kelly planına sadık kalmış, ilacı reddetmişti. Sekiz saat daha sancı çektikten sonra pes etmişti ve Pitocin damla damla verilmeye başlanmıştı. Bundan iki saat sonra,

neredeyse bir gün süren acılı kasılmaların ardından, sonunda epidurali de kabul etmişti. Pitocin dozu yavaş yavaş artırılmış ve sonunda bebeğin nabzının izin verdiğiince yüksek bir dozaja gelmişti.

Yirmi yedinci saatte, doktoru sezaryen seçeneğini önermişti, ama Kelly reddetmişti. Tüm diğer konularda geri adım attığından, doğal doğum yapma kararına sadık kalmıştı. Fetüsün kalp monitörü, durumunun iyi olduğunu gösteriyordu ve Kelly'nin serviksi sekiz santim açılmıştı. Kelly bebeğini dünyaya ittirerek getirmeye kararlıydı.

Ama beş saat sonra, deneyimli bir hemşirenin sert göbek masajına rağmen, bebek inatla yana yatık kalmıştı ve Kelly'nin serviksi sekiz santimden daha fazla açılmamıştı. Başarılı epiduraliye rağmen sancıların acısını artık hissediyordu. Kelly'nin doktoru onun yanına bir tabure çekmiş ve yine sezaryen önermişti. Kelly bu sefer kabul etmişti.

Eph ameliyat önlüğü giymiş, Kelly ile birlikte koridorun ucundaki çift kanatlı kapıdan geçip parlak beyaz ameliyat odasına girmişti. Bebek monitörü hızlı, düzenli tık-tık-cıklarıyla ona güvence veriyordu. Hemşire, Kelly'nin şişkin karnını sarı- kahverengi antiseptikle silmişti ve sonra doğum uzmanı güvenli, geniş hareketlerle Kelly'nin karnının alt kısmını soldan sağa kesmişti. Ardından ince peritoneum zarını keserek uterusun kalın, erik rengi duvarını ortaya çıkarmıştı. Cerrah fetüsü yaralama riskini azaltmak için sargı makasını almış ve son kesiği yapmıştı.

Eldivenli eller içeriye uzanmış, bu yepyeni insanı dışarı çek- m işçi -ama Zack henüz doğmuş değildi. Doktorların deyişiyle hâlâ "kesedeydi"; yani hâlâ ince, sağlam amniyotik kesenin içindeydi. Kese bir kabarcık gibi şişmişti, naylondan bir yumurta gibi bebeği saran saydam bir zardı. Zack o anda kıpırtısızdı, Kelly'den besleniyor, göbek bağı aracılığıyla besin ve oksijen alıyordu. Doğum uzmanı ve hemşireler profesyonel davranmaya çalışmışlardı, ama

Kelly ve Eph onların korkularını sezmişti. Eph ancak bin doğumun birinde bebeklerin kesenin içinde doğduğunu ve prematüre olmayan bebeklerde bu sayının on binlerde bire kadar düştüğünü ancak daha sonra öğrenmişti.

Tuhaf an sürmüştü, doğmamış bebek hâlâ bitkin annesine bağlıydı, dışarı alınmıştı, ama henüz doğmamıştı. Sonra zar hemen kesilmiş, Zack'in yüzünden sıyrılmış ve bebeğin parlak yüzü ortaya çıkmıştı. Bir an zaman durmuştu... ve sonra bebek ağlamış, ıslak ıslak Kelly'nin göğsüne yerleştirilmişti.

Ameliyat odasında sevinç ile gerilim birbirine karışmıştı. Kelly Zack'in ellerini ve ayaklarını kendine çekerek parmaklarını saymıştı. Onu tepeden tırnağa inceleyerek deformasyon aramış ve yalnızca coşku bulmuştu. Zack 3-6 kiloydu, ekmek hamuru kadar keldi ve aynı ölçüde beyazdı. İki dakikanın ardından Apgar puanı sekiz, beş dakikanın ardından dokuzdu.

Sağlıklı bir bebek.

Ama Kelly doğum sonrasında büyük bir çöküş yaşamıştı. Gerçek depresyon kadar derin ya da kuvvetten düşürücü değil, ama yine de karanlık. Çok uzun süren sancı onu o kadar zayıf düşürmüştü ki, sütü gelmemişti. Doğum planından da vazgeçmek zorunda kaldığı gerçeği ile birleşince, bu Keily'nin kendini başarısız olarak görmesine sebep olmuştu. Bir noktada Kelly Epli'e, *mu* hayal kırıklığına uğrattığını hissettiğini söylemişti ve bu Eph'i çok şaşırtmıştı. Kelly içten içe yozlaşmış hissediyordu kendini. Bu ana kadar hayattaki her şey onlara çok kolay gelmişti.

Kelly iyileştiğinde -yeni doğmuş oğluna, o altın çocuğa kucak açtığında- Zack'i bir daha bırakmamıştı. Bir süre için keseli doğumu takıntı haline getirmiş, bunda bir anlam aramıştı. Bazı kaynaklar bu tuhaflığın bir talih işareti, hattâ büyüklük kehaneti olduğunu iddia ediyordu. Başka efsaneler, kese taşıyıcıları olarak bilinen bu kişilerin kahin olduğunu, asla boğul madığını ve

melekler tarafından işaretlendiklerini, ruhlarının korunduğunu söylüyordu. Kelly edebiyatta anlam aramış, örneğin David Copperfield ve *The Shining*'deki küçük çocuk gibi, muhtelif kese taşıyıcılarını saymıştı. Gerçek yaşamdan, Sigmund Freud, Lorcl Byron ve Napoleon Bonapart gibi ünlü adamları. Zamanla tüm olumsuz çağrışımları göz ardı etmeye başlamıştı —aslında, bazı Avrupa ülkelerinde keseyle doğan bir çocuğun lanetli olabileceği bile söyleniyordu— oğlunun, bu yaratımının, sıradışı olduğuna inancı ile, kendi yetersizlik duygularına karşı çıkmıştı.

Zaman içinde Eph'le ilişkisini de bu dürtüler zehirlemiş, Eph'in hiç istemediği bir boşanma ve onu takip eden velayet davası ile sonuçlanmıştı: Kelly'nin dönüşümünden sonra, bir yaşam ve ölüm mücadelesine dönüşen bir savaş. Kelly bu kadar titiz bir adam için kusursuz olamıyorsa, hiçbir şey olmayacağına karar vermişti. Bu yüzden Eph'in kişisel düşüşü -içmesi- onu dehşete düşürürken, gizliden gizliye sevindirmişti de. Kelly'nin korkunç dileği gerçek olmuştu. Çünkü ona, Ephraim Goodweather'ın bile kendi titiz standartlarına uyamayacağını göstermişti.

Epli aynadaki yarısı tıraşlı yüzüne küçümsemeyle baktı. Şeftalili şnaps şişesine uzandı ve boktan kusursuzluğuna kadeh kaldırdı, iki sert, tatlı yudumu mideye indirdi.

“Buna ihtiyacın yok.”

Nora içeri girdi ve banyo kapısını yavaşça kapadı. Yalınayaktı, temiz denim pantolon ve bol bir tişört giymiş, siyah saçlarını bir kışkaçla topuz yapmıştı.

Eph onun aynadaki yansımasına hitaben konuştu. “Modamız geçti, biliyorsun. Zamanımız geçti. Yirminci yüzyıl virüs yüzyılıydı. Yirmi birinci? Vampirlerin yüzyılı.” Kendisi için sorun olmadığını kanıtlamak, hiçbir rasyonel savın onu vazgeçiremeyeceğini göstermek için yine içti. “Sen nasıl içmiyorsun, anlamıyorum. İçki tam olarak bunun için yapılmıştır. Bu yeni

gerçekliği sindirmenin tek yolu, arkasından sıkı bir içki yuvarlamak.” Bir yudum daha içti, sonra etikete baktı. “Keşke sıkı içkim olsaydı.”

“Bundan hoşlanman hoşuma gitmiyor.”

“Ben uzmanların ‘işlevsel alkolik’ dedikleri şeyim. Ama istersen saklamaya başlayabilirim.”

Nora kollarını kavuşturdu, omzunu duvara yasladı ve Eph’in sırtına baktı. Bir yere varamayacağını biliyordu. “Yalnızca zaman meselesi, biliyorsun. Kelly’nin kan-özleminin onu buraya, Zack’e getirmesi. Bu da, onun aracılığıyla Efendi’sinin gelmesi demek. Onu doğrudan Setrakian’a götürecektir.”

Şişe boş olsaydı, Eph onu duvara çarpabilirdi. “Bu kahrolası bir çılgınlık. Ama *gerçek*. Buna yaklaşan bir kâbus bile görmedim.”

“Zack’i buradan götürmen gerektiğini söylüyorum.”

Eph, iki eliyle lavabonun kenarına tutunarak başını salladı. “Biliyorum. Bı karara varmakta ağır davrandım.”

“Ve senin de onunla gitmen gerektiğine inanıyorum.”

Eph bunu bir an düşündü, gerçekten düşündü, sonra aynaya dönüp Nora’ya baktı. “Bu, üsteğmenin yüzbaşısına görev yapmaya uygun olmadığını bildirmesi gibi bir şey mi?”

“Bu, birinin seni, kendi kendini inciteceğinden korkacak kadar önemsemesi gibi bir şey. Onun için en iyisi budur —senin için de daha iyisi.”

Eph yelkenleri suya indirdi. “Burada, yerime seni bırakamam, Nora. Şehrin düşmek üzere olduğunu ikimiz de biliyoruz. Ne\ York birci. Senin değil, benim üzerime yıkılması daha iyi.”

“Meyhane edebiyatı bu.”

“Bir konuda İraklısın. Zack buradayken bu savaşa kendimi yeterince veremiyorum. Onun gitmesi gerek. Buradan uzakta olduğunu, güvende olduğunu bilmem gerek. Vermont’ta bir yer var...”

"Ben gitmiyorum."

Eph bir nefes aldı. "Bir kez dinle."

"Ben gitmiyorum, Eph. Kahramanlık yaptığını sanıyorsun, ama aslında tek yaptığın bana hakaret etmek. Bu sende çok benim şehrim. Zack harika bir çocuk, böyle düşündüğümü biliyorsun, ama ben kadınların işini yapmak, çocuklara göz kulak olmak, giysilerini hazırlamak için burada değilim. Ben de senin gibi bir tıp uzmanıyım."

"İnan, bütün bunları biliyorum. Ben anneni düşünüyordum."

Bu Nora'yı duraksattı. Sert bir yanıt vermeye hazırlanarak dudaklarını araladı, ama Eph'in sözleri nefesini kesmişti.

"Onun iyi olmadığını biliyorum," diye devam etti Eph. "Bunamanın ilk aşamasında ve tıpkı Zack'in benim için olduğu gibi, onun da senin aklından çıkmadığını biliyorum. Bu, onu da buradan götürmen için bir fırsat. Sana anlatmaya çalıştığım, Kelly'nin ailesinin Vermont'taki bir dağda evi olduğu..."

"Burada daha çok işe yararım."

"Gerçekten yarar mısın ama? Demek istediğim -ben işe yarar mıyım? Bilmiyorum bile. Şu anda en önemli şey ne? Bana sorarsan hayatta kalmak. Umabileceğimiz en iyi şey bu. En azından bu şekilde, birimiz güvende oluruz. Ve istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum. Senden çok şey istediğimi de biliyo-

ram. Haklısın -bu normal, viral bir salgı olsaydı, sen ve ben bu şehirdeki en gerekli insanlar olurduk. Bu olayın merkezinde olurduk -tamamen doğru sebeplerden dolayı. Şu haliyle, işler bizim uzmanlığımızı aştı. Artık dünyanın bize ihtiyacı yok, Nora. Onun doktorlara ya da bilim adamlarına ihtiyacı yok. Onun şeytan çıkarana ihtiyacı var. Abraham Setrakian'a ihtiyacı var." Eph Nora'ya yaklaştı. "Ben yalnızca tehlikeli olacak kadarını biliyorum. Ve bu yüzden —tehlikeli olmalıyım."

Bu, Nora'nın yaslandığı yerden doğrulmasına sebep oldu. "Tam olarak ne anlama geliyor bur"

"Ben harcanabilir biriyim. Ya da en azından, herhangi biri kadar harcanabilir. Söz konusu herhangi bir adam, kalp yetersizliği çeken yaşlı bir rehinci değilse. Lanet olsun —Fet bu savaşa benden daha çok katkı yapıyor. Yaşlı adam için benden daha değerli."

"Konuşma tarzından hoşlanmadım."

Eph, Nora'nını gerçekleri kentli anladığı şekliyle kabullenmesi için sabırsızlanıyordu. Onun anlamasını sağlamak için. "Savaşmak istiyorum. Tüm varlığımı buna adanmak istiyorum. Ama Kelly en değer verdiğim insanların peşine düşmüşken bunu yapamam. Kıymetlilerimin güvende olduğunu bilmem gerek. Zack. Ve sen."

Nora'mn eline uzandı. Parmakları birbirine dolandı. Derin bir duyuydu ve Eph merak etti: bir başka insanla basit fiziksel temas kurmayalı kaç gün geçmişti?

"Ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Nora.

Eph onun elini sıktı, ellerinin ne kadar uyumlu olduğunu keşfetti. Bu arada, kafasında oluşmaya başlamış planı da doğruluyordu. Tehlikeli ve çaresiz, ama etkili. Belki oyunu değiştirecek bir plan.

"Yalnızca faydalı olmayı," diye yanıt verdi.

Sırtını döndü ve lavabonun üzerindeki şişeye uzanmaya çalıştı, ama Nora onun kolunu tuttu ve geriye, kendine doğru çekti. "Orada

kalsın,” dedi. “Lütfen.” Çay kahverengisi gözleri o kadar güzel, o kadar hüznüldü ki. "Ona ihtiyacın yok.”

“Ama istiyorum. O da beni istiyor.”

Dönmek istedi, ama Nora onu sıkı sıkı tuttu. “Kelly bırak-tıramadı mı!”

Eph bunu düşündü. "Biliyor musun, gerçekten denediğinden emin değilim.”

Nora onun yüzüne uzandı, eli ilk önce tıraşsız yanağa dokundu, sonra pürüzsüz tarafa; parmaklarının tersiyle nazikçe okşadı. Temas ikisinin de içini eritti.

"Ben bıraktırıyorum,” dedi Nora, onun yüzünün çok yakınında.

İlk önce tıraşsız tarafı öptü. Sonra Eph onun dudaklarını buldu ve öylesine güçlü bir umut ve tutku kabarması hissetti ki, ilk kucaklaşma gibiydi. Önceki iki cinsel birlikteliklerinin bütün ayrıntıları sıcak, beklenti dolu bir dalga gibi içini doldurdu, öpücüğü asıl elektrikli hale getiren bu temastı. Şimdi, önceden eksik olan şeyi arzu itiyordu.

Bitkinlik içinde, gergin, tamamen hazırlıksız, birbirlerine sarıldılar. Eph Nora'yı seramik kaplı duvara yasladı. Elleri yalnızca onun tenini istiyordu. Böylesine büyük bir dehşet ve gayri i nsaı i l ik karşısında, insan tutkusu başlı başına bir meydan okuma eylemiydi.

2. ARA

OCCIDO LUMEN:

KİTABIN HİKÂYESİ

Siyah kadife Nehrî ceketî giymiş, kahverengi tenli aracı, serçe parmağındaki mavi opal yüzüğü çevirerek kanal boyunca yürüdü. "Mynheer Blaak ile hiç tanışmadım ama. O böyle kalmasını tercih ediyor."

Setrakian aracının yanında yürüyordu. Belçika pasaportuyla, Roald Pirk adı altında yolculuk ediyordu ve mesleği "eski kitap satıcısı" olarak kaydedilmişti. Sahte pasaportu uzman işiydi.

1972 senesiydi. Setrakian kırk altı yaşındaydı.

"Ama onun çok zengin olduğundan emin olabilirsiniz," diye devam etti aracı. "Paradan çok mu hoşlanıyorsunuz, Monsi- eur Pirk?"

"Evet."

"O zaman Mynheer Blaak'ı da çok seveceksiniz. Aradığı bu kitap için iyi ücret verecek. Biraz saldırgan olduğunu düşündüğüm fiyatı karşılayacağını bildirmekle görevlendirildim. Bu sizi mutlu etti mi?"

"Evet."

"Etmeli de. Böylesine nadir bir kitap elinize geçtiği için gerçekten talihlisiniz. Onun öneminin farkında olduğunuzdan eminim. Batıl inançlı bir adam değil misiniz?"

"Aslında, öyleyim. Meslek icabı."

"Ah. Bu yüzden mi onu satmayı seçtiniz? Kendi adıma, ben

bu cildi 'Şişedeki Cin' gibi görüyorum. Hikâyeyi duymuş muydunuz?"

"Scevenson yazmamış mıydı?"

"Evet. Ah, umarım dürüstlüğünüzü test etmek için edebiyat bilginizi sınadığımı düşünmezsiniz. Scevenson'dan yalnızca, kısa süre önce *The Master of Ballantrae*'nin son derece nadir bir baskısının satışına aracı olduğum için bahsettim. Ama 'Çin'de, hatırladığınız gibi, lanetli şişenin her seferinde alış fiyatından daha ucuza satılması gerekiyordu. Bu kitap için öyle değil. Yo, yo. Tam tersine."

Aracı bıyıklarım sıvazladı ve gözlerini yeniden tuğla döşeli sokağa çevirdi. "Her durumda," diye devam etti, "kitap huzursuz edici bir miras. Kendi adıma, ben elime almam. Mynheer Blaak hevesli bir koleksiyoncudur, birinci sınıf bir uzmandır. Zevki, suç unsuru olan, muğlak eserlere kadar uzanır ve çeklerinin her zaman karşılığı vardır. Ama sizi uyarmam adil olur, birkaç sahtecilik girişimi de yaşandı."

"Anlıyorum."

"Elbette, bu sahtekar satıcıların başına gelenler konusunda sorumluluk kabul etmem. Ama Mynheer Blaak'ın kitaba duyduğu ilginin büyük olduğunu söyleyebilirim, çünkü başarısızlığa uğrayan alışveriş girişimlerinin her birinde komisyonumun yarısını ödemiştir. Arayışına devam etmem ve potansiyel satıcıların beni bulmaya devam etmesi için."

Aracı kayıtsız bir tavırla bir çift güzel beyaz pamuklu eldiven çıkardı ve manikürlü ellerine taktı.

"Beni affedin," dedi Setrakian. "Amsterdam'a güzel kanallarının kıyısında yürüyüş yapmak için gelmedim. Dediğim gibi, ben batıl inançlı bir adamım ve böylesine değerli bir kitabın yükünden ilk fırsatta kurtulmak istiyorum. Dürüst olmak gerekirse, hırsızlar beni lanetlerden daha fazla endişelendiriyor."

"Anlıyorum, evet. Siz pratik bir adamsınız."

"Bı alışverişi gerçekleştirmek için Mynheer Blaak ne zaman ve nerede müsait olacak?"

"Kitap yanınızda o zaman."

Setrakian başını salladı. "Burada."

Aracı, Setrakian'ın elindeki iki saplı, iki tokalı, siyah kösele seyahat çantasını gösterdi. "zerinizde mi taşıyorsunuz?"

"Hayır, bu çok riskli olur." Setrakian, aksini ima ettiğini umduğu bir jestle, çantayı bir elinden diğeriine aktardı. "Ama o burada. Amsterdam'da. Yakında."

"O zaman, lütfen cretimi mazur grn. Ama, eğer gerçekten de *Lumen* sizdeyse, içeriğinden de haberdarsınızdır. Varolmasının sebebinden?"

Setrakian durdu. Kalabalık caddelerden ayrıldıklarını ve dar bir ara sokakta olduklarını, görünürde başka kimse bulunmadığını şimdi fark etmişti. Aracı, kayıtsız bir sohbet havasında, kollarını arkasında kavuşturmuştu.

"Evet," dedi Setrakian. "Ama çok şey anlatmam aptallık olur."

"Kesinlikle," dedi aracı. "Ve bunu yapmanızı beklemiyoruz, ama —izlenimlerinizi özetleyebilir misiniz? Birkaç kelime yeter."

Setrakian aracının arkasında bir metal ışıltısı fark etti -yoksa adamın eldivenli ellerinden biri miydi? Her durumda, Setrakian korkmuyordu. Buna hazırlıklıydı.

"Mal'akh Elohim. *Tanrıların Habercileri*. Melekler. Başmelekler. Bu durumda, Düşmüş Melekler. Ve onların bu dünyadaki yozlaşmış soyları."

Aracının gözleri bir an çaktı, sonra durdu. "Harika. Eh, Mynheer Blaak sizinle görüşmeyi çok istiyor ve çok yakında

sizinle temas kuracak.”

Aracı Setrakian’a beyaz eldivenli elini uzattı. Setrakian siyah eldiven takmıştı ve el sıkışırken aracı çarpık parmaklarını kesinlikle hissetmiş olmalıydı -ama hiç de nazikçe olmayan bir gerginleşme dışında, herhangi bir tepki vermedi. “Buradaki adresimi vereyim mi?” dedi Setrakian.

Aracı eldivenli elini salladı. “Benim hiçbir şey bilmemem gerekiyor. Monsieur, size bol şans diliyorum.” Geldikleri yoldan geri dönmek üzere döndü.

“Ama benimle nasıl temas kuracak?” diye sordu Setrakian, adamın arkasından.

"Tek bildiğim temas kuracağı," diye karşılık verdi aracı, omzunun üzerinden. “Size iyi akşamlar, Monsieur Pirk.”

Setrakian şık giyimli adamın yürümeye devam etmesini, önünden geçtikleri bir pencereye dönmesini ve nazikçe tıklatmasını izledi. Setrakian paltosunun yakalarını kaldırdı ve batıya, kanalların mürekkepsi suyundan uzağa, Dam Platz’a doğru yürümeye başladı.

Bir kanallar şehri olan Amsterdam, doğası gereği akan su üzerinden geçemeyen bir *strigoi* için sıradışı bir yaşam alanıydı. Ama Treblinka kampının doktoru olan Nazi Werner Dreverhaven’i arayarak geçirdiği seneler, Setrakian’ı gizli bir eski kitap alım-satım ağına götürmüştü. Bu da, onu Dreverhaven’in takıntı haline getirdiği nesneye yönlendirmişti, muğlak bir Mezopotamya metninin olağanüstü ölçüde nadir, Latince çevirisine.

De Wallen daha çok dehşet verici bir uyuşturucu, kafebar, seks kulübü, genelev ve vitrin kızları ve oğlanları karışımı ile tanınırdı. Ama bu liman şehrinin dar sokakları ve kanalları, küçük olmakla birlikte son derece nüfuzlu bir sahaf grubuna ev sahipliği yapardı. Bu insanlar dünya çapında elyazması ticareci yapardı.

Setrakian, savaşı takip eden senelerde Dreverhaven'in -Jan-
Piet Blaak adlı bir kitap hayranı kimliği altında- orta Avru-

paya kaçtığım, 1950'lerin başlarına kadar Belçika'da yolculuk yaptığını, 1955'te Hollanda'ya geçip Amsterdam'a yerleştiğini öğrenmişti. De Wallen'de, kanalların ulaşılmaz kıldığı patikalarda geceleri serbestçe hareket edebilir, gündüz görülmeden saklanabilirdi. Kanallar onun burada kalmasını zorlaştırıyordu, ama görünüşe göre kitap ticaretinin -ve özellikle de *Occido Lu- mtriin* cazibesi- fazlasıyla baştan çıkarıcıydı. Buraya yuvalanmış ve şehri daimi evi haline getirmişti.

Kasabanın ortası ada gibiydi, merkezi Dam Platz'dı ve kısmen kanallarla kuşatılmıştı, ama bu kanallar yerleşim alanını kesmiyordu. Setrakian, üç yüz yıllık evlerin önünden geçti. Pencereleden dışarı haşhaş dumanıyla birlikte Amerikan halk müziği süzülüyordu. Gece işine geç kalmış genç bir kadın, topuğu kırılmış ayakkabısı üzerinde aksayarak hızla geçip gitti. Sahte vizon kürkünün eteğinin altında file çorapları ve jartiyerleri görünüyordu.

Setrakian parke taşlar üzerinde iki güvercin gördü. O yaklaşırken kaçmadılar. Setrakian yavaşladı ve onların ilgisini çeken şeye baktı.

Güvercinler bir lağım faresini didikliyordular.

"*Lumeriin* sende olduğunu duydum?"

Setrakian gerildi. Varlık çok yakınındaydı -aslında, tam arkasında. Ama ses kafasının içinden gelmişti.

Setrakian korku içinde yarı döndü. "Mynheer Blaak?"

Yanılmıştı. Arkasında kimse yoktu.

"Monsieur Pirk, sanırım?"

Setrakian hızla sağına döndü. Bir ara sokağın gölgeli girişinde uzun, resmi ceket giymiş, silindir şapka takmış şişmanca bir adam vardı ve ince, metal uçlu bir bastona yaslanıyordu.

Setrakian adrenalinini, beklentisini, korkusunu yuttu. "Beni nasıl buldunuz, bayım?"

“Kitap. Önemli olan tek şey bu. Siz de mi, Pirkır”

"Ben... yakında bulunduruyorum."

"Oteliniz nerede?"

"İstasyon yakınında bir daire tuttum. Dilerseniz, alışverişimizi orada yapmaktan mutluluk duyarım..."

"Korkarım oraya kadar gidemem, çünkü çok kötü gutum var."

Setrakian gölgeli varlığa iyice döndü. Meydanda birkaç kişi vardı. Setrakian, hiçbir şeyden kuşkulanan bir adam gibi, Dreverhaven'e doğru bir adım atmaya cesaret etti. *Strigoi* her zamanki topraksı kokusunu almadı, ama diğer yandan haşhaş kokusu gecede parfüm etkisi yapıyordu. "Ne öneriyorsunuz o halde? Bu satışı bu gece yapmayı çok isterim."

"Ama, ilk önce dairenize dönmeniz gerekir."

"Evet. Sanırım öyle."

"Hmm." Adam bastonunun metal ucunu bir parke taşa vurarak bir adım ilerledi. Kanat sesleri duyuldu ve Setrakian'ın arkasında güvercinler uçup gitti. "Yabancı bir şehre yolculuk yapan bir adam, bu kadar değerli bir şeyi kendi üzerinde taşımak yerine neden dairesinde bırakır, acaba?"

Setrakian çantasını bir elinden diğerine aktardı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Gerçek bir koleksiyoncunun böylesine değerli bir nesneyi gözünün önünden ayıracağını sanmıyorum. Ya da elinden."

"Çevrede hırsızlar var," dedi Setrakian.

"İçeride de hırsızlar var. Eğer gerçekten bu lanetli şeyi iyi bir fiyata elden çıkarmak istiyorsanız, şimdi beni izleyin, Pirk. Konutum birkaç adım uzakta."

Dreverhaven dündü ve bastonu kullanarak, ama ona yaslanmadan, yürümeye başladı. Setrakian sakinleşmeye çalıştı. Dudaklarını yalayarak, takma sakalının battığını hissederek, ölümünden dönmüş suçlunun peşinden ara sokağa girdi.

Setrakian'ın Treblinka'nın kamufle edilmiş dikenli tellerinin dışına çıkmasına, sadece Drevenhaven'in kütüphanesi üzerinde çalıştığı zaman izin veriliyordu. Herr Doktor arabayla kamptan birkaç dakika mesafedeki bir evde yaşıyordu. Uç Ukraynalı gardiyanın gözetiminde, kamptan işçiler teker teker oraya götürülüyordu. Evde Setrakian'ın Dreverhaven'le pek az teması oluyordu ve neyse ki, kamptaki ameliyathanede de onunla hiç teması olmamıştı. Ameliyathane, Dreverhaven'in tıpkı şımarık bir çocuğun solucanları ikiye bölüp, sineklerin kanatlarını yakması gibi, tıbbi ve bilimsel merakını tatmin etmek için kullandığı yerdi.

Dreverhaven o zaman bile bir kitapseverdi, savaş ganimetlerini ve soykırımı —yürüyen ölülerden çalınan altın ve elmasları- kullanarak, Polonya, Fransa, Büyük Britanya ve İtalya kökenli, savaş senelerinin karaborsa kargaşasında kuşkulu kaynaklardan elde edilen nadir metinler için inanılmaz paralar harcıyordu. Setrakian kaliteli meşeden, ıkı odalı bir kütüphane yapmakla görevlendirilmişti. Tekerlekli bir merdiveni ve Asclepius'un değneğini betimleyen bir vitraylı penceresi de olacaktı. Asclepius'un, sık sık bir haberci değneği ile karıştırılan bir değneğe dolanmış bir yılan ya da uzun bir solucandan oluşan simgesi, tıbbın ve doktorların simgesidir. Ama Dreverhaven'in vitraylı camındaki değneğin başı, Nazi SS'lerinin simgesi olan kurukafadan oluşuyordu.

Dreverhaven, Setrakian'ın çıkardığı işi bir kere şahsen kontrol etmişti. Parmakları rafların altında gezinir, pürüz ararken, mavi gözleri kristal kadar soğuktu. Genç Yahudi'yi bir baş sallama ile övdü ve gönderdi.

Bir kez daha karşılaştılar, Setrakian "Yanan Çukurda yüzleştiği zaman. Doktor aynı soğuk mavi gözlerle katliamı denetliyordu. O sırada Setrakian'! tanımamıştı: ona birbirinden

fark-

İı gelmeyen bir sürü yüz vardı. Yine de, deneyci meşguldü, bir asistanı merminin kafaya girişı ile kurbanın ızdırıp dolu son ânı arasında geçen zamanı kaydediyordu.

Setrakian'ın folklor ve vampirlerin gizemli tarihi hakkındaki uzmanlığı, *Occielo Lumen* olarak bilinen kadim metni bulabilmek amacıyla kamp Nazilerini arayışı ile birleşmişti.

Setrakian kendine "Blaak" diyen adamdan epey uzak duruyor, üç adım arkasından, iğne menzilinın dışından takip ediyordu. Dreverhaven, bir yabancıнын arkasından gelmesinin onu ne denli tehlikeye açık kıldığına hiç aldırmaırmış gibi, bastonuyla yürümeye devam ediyordu. Belki de o gece Wallen'da dolaşan yayalara, onların varlığının herhangi bir saldırıyı engelleyeceğine güveniyordu. Ya da belki yalnızca art niyetsizlik imajı vermek istiyordu.

Başka bir deyişle, belki de kedi, fare rolü yapıyordu.

Kırmızı ışıklı iki vitrin arasında, Dreverhaven bir kapının kilidini anahtarla açtı ve Setrakian onu takip ederek kırmızı halı kaplı bir merdiveni çıktı. Dreverhaven binanın en üst iki katını tutmuştu, içinde çok fazla yaşanmamış hissi verse de, güzel dekore edilmişti. Ampul düşük vadiydi, aşağıya çevrilmiş lambalar yumuşak halılara loş bir ışık düşürüyordu. On pencereler doğuya bakıyordu. Kalın perdeleri yoktu. Arka pencere bulunmuyordu ve oda boyutlarını göz kararı ölçen Setrakian, fazla dar olduklarına karar verdi. Aynı kuşkuya Treblinka yakınındaki evde de kapıldığıını hatırladı — Dreverhaven'in evindeki gizli muayene odası, gizli ameliyathane hakkında kampta dolaşan söylentilerden kaynaklanan bir kuşku.

Dreverhaven aydınlatılmış bir masaya gitti ve bastonunu üzerine koydu. Setrakian porselen bir tepsi üzerinde, önceden

aracıya gönderdiği belgeleri gördü: 19İl de, Marsilya’da dü-

zenlenen müzayede ile inanılır bir bağlantı sağlayan belgeler; hepsi de pahalı sahtelerdi.

Dreverhaven şapkasını çıkardı ve masaya bıraktı, ama hâlâ dönmüyordu. "Bir aperatif alır mısınız?"

"Ne yazık ki, hayır," diye yanıt verdi Setrakian. Çantanın ikiz tokalarını açtı, ama üstteki çengeli kapalı bıraktı. "Yolculuk sindirim sistemimi bozuyor."

"Ah. Benimki demir kaplıdır."

"Lütfen benim için kendinizi mahrum etmeyin." Dreverhaven loşlukta yavaşça döndü. "Yapamam, Monsieur Pirk. Ben asla yalnız içmem."

Setrakian beklediği, zamanın yıprattığı *strigoi* yerine, Dreverhaven'i on seneler önce gördüğü şekliyle görerek sersemledi -ama saklamaya çalıştı. Aynı kristal gözler. Ensesine düşen kuzgun karası saçlar. Setrakian asitin ekşiliğini hissetti, ama korkmak için sebebi yoktu: Dreverhaven onu çukurda tanımamıştı, çeyrek yüzyıl sonra, şimdi de tanımazdı kuşkusuz.

"Ee," dedi Dreverhaven. "Mutlu alışverişimizi tamamlayalım, o zaman."

Setrakian büyük bir çabayla, vampirin konuşması karşısındaki şaşkınlığını sakladı. Ya da, konuşma numarası. Vampir her zamanki telepatik yolla iletişim kuruyor, doğrudan Setrakian'ın kafasının içine "konuşuyordu" -ama işe yaramaz dudaklarını kullanarak, insanların konuşmasını taklit etmeyi öğrenmişti. Setrakian şimdi, "Jan-Piet Blaak"ın Amsterdam gecelerinde fark edilmeden nasıl dolaşabildiğini anlıyordu.

Setrakian odayı tarayarak başka çıkış yolu aradı. Üzerine atılmadan önce, *strigoi*'nin kapana kısıldığından emin olmalıydı. Çok yol almıştı, Dreverhaven'in elinden kaçmasına izin veremezdi.

"Bu durumda," dedi Setrakian, "ona sahip olanların başına

gelen talihsizlikler düşünülürse, kitap hakkında hiç endişeniz olmadığını mı anlamalıyım?”

Drevehaven elleri arkasında, dikildi. “Ben lanetli olana kucak açan bir adamım, Monsieur Pirk. Dahası —henüz sizin başınıza bir talihsizlik gelmemiş gibi.”

"Hayır... henüz gelmedi," diye yalan söyledi Setrakian. "Peki, sormama izin verirsiniz, neden bu kitap?"

"Bilimsel bir ilgi olarak düşünebilirsiniz. Beni de bir aracı olarak düşünün. Aslında, bu küresel arayışa, bir başkası adına girmiştik. Kitap gerçekten de nadirdir, elli seneyi aşkın bir süredir kayıptı. Birçok kişi, kalan son kopyanın yok olduğuna inanıyor. Ama -sizin belgelerinize göre- belki de hâlâ sağlamdır. Ya da ikinci bir kopya var. Şimdi onu gösçermeye hazır mısınız?"

"Hazırım. İlk önce ödemeyi görmek isterim."

"Ah. Doğal olarak. Arkanızda, köşede duran sandalyenin üzerindeki çantada."

Setrakian, hissetmediği bir kayıtsızlıkla, yana doğru gitti, kilidi parmağıyla buldu ve çantanın üst kapağını açtı. Çanta bantlı guldenlerle doluydu.

"Çok güzel," dedi Setrakian.

"Kağıda karşı kâğıt, Monsieur Pirk. Şimdi, siz de karşılık verirsiniz?"

Setrakian çantayı açık bıraktı ve kendi seyahat çantasına döndü. Bir gözü hep Drevehaven'in üzerinde, çengeli açtı. "Çok sıradışı bir cildi olduğunu bilmelisiniz."

"Bunun farkındayım, evet."

"Ama, kitabın inanılmaz fiyatından yalnızca kısmen sorumlu olduğuna dair temin edildim."

"Fiyatı sizin belirlediğinizi hatırlatabilir miyim, Monsieur? Ve kitabı kapağına bakarak yargılamamalısınız. Çoğu klişede

olduğu gibi, bu sık sık göz ardı edilen iyi bir öğüttür.

Setrakian çantayı belgelerin bulunduğu masaya taşıdı. Loş lamba ışığı altında üstünü çekip açtı, sonra geri çekildi. “Siz buyurun, bayım.”

“Lütfen,” dedi vampir. “Sizin çıkarmanızı istiyorum. Israr ediyorum.”

"Pekala."

Serrakian çantaya döndü ve siyah eldivenli elleriyle içine uzandı. Gümüş ciltli, önü ve arkası pürüzsüz gümüş plakalarla kaplanmış kitabı çıkardı.

Onu Drevenhaven'e uzattı. Vampirin gözleri parlayarak kısıldı.

Serrakian ona doğru bir adım attı. “Onu incelemek istersiniz elbette?”

“Şu masanın üzerine koyun, Monsieur.”

“Bu masa mı? Ama burada ışık daha iyi.”

“Lütfen o masanın üzerine koyun.”

Setrakian söyleneni yapmadı. Ağır gümüş kitap hâlâ ellerinde, kırıpırdamadan durdu. “Ama onu incelemek istiyor olmalısınız.” Deverhaven’in gözleri, kitabın gümüş kapağından Setraki- an’ın yüzüne döndü. “Sakalınız, Monsieur Pirk. Yüzünüzü gizliyor. Bir Yahudiymişsiniz izlenimi veriyor.”

"Öyle mi? Yahudilerden hoşlanmadığınızı anlıyorum." "Onlar benden hoşlanmaz. Kokunuz, Pirk -tanıdık." "Neden daha yakından bakmıyorsunuz?"

"Bakmama gerek yok. Kitap sahte."

“Belki. Belki gerçekten sahtedir. Ama gümüş -sizi remin ederim ki, gümüş gerçek.”

Setrakian kitabı önünde tutarak Dreverhaven’e doğru ilerledi. Dreverhaven geriledi, sonra yavaşladı. “Ellerin,” dedi. "Sen sakatsın." Dreverhaven’in gözleri Setrakian’ın yüzüne gitti. "Marangoz. Demek *semin*."

Setrakian ceketini açtı ve sol yanından, orta boy, gümüş bir kılıç çıkardı. “Tembelleşmişsin, Herr Doktor.”

Dreverhaven iğnesini savurdu. Sonuna kadar değil, yalnızca bir şaşırtmaca, şişkin vampir geriye, duvara sıçradı ve sonra hemen yine yere indi.

Setrakian hamleyi bekliyordu. Doktor gerçekten de Setrakian'ın karşısına çıkan başka birçok vampir kadar çevik değildi. Setrakian arkasını vampirin tek kaçış yolu olan pencerelere vererek yerinde kaldı.

“Çok yavaşsın, doktor,” dedi Setrakian. “Burada çok kolay avlanıyor olmalısın.”

Dreverhaven tısladı. Harcadığı çabanın ısıısıyla yüzündeki kozmetikler erimeye başlarken, yaratığın gözlerinde endişe belirdi.

Dreverhaven kapıya baktı, ama Setrakian buna kanmayacaktı. Bu yaratıklar her zaman bir acil durum çıkışı yapardı. Dreverhaven gibi şişmiş bir kene bile.

Setrakian saldıracakmış gibi yaparak *strigo'i*yi huzursuz etti, onu tepki vermeye zorladı. Dreverhaven iğnesini savurdu, ama bu sefer de vazgeçti. Setrakian, dil tamamen uzayısa onu biçecek bir hamleyle kılıcını savurdu.

Dreverhaven bunun üzerine kaçtı, kitaplıklar boyunca koştu, ama Setrakian da onun kadar hızlıydı. Hâlâ elinde tuttuğu kitabı şişman vampire fırlattı, yaratık onun zehirli gümüşünden kaçındı. Sonra Setrakian onun üzerine çullandı.

Gümüş kılıcın ucunu Dreverhaven'in boğazına doğru tuttu. Vampir başını arkaya yatırarak, üst raftaki kıymetli kitaplarının ciltlerine yasladı, gözlerini Setra'kian'a dikti.

Gümüş onu zayıflatıyor, iğnesini kullanmasını engelliyordu. Setrakian paltosunun en derin cebine uzandı —kurşun astarlıydı- ve ince çelikten bir ağa sarılmış, uzun bir kabloya

geçirilmiş, kalın gümüş süsler çıkardı.

Vampirin gözleri irileşti, ama Setrakian kolyeyi boynuna geçirir, yaratığın omuzlarına yerleştirirken yerinden kıpırdıyamadı.

Gümüş kolye *strigoi* için yüz kiloluk taşlardan bir zincir kadar ağırdı. Setrakian tam Dreverhaven yıkılacakken bir sandalye çekti ve vampirin yere düşmesini engelledi. Yaratığın başı bir yana düştü, elleri kucağında savunmasızca titredi.

Setrakian kitabı aldı -aslında, Darsvin'in *Türlerin Kökeni* kitabının altıncı baskısıydı, Britannia gümüşü ile ciltlenmiş ve kaplanmıştı -ve onu çantasına geri koydu. Kılıcı elinde, çaresiz Dreverhaven in atılmaya çalıştığı kitaplığa döndü.

Bubi tuzaklarına dikkat ederek bir süre aradıktan sonra, Setrakian tetik görevi görecektir şekilde yerleştirilmiş olan kitabı buldu. Bir tıkırtı duydu ve rafın yerinden oynadığını hissetti, sonra iterek döner duvarı ekseni üzerinde döndürdü.

Onu ilk karşılayan koku oldu. Dreverhaven'in arka odası penceresizdi ve havalandırılmıyordu, atılmış kitaplar, çöp ve leş gibi kokan paçavralarla dolu bir indi. Ama en iğrenç kokunun kaynağı bu değildi. Bu, kan lekeli bir merdivenle ulaşılabilen üst kattan geliyordu.

Bir ameliyathane vardı. Pıhtılaşmış insan kanıyla kaplanmış görünen siyah seramiklerin üzerine, paslanmaz çelikten bir masa konulmuştu. On yılların kir ve kanı her yüzeyi kaplamıştı, köşedeki kan lekeli et dolabının çevresinde sinekler öfkeyle vızıldıyordu.

Setrakian nefesini tuttu ve buzdolabını açtı, çünkü açmak zorundaydı. İçinde yalnızca sapkınca nesneler vardı, hiçbirini ilgisini gerçekten çekmiyordu. Setrakian'ın arayışına faydası olacak hiçbir şey yoktu. Setrakian, sapkınlık ve katliama alışmaya başladığını fark etti.

Sandalyede acı çeken yaratığa dündü. Dreverhaven'in yüzü

erimiş, altındaki *strigoi* ortaya çıkmıştı. Setrakian pencerelere

yaklaştı. Şafak ışığı içeri süzölmeye başlamıştı, yakında daireyi dolduracak, onu karanlıktan ve vampirlerden temizleyecekti.

"Kampta her şafağı nasıl da dehşetle bekledim," dedi Setrakian. "Ölüm çiftliğinde bir başka günün başlangıcı. Ölümünden korkmuyordum, ama onu seçmedim de. Ben yaşamayı seçtim. Ve böylece, dehşeti seçmiş oldum."

Ölmek bana mutluluk verir.

Setrakian Dreverhaven'e baktı. *Strigoi* artık dudaklarını oynatma numarasından vazgeçmişti.

Bütün arzularımı uzun süre önce tatmin ettim. Bu yaşamda, insan ya da hayvan, herhangi bir kişinin gidebileceği kadar ileri gittim. Artık hiçbir şey arzulamıyorum. Tekrar, zevki yok etmekten başka işe yaramıyor.

"Kitap," dedi Setrakian, Dreverhaven'e yaklaşmaya cesaret ederek. "O artık yok."

0 hâlâ var. Ama ancak bir ahmak onu aramaya cüret edebilir. Oc- cido ütmen'i aramak. Efendi'yi aramak demektir. Benim gibi yorgun bir yardımcıyı ele geçirebilirsin, ama mı karşı çıkarsan, durum kesinlikle aleyhine olacaktır. Tıpkı zamanında sevgili karının aleyhine olduğu gibi.

Demek vampirin içinde hâlâ bir miktar sapkınlık kalmıştı. Ne kadar küçük ve boşuna olsa da, hâlâ hastalıklı bir keyif arama yeteneği vardı. Vampir, bakışlarını Setrakian'ın yüzünden ayırmamıştı.

Sabah oluyor, güneş pencerelerden içeri belli bir açıyla doluyordu. Setrakian ayağa kalktı ve aniden Drevenhaven'in sandalyesinin arkasını yakaladı, onu arka ayakları üzerine devirdi ve ahşap zeminde iki iz bırakarak sürükleyip kitaplığın içinden geçirdi, arka odaya götürdü.

"Güneş ışığı," dedi Setrakian, "senin için fazla iyi, Herr Doktor."

Strigoi, beklenti dolu gözlerle ona bakıyordu. Sonunda burada onun için beklenmedik bir şey olacaktı. Dreverhaven, kendisi nasıl bir rol oynarsa oynasın, herhangi türden bir sapkınlığın parçası olmaya can atıyordu.

Setrakian öfkesini kontrol altına aldı.

“Ölümsüzlük, sapkınların dostu değil mi diyorsun?” Setrakian omzunu kitap rafına dayadı ve güneş ışınlarına engel oldu. “O zaman ölümsüzlüğün tadını çıkaracaksın.”

İşte bu, marangoz. İşte tutkun burada, Yahudi. Akimda ne var.
- Plan üç gün sürdü. Setrakian yetmiş iki saat boyunca, hınçlı bir sersemlik içinde, durmaksızın çalıştı. *Strigoi*’yi Dreverhaven’in kendi ameliyat masasında paramparça etmek, kollarını ve bacaklarını kesip dağlamak en tehlikeli kısmıydı. Sonra kurşundan lale saksıları satın alarak, gümüş kolyeli *strigoi* için topraksız bir tabut yaptı ve böylece vampirin Efendi ile arasındaki iletişimini kesti. Tabuta o iğrenç yarattığı ve kesik organlarını tıktı. Küçük bir tekne tuttu ve saksıyı ona yükledi. Sonra tek başına, Kuzey Denizi’nin derinliklerine yolculuk etti. Epey çabaladıktan sonra, tekneyi batırmadan kutuyu denize atmayı başardı -böylece yarattığı kıtaların arasına, öldürücü güneşten uzakta, ama sonsuza dek güçsüz kalacağı bir yere hapsetti.

Dreverhaven’in sataşan sesi ancak kutu okyanus zeminine battığı zaman, deliliğin kendi tedavisini bulması gibi, Setrakian’ın zihninde kayboldu. Setrakian berelenmiş, kanayan, tuzlu su yüzünden acıyan çarpık parmaklarına baktı -ve onları yumruk yaptı.

Gerçekten de deliliğe gidiyordu. Tıpkı *strigoi*’nin yaptığı gibi, yeraltına inme zamanının geldiğini fark etti. İşine gizlice devam edecek, fırsat bekleyecekti.

Kitabı bulma fırsatı. Efendi’yi bulma fırsatı.

Amerika'ya gitme zamanı gelmişti.

EFENDİ - 2. Kışım

Efendi, her şeyden öte, hem düşünce, hem de eylem açısında takıntılıydı. Planla ilgili mümkün olan bütün olasılıkları düşünmüştü. Bütün bunların sonuca varmasını belli belirsiz bir endişeyle bekliyordu, ama Efendinin eksikliğini çekmediği tek şey inançtı.

Kadimlerin hepsi birden, birkaç saat içinde yok edilecekti.

Geldiğini görmeyeceklerdi bile. Nasıl görebilirlerdi? İçlerinden birinin seneler önce, Bulgaristan'da, Sofya şehrinde, altı uyruğu ile birlikte öldürölmesini kendisi ayarlamamış mıydı? Efendi'nin kendisi olayın olduğu anda ölümün ızdırabını onlarla paylaşmış, karanlığın -amansız hiçliğin- çalkantılı çekişini hissetmiş ve bundan zevk almıştı.

26 Nisan 1986'da, Bulgar şehrinin merkezinin yüzlerce metre altında, bir güneş çakması -güneşin gücünü taşıyan bir fizyon- dört buçuk metre kalınlığında beton duvarların çevirdiği mahzenin içinde belirmişti. Yukarıdaki şehir derin bir gürleme ve sismik bir hareketle sarsılmış ve depremin merkezi Pi- rotska Caddesi olarak belirlenmişti -ama yaralanan olmamıştı ve pek az mülk zarar görmüştü.

Olay haberlerde fazla ses getirmemiş, bahsetmeye değeri bulunmamıştı. Çernobil'deki reaktörün erimesi bu olayı tamamen gölgeleyecekti, ama çoğu kişinin bilmediği bir açıdan, onunla

yakından ilgiliydi.

Orijinal yedi vampir arasında, en hırslı, en aç olanı Efendiydi -ve bir anlamda en genç olanı. Bu doğaldı. Son kalkan Efendi olmuştu ve o, ağızdan, boğazdan, *susuzluktan* yaratılmıştı.

Bu susuzluk yüzünden bölünen diğerleri dağılmış, saklanmıştı. Gizli, ama yine de bağlantılı.

Bu fikirler Efendi'nin muazzam bilincinin içinde uğulduyordu. Düşünceleri, bu Dünya'da Armageddon'u ilk ziyaret ettiği zamana döndü -uzun zaman önce unutulmuş, kaymakta-şından sütunları ve cilalı oniksten zeminleri olan şehirlere.

Kanı ilk kez tattığı zamana.

Efendi hemen düşüncelerini kontrol altına aldı. Anılar tehlikeli şeylerdi. Efendi'nin zihnini bireyselleştiriyordu ve böyle bir şey olduğunda, bu korunaklı çevrede bile, diğer Kadimler de bunu işitebilirdi. Çünkü bu berraklık anlarında, zihinleri bir olurdu. Eskiden oldukları gibi, sonsuza dek olacakları gibi.

Onlar bir olarak yaratılmışlardı ve bu yüzden, Efendi'nin kendine has bir ismi yoktu. Hepsi aynı ismi paylaşıyordu -Sariel- tıpkı aynı doğayı ve aynı amacı paylaştıkları gibi. Duyguları ve düşünceleri doğal olarak bağlantılıydı. Tıpkı Efendi'nin, yarattığı sürü ve onlardan doğanlarla bağlantılı olması gibi. Kadimler arasındaki bağ bloke edilebilir, ama asla kırılmazdı. İçgüdülerini ve düşüncelerini doğal olarak bu bağlantıyı arardı.

Efendi, başarılı olmak için, bu bağı yıkmalıydı.

^
-r'

Unmm

teftiş

■ If'' **y

DÜŞMÜŞ

■ Öfe..

v .

DUPLICATE

YAPKAY

LAĞIM

Vasiliy ayıldığında, neredeyse kirli sulara gömülmüş halde buldu kendini. Patlamış borular litrelerce lağım suyunu, altındaki gittikçe büyüyen birikintiye kusuyordu. Fet kalkmaya çalıştı, ama zarar görmüş koluna yaslandı ve inledi. Olanları hatırladı: patlama, *strigoi*. Hava, pişen etin huzursuz edici kokusuyla ve zehirli gazlarla dolmuştu. Uzaklardan gelen -yukarıdan ya da aşağıdan— sirenlerin ve polis telsizlerinin cızırtılarını duydu. İleride, yangının hafif parıltısı uzaktaki kanal ağzını aydınlatıyordu.

Yaralı bacağı hâlâ suyun içindeydi, hâlâ kanıyor, suyun bulanıklığına katkıda bulunuyordu. Kulakları hâlâ çınlıyordu, ya da daha doğrusu, yalnızca bir kulağı çınlıyordu. Fet elini kulağına götürdü ve parmaklarına pul pul pıhtılaşmış kan geldi. Kulak zarının patlamış olmasından korktu.

Nerede olduğuna, buradan nasıl çıkabileceğine dair en ufak fikri yoktu, ama patlama onu epey uzağa fırlatmış olmalıydı ve şimdi, çevresinde pek az boşluk vardı.

Döndü ve yan tarafında gevşek bir ızgara buldu. Paslanmış çelik ve çürük vidalar, dokunduğunda takırdadılar. Onu çekiştirerek biraz daha gevşetti —ızgaradan gelen temiz havayı hissedebiliyordu. Özgürlüğe yakındı, ama ızgarayı açmak için parmakları yeterli değildi.

Çevresinde, levye olarak kullanabileceği bir şey aradı. Bükülmüş bir çelik parçası buldu -ve sonra, yüz üstü yatan *strigo*/'nin kömürleşmiş bedenini.

Yanık kalıntılara bakarken, bir anlığına paniğe kapıldı. Kan kurtçukları. Konaklarından dışarı sızıp, bu rutubetli delikte körlemesine bir başka beden aramışlar mıydı? Ve eğer öyleyse... onu bulmuşlar mıydı? Bacağındaki yarayı? Hastalık ona bulaşmış olsa bunu hisseder miydi?

Sonra beden hareket etti.

Seyirdi.

Çok hafifçe.

Beden hâlâ işlev gösteriyordu. Hâlâ canlıydı —bir vampir ne kadar canlı olabilirse.

Bu yüzden kurtçuklar dışarı sızmamıştı.

Beden kıpırdandı ve suyun içinde doğrulup oturdu. Sırtı kömürleşmişti, ama ön tarafı sağlamdı. Gözlerinde yanlıştır bir şeyler vardı ve Fet bir anda, onun artık göremediğini anladı. Sakar bir kararlılıkla hareket ediyordu, kemiklerinin çoğu yerinden çıkmıştı, ama kasları hâlâ sağlamdı. Çenesi yerinde değildi, patlama sırasında kopmuştu, bu yüzden iğnesi, tıpkı bir dokunaç gibi, havada gevşekçe sallanıyordu.

Varlık, saldırmaya hazırlanan kör bir avcı gibi, kollarını açtı. Ama Fet ortadaki iğneye bakakalmıştı. İlk defa onu eksiksizce görebiliyordu. İki noktaya bağlıydı, ikisi de gırtlığın dibinde, ağzın arka tarafındaydı. Kök şişmişti ve dalgalanan, kaslı bir yapısı vardı. Gırtlığın arkasında, büzülebilen cinsten bir delik, besin talep ederek açılmıştı. Vasiliy daha önce benzer bir yapı gördüğünü düşündü -ama nerede?

Çevresine bakınarak çivi cabancasını aradı. Yaratık, su sesleri üzerine başını çevirerek yönünü belirlemeye çalıştı. Fet tam pes etmek üzereyken, çivi tabancasını buldu —tamamen suyun

içine gömülmüştü. *Lanet olsun*, diye düşündü, öfkesini kontrol altında tutmaya çalışarak.

Ama yaratık bir şekilde ona kilitlenmişti -ve saldırdı. Fet elinden geldiğince hızlı hareket etti, ama çevresindeki kanalın şekline ve kendi zarar görmüş bedenine uyum sağlamış olan kör yaratık içgüdüyle ayaklarını yere bastı ve tekinsiz bir eşgüdümle hareket etti.

Fet silahı kaldırdı ve şansının yaver gitmesini temenni etti. Tetiği çekti -iki kez— ve cephanesinin bitmiş olduğunu gördü. Bayılmadan önce şarjörünün tamamını harcamıştı ve geriye yalnızca boş bir endüstriyel alet kalmıştı.

Yaratık saniyeler içinde tepesinde bitti, Fet'e sarıldı ve onu yere ittirdi.

Tüm ağırlığı Fet'in üzerindeydi. İğne açılır, fırlamaya hazırlanırken, yaratığın ağzından kalanlar titredi.

Vasiliy, tıpkı kuduz bir sıçanı yakalayacağı gibi, içgüdüyle iğneyi yakaladı. Ona asıldı ve yaratığın açık ağzından çekip büktü. Yaratık ciyaklayarak kıvrandı, ama yerinden çıkmış kolları Fet'le mücadele edemiyordu. İğne kaslı bir yılan gibiydi, kaygandı ve kendini kurtarmaya çalışarak kıvranıyordu. Ama Vasiliy öfkelenmişti bir kere. Sıkı kavrayışını gevşetmiyordu ve sağlam kolunu kullanarak bütün gücüyle çekiyordu.

Ve Fet'in gücü muazzamdı.

Vasiliy son bir çekişle *strigoï*'yi alt etti, iğneyi, bezenin bir kısmını ve gırtlığı yaratığın boğazından söktü.

Organ, bağımsız bir hayvan gibi elinde kıvranırken, sahibi spazmlarla seyrerek geriye devrildi.

Kalın bir kan kurtçuğu kıvranan nesneden çıktı ve hızla Fet'in yumruğunun üzerine süründü. Kıvrıla kıvrıla bileğini geçti ve hemen kolunu delmeye başladı. Doğrudan önkolunda- ki damara ulaşmaya çalışıyordu. Fet iğneyi fırlattı ve bu parazi-

tin kolunu istila etmesini izledi. Yarıya kadar koluna gömülmüştü ki, Vasiliy onun dışarıda kalan, kıvranan ucunu yakaladı ve çekti. Acı ve tiksintiyle uluyarak onu kolundan söktü. Yine içgüdüsü kontrolü ele aldı ve Fet iğrenç paraziti iki parçaya kopardı.

Gözlerinin önünde, iki yarı, adeta büyü eseriymiş gibi, kendi kendilerini yenilediler ve birer eksiksiz parazit oldular.

Fet onları fırlatıp attı. Vampirin bedeninden düzinelerce kurtçuğun dışarı aktığını, pis suyun içinde ona doğru süründüklerini gördü.

Çelik çubuğunu kaybetmiş olan Fet bir küfür salladı, adrenalinin etkisiyle ızgarayı çıplak elleriyle söktü, kopardı ve boş çivi tabancasını kapıp, kanaldan dışarı sıçradı, özgürlüğe koştu.

GÜMÜŞ MELEK

Jersey şehrinin büyük, harap bir apartman dairesinde, Journal Meydanı'nın iki sokak uzağında yaşıyordu. Henüz sınıf atlamamış birkaç mahalleden biri. Kalan mahallelere o kadar çok yu- pie taşınmıştı ki —nereden geliyordu bunlar!' Nasıl oluyor da bitmek tükenmek bilmiyorlardı?

Dördüncü kattaki dairesine giden merdivenleri tırmanırken sağ dizi gıcırıyordu —kelimenin tam anlamıyla, her adımında gıcırıyordu- bedenini tekrar tekrar sarsan bir sancı.

Adı Angel Guzman Hurtado'ydu ve eskiden iri yarıydı. Fiziksel olarak hâlâ iriydi, ama altmış beş yaşındaydı, yenilenmiş olan dizi devamlı ağrıyordu ve vücut yağı —Amerikalı doktorunun Bedensel Kitle İndeksi dediği, hangi Meksikalı'ya sorsanız *Iianza*, göbek diyeceği şey- güçlü bedenine hakim olmuştu. Eskiden gergin olan yerleri sarkmıştı ve eskiden esnek olan yerleri tutulmuştu. Angel her zaman

"büyük" olmuştu. Hem bir er-

kek, hem bir yıldız olarak -ya da en azından geçmiş hayatında yıldız olmaya ne kadar yaklaşmışsa.

Angel bir güreşçiydi —Mexico City’de güreşçi deyince onu bilirlerdi. El Angel de Plata. Gümüş Melek.

Kariyerine 1960’ra, bir *rudo* güreşçisi olarak başlamıştı ('kötü adamlar'dan biri), ama halk ona kısa zamanda kucak açmış, simgesi gümüş bir maske olan bu güreşçiye tapınmaya başlamıştı, ve bu yüzden Angel tarzını ve sahne kişiliğini değiştirmiş, bir *tecnico*, yani iyi adamlardan biri olmuştu. Seneler içinde kendini bir sanayiye dönüştürmüştü: çizgi romanlar, *fotonove-Idlar* (garip ve genellikle de saçma başarılarını anlatan ucuz, fotoğraflı dergiler), filmler ve televizyon reklamları. İki jimnastik salonu açmış, Mexico City’nin her yerinde yarım düzine apartman satın almış, başlı başına bir süper kahraman olmuştu. Her türden film yapmıştı: svescern, korku, bilim-kurgu, gizli ajan -sık sık aynı hikâyelerde, aynı rolleri oynamıştı. Sovyet casusları ve su yaratıklarıyla, bol bol ses efekti ve kötü koreografilerle, hep aynı soğukkanlılıkla savaşıyor -her seferinde, "Melek Öpücüğü" olarak bilinen, simgesi olan yumrukla bitirmişti işi.

Ama asıl işi vampirlerdi. Gümüş maskeli kahraman her çeşit vampirle savaşıyor: erkek, kadın, zayıf, şişman -hattâ zaman zaman, yalnızca deniz aşırı ülkelerde gösterilen versiyonlarda, çıplak vampirlerle.

Ama düşüşü, tırmandığı yüksekliklere eş olmuştu. İsmi çevresinde oluşturduğu imparatorluk genişledikçe daha az idman yapmış ve zaman içinde güreş, tahammül etmesi gereken bir can sıkıntısına dönüşmüştü. Filmleri gişelerde zirvedeyken ve hâlâ popülerken, senede yalnızca bir iki kere güreş gösterileri yapıyordu. *Al elek, Vampirlerin Dönüşüne Karşı* adlı filmi (mantıksal açıdan bir anlam ifade etmeyen, ama yaptığı filmlerin niteliğini kusursuzca

temsil eden bir başlık) televizyonda tekrar tekrar gösterilerek yeniden popüler oldu ve ünü solmaya yüz tutan Angel, ona bunca şey veren o pelerinli, uzun dişli yaratıklarla sinemada bir rövanş maçı daha yapması gerektiğini hissetti.

Böylece, güzel bir sabah, kendini ucuz gres yağı bazlı boyalar ve kauçuk dişlerle donanmış bir grup güreşçi ile yüz yüze buldu. Angel işinin üç saat erken bitmesi için, dövüş koreogra- fisinde yaptığı değişikliği onlara anlattı -filmden çok Intercon- tental Otel’de zevkini çıkaracağı akşam martinisini düşünüyordu.

Sahnede, vampirlerden biri Angel’ın maskesini indirmeye yeltenecekti, ama o, simgesi olan açık avuçlu “Meleğin Öpücüğü” yumruğu ile, mucize eseri kendini kurtaracaktı.

Ama, Churubusco Stüdyolarındaki boğucu bir sahnede, terli teknisyenlerin arasında çekilen film ilerlerken, genç vampir aktör, belki sinemada yapacağı çıkışın heyecanı ile kendinden geçerek, dövüş esnasında gerekenden biraz daha fazla güç uyguladı ve orta yaşlı güreşçiyi yere fırlattı. Sonra da hem ters, hem de trajik bir biçimde, saygın üstadının bacağına üzerine düştü.

Angel’ın dizi işitilebilir bir sesle kırıldı, neredeyse kusursuz bir L şekliyle büküldü -yüzünden neredeyse sökülmiş olan gümüş maske acılı feryadını boğdu.

Saatler sonra, Meksika’nın en iyi hastanelerinden birinde, çiçekler içinde uyandı ve aşağıdaki sokağa toplanan hayranları geçmiş olsun dilekleriyle serenat yaptılar.

Ama bacağı parçalanmıştı, iyileşmesi imkânsız bir biçimde.

Doktoru bunu ona nazik bir açık sözlülükle açıkladı. Angel’in, film stüdyosunun karşısındaki kulüpte birkaç akşam zar attığı bir adamdı.

Takip eden senelerde, Angel servetinin büyük kısmını kırık bacağına tedavisi için harcadı -paramparça olan kariyerini

yoluna koymayı ve eski tekniğini yeniden kullanmayı umuyordu-

ama birbirini kesen birçok yara izi yüzünden dizi sertleşti ve kemikleri doğru düzgün iyileşmedi.

Bir gazete kimliğini halka açıklayarak onu son kez küçük düşürdü. Gümüş maskenin belirsizliği ve gizemi olmadan, sıradan insan Angel, hayranlık duyulan değil, acınan biri oldu.

Sonra her şey hızla olup bitti. Yatırımları battı, antrenör olarak çalıştı, sonra koruma oldu, bar fedailiği yaptı, ama gururunu yitirmedi ve kısa sürede kendini artık kimseyi korkutamayacağı iri yarı bir yaşlı adam olarak buldu. On beş sene önce, bir kadının peşinden New York'a gitmiş ve vize süresini aşmıştı. Şimdi — apartmanlarda kalan çoğu insan gibi- buraya nasıl geldiğine dair açık bir fikri yoktu, tek bildiği gerçekten de burada olduğuydu, sahip olduğu altı apartmana çok benzeyen bir apartmanda yaşıyordu.

Ama geçmişi düşünmek tehlikeli ve acı vericiydi.

Akşamları yan binanın zemin katındaki Tandoori lokantasında bulaşık yıkıyordu. Lokantanın iyi iş yaptığı gecelerde, pantolonunun altında, dizinin iki yanına birer çubuk koyup koli bantla tutturarak, saatler boyunca ayakta durabiliyordu. Ve lokanta sık sık kalabalık oluyordu. Arada bir tuvaletleri temizliyor, kaldırımı süpürüyor, Guptalara onu işten çıkarmamaları için yeterince sebep veriyordu. Kast sisteminin en alt seviyesine düşmüştü -o kadar alçaktaydı ki, artık en kıymetli varlığı kimliksizliği idi. Eskiden kim olduğunu kimsenin bilmesi gerekmiyordu. Bir açıdan, yine bir maske takmıştı.

Tandoori lokantası iki gecedir kapalıydı -hemen yanındaki, Guptaların sahip olduğu yeni-Bengal alışveriş zincirinin ikinci yarısı olan bakkal da öyle. Guptalardan haber yoktu ve telefona yanıt vermiyorlardı. Angel endişelenmeye başlamıştı -hayır, dürüst

olmak gerekirse, onlar için değil, kendi geliri için endişeleniyordu. Radyo karantinadan bahsediyordu ve bu sağlık açısı-

sından iyi olmakla birlikçe işler açısından kötüydü. Guptalar şehirden mi kaçmıştı? Belki de şehirde ortaya çıkan şiddet eylemlerine yakalanmışlardı? Bunca kargaşa içinde vurulsalar, Angel nereden bilecekti?

Uç ay önce, Angel'a iki dükkanın da anahtarlarının birer kopyasını yaptırmasını söylemişlerdi. Angel ikişer kopya yaptırmıştı —aklında ne vardı, bilmiyordu, karanlık bir niyeti yoktu, ama hayatta öğrendiği derslerden biri, her şeye hazırlıklı olmaktı.

Bu gece bir bakmaya karar verdi. Bilmesi gerekiyordu. Angel alacakaranlıktan hemen önce Guptaların dükkanına yollandı. Sokak, köpekler dışında sessizdi, mahallede hiç görmediği husky cinsi siyah bir köpek karşı kaldırımdan ona havlıyordu -ama bir şey köpeğin sokağı geçmesini engelliyordu.

Guptaların dükkanının adı eskiden Taj Mahal'di, ama şimdi, kat kat grafiti ve soyulmuş afişlerin ardından, logo öyle aşınmıştı ki, Hindistan'daki bu harikanın pembemsi bir resmi dışında hiçbir şey kalmamıştı. Tuhaf bir biçimde, resimde çok fazla minare vardı.

Şimdi, biri logoyu daha da kirletmiş, turuncu fosforlu spreyci boya ile, çizgiler ve noktalarla, gizemli bir desen çizmişti. Gizemli olsa da, desen yeniydi. Boya hâlâ parlıyordu, birkaç köşede sızılmaktaydı.

Vandallar. Burada. Ama kilitler yerli yerindeydi ve kapı zarar görmemişti.

Angel anahtarı çevirdi. Sürgüler kaydığında, aksayarak içeri girdi.

Her şey sessizdi. Elektrik kesilmişti ve bu yüzden buzdolabı çalışmıyordu, içindeki etler ve balıklar bozulmuştu. Günbatımının son ışıkları, tıpkı altın rengi bir pus gibi, pencerelerin üzerindeki çelik kepenklerin arasından içeri sızıyordu. Dükkanın iç tarafları karanlıktı. Angel yanında iki bozuk cep telefonu getirmişti. Arama

yapamıyordu, ama ekranları ve pilleri hâlâ çalışıyordu ve kemerine taktığı ya da yakından çalışmak gerektiğinde alına bantla yapıştırdı zaman -gündüz ışığında çektiği beyaz duvar fotoğrafları sayesinde cep telefonlarının ekranlarının kusursuz ışık kaynakları oluşturduğunu öğrenmişti.

Dükkan darmadağındı. Yer, devrilmiş kaplardan dökülmüş pirinç ve mercimeklerle kaplıydı. Guptalar buna asla izin vermezdi.

Angel, son derece yanlış bir şeyler olduğunu biliyordu.

Her şeyden öte, keskin bir amonyak kokusu vardı. Kendisinin tuvalet temizlemekte kullandığı amonyağın göz yaşartan kokusu değil, daha pis bir şey. Saf kimyasal gibi değil, kirli ve organik bir koku. Telefonu, zeminde turuncu renkli pek çok sıvı lekesi buldu, hâlâ yapış yapış ve ıslaktı. Mahzen kapısına gidiyorlardı.

Dükkanın altındaki mahzen lokantayla bağlantılıydı ve oradan, Angel'in kendi apartmanının alt katlarına açılıyordu.

Angel Guptaların ofis kapısını omuzladı. İçeride eski bir tabanca bulundurdıklarını biliyordu. Onu buldu, silah eline ağır ve yağlı geliyordu, kendisinin eskiden eline alıp salladığı parlak sahte tabancalar gibi değildi. Telefonlarını dar kemerine taktı ve mahzen kapısına döndü.

Yaşlı güreşçi, bacağı her zamankinden de fazla ağrıyla, kaygan basamakları inmeye başladı. En dipte bir kapı vardı. Bu kapının kırıldığını gördü -ama içeriden. Biri mahzen kapısını kırıp yukarıdaki dükkana girmişti.

Deponun ötesinde, Angel düzenli, uzun bir tıslama duydu. Tabancayı ve cep telefonunu çıkararak içeri girdi.

Duvar bir başka desenle kirletilmişti. Altı yapraklı bir çiçeğe ya da belki bir mürekkep lekesine benziyordu: merkezi altın rengiydi ve yapraklar siyaha boyanmıştı. Boya hâlâ parlıyordu. Angel ışığını desenin üzerinde gezdirdikten sonra —belki de çiçek değil bir böcekti- kapıdan geçip bir sonraki odaya girdi.

Tavan alçaktı ve tahta kirişlerle destekleniyordu. Angel mahzen planını iyi biliyordu. Dar bir merdivene ve oradan kaldırıma açılan bir koridor vardı. Günde üç kere oradan mal indiriliyordu. Diğerleri kendi apartmanına gidiyordu. Kendi binasına doğru yürümeye başlamıştı ki, ayağı bir şeye çarptı.

Telefon ışığını yere çevirdi. Başta anlamadı. Uyuyan biri. Sonra bir tane daha. Sandalye yığınının yanında iki tane daha.

Uyumuyorlardı, çünkü Angel horlamalar ve derin nefesler duymuyordu, ama ölü de değildiler, çünkü ölüm kokmuyorlardı.

O anda, dışarıda, güneşin doğrudan ışıklarının sonuncusu Doğu Yakası göğünde söndü. Şehre gece çökmüştü ve yeni dönüşmüş vampirler, ilk günlerini yaşayanlar, gün doğumunun ve gün batımının kozmik fermanlarına harfiyen uyardı.

Uyuyan vampirler kıpırdanmaya başladılar. Angel ölümden dönmüşlerin yuvasına denk gelmişti. Karanlık bir mahzenin zemininden hep birlikte kalkan insanlar —bunun, bir parçası olmak istediği, hattâ orada bulunmak istediği bir şey olmadığını anlamak için yüzlerini görmesi gerekmiyordu.

Kendi binasına giden dar tünel ağzına yöneldi —bu tünelin iki ucunu görmüştü, ama içinden geçmek için hiç sebebi olmamıştı—ama başka şekillerin kalkarak yolunu tıkadıklarını gördü.

Bağırmadı, uyarı vermedi. Silahını ateşledi, ama o sıkışık mekânın içindeki yoğun ışık çakmasına ve sese hazırlıklı değildi.

Hedefleri de öyle. Onları, bedenlerini delen kurşunlardan çok, silah sesi ve çakan parlak ışık etkilemiş gibiydi. Angel üç kere daha ateş etti ve aynı etkiyi yarattı. Sonra arkasında, başkalarının yaklaştığını hissetti.

Boş tabanca tıkırdadı.

Angel onu yere attı. Tek bir seçenek kalmıştı. Hiç açmadığı bir kapı -açmamıştı, çünkü açamamıştı, bu kapının tokmağı ya da kulpu yoktu, duvarla çevrili bir tahta çerçeveye sıkışmıştı.

Angel bunun sahnelerde kullanılan kapılardan biri olduğunu

düşündü. Kendi kendine, balsa ağacından, kolaylıkla kırıla- bilen bir şey olduğunu söyledi. Kırabilmeliydi. Telefonu kavradı, omzunu indirdi ve tüm gücüyle kapıya koştu.

Kilit kırılıp açılırken, eski ahşap çerçevesine sürtünerek toz ve kir yağdırdı. Angel ve sakat bacağı sendeleyerek kapıdan geçtiler - neredeyse diğer taraftaki serseri çetesinin içine düşüyorlardı.

Serseriler, onun cüssesi karşısında sendeleyerek silahlarını ve gümüş kılıçlarını kaldırdılar. Onu biçmeleri işten bile değildi.

"Madre Santisima!" diye bağırdı Angel. Kutsal Anamız!

Çetesinin başındaki Gus tam bu vampir orospu çocuğunu biçecekken onun konuştuğunu duydu -hem de İspanyolca konuşmuştu. Sözcükler Gus'ı -ve arkasındaki vampir avcısı Safirleri- tam zamanında durdurdu.

"Me leva la chingada —que haces tu aca, muchachon?" dedi Gus. Burada ne işin var, koca oğlan?

Angel hiçbir şey söylemedi, dönüp arkasına işaret ederken, yüzü her şeyi anlatıyordu.

"Yine kan emiciler," dedi Gus, anlayarak. "Biz de bunun için buradayız." İrikıyım adama baktı. Onda asil ve tanıdık bir şey vardı.

"Te conozco?" dedi Gus. Seni tanıyor muyum? Güreşçi buna omuzlarını silkerek yanıt verdi, ama başka kelime etmedi.

Alfonso Creem hızla kapıdan geçti. Kalın, gümüş bir eskrim kılıcıyla silahlanmıştı ve silahın çanak şeklindeki koruyucusu elini kan kurtçuklarından koruyordu. Çıplak olan diğer eli, C-

R-E-E-M sözcüğünü telaffuz eden sahte elmaslarla bezenmiş gümüş muşta dışında, bu korumayı boşa çıkarıyordu.

Creem öfkeli hamleler ve zalim darbelerle vampirlere saldırdı. Gus da, bir elinde UV lambası, diğerinde gümüş kılıç, tam arkasındaydı. Diğer Safirler de hemen peşlerinden gittiler.

Asla bir mahzende savaşıma cümlesi, hem sokak dövüşünün hem de savaşın ilkelerindendi. Gus, eksiksiz ölüm garantisi verilse, mekâna yangın bombası atmayı tercih ederdi. Ama bu vampirler her zaman bir başka çıkış yolu buluyor gibiydi.

Düşündüğünden daha fazla vampir buraya yuva kurmuştu ve beyaz kanları ekşimiş, yoğun süt gibi akıyordu. Yine de, kesip biçerek aralarından geçtiler ve işleri bittiğinde, kırık kapının diğer yanında dikilmekte olan Angel'a döndüler.

Angel şok içindeydi. Creem'in kurbanları arasında Guptala- rı da tanımişti ve onların ölümden dönmüş yüzlerini ve Kolombiyalı beyaz kanlı gırtlaklarını biçerken çıkardıkları hayvansı ulumaları unutamıyordu.

Filmlerde kendisinin patakladığı türden serserilerdi bunlar. *"Que chingados pasa?"* Bütün bunlar da ne?

"Dünyanın sonu," dedi Gus. "Sen kimsin?"

"Ben... hiç kimseyim," dedi Angel, kendine gelerek. "Burada çalışıyordum." Bir açıyla yukarıyı işaret etti. "Orada yaşıyorum."

"Tüm bina istila edildi, adamım."

"İstila? Onlar gerçekten de..."

"Vampir mi? Kışın üzerine iddiaya girebilirsin."

Angel'ın başı dönüyordu -yön duygusunu kaybetmişti. Bir duygu fırtınasına yakalandı ve onu uzun zaman önce terk etmiş bir hissi tanıdı.

Heyecandı bu.

Creem gümüş yumruğunu büküyordu. "Bırak onu. Bu ucu

belir şehrin her yerinde uyanıyor ve daha içimdeki öldürme arzusu bitmedi."

"Ne diyorsun?" dedi Gus, hemşerisine dönerek. "Burada senin için hiçbir şey yok."

"Şu dize bak," dedi Creem. "Kimsenin beni yavaşlatıp, o iğnecilerden birine dönüşmeme sebep olmasına izin veremem."

Gus, Safirlerin alet çantasından küçük bir kılıç çıkardı ve Angel'a uzattı. "Burası onun binası. Bakalım maaşım hak edecek mi?"

Bir tür psişik alarm verilmiş gibi, Angel'ın binasının vampir sakinleri savaşa hazırlanmıştı. Her kapıdan çıkıyor, hiç çaba harcamadan engelleri ve merdivenleri aşıyorlardı.

Bir merdiven savaşı sırasında Angel bir komşusunu gördü, yetmiş üç yaşında, yürüteç kullanan bir kadın. Kadın korkuluğun üzerinden sıçrayarak katlar arasındaki merdiven boşluğunu aştı. O ve diğerleri primatların sersemletici zarafeti ile hareket ediyordu.

Angel'ın filmlerinde, düşman dik dik bakarak kendini belli eder ve öldürmek için yavaş yavaş yaklaşarak kahramana zaman tanırırdı. Angel tam olarak "maaşım hak etmedi", ama kaba gücü ona kesinlikle bazı avantajlar veriyordu. Pek çevik olmasa da, yakın dövüşlerde güreş hakkında bildiklerini hatırladı. Ve bir kez daha, bir aksiyon filmi yıldızı gibi hissetti kendini.

Yaratıklar, tıpkı kötü ruhlar gibi gelmeye devam ediyorlardı. Çevre binalardan çağırılmışlar gibi, alt katlardan yukarı akın ettiler ve dairenin duvarları beyaza boyandı. Onlarla, tıpkı itfaiyecilerin yangınla savaştığı gibi savaştılar, püskürttüler, alevleri ezdiler ve kızgın noktalara saldırdılar. Duygusuz bir idam mangası gibi çalıştılar. Angel daha sonra, bunun ilk gece saldırıları olduğunu öğrenerek şaşırıyordu. Kolombiyalıların ikisi

ısırıldı ve katliama kurban gitti —ama işleri bittiği zaman, serseriler daha fazlasını istiyordu.

Bununla karşılaştırıldığında, gündüz avının hava civa olduğunu söylediler.

Vampir dalgasını ezdiklerinde, Kolombiyalıllardan biri bir karton sigara buldu ve hepsi birer tane yaktı. Angel senelerdir sigara içmemişti, ama tadı ve kokusu ölü şeylerin pis kokusunu bastırıyordu. Gus dumanın dağılmasını izledi ve ölmüşlerin ruhuna sessizce dua etti.

“Bir adam var,” dedi Gus. “Manhattan’da yaşlı bir rehinci. Bana bu vampirlerden ilk bahseden oydu. Ruhumu kurtardı.”
“Hayatta olmaz,” dedi Creem. “Neden burada bol bol vampir varken ta ırmağın karşısına gidelim?”

“Bu adamla tanışırsan, nedenini anlarsın.”

“Nalları dikmediğini nereden biliyorsun?”

“Umarım dikmemiştir. İlk ışıklarla köprüyü geçiyoruz.”
Angel bunun üzerine bir dakikalığına, son kez dairesine döndü. Çevresine bakınırken dizi ağrıyordu: bir köşeye yığılmış kirli çamaşırlar, mutfak lavabosundaki bulaşıklar, mekânın genel sefaleti. Yaşam koşullarıyla hiçbir zaman gurur duymamıştı - şimdi ise utanıyordu. Belki de öteden beri daha iyi bir şeye yazgılı olduğunu hissetmişti -asla öngöremeyeceği bir şey- ve yalnızca onun çağrısını bekliyordu.

Bir alışveriş torbasına birkaç yedek giysi doldurdu, dizliğini de ekledi ve son olarak —neredeyse utançla, çünkü bu yaptığı, onun en kıymetli eşyası, bir zamanki halinden geriye kalan tek şey olduğunu itiraf etmek gibiydi —gümüş maskeyi aldı.

Maskeyi katlayarak ceketinin cebine koydu ve o kalbinin yakınındayken, yıllardan sonra ilk defa, kendini iyi hissettiğini fark etti.

Eph, Vasiliy'nin yaralarıyla ilgilenmeyi bitirdi. Kurtçuğun, kolunda açtığı deliği temizlemeye ayrı özen gösterdi. Fare avcısı epey hasar görmüştü, ama belki sağ kulağındaki işitme kaybı ve çınlama dışında, hiçbiri kalıcı değildi. Bacağındaki metal parça çıkmıştı ve aksayarak da olsa üzerine basabiliyordu, ama yakınmadı. Hâlâ ayakta idi. Eph buna hayranlık duyuyor ve onun yanında, zengin muhallebi çocuğu gibi hissediyordu kendini. Aldığı onca eğitime ve bilimsel başarılarına rağmen, Fet'ten çok daha az faydalıymış gibi geliyordu ona.

Ama bu yakında değişecekti.

İmha uzmanı zehir sandığını açtı ve Setrakian'a yem torbalarını ve kapanlarını, halotan şişelerini ve zehirli mavi yemleri gösterdi. Sıçanlar, diye açıkladı, kusmak için gereken biyolojik mekanizmadan yoksundur. Kusmanın ana amacı vücudu zehirli maddelerden temizlemektir, bu yüzden sıçanlar zehire karşı özellikle zayıftır. Bu nedenle evrimleşerek, bunu celafi edecek başka özellikler geliştirmişlerdir. Bunlardan biri, hemen her şeyi sindirir- rebilmeleridir ve buna kil ya da beton gibi, besin olmayan maddeler de dahildir. Bu, zehirin etkisini, onu dışkılıyıp atana kadar seyreltmesini sağlar. Diğerleri ise sıçanın zekâsı ve hayatta kalmasına yardımcı olan karmaşık besin seçme stratejileridir.

“Tuhaf şey,” dedi Fer, “o şeyin gırtlığını söküp içine iyice baktığım zaman...”

“Evet?” dedi Setrakian.

“Bakışlarından, onun da kusamadığına iddiaya girebilirdim.”

Setrakian başını sallayarak bunu düşündü. “Haklı olabilirsin,” dedi. “Bu sıçan zehirlerinin kimyasal yapılarını sorabilir miyim?”

“Duruma bağılı,” dedi Fec. “Bunlar talyum sülfat kullanıyor. Karaciğer, beyin ve kas dokusuna doğrudan saldırır, renksiz, kokusuz ve son derece zehirlidir. Bunlar da sıradan memeli kan seyrelticisi kullanır.”

“Memeli mi? Ne, Coumadin gibi bir şey mi?”

“Gibi değil, tam da o.”

Setrakian şişeye baktı. “Demek senelerdir sıçan zehiri içiyorum.”

“Evet. Sen ve milyonlarca başka insan.”

“Peki ne işe yarıyor?”

“Çok fazla aldığın takdirde ne yaparsa onu. Pıhtılaşma önleyici, iç kanamaya yol açıyor. Sıçanlar kanıyor yani. Hoş bir şey değil.”

Setrakian etiketine bakmak için şişeyi aldığı anda, arkasında, rafla bir şey fark etti. “Seni korkutmak istemem, Vasiliy. Ama bunlar fare dışkısı değil mi?”

Fet yaklaşıp daha yakından baktı. “Lanet olsun!” dedi. “Bu nasıl olabilir?”

“Küçük bir istila olduğundan eminim,” dedi Setrakian.

“Küçük ya da büyük, ne fark eder? Buranın Fort Knox’tan farksız olması gerekiyordu!” Fet daha iyi görmeye çalışarak birkaç şişeyi devirdi. “Bu, vampirlerin bir gümüş madenine girmesinden farksız.”

Fet titizlikle dolabın arkasında daha fazla kanıt ararken, Eph Setrakian’ın şişelerden birini ceketinin cebine atmasını izledi.

Eph dolabın yanından ayrılan Setrakian’ı izledi ve onu yalnız yakaladı. “Onunla ne yapacaksın?” dedi.

Görüldüğünü fark eden Setrakian hiç de suçlu davranmadı. Yaşlı adamın avurtları çökmüştü, derisi soluk griydi. “Bunun kan seyreltmeye yaradığını söyledi. Bütün eczaneler yağmalanmışken, ilaçsız kalmak istemem.”

Eph yaşlı adamı süzerek, bu yalanın arkasındaki gerçeği görmeye çalıştı.

“Nora ve Zack, Vermont yolculuğuna hazırlar mı?”

"Hemen hemen. Ama Vermont'a gitmeyecekler. Nora'nın hakkı vardı —orası Kelly'nin annesiyle babasının evi, oda oraya gidebilir. Philedelphia'da Nora'nın bildiği bir kızlar kampı var. Şimdi sezon dışı. Bir gölün ortasında, küçük bir adada üç kulübe."

“Güzel,” dedi. “Su onları güvende tutar. Tren istasyonuna ne zaman gideceksiniz?”

"Yakında," dedi Eph, saatine bakarak. “Hâlâ biraz zamanımız var.”

“Bir araba alabilirler. Şu anda merkezden uzakta olduğumuzun farkındasındır. Doğrudan metro servisi olmaması ve virüsün hızla yayılmasını sağlayan apartmanların azlığı sayesinde, henüz kolonize edilmedi. Burada, kötü bir noktada değiliz.” Eph başını iki yana salladı. “Tren bu salgından uzaklaşmanın en hızlı ve en emin yolu.”

"Fet, rehinci dükkanına gelen vardiyası bitmiş polis memurlarından bahsetti. Ailelerini sağ salim şehirden gönderdikten sonra mahallelerde devriye gezmeye başlayan adamlar. Senin de aklında benzer bir şey var, sanırım.”

Eph sersemlemişti. Yaşlı adam, planını sezmiş miydi? Tam ona söyleyecekti ki, Nora açık bir karton kutu taşıyarak içeri girdi. “Bu malzemeler ne için?” diye sordu, kutuyu rakun kafeslerinin yanına bırakarak. “Karanlık oda mı kuruyorsunuz?”

Setrakian, “Kan kurtçukları üzerinde sınamak istediğim bazı gümüş emülsiyonlar vardı. Eğer yalıtıp, sentezleyip, yönlendirmeyi başarırırsak, ince bir gümüş pusunun yaratıkları toplu halde öldürmeye yarayacağı konusunda iyimserim,” dedi.

"Ama nasıl sınayacaksın?" dedi Nora. “Kan kurtçuğunu nereden bulacaksın?”

Setrakian stiropom soğutucunun kapağını kaldırdı ve içinde yavaşça atan bir vampir yüreği olan bir kavanoz çıkardı. “Bu organa güç veren kurtçuğu keseceğim.”

“Bu tehlikeli değil mi?” dedi Eph.

"Ancak hata yaparsam. Geçmişte de parazit kestim. Her parça eksiksiz işlev gösteren bir kurt üretiyor.”

“Evet,” dedi Fet, onlara dönerek. "Gördüm.”

Nora kavanozu kaldırdı ve yaşlı adamın otuz seneden uzun zamandır beslediği, kendi kanıyla canlı tuttuğu yüreğe baktı. “Bir simge gibi, değil mi?” dedi.

Setrakian ona ilgiyle baktı. “Ne demek istiyorsun?”

"Kavanozda saklanan bu hastalıklı yürek. Bilmiyorum. Bence bizim nihai düşüşümüz olacak şeyi temsil ediyor.”

“Neymiş o?” dedi Eph.

Nora ona, hem hüznün, hem duygudaşlıkla baktı. "Sevgi,” dedi.

"Ah,” dedi Setrakian, bilgisi Nora’nın sezgisini doğrulayarak.

“Yaratıklar Kıymetlileri için dönüyor,” dedi Nora. “Vampirlere özgü gereksinimlerle yozlaşmış insan sevgisi.”

“Gerçekten de bu salgının en sinsi kötülüğü bu olabilir. İşte bu yüzden Kelly’yi yok etmen gerek.”

Nora hemen onayladı. “Onu Efendi’nin ellerinden kurtarman lazım. Zack’i kurtar. Ve sonuç olarak, hepimizi.”

Eph şok olmuştu, ama onun haklı olduğunu çok iyi biliyordu. “Biliyorum,” dedi.

“Ama yapılacak doğru şeyi bilmek yeterli değil,” dedi Setrakian. “Her tür insani içgüdüye aykırı olan bir iş yapman isteniyor. Ve sevdiğin birini kurtarıırken... dönüşmüş olmanın nasıl bir şey olduğunu tadacaksın. Kişiliğine aykırı davranmanın. Bu eylem insanı sonsuza dek değiştirir.”

Setrakian’ın sözlerinde güç vardı. Diğerleri sustu. Sonra Zack minibüsten döndü -ya Eph’in bulunduğu video oyunundan bıkmıştı ya da cihazın pili bitmişti- ve onları toplanmış, konuşurken buldu.

"Neler oluyor?"

"Hiçbir şey, delikanlı —strateji konuşuyoruz," dedi Setrakian, kartonlardan birinin üzerine oturup bacaklarını dinlendirerek. "Vasiliy ve benim Manhattan'da bir randevumuz var, bu yüzden, babanın izniyle, seni de alıp köprüyü geçeceğiz."

"Ne tür bir randevu?" dedi Eph.

"Sotheby's'de. Bir sonraki müzayedenin ön gösterimi."

"O şeyi ön gösterime çıkarmadıklarını sanıyordum."

"Çıkarmıyorlar," dedi Setrakian. "Ama denememiz lazım. Bu benim son şansım. En azından, Vasiliy'ye güvenliklerini gözlemleme fırsatı verecek."

Zack babasına baktı ve "Trene binmek yerine James Bond gibi takılamaz mıyız?" dedi.

"Korkarım olmaz, küçük Ninja. Gitmen lazım," dedi Eph.

"Ama daha sonra nasıl temas kuracaksınız, nasıl buluşacaksınız?" Telefonunu çıkardı. "Bu şey artık yalnızca kamera olarak çalışıyor. Her ilçede, sinyal kulelerini yıkıyorlar."

"En kötü durumda, yine burada buluşabiliriz," dedi Setrakian. "Belki de sabit telefonları kullanarak anneni arayıp, oraya geleceğimizi bildirmelisin."

Nora bu iş için çıktı ve Fet de minibüsü çalıştırmaya gitti. Eph ve Zack kaldılar, baba kolunu oğlunun omzuna dolayarak yaşlı adama döndü.

"Biliyor musun, Zachary," dedi Setrakian, "sana bahsettiğim kampta, bazen koşullar o kadar zalim olurdu ki, bir taş, çekiç ya da kürek kapıp, bir iki nöbetçiyi halletmek isterdim. Onlarla birlikte öleceğim kesindi —ama bir seçimde bulunacağım o hararetleli anda, en azından *bir şey* başarmış olurdum. En azından

yaşamım -ölümüm- bir anlam taşırdı."

Setrakian yalnızca oğlana bakıyordu, ama Eph bu söylevin kendisine çekildiğini biliyordu.

"Böyle düşünüyordum. Ve her gün, bunu yapmadığım için kendimi küçümsüyordum. Eylemsiz geçirdiğim her an, böyle-sine insanlık dışı bir zulmün karşısında korkaklık göstermek gibi geliyordu. Hayatta kalmak bazen vakarını kaybetmek gibi gelir. Ama -ve şimdi, yaşlı bir adam olarak gördüğüm kadarıyla, alınacak ders bu— bazen en zor karar, kendini bir başkası için kurban etmemek, onlar *için* yaşamaktır. Onlar *uğruna*."

Eph'e ancak o zaman baktı.

"Umarım bu derse yüreğini açarsın."

BLACK FOREST ÇÖZÜM TESİSİ

Üç arabalık konvoydaki özel imalat minibüs, Nevv York'un kuzeyindeki Black Forest Çözüm Tesisleri'nin tenteli girişinin hemen önünde durdu.

Ön ve arkadaki arazi araçlarından inen adamlar büyük siyah şemsiyeler açarken, minibüsün arka kapıları açıldı ve araba yoluna otomatik bir rampa indirildi.

Bir tekerlekli sandalye geri geri yere indi ve sandalyede oturan kişi bir anda şemsiyelerle kuşatılarak çabucak içeri götürüldü.

Tekerlekli sandalye hayvan ağıllarının arasındaki penceresiz bir alana gelene kadar şemsiyeler kapanmadı. Tekerlekli sandalyede oturan kişi, burkaya benzer bir kıyafete bürünmüş, güneşten kaçan biriydi.

Girişi yandan izlemekte olan Eldritch Palmer, sandalyede oturan kişiyi karşılamaya gitmedi, onun peçesini indirmesini bekledi. Palmer'in Efendi yle buluşması gerekiyordu, onun sefil Üçüncü Reich yordakçılarıyla değil. Ama Karanlık Varlık gö-

muş, bir görüşme ayarlamayı başarmıştı. Onların Ebedi klanlarına katılma talebini açık açık reddetmişlerdi. Halbuki Palmer, serveti kendisinininkinden çok daha düşük insanları o nadir türe kabul ettiklerini biliyordu. Bunca senelik umuttan sonra, bu mesnetsiz küçümseme, Eldritch Palmer'ın dayanamayacağı bir şeydi. Ölümlü olduğu anlamına geliyordu bu. Ve önceki hayatında başardığı her şeyden vazgeçmek anlamına. Topraktan geldik, toprağa döneceğiz: bu formül kitleler için iyiydi, ama Palmer için yalnızca ölümsüzlük kabul edilebilirdi. Kendisine hiçbir zaman dost olmamış bedeninin yozlaşması, küçük bir bedeldi.

Böylece on yıllık yeni bir arayış başlamıştı —ama bu sefer, gücünün diğerlerinininkine denk olduğu söylenen yedinci ölümsüzü arıyordu. Bu yolculuk Palmer'ı korkak Eichhorst'a getirmiş ve o da bir görüşme ayarlamıştı.

Olay, 1986'daki Çernobil felaketinden on sene sonra, reaktörü kuşatan Yalıtım Bölgesi'nin içinde gerçekleşmişti. Palmer'ın bölgeye her zamanki kortej desteği (işaretsiz ambulansı ve güvenlik görevlileri) olmadan girmesi gerekmişti, çünkü motorlu araçlar sezyum-137 bezeli radyoaktif toz kaldırırdı, bu yüzden başka hareketli araçların arkasından gitmek felaket olurdu. Dolayısıyla Bay Fitzvilliam —Palmer'ın kişisel koruması ve bakıcısı- onu tek başına götürmüş ve arabayı hızlı kullanmıştı.

Görüşme gece çöktükten sonra gerçekleşmişti, elbette. Reaktörü kuşatan ve kara köy denilen yerlerden birinde buluşmuşlardı: gezegenin en kıraç on kilometrekarelik bölgesindeki, boşaltılmış yerleşim yerleriydi bunlar.

İçlerinde en büyüğü olan Pripyat, 1970'te, reaktör çalışanlarının yaşaması için kurulmuştu. Kaza ve onun sonucu olan radyoaktif yayılım sırasında nüfusu elli bindi. Şehir üç gün sonra tamamen boşaltılmıştı. Şehir merkezindeki bir arsaya, 1

Mayıs 1986’da açılması planlanan bir karnaval kurulmuştu:
felaketten

beş, şehrin sonsuza dek boşaltılmasından iki gün sonra.

Palmer Efendi ile, hiç çalıştırılmamış olan, dev gibi, durmuş bir saat kadar kıpırtısız bekleyen dönme dolabın altında buluşmuştu. Anlaşma orada yapılmıştı ve On Senelik Plan yürürlüğe konmuştu —geçiş zamanı olarak, güneş tutulması günü belirlenmişti.

Karşılığında, Palmer’a Ebediyet ve Efendi’nin sağ kolu olma şansı vaat edilmişti. İşe koştugu yordakçılarından biri değil, söz verildiği gibi insan ırkının onun ellerine teslim edilmesi üzerine, mahşer sırasındaki ortağı.

Görüşme bitmeden önce, Efendi Palmer’ın kolunu yakalamış ve dev dönmedolabın kenarından yukarı koşmuştu. Tepede, dehşet içindeki Palmer’a Çernobil’i göstermişti, 4 numaralı reaktörün kırmızı ateşi uzakta, yüzlerce ton istikrarsız uranyumu örten kurşun ve çelikten bir lahitin üzerinde düzenli olarak yanıp sönüyordu.

İşte şimdi buradaydı, on sene sonrasında, o hastalıklı topraklarda, o karanlık gecede Efendi’ye söz verdiği her şeyi teslim etmek üzereydi. Salgın her geçen saat ülkeye ve dünyaya daha da yayılıyordu —yine de bu vampir bürokratın rezilliğine katlanmaya zorlanıyordu.

Eichhorst hayvan ağılı imalatında ve son derece verimli mezbahalar kurulması konusunda uzmandı. Palmer ulus çapında düzinelerce et fabrikasının “yeniden düzenlenmesini” finanse etmiş ve hepsi Eichhorst’un ayrıntılı talimatları uyarınca yeniden tasarlanmıştı.

Umarım her şey yolundadır, dedi Eichhorst.

"Doğal olarak," dedi Palmer, yaratıktan hoşlanmadığını zar zor saklayarak. "Benim bilmek istediğim, Efendi’nin pazarlıkta kendine düşeni neden beklettiği?"

Zamanı gelince. Her şey zamanı gelince.

"Benim zamanım *şimdi* geldi," dedi Palmer. "Sağlığımın ne durumda olduğunu biliyorsun. Her sözü yerine geçirdiğimi, her zaman çizelgesine uyduğumu, Efendi'ne sadakatle, kusursuzca hizmet ettiğimi biliyorsun. Artık geç oluyor. Beni biraz düşünmeniz lazım."

Karanlık Efendi her şeyi görür ve hiçbir şeyi unutmaz.

"Onun —ve senin— en sevdiği tutsak olan Setrakian'la aranızdaki bitmemiş meseleyi hatırlatmak isterim."

Onı/n direnişinin sonu geldi.

"Elbette, katılıyorum. Ama operasyonları ve azmi, bazı bireyler için tehdit oluşturuyor. Sen dahil. Ve ben de."

Eichhorst, bunu onaylarmış gibi, bir an sessiz kaldı.

Efendi birkaç saat içinde Yahudi'yle işini halledecek. Şimdi —bir süredir beslenmedim ve taze yemek söz verilmişti.

Palmer tiksintisini gizledi, insani tiksintisi açlığa, ihtiyaca ne kadar çabuk dönüşecekti. Ne kadar kısa bir süre sonra, tıpkı bir yetişkinin bir çocuğun ihtiyaçları hakkındaki fikri gibi, buradaki saflığını düşünecekti. "Her şey ayarlandı."

Eichhorst yardımcılarının birine işaret etti. Adam büyük ağıllardan birine yaklaştı. Palmer inlemeler duydu ve saatine baktı. Bu işin biran önce olup bitmesini istiyordu.

Eichhorst'un yardımcısı, tıpkı bir çiftçinin bir domuz yavrusunu tutması gibi, on bir yaşından büyük göscermeyen bir oğlanı ensesinden tutarak geldi. Gözü bağlanmış, titremekte olan oğlan önündeki havayı pençeledi, tekmeler attı, gözlerini örten bez parçasının alcından görmeye çalıştı.

Eichhorst kurbanının kokusunu alınca başını çevirdi, çenesi bir takdir jestiyle kalktı.

Palmer Nazi'ye bakıcı ve bir an, dönüşümün acısından sonra, nasıl hissedeceğini merak etti. İnsanla beslenen bir yaratık olarak var olmanın ne demek olacağını.

Palmer döndü ve Bay Fitzwilliam'a arabayı çalıştırmasını işaret etti. "Seni İnzur içinde beslenmek üzere yalnız bırakacağım," dedi ve vampiri yemeği ile baş başa bıraktı.

ULUSLARARASI UZAY İSTASYONU

Dünya'dan 400 kilometre yüksekte gece ve gündüz kavramlarının pek az anlamı vardır. Her bir buçuk saatte bir gezegenin çevresinde dönerken, insan dünyadayken görüp görebileceği bütün şafakları ve günbatımlarını görmüş oluyordu.

Astronot Thalia Charles duvara kayışlarla tutturulmuş bir uyku tulumunun içinde hafif hafif horluyordu. Amerikalı uçuş mühendisi alçak yörüngesinde 466. gününe başlıyordu. Onu eve götürecek uzay mekiğinin yanaşmasına yalnızca 6 gün kalmıştı.

Uyku planlarını Görev Kontrol belirliyordu ve bugün erken başlayan bir gün olacaktı. UUI'yi *Endeavor* ın ve taşıdığı yeni araştırma tesisi modülünün gelişine hazırlamaları gerekiyordu. Kendisini çağıran sesi duydu ve uykudan uyanıklığa geçiş sırasında birkaç keyifli saniye yaşadı. Düşlerdeki yüzme hissi, sıfır yerçekiminde hep yaşanan bir şeydi. Geri döndüğünde, başını bir yastığa koyunca nasıl tepki vereceğini merak etti. Bir kez daha Yeryüzü'ndeki çekimin koruyucu diktatörlüğünün hükmü altına girmenin nasıl bir his olacağını düşündü.

Göz maskesini ve boyun yastığını çekti, onları uyku tulumunun içine tıktıktan sonra, kayışları çözdü ve dışarı süzüldü. Saç tokasını çözdü ve uzun, siyah saçlarını savurdu, parmaklarıyla tarayarak ayırdı, sonra saçlarını toplamak için yarım takla atıp, elastik bandı iki halka halinde saçlarına doladı.

Houston, Johnson Uzay Merkezi'ndeki Görev Kontrol'ün sesi, bir telekonferans bağlantısı için Unity modülündeki dizisi- tü bilgisayarına çağırıyordu onu. Bu sıradışındı ama korkmak için

yeterli bir sebep değildi. Uzayda radyo bant genişliğine hayli talep vardı ve dağıtımı büyük dikkatle yapılıyordu. Belki de yine uzaydaki döküntüler çarpışmıştı ve parçalar boşlukta mermi hızıyla uçuyordu. Önlem olarak *Soyuz-TMA* uzay aracına sığınmaktan hiç hoşlanmıyordu. *Soyuz* acil durumlarda UUI'den kaçmaları için düşünülmüş araçtı. İki ay önce de benzer bir tehdit yaşanmış ve çan biçimindeki mürettebat modülünde sekiz gün kalmaları gerekmişti. Uzay döküntüleri UUI'ye ve mürettebatının psikolojik sağlıklarına karşı en büyük tehditti.

Haberlerin bundan da kötü olduğunu öğrendi.

“Şimdilik *Endeavor* ın fırlatılması durduruldu,” dedi Görev Kontrol'ün başı Nicole Fairley.

“Durduruldu mu? Ertelendi mi demek istiyorsun?” dedi Thalia, hayal kırıklığını çok fazla belli etmemeye çalışarak.

“Belirsiz bir süre için erteliyoruz. Burası epey karışık. Bazı can sıkıcı gelişmeler. Bekleyip görmemiz gerekiyor.”

“Ne? Yine mi itici motorlar?”

“Hayır, mekanik bir sorun değil. *Endeavor* sağlam. Mesele teknik değil.”

“Tamam...”

“Dürüst olmak gerekirse, ne olduğunu bilmiyorum. Son birkaç gündür yeni gelişmelerin sana bildirilmediğini fark etmiş- sindir.”

Uzayda doğrudan internet erişimi yoktu. Astronotlar veri, video ve e-postalarını bir Ku-bandı veri hattından alıyorlardı.

“Yine virüs mü var?” UUI'deki bütün dizüstü bilgisayarlar kablosuz intranet üzerinden çalışıyordu ve ana sistemden yalıtılmıştı.

“Bilgisayar virüsü değil, hayır.”

Thaila ekranın önünde kalabilmek için bir kulba turundu. “Tamam. Başka soru yok, sadece dinleyeceğim.”

“Son derece şaşırtıcı küresel bir salgının ortasındayız. Görünüşe göre Manhattan'da başlamış ve o zamandan beri

muhtelif şehirlerde ortaya çıkıyor ve yayılıyor. Aynı zamanda ve görünüşe göre onunla ilişkili bir biçimde, çok sayıda insanın ortadan kaybolduğu raporlanıyor. Başta bu vakalar, hastalanan insanların işe gelmeyip evde kalmasına, tıbbi yardım aramalarına bağlandı. Şimdi isyanlar da var. New York şehrinin koskoca mahallelerinden bahsediyorum. Şiddet eyalet sınırlarına kadar yayıldı. Londra'daki ilk saldırı raporları dört gün önce geldi. Ardından Japonya, Narita Havaalanı'nda görüldü. Her ülke kendini kolluyor ve uluslararası imajını korumaya, ticaret ve turizm sektörlerinin çökmesini önlemeye çalışıyor. Benim anlayabildiğim kadarıyla, aslında her ülke tam olarak bunu *hedefliyor* olmalıydı. Dünya Sağlık Örgütü dün Berlin'de bir basın konferansı düzenledi. Üyelerinin yarısı gelmemişti. Salgın uyarısını resmi olarak beşinci kademedен altıncı kademeye çıkardılar.”

Thalia işittiklerine inanamıyordu. “Güneş tutulması yüzünden mi?” dedi.

“O ne?”

“Güneş tutulması. Buradan izlerken... ayın gölgesinin düşürdüğü büyük siyah leke^ kuzeydoğu Amerika'ya ölü nokta gibi yayılıyordu... Sanırım bu... bir tür önsezi hissettim.”

“Eh -o sıralarda başlamış görünüyor.”

“Görüntüsü yüzünden. Çok uğursuzdu.”

“Burada, Houston'da birkaç büyük olay yaşandı. Austin ve Dallas'ta birkaç tane daha. Görev Kontrol şu anda yüzde yetmiş personelle çalışıyor ve sayımız her geçen gün daha da azalıyor. Operasyonel personel seviyeleri bu kadar güvenilmezken, fırlatmayı ertelemekten başka seçeneğimiz yok.”

"Tamam. Anlıyorum."

"İki ay önce gelen Rus mekiği size bol bol yiyecek ve pil bıraktı. Ölçülü kullanmak gerekli olursa, bir sene yetecektir."

"Bir *sene* mi?" dedi Thaila, istediğinden daha vurgulu bir biçimde.

"Yalnızca en kötü durumu düşünüyorum. Burada işlerin kontrol altına gireceğini ve seni iki üç hafta içinde oradan alabileceğimizi umuyorum."

"Harika. O zamana kadar dondurulmuş borş çorbasına devam."

"Bu, aynı mesaj, kendi araçlarıyla, Kumandan Demidov ve Mühendis Maigny'ye de iletiliyor. Hayal kırıklığına uğradığının farkındayız, Thalia."

"Birkaç gündür kocamdan mesaj almıyorum. Onun mesajlarını da mı bekletiyorsunuz?"

"Hayır. Birkaç gün mü dedin?"

Thaila başını salladı. Her zaman yaptığı gibi, Billy'yi West Hartford'daki evlerinin mutfağında, omzunda bir kurulama bezi, ocakta karmaşık bir tarifi pişirirken hayal etti. "Benim için onunla iletişim kurar mısın? Ertelemeden haberdar olmak isteyecektir."

"Onunla temas kurmaya çalıştık. Yanıt gelmedi. Evinizde de, restoranında da yokcu."

Thaila sertçe yutkundu. Hızla kendini toplamaya çalıştı.

0 iyi, diye düşündü. Bir uzay gemisinin içinde, gezegenin yörüngesinde dönen benim. 0 aşağıda, ayakları yere basıyor. 0 iyi.

Görev Kontrole yalnızca özgüven ve metanet gösterdi, ama kendini kocasından şimdiki kadar uzak hissettiği olmamıştı hiç.

KNICKERBOCKER REHİNCİ VE HEDİYELİK
EŞYA DÜKKANİ EAST 118. CADDE,
SPANİSH HARLEM

Gus, Safirler ve Angel eşliğinde geldiğinde, mahalle yanıyordu.

Köprüdeyken, yükselen dumanı gördüler: yoğun ve siyahtı ve Harlem, doğu tarafı ve aradaki noktalarda, farklı farklı yerlerden yükseliyordu. Sanki şehir eşgüdümlü bir askeri saldırıya uğramış gibi.

Sabah güneşi altında, şehir sessizdi. Terk edilmiş araçların çevresinden dolanarak Riverside Yolu'ndan geçtiler. Sokaklardan yükselen dumanları görmek, kan kaybeden bir insanı seyretmek gibiydi. Gus çaresiz ve endişeli hissediyordu kendini -çevresinde, tüm şehir bok yoluna gidiyordu ve zaman çok önemliydi.

Creem ve diğer Jerseyli serseriler Manhattan'ın yanmasına bir tür tatmin duygusuyla bakıyordu. Onlar için, bir felaket filmi izlemek gibiydi bu. Ama Gus için, bölgesinin alevler içinde yok olması demekti.

Yöneldikleri mahalle en büyük yangının merkeziydi: rehinci dükkanını saran bütün sokaklar yoğun bir duman perdesiyle kararmış, günü tuhaf, fırtınamsı bir geceye çevirmişti.

"O orospu çocukları," dedi Gus. "Güneşi örtmüşler."

Alevler sokağın bir yanını kasıp kavuruyordu -köşedeki rehinci dükkanı dışında. Geniş ön camlar parçalanmıştı, güvenlik ızgarası duvardan sökülümüş, çarpık halde kaldırımında yatıyordu.

Şehrin kalanı, soğuk bir Noel sabahındaki halinden daha sessizdi, ama bu sokak -118. Cadde'nin kesişim noktası-gün ortasındaki bu karanlıkta, rehinci dükkanını kuşatmış vampirlerle doluydu.

Yaşlı adamın peşindeydiler.

Dükkanın üzerindeki dairede, Gabriel Bolivar oda oda dolaşıyordu. Tuhaf bir büyü bütün sanat eserlerini cama dönüştürmüş gibi, duvarlar tablo yerine gümüş sırlı aynalarla kaplıydı. Eski rock yıldızının bulanık yansıması onunla birlikte oda oda dolaşıyor, ihtiyar Setrakian'ı ve ortaklarını arıyordu.

Bolivar, oğlanın annesinin girmeye çalıştığı odada durdu - duvarı demir kafesle kapatılmış olan oda.

Kimse yoktu.

Toparlanıp gitmişler gibi görünüyordu. Bolivar annenin de onunla birlikte buraya geldiğini diliyordu. Oğlanla arasındaki kan bağının işe yaradığı tecrübe edilmişti. Ama Efendi görevi Bolivar'a vermişti ve emirleri yerine getirilecekti.

Av köpeği görevi görmek, yeni dönüşmüş kör çocuklara, duyargalara düşüyordu. Bolivar mutfaktan çıktığında içlerinden birini orada gördü. Gözleri tamamen siyah, dört ayak üzerine çökmüş bir oğlan. Duyu-üstü sezgisini kullanarak pencereden dışarı, sokağa “bakıyordu”.

Mahzen? dedi Bolivar.

Kimse yok, dedi oğlan.

Ama Bolivar'ın kendi gözleriyle görmesi, emin olması gerekiyordu. Çocuğun yanından geçip merdivene yöneldi. Bolivar elleri ve çıplak ayakları üzerinde, sarmal korkuluğu kullanarak bir kat aşağıya, sokak hizasına indi. Diğerlerinin dükkana çekilmiş olduğunu gördü. Sonra yoluna devam ederek mahzene indi ve kilitli bir kapıyla karşılaştı.

Bolivar'ın askerleri, onun telepatik emrine yanıt vererek, oraya toplanmıştı bile. Aşırı iri, güçlü ellerle kilitli kapıyı tırmaladılar, demir perçinli kapı kasasını pençemsî ellerinin orta parmağındaki sert tırnaklarla kazıyarak kavradılar, sonra güçlerini birleştirerek kapıyı kasasından kopardılar.

İçeri giren ilk birkaç tanesi kapının iç tarafını çevreleyen

morötesi lambaların tuzağına düştüler, çivit rengi ışınlar virüs dolu bedenlerini pişirdi, vampirler çığlıklar ve toz bulutları eşliğinde dağıldılar. Geriye kalanlar, ışığın etkisiyle, gözlerini gölgeleyerek sarmal merdivene kadar gerilediler. İçeriye göre- miyorlardı.

Emekleyerek, vampir kalabalığının önünde, kendini yukarı kata ilk çeken Bolivar oldu. Yaşlı adam hâlâ içeride olabilirdi.

Bolivar'ın, içeri girmenin bir yolunu bulması gerekiyordu.

Sonra yerde bekleyen, kırık pencerelere ve ötesindeki sokağa dönmüş olan duyargaların, tıpkı bir kokuya tepki veren av köpekleri gibi gerildiğini fark etti. En öndeki -kirli iç çamaşırlar içinde bir kız— hırladı ve sonra kırık cam parçalarının arasından sokağa sıçradı.

Küçük kız, bir geyik yavrusunun zarafetiyle, dört ayak üzerinde koşarak doğrudan Angel'a saldırdı. Yaşlı güreşçi, kıza bulaşmak istemeyerek sokakta geriledi, ama kız en büyük hedefe kilitlenmişti ve onu yere indirmeye kararlıydı. Kara gözleriyle ve açık ağzıyla sıçradı —ve Angel güreşçi pozu alarak, kız ringin köşe direğinden üzerine atlayan bir başka güreşçiymiş gibi karşıladı onu. Ona Meleğin Öpücüğü'nü uyguladı, açık avcuyla vuruşu, kızı havada yakaladı ve küçük çevik bedenini on adım uzağa fırlattı.

Angel hemen toparlandı. Hayatındaki en büyük pişmanlıklardan biri, babası olduğu çocukların hiçbirini tanımamaktı. Kız bir vampirdi, ama bir insan gibi görünüyordu - hâlâ bir çocuk- ve Angel ellerini uzatarak ona doğru ilerlemeye başladı. Kız döndü ve iki siyah kuş yumurtasına benzeyen kör gözlerle tısladı. İğnesi Angel'a doğru fırladı. Yaklaşık doksan santim uzunluğundaydı, yetişkin vampirlerin iğnelerinden çok daha kısa. İğnenin ucu Angel'ın gözlerinin önünde şeytan kuyruğu gibi sallandı ve Angel büyülenmiş gibi izledi.

Gus hızla araya girdi ve kılıcını yokın yüzeyini sıyıran ve kıvılcımlar çıkartan geniş bir hamleyle savurarak kızın işini bitirdi.

Kızın öldürülmesi diğer vampirlerin çılgınca saldırmasına yol açtı. Zalim bir savaş oldu, Gus ve Safirler üçe bir durumdaydılar, sonra rehinci dükkanından kaçan, yanmakta olan yan binaların mahzenlerinden çıkan vampirler de katılınca, dörde bir kaldılar. Ya savaşa fiziksel olarak çağrılmışlardı, ya da yemek zilinin çalındığını duymuşlardı. Dirini yok etseniz, iki tanesi saldırıyordu.

Sonra Gus'ın yakınında bir av tüfeği patladı ve saldıran vampirlerden biri ikiye biçildi. Gus döndü ve Kadimlerin baş avcısı Bay Quinlan'ın, beyaz kanlıları askeri bir nişancılıkla teker teker indirmekte olduğunu gördü. Diğerleri gibi, yeraltından çıkmış olmalıydı. En baştan beri, yeraltının karanlığından itibaren Gus ve Safirleri izlememişse tabii.

Gus o anda -savaş yüzünden adrenalin düzeyi yükselmişti- Quinlan'ın saydam derisinin altında gezinen kan kurtçukları olmadığını fark etti. Eski vampirlerin hepsi, diğer avcılar dahil, kurtçuklarla doluydu, ama Quinlan'ın derisi bir pudingin yüzeyi kadar kıpırtısız ve pürüzsüzdü.

Ama savaş sürüyordu ve bu ani 'kavrayış' hissi geçti. Bay Quinlan'ın katliamı, çok ihtiyaç duydukları alanı açtı ve artık kuşatılma tehlikesi içinde olmayan Safirler, çatışmayı sokağın ortasından rehinci dükkanına doğru kaydırdılar. Çocuklar, dört ayak üzerinde, savaşın kenarında, tıpkı öldürecek zayıflamış bir geyik bekleyen kurt enikleri gibi bekliyorlardı. Quinlan onlara bir saçma mermisi yolladı ve o silahını yeniden doldururken, kör yaratıklar ciyaklayarak dağıldılar.

Angel bir vampirin başını iki eliyle tutup sertçe döndürerek boynunu kırdı ve sonra, o yaşta —ve cüssede— bir adamda nadi-

ren görülen hızlı bir harekede dönüp dirseğini kullanarak bir başkasının kafasını duvara çarptı.

Gus fırsatı gördü ve kılıcı elinde, kargaşadan sıyrılarak, yaşlı adamı aramak üzere içeriye koştu. Dükkan boştu, bu yüzden yukarı kata, savaş öncesinden kalma eski daireye tırmandı.

Sayısız ayna, ona doğru yerde olduğunu anlattı -ama yaşlı adam yoktu.

Geri inerken iki dişi vampirle karşılaştı ve onları çizmesinin topuğu ile tanıştırdıktan sonra gümüşle biçti. Basamaklardan aşağı sızan beyaz kandan kaçınarak bedenlerinin üzerinden atlarken, yaratıkların çılgınlıkları adrenalin düzeyini arttırıyordu.

Merdiven yeraltına doğru devam ediyordu, ama Gus'ın, duman lekeli gökyüzünün altında canlarını ve ruhlarını kurtarmak için savaşan yoldaşlarının yanına dönmesi gerekiyordu.

Dışarı çıkmadan önce, merdivenin yakınındaki duvarın bir kısmının yıkılmış, altındaki eski bakır su borularının ortaya çıkmış olduğunu gördü. Kılıcını broşların ve işlenmiş mücevherlerin sergilendiği bir vitrinin üzerine bıraktı ve bir Chuck Knoblauch buldu -fiyat etiketi \$39.99 diyen, imzalı bir Louisville Slugger beyzbol sopası. Duvar panelini kırarak, gaz hattını bulana kadar parçaladı. Eski, dökme demir bir boruydu. Sopayla üç kere sağlamca vurunca, bağlantı yerlerinin birinden koptu —neyse ki, kıvılcım çıkarmadan.

Oda, kırık borudan bir tıslama ile değil, boğuk bir kükreme ile kaçan doğalgazın kokusuyla doldu.

Duyargalar Bolivar'ın çevresini aldılar. Bolivar, sıkıntılı olduklarını hissetti.

Av tüfeği olan bu savaşçı. İnsan değildi. Vampirdi.

Ama farklıydı.

Duyargalar onu sezemiyordu. Farklı bir klandan olsa bile

-ki öyle olduğu açıktı- kurtçuktan meydana gelmişse, Bolivar'a onun hakkında bilgi verebilmeleri gerekiyordu.

Bu tuhaf varlık Bolivar'ı hayrete düşürmüştü. Saldıracak oldu. Ama niyetini sezen duyargalar yolunu kestiler. Bolivar onları yolundan çekmeye çalıştı, ama ısrarları dikkatini çekecek kadar tuhaftı.

Bir şey olmak üzereydi ve bunu dikkate almak zorundaydı.

Gus kılıcını tekrar aldı ve doktor önlüğü içindeki bir başka vampiri biçerek dışarı çıkıp, bir sonraki binaya girdi. Orada, bir pencere pervazını kopardı ve yanan tahta elinde, savaşa koştu. Tahtanın keskin ucunu ölmüş bir vampirin sırtına sapladı ve böylece tahta bir meşale gibi dik kaldı.

"Creem!" diye seslendi. Alet çantasındaki arbaletini çıkarırken, gümüş takılarla donanmış katilin onu korumasına ihtiyacı vardı. Gümüş bir ok aradı ve bir cane buldu. Yerdeki vampirin gömleğinden bir parça yırttı, bunu okun ucuna doladı, sıkıca bağladı, sonra oku arbalete yerleştirdi, kumaşı alevlere dokundurdu ve arbaleti dükkana doğrulttu.

Kanlı jimnastik kıyafetleri giymiş bir vampir çılgın gibi Gııs'a saldırdı ve Quinlan, boğazını bir yumrukta ezerek yarattığı durdurdu. Gus, "Geri dönün, *cabrones!*" diye bağırarak kaldırımı doğru ilerledi, sonra nişan aldı ve oku fırlattı, okun kırık pencereden içeri uçmasını, dükkana aşırıp arka duvara saplanmasını izledi.

Bina tek bir patlama ile parçalandığında Gııs koşarak uzaklaşıyordu. Tuğla duvar yıkıldı, sokağa saçıldı, çatı ve tahta kirişleri bir kestane fişeginin üzerindeki kâğıt gibi patlayarak ayrıldı.

Şok dalgası her şeyden bihaber vampirleri sokağa devirdi. Oksijen emilimi tuhaf bir patlama-sonrası sessizliği getirdi ve kulaklarındaki çınlama ile vurgulandı.

Cins önce dizleri, sonra ayakları üzerinde doğruldu. Köşedeki bina artık yoktu, dev bir ayak basmış gibi dümdüz olmuştu. Toz kabarak dağıldı, çevrelerinde, hayatta kalan vampirler ayağa kalkmaya başladı. Yalnızca uçan tuğlalarla kafaları patlayan vampirler ölü olarak kaldı. Diğerleri patlamanın etkisinden hızla kurtuldular ve aç bakışlarını bir kez daha Safirlere çevirdiler.

Gus göz ucuyla Quinlan'ın sokağın karşı tarafına kaçtığını, bodrum katındaki bir daireye inen kısa merdivenden aşağı atladığını gördü. Ama geri, dönüp de yarattığı yıkıma bakana kadar onun neden geri çekildiğini anlamadı.

Patlamanın yarattığı hava dalgası duman örtüsünü itmiş, bir yırtık yaratmıştı. Karanlık aralanmış, parlak, arındırın güneş ışığının aşağı dökülmesine sebep olmuştu.

Dumanlar açıldı, güneş patlama alanından dışa doğru aktı, parlak ışınları sarı bir huni biçiminde yayıldı -sersem vampirler yaklaşan ışınları fark ettiğinde çok geç olmuştu.

Gus onların, hayaletsi çılgınlarla çevresinde dağılmalarını seyretti. Yere düştüler ve bir anda buhar ve köze dönüştüler. Güneş ışınlarının dokunmadığı güvenli bir mesafeden izleyenler ise döndüler ve koşarak kaçıp komşu binalara saklandılar.

Yalnızca duyargalar zekice tepki vererek, güneşin nasıl yayıldığını görüp Bolivar'ı yakaladılar. Ufaklıklar onunla mücadele ettiler ve hep birlikte Bolivar'ı öldürücü güneşin gittikçe yaklaşan sınırından geriye çektiler-tam zamanında kaldırımındaki bir havalandırma ızgarasını çekip söktüler ve Bolivar'ı pençeleyerek yeraltına çektiler.

Safirler, Melek ve Gus güneşli sokakta aniden yalnız kalmışlardı. Silahları hâlâ ellerindeydi, ama önlerinde düşman yoktu.

Doğu Harlem'de sıradan bir güneşli gün.

Gus felaket bölgesine gitti. Rehinci dükkanı temelinden

patlamıştı. Bodrum kat şimdi açıktaki kalmıştı, dumanı tüten tuğlalar ve çökmeye başlamış tozla doluydu. Angel'ı çağırdı ve adam aksayarak gelip, Gus'ı bazı ağır beton parçalarını kaldırıp, bir yol açmasına yardım etti. Gus enkaza indi ve Angel da peşinden gitti. Bir cızırtı duydu, ama yalnızca kesilmiş elektrik kablolarından geliyordu. Birkaç tuğlayı kenara atarak ceset aradı. Yaşlı adamın bütün bu olaylar sırasında orada saklanmış olduğundan endişeleniyordu hâlâ.

Ceset yoktu. Aslında pek bir şey keşfedemedi, yalnızca bir sürü boş raf vardı. Yaşlı adam mahzeni yeni boşaltmış gibiydi. Mahzen kapısı, şimdi turuncu kıvılcımlar tükürmekte olan morötesi lambalarla çevrilmişti. Belki de burası bir tür sığınma odasıydı, bir vampir saldırısına karşı sığınak —ya da onları dışarıda tutmak üzere inşa edilmiş bir tür mahzen.

Gus orada kalması gerektiğinden daha fazla kaldı —duman tabakası yeniden kalınlaşmış ve güneşi bir kez daha örtmüştü— moloz yığınlarını kazarak, savaşta faydası dokunacak bir şeyler aradı.

Angel yıkılmış bir ahşap kirişin altında, yana devrilmiş, tamamen gümüşten yapılmış, küçük, mühürlü bir kutu buldu, güzel bir kutuydu. Onu kaldırarak çeteye gösterdi, özellikle de Gus'a.

Gus kutuyu ondan aldı. "İhtiyar," dedi. Ve gülümsedi.

PENNSYLVANİA İSTASYONU

Eski Pennsylvanİa İstasyonu 1910'da açıldığında, aşırılığa adanmış bir anıt olarak görülmüştü. Kitle ulaşımının şatafatlı tapınağı. Yüz sene önce bile aşırılığa eğilimli olan New York'ta iç alanı en büyük binaydı.

1963'te başlayan yıkımı ve şimdiki tünel ve koridor karga-

şasının inşası, çağdaş tarihsel koruma hareketi için bir karalist olarak görülmüştü, çünkü belki de "yeniden düzenleme" alanında ilk —bazılarına göre en büyük- başarısızlıktı.

Penn İstasyonu hâlâ ABD'nin en hareketli ulaşım merkeziydi, her gün 600.000 yolcuya hizmet veriyordu, Büyük Merkez İstasyonu'nun hizmet verdiği insan sayısından dört kat daha fazla. Amtrak, Metropolitan Transportation Authority (MTA) ve New Jersey Transit'e hizmet ediyordu -Port Authority Trans-Hudson (PATH) istasyonu yalnızca bir sokak ötedeydi, o zamanlar bir yeraltı geçidi ile ulaşılabilirdi, ama seneler önce güvenlik sebebiyle kapatılmıştı.

Modern Penn İstasyonu, ilk Penn İstasyonu ile aynı yeraltı platformlarını kullanıyordu. Zack, Nora ve Nora'nın annesine Keystone Service'ten yer ayırtmıştı Eph, doğrudan Philadelp-hia'dan geçerek, son durak olan, eyalet başkenti Harrisburg'e gidiyordu. Normalde dört saatlik bir yolculuktu, ama ciddi rötalar bekleniyordu. Oraya vardığında, Nora duruma bakacak, kızlar kampına araç ayarlayacaktı.

Eph minibüsü bir sokak uzaktaki boş taksi durağında bıraktı ve onları sessiz sokaklardan geçirerek istasyona götürdü. Şehrin üzerinde, hem mecazi, hem de gerçek anlamda, karanlık bir bulut asılıydı, onlar boş vitrinlerin önünden geçerken dumanlar uğursuz bir biçimde havada salınıyordu. Vitrinler kırılmıştı ve yağmacılar bile gitmişlerdi —çoğu, insan kanı yağmacılarına dönüşmüştü.

Şehir ne kadar çabuk, ne kadar derine çökmüştü.

Joe Louis Meydanı'nda, Madison Sejuare Garden tabelasının altındaki Yedinci Cadde girişine geldiklerinde, Eph birkaç hafta önceki, geçen ayki New York'u hatırlatacak bir şeyler gördü. Polisler ve turuncu yelekli Liman Müdürlüğü çalışanları perişan kalabalığı yönlendiriyor, onları içeri alırken düzeni sağlıyorlardı.

İnsanlar çalışmayan yürüyen merdivenlerden perona iniyorlardı. Durmak bilmeyen yaya trafiği, istasyonun bir vampirler şehrinde, insanlığın son kalesi olarak kalmasını sağlıyordu —yeraltına yakınlığına rağmen kolonizasyona direniyordu. Eph hepsi olmasa bile çoğunun rötâr yaptığından emindi, ama hâlâ çalışıyor olmaları yeterliydi. Paniğe kapılmış insan akını ona güven veriyordu. Trenler durmuş olsa, insanlar isyan çıkarırdı.

Tepedeki lambaların pek azı çalışıyordu. Dükkanların hiçbiri açık değildi, tüm raflar boştu, camlara elle yazılmış KAPALI işaretleri yapıştırılmıştı.

Aşağıdaki platformlardan birine yaklaşan trenin iniltisi, Nora ile Bayan Martinez'ın çantalarını omuzlamış olan Eph'e güvence verdi. Nora düşmemesi için annesine yardımcı oluyordu. Peron sıkış tıktı, ama Eph kalabalıkların itişini memnunlukla karşıladı; bir insan kalabalığıyla çevrili bir organizma olma hissini özlemişti.

İleride, bitkin ve gergin görünümlü Eyalet Milisleri bekliyordu. Yine de, önlerinden geçen yüzleri tarıyorlardı ve Eph hâlâ aranan bir adamdı.

Buna Setrakian'ın gümüş mermilerle doldurulmuş tabancasını kemerinin arka tarafına taktığı gerçeği de eklenince, Eph onlara ancak büyük mavi sütunlara kadar eşlik etti ve dönemecin ötesindeki Amtrak hattının bekleme odasının kapısını gösterdi.

Mariela Martinez korkmuş, hattâ biraz da öfkeli görünüyordu. Kalabalık kadının sinirlerini bozuyordu. Nora'nın, eski bir sağlık çalışanı olan annesine, iki sene önce Alzheimer başlangıcı teşhisi konmuştu. Bazen Nora'nın on altı yaşında olduğunu sanıyordu ve bu kimin kime göz kulak olduğu konusunda sorun yaratıyordu. Ama bugün sessizdi, sinmişti ve kendi içine kapanmıştı, burası alışık olduğu yerlerden değildi ve evden uzakta ol-

mak onu huzursuz ediyordu. Merhum kocasına yönelttiği aksi sözler yoktu; bir parti için giyinmek konusunda ısrar etmek yoktu. Safran rengi ev elbisesinin üzerine uzun bir yağmurluk giymişti, saçları kalın, kır bir örgü halinde arkasına sarkıyordu. Zack'ten hoşlanmış», araba yolculuğu sırasında onun elini tutmuştu ve bu Eph'in yüreğini burksa bile, memnun da etmişti.

Eph oğlunun önünde diz çöktü. Oğlan, veda etmek istemiyormuş gibi, bakışlarını kaçırdı. “Bayan Martinez konusunda Nora’ya yardımcı ol, tamam mı?”

Zack başını salladı. "Kızlar kampı olması şart mıydı?”

"Evet, çünkü Nora bir kız ve oraya gitmiş. Yalnızca siz içinüz olacaksınız.”

“Peki sen,” dedi Zack çabucak. “Ne zaman geliyorsun?”

"Çok yakında, umarım.”

Eph ellerini Zack’in omuzlarına koydu. Zack Eph'in kollarını tuttu. “Söz mü?”

“En kısa zamanda.”

"Bu bir söz değil.”

Eph oğlanın omuzlarını sıkarak yalan söyledi. “Söz veriyorum.”

Zack’in ona kanmadığını görebiliyordu. Nora’nın onları izlediğini hissedebiliyordu.

"Şimdi beni kucakla bakalım,” dedi Eph.

“Neden?” dedi Zack, geri çekilerek. “Seni Pennsylvania’da gördüğümde kucaklarım.”

Eph gülümsedi. “Öyleyse, o zamana kadar idare etmem için.”

“Neden...”

Eph onu kendine çekti ve kalabalık çevrelerinden geçip giderken sıkı sıkı sarıldı. Oğlan çabaladı, ama gönülsüzlükle. Sonra Eph onun yanağını öptü ve oğlunu bıraktı.

Eph ayağa kalktı ve Nora onun önüne geçti, nazikçe Eph'i iki adım geriye itti. Kahverengi gözleri - haşin bir ifadeyle Eph'inkilere dikildi. "Hemen şimdi söyle bana. Ne planlıyorsun?"

"Sana veda edeceğim."

Nora vedalaşan bir sevgili gibi onun yakınında duruyordu, yalnız yumruğunu Eph'in göğüs kemiğinin alt ucuna dayamıştı ve orada vida gibi çeviriyordu. "Diz gittikten sonra —ne yapacaksın? Bilmek istiyorum."

Eph onun arkasında, Nora'nın annesiyle birlikte duran ve onun elini tutan Zack'e baktı. "Bu şeyi durdurmaya çalışacağım. Sen ne düşünmüştün?" dedi.

"Ben bunun için çok geç olduğunu düşünüyorum ve sen de bunu biliyorsun. Bizimle gel. Bunu yaşlı adam için yapıyorsan - onun için ben de seninle aynı şeyleri hissediyorum. Ama bu iş bitti, bunu ikimiz de biliyoruz. Bizimle gel. Orada buluşuruz. Bir sonraki hamlemizi düşünürüz. Setrakian anlayacaktır."

Eph Nora'nın çekişini, göğüs kemiğindeki acıdan daha fazla hissediyordu. "Burada hâlâ bir şansımız var," dedi. "Buna inanıyorum."

"Bizim de" -Eph'in ikisini kastettiğini anladığından emin oldu— "hâlâ bir şansımız var. Eğer buradan şimdi gidersek."

Eph omzundaki son çantayı da indirdi ve onunkine astı. "Silah çantası," dedi. "Başınız derde girerse diye."

Nora'nın gözleri öfkeli yaşlarla parladı. "Burada aptalca bir şey yapacak olursan, senden sonsuza dek nefret etmeye kararlı olduğumu bilmelisin."

Eph başını salladı.

Nora onu dudaklarından öptü ve kollarına aldı. Eli Eph'in arkasındaki tabancanın kabzasını buldu ve bakışları karardı, başını geri çekerek Eph'in yüzünü inceledi. Eph bir an için onun

silahı çekip çıkaracağını ve alacağını sandı, ama bunun yerine Nora yine yaklaştı ve yanakları yaşlarla ıslanmış halde, kulağına fısıldadı.

"Senden şimdiden nefret ediyorum."

Geriledi ve ona bakmadan Zack ile annesini toparladı, platforma doğru götürdü.

Eph bekledi ve Zack'in gidişini izledi. Oğlan köşeye geldiğinde arkasına baktı ve onu aradı. Eph el salladı -ama oğlan onu görmedi. Eph'in kemerine taktığı Glock aniden çok ağır geldi.

Kanarya Projesi'nin 11. Cadde ile 27. Cadde'nin kesişiminde bulunan eski karargahında, Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezleri'nin direktörü Dr. Everett Barnes, Ephraim Goodweather'ın eski ofisinde, bir sandalyede kesciriyordu. Çalan telefon bilincini delip geçti, ama onu uyandırmaya yetmedi. Bunun için bir FBI özel ajanının omzuna dokunması gerekti.

Barnes doğrulup oturdu ve uykunun ağırlığından kurtuldu. Dinlenmiş hissediyordu kendisini. "Washington?" diye tahmin yürüttü.

Ajan başını iki yana salladı. "Goodweather."

Barnes masanın üzerindeki telefonun yanıp sönen düğmesine bastı ve almacı aldı. "Ephraim? Neredesin?"

"Penn İstasyonu. Telefon kulübesi."

"İyi misin?"

"Biraz önce oğlumu şehirden ayrılacak bir trene bindirdim."

"Öyle mi?"

"Size katılmaya hazırım."

Barnes ajana baktı ve başını salladı. "Bunu duyunca çok rahatladım."

"Seninle şahsen görüşmek istiyorum."

"Orada bekle, yoldayım, geliyorum."

Telefonu kapattı ve ajan ona ceketini uzattı. Barnes eksiksiz Donanma üniforması içindeydi. Ana ofisten çıktı ve merdivenlerden indi. Dr. Barnes'ın siyalı arazi aracı dışarıya park edilmişti. Barnes yolcu koltuğuna bindi ve ajan arabayı çalıştırdı.

Darbe o kadar ani geldi ki, Barnes ne olduğunu anlamadı. Ona değil -FBI ajanına. Adam öne devrildi ve çenesi kornaya dayandı. Ellerini kaldırmaya çalıştı ve ikinci darbe geldi- arka koltuktan. Tabanca tutan bir el. Ajanı bayıltmak için bir darbe daha gerekti. Adam kapıya yaslanıp kaldı.

Saldırgan arka koltuktan indi, sürücü kapısını açtı, baygın adamı dışarı çekti ve koca bir çamaşır torbasıymış gibi kaldırıma bıraktı.

Ephraim Goodveatliler sürücü koltuğuna atladı ve kapıyı çarparak kapattı. Barnes kendi kapısını açtı, ama Eph onu içeri çekti, silahı Barnes'ın kafası yerine bacağına dayadı. Bir baş ya da boyun yarısından canlı kurtulabileceğinizi, ama femur damarına bir kez areş edilmesinin kesin ölüm anlamına geldiğini ancak bir doktor ya da belki bir asker bilebilirdi.

"Kapa kapıyı," dedi Eph.

Barnes kapıyı kapattı. Eph arazi aracını vitesine geçirmiş, 27. Cadde'ye sürmeye başlamıştı bile.

Barnes tabancadan uzağa kaçmaya çalıştı. "Lütfen, Ephraim. Lütfen konuşalım..."

"Güzel! Başla."

"En azından emniyet kemerimi takabilir miyim?"

Eph köşeyi sertçe döndü ve, "Hayır," dedi.

Barnes, Ephraim'in aralarındaki bardak tutucu yerlere bir şey koymuş olduğunu gördü: FBI ajanının rozeti. Namlu bacağına sıkıca yaslanmıştı. Eph'ın sol eli direksiyondaydı. "Lütfen, Ephraim, çok, çok dikkatli ol..."

"Konuşmaya başla, Everett." Eph silahı Barnes'ın bacağına bastırdı. "Sen neden hâlâ buradasın? Neden hâlâ şehirdesin? Ön

koltukta olmak istedin, hı?"

"Neden bahsettiğini anlamıyorum, Ephraim. Burada hasta insanlar var."

"Hasta insanlar," dedi Eph küçümsemeyle.

"Hastalık bulaşmış olanlar."

"Everett —bu şekilde konuşmaya devam edersen bu silah patlayacak."

"Sen içmişsin."

"Sen de yalan söylüyorsun. Neden *kahrolası bir karantina* olmadığını bilmek istiyorum!" Eph'in öfkesi arabanın içini doldurmuştu. Bozulmuş, yağmalanmış bir teslimat minibüsünden kaçınmak için sertçe sağa kırdı. "Salgını yalıtım için doğru düzgün teşebbüste bulunulmadı," diye devam etti. "Bunun sürmesine neden izin verildi? Cevap ver bana!"

Barnes kapıya yaslanmış, çocuk gibi ağlıyordu. "Artık bu iş benden tamamen çıktı!" dedi.

"Dur tahmin edeyim. Sen yalnızca talimatlara uyuyordun."

"Ben... ben rolümü kabul ettim, Ephraim. Bir seçim yapmam gerekti ve ben de yaptım. Bu dünya, tanıdığımızı sandığımız dünya, Ephraim... uçurumun kenarında."

"Deme yahu."

Barnes'in ses tonu soğuktu: "Onların tarafını seçmek akıllıca olur. Asla yüreğini kullanarak kumar oynama, Ephraim. Bütün büyük kuruluşları, doğrudan ya da dolaylı yoldan, ele geçirdiler. Bununla, yozlaştıkları ya da çöktüklerini kastediyorum. Bu, en yüksek düzeylerde oluyor."

Eph sertçe başını salladı. "Eldritch Palmer."

"Bu noktada, gerçekten fark eder mi?"

"Benim için fark eder."

"Bir hasça ölmek üzereyken, Ephraim —iyileşme umudu cāmamen yok olmuşken- iyi bir doktor ne yapar?"

"Savaşmaya devam eder."

"Hascalığı uzatmak için mi? Gerçekten mi? Son, kesin ve yakinken? Hastayı kurtarmanın mümkün olduğu noktayı aşmışken -hafifletici bakını sunar, kaçınılmaz olanı erteler misin? Yoksa doğanın kendi akışına mı bırakırsın?"

"Doğa mı! Tanrım, Everett."

"Başka ne isim verebileceğimi bilmiyorum."

"Ötenazi ismini ver. Tüm insan ırkının ötenazisi. Sen Donanma üniforman içinde geri çekilip, insanlığın ameliyat masasında ölmesini izliyorsun."

"Bu işi kişileştirmek istediğin açık, Ephraim. Bütün bunlara ben sebep olmadım. Hastalığı suçla, doktoru değil. Bir yere kadar, ben de senin gibi şaşkınım. Ama ben gerçekçiyim ve bazı şeyleri, yok olmalarını dileyerek yok edemezsin. Başka seçeneğim olmadığı için yapmam gerekeni yaptım."

"*Her zaman* bir seçenek vardır, Everett. Her zaman. Siktir -bunu biliyorum. Ama sen... sen bir korkak ve hainsin —daha kötüsü- boktan bir aptalsın."

"Bu savaşı kaybedeceksin, Ephraim. Aslında, eğer yanılmıyorsam -çoktan kaybettin."

"Bunu göreceğiz," dedi Eph. Yolu yarılamıştı bile. "Sen ve ben. Birlikte göreceğiz."

SOTHEYBY'S

Müzayede evi Sotheby's 1744'te kurulmuştu. Kırk ülkede sanat eserleri, elmas ve uluslararası emlak müzayedesini yapıyordu ve ana satış ofisleri Londra, Hong Kong, Paris, Moskova ve New York'taydı. New York'taki Sotheby's, York Bulvarı'nda, 71. ve

72. caddeler arasını boylu boyunca kaplamıştı. FDR yolundan ve East Nehri'nden bir sokak uzaktaydı. Cam cepheli, on katlı bir binaydı, uzman birimleri, galerileri ve müzayede salonlarını barındırıyordu -bunların bazıları normalde halka açıktı.

Ama bugün durum farklıydı. Solunum maskeleri takmış özel bir güvenlik ekibi kaldırıma ve döner kapının ardına dikilmişti. Yukarı Doğu Yakası, şehir çevrelerinde mahalle mahalle kargaşaya kapılırken, uygar görünüşünü bir parça korumaya çalışıyordu.

Setrakian yaklaşan müzayede için onaylanmış katılımcı olarak yazılmak istediğini ifade etti. Ona ve Fet'e maskeler verildi ve içeriye alındılar.

Binanın ön fuayesi açıktı, ta çatıya kadar yükseliyordu, on kat parmaklıklı balkon üst üste dizilmişti. Setrakian ve Fet'e bir eşlikçi verildi ve asansörlerden çıkarılarak, beşinci katta bir temsilci ofisine alındılar.

Onlar içeri girerken temsilci kâğıttan maskesini taktı ve masasında bekledi. El sıkışmak hijyenik değildi. Setrakian niyetini tekrarladı ve kadın başını sallayarak, bir deste form çıkardı.

“Aracı şirketin adına ve telefon numarasına ihtiyacım var. Lütfen menkul kıymet hesaplarınızı da listeleyin. Bu düzeyde bir müzayedede, bir milyon dolar için düzenlenmiş yetkilendirme formu biçiminde, açık arttırmaya katılma niyeti eklenmelidir.”

Setrakian çarpık parmaklarındaki kalemle oynayarak Fet'e baktı. “Korkarım şu anda aracı şirketimi değiştirme sürecindeyim. Ama ben de bazı ilgi çekici antikalara sahibim. Teminat olarak onları sunmaktan mutluluk duyarım.”

“Çok üzgünüm.” Kadın formları geri almaya, onları masasının çekmecelerine geri koymaya başlamıştı bile.

“Eğer izin verirsiniz,” dedi Setrakian, kalemi iade ederek.

Kadın kaleme dokunmadı. "Gerçekten yapmak istediğim, karar vermeden önce katalogdaki eşyaları görmek."

"Korkarım bu yalnızca açık arttırmaya katılanlara tanınan bir ayrıcalık. Müzayedeye sunulan bazı kalemlerden dolayı, muhtemelen zaten bildiğiniz gibi güvenlik önlemleri çok, çok sıkı..."

"*Occtdo Lumen.*"

Kadın yutkundu. "Kesinlikle, evet. Biliyor olabileceğiniz gibi, kitabı çevreleyen çok... çok büyük bir gizem var ve doğal olarak, burada, Manhattan'da durumun nasıl olduğu düşünülrse... ve son iki yüzyıl içinde tek bir müzayedede evinin bile *Lumen'* i başarıyla açık arttırmaya sunamamış olduğu da hesaba katılırsa... eh, ikisi arasında bağlantı kurmak için batıl inançlı olmanız gerekmiyor."

"Güçlü bir finansal unsur da olduğundan eminim. Yoksa neden müzayedede yapılsın? Açık ki Sotheby's kitabın satışından elde edeceği komisyonun, *Lumen*'i müzayedeye çıkararak aldığı riske değdiğine inanıyor."

"Eh, iş meseleleri konusunda yorum yapamam."

"Lütfen." Setrakian elini, kadının koluymuş gibi, nazikçe masaya koydu. "Yaşlı bir adamın bu kitaba bakması mümkün değil mi?"

Kadının maskenin üzerinden bakan gözleri etkilenmemiştir. "Yapamam."

Setrakian Fet'e baktı. Belediyenin imha uzmanı ayağa kalktı ve maskesini indirdi. Belediye rozetini indirdi. "Bunu yapmaktan nefret ediyorum, ama —hemen bina yöneticisini görmem lazım. Bu mülkten sorumlu olan kişiyi."

Sotlieby's'in Kuzey Amerika şubesinin direktörü, bina yöneticisi Setrakian ve Fet'le birlikte içeri girdiğinde ayağa kalktı. "Bu da ne demek?"

Bina yöneticisi, maskesinin arkasında poflayarak, “Bu beyefendi binayı boşaltmamız gerektiğini söylüyor,” dedi.

“Neyi... boşaltacakmışız?”

“Belediye denetim yaparken binayı yetmiş iki saat için kapatmaya yetkisi var.”

“Yetmiş iki... ama müzayede ne olacak?”

“İptal,” dedi Fet. Omuzlarını silkerek vurguladı. “Başka bir çaresi bulunmazsa.”

Direktörün yüzü, sanki aniden anlamış gibi, maskenin altında ifadesizleşti. “Bu şehir çevremizde ufulanıyor ve sen rüşvet istemek için tam bugünü seçiyorsun.”

“Ben rüşvet peşinde değilim,” dedi Fet. “Gerçek şu ki, ve bunu sırf tipime bakarak anlayabilirsin, ben bir tür sanat fanatığıyım.”

Occido Limen’\ kısıtlı bir biçimde görmelerine izin verildi. Dokuzuncu katta, iki kilitli kapının ardındaki büyük gözlem odasının içinde bulunan özel, cam duvarlı bir odanın içinde gördüler onu. Kurşun geçirmez vitrin kilitliydi ve kaldırıldı. Fet, Setrakian’ın çarpık ellerinde pamuktan eldivenlerle, uzun zamandır aradığı kitabı incelemeye hazırlanmasını izledi.

Eski kitap, beyaz meşeden yapılmış süslü bir sehpanın üzerinde duruyordu. Boyutları 30x20x4.5 cm idi. 489 yapraktan oluşuyordu ve parşömen üzerine elle yazılmıştı. Yirmi resimli sayfası vardı, deriyle ciltlenmişti, ön ve arka kapağı ile sırtı saf gümüşten plakalarla kaplanmıştı. Sayfaların kendisi de gümüş kenarlıydı.

Kitabın Kadimlerin eline neden geçmemiş olduğu ve F.fendi’nin neden onu buradan alıp götürmediği, Fet’e şimdi mantıklı geliyordu.

Gümüş kaplama. Kitap kelimenin gerçek anlamıyla ellerine geçmesi imkânsız bir şeydi.

Masadan yükselen yay biçiminde sapların ucundaki iki kamera açık sayfalardaki imgeleri yakalıyor ve imgeler önlerindeki duvarda bulunan çok geniş, dikey plazma ekranlara yansıtılıyordu. Ön sayfadaki ilk tezhip, ince, parlayan gümüş varakla işlenmiş, altı uzantılı bir şeklin ayrıntılı çizimini içeriyordu. Tarzı ve onu çevreleyen titiz kaligrafî, bir başka zamanı, bir başka dünyayı düşündürüyordu. Setrakian'ın kitaba gösterdiği saygı Fet'i büyülemişti. El işçiliğinin kalitesi onu da etkilemişti, ama konu sanat eserinin kendisi olduğunda, Fet'in neye baktığına dair en ufak fikri yoktu. Yaşlı adamın görüşlerini bekledi. Onun tek bildiği, Eph'le birlikte yeraltında keşfettikleri işaretler ile bu eser arasında açık benzerlikler olduğuydu. Hattâ, üç hilal bile burada temsil edilmişti.

Setrakian ilgisini iki sayfaya odakladı. Biri sırf metin içeriyordu, diğeri ise karmaşık bir tezhip. Sayfanın aşıkâr sanatsal niteliğinin ötesinde, Fet resimde yaşlı adamı bu kadar etkileyen -Setrakian'ın gözlerinin dolmasına sebep olan— şeyin ne olduğunu anlayamıyordu.

Onlara ayrılan on beş dakikayı aştılar. Setrakian telaşla yirmi sekiz simgeyi kopyaladı. Yalnız, Fet bu simgeleri sayfadaki imgeler arasında bulamıyordu. Ama hiçbir şey söylemedi. Çarpık parmaklarının tutukluğuna canı sıkıldığı açık olan Setrakian, bu simgelerle iki sayfa doldurdu.

Asansörle fuayeye inerlerken yaşlı adam sessizdi. Binadan çıkana ve silahlı güvenlik görevlilerinden yeterince uzaklaşana kadar hiçbir şey söylemedi.

"Sayfalar filigranlıydı," dedi Setrakian. "Ancak eğitimli bir göz görebilir. Benimki gibi."

"Filigran mı? Kâğıt para gibi mi?"

Setrakian başını salladı. "Kitaptaki bütün sayfalar. Bazı eski ciltlerde ve simya risalelerinde olağan bir uygulamaydı. Hattâ

ilk tarot kart destelerinde. Anlıyor musun? Sayfalara basılmış bir metin var, ama onun altında bir katman daha var. Basıldığı sırada, doğrudan kâğıda işlenmiş bir filigran. Asıl bilgi o. Mühür. Gizli simge —anahtar...”

“Kopyaladığın o simgeler...”

Setrakian cebini okşadı ve çizimleri yanına aldığından emin oldu.

Sonra, gözüne bir şey takılarak duraksadı. Fet onun peşinden caddeyi geçti ve Sotheby’s’in cam cephesine bakan büyük bir binanın önünde durdular. Mary Manning Walsh Evi, New York Başpiskoposluğu adına Carmelite Rahibeleri’nin işlettiği bir huzureviydi.

Setrakian girişteki tentenin solunda bulunan tuğla duvara yaklaşmıştı. Oraya, turuncu ve siyah spreyci boyayla bir grafiti yapılmıştı. Fet’in bunun karşı binanın üst katında kilit altında saklanan kitabın —on senelerdir kimsenin görmemiş olduğu bir kitabın— ön sayfasındaki tezhip figürünün kaba, ama son derece stilize bir kopyası olduğunu fark etmesi biraz zaman aldı.

“Ne haltlar dönüyor?” dedi Fet.

“Bu o —onun adı,” dedi Setrakian. “Gerçek adı. Şehrin her yerini onunla damgalıyor. Şehri sahipleniyor.”

Setrakian dönerek, gökyüzüne yükselen, güneşi örten siyah dumanlara baktı.

“Şimdi o kitabı ele geçirmenin bir yolunu bulmak lazım.”

EPHRAİ'M GOODVEATHER’İN

GÜNLÜĞÜNDEN ALINTI

Çok sevgili Zack.

Bilmen gereken, bunu yapmak zorunda olduğum -kibrim yüzünden değil (ben kahraman değilim, evlat), ama inançlarım

yüzünden.

Seni o tren istasyonunda bırakmak- şu anda hissettiğim acı, çektiğim en biiyik acı. Bil ki, ben senin yerine insan ırkını seçmedim. Şimdi yapacaklarım senin geleceğin için -sadece senin. İnsanoğlunun geri kalanının da bundan faydalanacak olması, yalnızca ikincil önemde. Bu, benim biraz 'önce yaptığım şeyi asla, ama asla yapmaman için: çocuğunla görevin arasında seçim yapmak.

Seni kollarıma ilk aldığını andan itibaren, hayatımdaki tek gerçek aşk hikâyesi olacağını biliyordum. Her şeyimi verebileceğim ve karşılığında hiçbir şey beklemeyeceğim tek insan. Lütfen, yapmak üzere olduğum şey için başka kimseye güvenemeyeceğimi anla. Bir önceki yüzyılın tarihinin büyük kısmı silahla yazılmıştır. İnançları uğruna cinayet işleyen insanlar tarafından yazılmıştır. Bende bunların ikisi de var. Delilik gerçek, evlat -artık o varoluşun kendisi. Artık zihinsel bir rahatsızlık değil, dışımızda var olan bir gerçeklik. Belki ben bunu değiştirebilirim.

Bir suçlu olarak damgalanacağım, bana deli diyecekler -ama umudum o ki, zaman içinde, gerçekler adımı temizleyecek ve sen, Zac- hary, bir kez daha yüreğinde bana yer açacaksın.

Senin için hissettiklerimi ve şu anda Nora'ntn yanında güvende olmanın bende yarattığı rahatlama duygusunu kelimeler anlatamaz. Lütfen seni terk eden, sana verdiği sözden dönen bir adanı olarak düşünme babam. Türümüze düzenlenen bu saldırıdan canlı kurtulmanı isteyen bir adam olarak düşün. Verecek zor kararları olan bir adam. Tıpkı bir gün senin de başına geleceği gibi.

Lütfen anneni de düşün —eskiden olduğu haliyle. Sana duyduğumuz sevgi, sen yaşadığın sürece asla ölmeyecek. Senin kimliğinde, bu dünyaya büyük bir armağan verdik —bundan hiç kuşukum yok.

Baban

ACİL DURUM YÖNETİMİ OFİSİ,
BROOKLYN

Acil Durum Yönetimi Ofisi'nin binası, Brooklyn'de, kararmış bir sokakta bulunuyordu. Dört senelik, 50 milyon dolara mal olmuş ADYO, New York'ta yaşanacak büyük acil durumlar için merkezi koordinasyon merkezi olarak hizmet ediyordu. New York'un 130 daireden oluşan Acil Durum Operasyonları Merkezi'ni barındırıyor, en son model işitsel-görsel ve enformasyon teknoloji sistemleri ve yedek jeneratörler içeriyordu. Karargah ajansın, 9/11 de yıkılmış olan Dünya Ticaret Merkezi, 7 numaradaki ofisinin yerine yapılmıştı. Büyük ölçekli bir felaket yaşanması durumunda, kamu kuruluşları arasında kaynak koordinasyonu yapılmasını amaçlıyordu. Bu amaçla, yedekli elektromekanik sistemler, güç kesintileri sırasında operasyonların kesintisiz sürmesini sağlayacaktı.

Günde yirmi dört saat çalışan bina, tam da gerektiği gibi işliyordu. Sorun şuydu ki, koordinasyonunu sağlaması gerektiği kuruluşların çoğu —yerel, eyalet, federal ve kâr amacı gütmeyen kuruluşlar— ya hatsız ya da personelsiz kalmış, ya da terk edilmişti.

Şehrin acil durum felaket ağının yüreği hâlâ güçlü atıyordu, ama enformasyon kanının pek azı organlara ulaşıyordu -şehir devasa bir kalp krizi geçirmişti sanki.

Eph karşısına çıkan küçük fırsat penceresini kaçırmaktan korkuyordu. Köprünün karşı tarafına geri dönmek beklediğinden daha uzun sürmüştü: Manhattan 'dan çıkmak isteyen ve çıkabilen pek çok insan çoktan gitmişti, yoldaki döküntüler ve terk edilmiş arabalar geçişi zorlaştırıyordu. Biri devasa, sarı bir brandanın iki

ucunu köprünün destek kablolarından birine bağlamıştı ve branda rüzgarda, sonu gelmiş bir geminin direğine ta-

kılmış, denizcilerin eskiden kullandığı karantina bayrağı gibi dalgalanıyordu.

Direktör Barnes, nereye gittiklerini Eph'in ona söylemeyeceğini sonunda anlamış, sessizce oturarak pencerenin üzerindeki tutamaca tutunuyordu.

Long Island otoyolu çok daha hızlıydı. Eph önünden geçtikleri kasabalara bakıyor, geçitlerin üzerinden boş caddeler, yakıt istasyonları, boş alışveriş merkezi otoparkları görüyordu.

Planı tehlikeliydi, biliyordu. Organize değil, çaresizdi. Belki psikopatça bir plan. Ama bu onun için sorun değildi: delilik her yerdedi. Ve bazen şans, hazırlıktan daha iyiydi.

Radyoda Palmer'ın konuşması başladığında, hedeflediği yere varmışlardı. Bir tren istasyonunun yakınında park etti, motoru durdurdu ve Barnes'a döndü.

“Şimdi kimlik kartını çıkar. ADYM'ye birlikte gireceğiz. Tabancam ceketimin altında olacak. Herhangi birine bir şey söyleyecek olursan, güvenlik görevlilerini uyarmaya çalışırsan, konuştuğun kişiyi vuracağım, sonra da seni vuracağım. Bana inanıyor musun?”

Barnes Eph'in gözlerine baktı. Başını salladı.

“Şimdi yürüyeceğiz. Hızlı.”

15. Cadde'deki ADYM binasına geldiler. Yolun iki kenarına resmi araçlar dizilmişti. Taba rengi tuğladan yapılmış binanın dışı yeni bir ilkokula benziyordu. Neredeyse bir sokak uzunluğundaydı, ama yalnızca iki katlıydı. Arkasında bir sinyal kulesi yükseliyordu ve üstüne tel çekilmiş bir çitle çevrilmişti. Eyalet Milisleri kısa çimenlikte, on adım arayla dizilmiş, binayı koruyorlardı.

Eph kapalı otopark girişini gördü. İçeride, Palmer'ın olması gereken, rölantide bekleyen kortej vardı. Ortadaki limuzin neredeyse bir başkanlık limuzinine benziyordu, kesinlikle kurşun geçirmezdi.

Palmer'ı arabaya ulaşmadan yakalaması gerektiğini biliyordu.

"Dik yürü," dedi Eph, eli Barnes'ın dirseğinde, onu askerlerin önünden geçirip girişe yönlendirerek.

Bir grup protestocu sokağın karşısından onlara laf attı. Tanrı'nın gazabı hakkında, Amerika O'na inancını yitirdiği için, şimdi de O'nun Amerika'yı terk ettiğini ilan eden pankartlar taşıyorlardı. Hırpani bir takım elbise içindeki bir vaiz, kısa bir merdivenin tepesine tırmanmış, Vahiy'den ayetler okuyordu. Çevresindekiler açık avuçları ADYM'yi gösterecek şekilde, adeta binayı kutsarcasına duruyorlar, dualarını şehir kuruluşuna yolluyorlardı. Elle çizilmiş bir pankartta, dikenli tacının açtığı yaralardan kan kaybeden, vampir dişli, parlak kırmızı gözlü, hüzünlü bir İsa Mesih resmi vardı.

"Şimdi bizi kim kurtaracak?" diye bağırdı hırpani keşiş.

Eph'in göğsünden aşağı ter aktı ve kemerine taktığı gümüş mermili tabancanın yanından süzülüp geçti.

Eldritch Palmer ADYO'da, bir masaya konmuş mikrofon ile bir sürahi suyun önünde oturuyordu. Karşısındaki, yan yana sıralanmış monitörlerden oluşan dev ekrana, ABD Kongresi mührü yansıtılmıştı.

Güvenilir yardımcısı Bay Fitzsvilliam dışında yalnız olan Palmer'ın üzerinde, her zamanki koyu renk takım elbisesi vardı. Her zamankinden biraz daha solgun görünüyordu, sandalyesinde biraz daha büzülmüştü. Kırıksık ellerini masanın üzerine koymuş, kıpırtısızca bekliyordu.

Uydu bağlantısı aracılığıyla, ABD Kongresi'nin ortak acil durum oturumuna hitap edecekti. Bu benzeri görülmemiş konuşma ve ardından gelecek sorular, canlı internet bağlantısı üzerinden bütün televizyon ve radyo ağlarında ve onların hâlâ

alışan ortak kuruluşlarında ve uluslararası olarak bütn dünyada yayınlanacaktı.

Bay Fit2\william ellerini kemerinin hizasında kenetlemiş, kameranın görüş açısının hemen dışında dikiliyor ve tesisi gözetliyordu. 1 30 çalışma masasının hepsi doluydu, ama çalışan yoktu. Bütün gözler tavandan sarkan monitörlere dönmüştü.

Kısa açılış cümlelerinin ardından, yarısı dolu Capitol salonuna dönük olan Palmer, kameranın arkasındaki teleprompter cihazından büyük harflerle geçen, önceden hazırlanmış bildiriyi okudu.

“Halk sağığını ilgilendiren bu acil durum hakkında, benim ve bana ait Stoneheart Vakfı’nın, müdahale etmek, harekete geçmek ve güvence vermek için tamamen hazırlıklı olduğumuzu bildirmek istiyorum. Bugün size, ABD ve ötesindeki dünya için, üç aşamalı bir plan sunabilirim.

“İlk olarak, kamu hizmetlerinin kesintiye uğramamasını ve şehir çapında bir karantinayı finanse etmek için, zaman geçirmeden, New York belediyesine üç milyar dolarlık bir borç vermeyi taahhüt ediyorum.

“İkinci olarak, Stoneheart’ın yönetim ve yürütme kurulu başkanı sıfatıyla, bu ulusun yiyecek dağıcım sisteminin kapasitesini ve güvenliğini, hem gereken nakliyat şirketleri, hem de muhtelif et işleme tesisleri aracılığıyla, kişisel garantim altına alıyorum.

"Üçüncü olarak, New York'un felakete varan mevcut güç ağı sorununa doğrudan bir çözüm olarak, tamamlanmış olan Locust Vadisi Nükleer Enerji Tesisini’nin hemen hattâ girmesi amacıyla, Nükleer Düzenleme Komisyonu’nun kalan prosedürlerinin askıya alınmasını tavsiye ediyorum.”

New York’taki Kanarya Projesi’nin başı olarak, Eph daha önce

de birkaç kez ADYO'ya girmişti. Giriş prosedürlerini biliyordu. Bu prosedürler güvenli olmakla birlikte, silahlı profesyonellerle başa çıkmaya alışık başka silahlı profesyoneller tarafından uygulanıyorlardı. Bu yüzden Barnes'ın kimliği oldukça dikkatle incelenirken, Eph rozetini ve tabancasını bir sepete bıraktı ve çabucak metal dedektöründen geçti.

“Eşlikçi ister misiniz, Direktör Barnes?” diye sordu güvenlik görevlisi.

Eph eşyalarını aldı ve Barnes'ın kolunu tuttu. “Biz yolu biliyoruz.”

Palmer'ı sorgulamak, üç Demokrat ve iki Cumhuriyetçiden oluşan bir panele düştü. En sıkı soruları, Anavatan Güvenlik Bölümü'nün yüksek mevkili üyesi, New York Üçüncü Kongre Bölgesi Temsilcisi, aynı zamanda Meclis Finansal Komitesi üyesi olan Nicholas Frone sordu. Oy verenlerin kellere ve sakallılara güvenmediği söylenirdi, ama Frone peş peşe üç dönemdir her iki konuda da eğilimleri bozmuştu.

"Karantina meselesine gelince, Bay Palmer -bunu söylemek zorundayım: at çoktan tavladan çıkmadı mı?"

Palmer ellerini önündeki tek sayfaya koyarak oturdu. “Halk deyimleriniz hoşuma gidiyor, Temsilci Frone. Ama ayrıcalıklı makamlarda büyümüş biri olarak, çalışkan bir çiftçinin kaçan atını güvenle dizginlemek için bir başka atı eyerleyip binmesinin mümkün olduğunu fark etmiyor olabilirsiniz. Amerika'nın çalışkan çiftçileri iyi bir attan asla vazgeçmez. Bizim de vazgeçmememiz gerektiğini düşünüyorum.”

“Aynı zamanda, yasal süreçlerin süzgecinden ite kaka geçirmeye çalışmakta olduğunuz, en sevdiğiniz proje olan bu nükleer reaktörü önerinize sıkıştırmayı başarmanızı da ilginç buluyorum. Böyle bir tesisi aceleyle üretime geçirme vaktinin

geldiğine hiç ikna olmadım. Ve anladığımız kadarıyla sorun enerji eksikliği değil, enerjinin nakledilmesindeki kesintilerken, bunun tam olarak ne faydası olacağını da bilmek isterim.”

Palmer karşılık verdi. “Temsilci Frone, Ne\ York eyaletine hizmet eden iki kritik enerji santrali, aşırı voltaj yüklemesinden ve sistemdeki yaygın yükselmelerin sebep olduğu güç hattı kesintileri yüzünden şu anda hatlara elektrik veremiyor. Bu, ters etkilerden oluşmuş bir zincir tepkime başlatıyor. Borulardaki basınç eksikliğinden dolayı su arzını azaltıyor, bu da, bir an önce önlem alınmazsa, kirlenmelere yol açacak. Kuzeydoğu koridorunda demiryolu ulaşımını etkiledi. Hattâ, elektrikli yakıt pompaları çalışmadığından, kara ulaşımını da. Cep telefonu iletişimini kesintiye uğrattı ve bu da eyalet çapında acil durum hizmetlerini, örneğin 911 hizmetlerini etkiliyor ve vatandaşları doğrudan risk altında bırakıyor.”

Palmer devam etti. “Şimdi, nükleer güce gelince, sizin bölgenizde bulunan bu santral, hatlara elektrik vermeye hazır. Gereken her düzenlemeye kusursuzca uyduğu saptandı, ama bürokratik prosedürler daha fazla beklenmesini talep ediyor. Kusursuzca işleyen bir güç santraliniz var —sizin şahsen aleyhine kampanya yürüttüğünüz ve yolun her adımında direndiğiniz bir santral-ve çalıştırılırsa şehrin büyük kısmına enerji verebilir. Bu ülkenin elektriğinin yüzde yirmisini buna benzer yüz dört santral sağlıyor, ama 1978’deki Three Mile Adası olayından bu yana ABD içinde inşa edilen ilk nükleer güç santrali bu. ‘Nükleer’ sözcüğüne olumsuz anlamlar yükleniyor, ama aslında karbon salınımını azaltan, sürdürülebilir bir enerji kaynağı. Fosil yakıtlara karşı, tek dürüst büyük ölçekli seçeneğimiz.”

Temsilci Frone, “Ticari mesajınızı burada böleyim, Bay Palmer,” dedi. “Saygısızlık etmek istemem ama, bu kriz sizin gibi aşırı zengin birinin yangından mal kaçırarak satış yapması için

bir fırsat değil mi? Saf ‘Şok Doktrini’, değil mi? şahsen ben, New York şehrini ele geçirdiğinizde ne yapacağınızı bilmek istiyorum.”

"Daha önce açıkça ifade ettiğim gibi, bu faizsiz, yirmi senelik yenilenebilir kredi ile..."

Eph FBI kimliğini bir çöp sepetine attı ve Barnes ile birlikte, tesisin kalbi olan Acil Durum Operasyonları Merkezi'nde yürümeye devam etti. Herkesin dikkati, Palmer'ın tepedeki monitörlere yansıtılan konuşmasındaydı.

Eph bir çift cam kapıya giden yan koridorda coplanmış bir grup siyah takım elbiseli Stonehearc çalışanı gördü. Ok işaretinin altındaki yazı, GÜVENLİKLİ KONFERANS SALONU diyordu.

Eph'in içinden bir ürperti geçti, çünkü burada ölmesinin neredeyse kesin bir şey olduğunu fark etmişti. Başarılı olursa, kesinlikle ölecekti. Gerçekten de, en kötü korkusu, Eldritch Palmer'a suikast düzenlemeyi başaramadan öldürülmekti.

Eph otopark çıkışının yününü tahmin etti. Barnes'a döndü ve fısıldadı, "Hastalanmış gibi yap."

"Ne?"

"Hastalanmış gibi yap. Senin için çok zor olmasa gerek."

Eph onunla birlikte konferans salonu koridorunu geçti ve arka tarafa gitti. Çift kanatlı kapının önünde bir başka Stonehearc çalışanı duruyordu. Önünde, erkekler tuvaletini gösteren büyük, parlak bir tabela vardı.

"İşte burada, efendim," dedi Eph, kapıyı Barnes'a açarak. Barnes karnını tutarak ve eliyle ağzına kapatıp boğazını temizleyerek içeri girdi. Eph, Stonehearc çalışanına bakarak gözlerini devirdi, ama adamın yüz ifadesi değişmedi.

Tuvalette yalnızdılar. Hoparlörlerden Palmer'ın sesi duyul-

luyordu. Eph silahını çekti. Barnes'ı en yakındaki bölmeye yürüttü ve kapağı kapalı tuvaletin üzerine oturttu.

“Rahatına bak,” dedi.

“Ephraim,” dedi Barnes. “Seni kesinlikle öldürürler.”

“Biliyorum,” dedi Eph. Barnes'ı silahıyla bayılttı, sonra kapıyı kapattı. “Buraya bu yüzden geldim.”

Temsilci Frone devam etti. “Şimdi, bütün bunlar başlamadan önce, sizin ve size bağlı kişilerin dünya gümüş pazarını kontrol altına almak için bir saldırı düzenlediğinizi anlatan medya raporları vardı. Dürüst olmak gerekirse, bu salgınla ilgili pek çok çılgınca hikâye var. Bazıları —doğru olsa da, olmasa da— insanların bam teline bastı. Bunlara inanan birçok kişi var. İnsanların korkularından ve batıl inançlarından mı faydalaniyorsunuz-’ Yoksa bu, benim umduğum gibi, ehven-i şer mi —yani basit bir açgözlülük vakası?”

Palmer önündeki kâğıdı aldı. Önce uzunlamasına, sonra çaprazlama katladı ve dikkatle ceketinin iç cebine koydu. Bunu yavaşça, gözlerini Washington DC’ye bağlanan kameradan hiç ayırmadan yaptı.

“Temsilci Frone, bunun tam da bizi bu karanlık zamana getiren türden bir ucuzluk ve ahlaki açmaz olduğuna inanıyorum. Önceki kampanyalarınızda rakibinize kanunun izin verdiği maksimum bağışı yaptığım kayıtlara geçti ve siz de bunu bu şekilde karşılıyorsunuz...”

Frone onun sözünü keserek bağırdı. “Bu iğrenç bir suçlama!”

“Beyler,” dedi Palmer, “huzurunuzda yaşlı bir adam var. Bu dünyada pek az vakti kalmış, kırılğan bir adam. Ona hayatı boyunca çok şey vermiş olan bu millete bir şeyler vermek isteyen bir adam. Şimdi kendimi, tam da bunu yapabileceğim, benzer-

siz bir konumda buluyorum. Kanunun sınırları içinde -asla üzerinde değil. Kimse kanunun üzerinde değildir. İşte bu yüzden bugün huzurunuzda eksiksizce ifade vermek istedim. Lütfen bir vatanseverin son eyleminin asil bir eylem olmasına izin verin. Hepsi bu. Teşekkür ederim.”

Bay Fitzvilliam Palmer’ın sandalyesini çekti ve Palmer önündeki ekranlara yansıyan, salonda yükselen şamatanın ve tartışmaların arasında ayağa kalktı.

Eph kapıda durdu ve dinledi. Dışarısı hareketliydi, ama henüz yeterince şamata yoktu. İçinden kapıyı biraz aralamak geliyordu, ama kapı içe doğru açılıyordu. Onu görecekleri kesindi.

Tabancanın kabzasını çekiştirerek kemerinde gevşetti ve hazır etti.

Bir adam, telsizle konuşmuş gibi, “Arabayı getir,” diyerek yanından geçti.

Eph’in beklediği işaret buydu. Derin bir nefes aldı ve kapı koluna uzandı. Tuvaletten çıktı ve cinayet işlemeye gitti.

Koyu renk takım elbiseler içindeki iki Stoneheart çalışanı, koridorun uzak ucuna, dışarıya açılan kapılara yürüyordu. Eph diğer yöne döndü, köşeyi dönen iki adam daha gördü. Keşif için önden giden adamları, hemen Eph’i süzdüler.

Eph’in zamanlaması pek kusursuz olmamıştı. Adamlara yol vermiş gibi kenara çekilerek kayıtsız görünmeye çalıştı.

Eph ilk önce küçük ön tekerlekleri gördü. Bir tekerlekli sandalye köşeyi döndü. Katlanır basamağa iki cilalı ayakkabı basmıştı.

Bu Eldricch Palmer’dı. Son derece küçük ve kırılgan görünüyordu. Un kadar beyaz ellerini kucağında kavuşturmuştu. Bakışları Eph’te değil, dümdüz önündeydi.

İlerideki adamlardan biri, önünden geçen milyarderi görmesini engellemek istemiş gibi, Eph’e doğru yöneldi.

Palmer'la arasında beş metreten az kalmıştı. Eph daha fazla bekleyemedi.

Kalbi güm güm atarak, tabancasını kemerinden çekti. Her şey ağır çekimde ve bir anda oluverdi.

Eph silahı kaldırdı ve Stoneheart çalışanının arkasından sıyrılmak için sola fırladı. Eli titriyordu, ama kolu düzdü ve iyi nişan almıştı.

En büyük hedefe nişan aldı —oturan adamın göğsüne-ve tetiği çekti. Ama öndeki koruma kendini Eph'in üzerine fırlattı — bir Gizli Servis ajanının bir Amerikan başkanının önüne atladığından daha otomatik bir biçimde kendini feda etmişti.

Mermi adamın göğsüne çarptı ve takım elbisesinin altındaki kurşun geçirmez zırha çarparak sekti. Eph tam zamanında tepki verdi, adam üzerine düşmeden, onu kenara itti.

Eph yine ateş etti, ama dengesini yitirmişti, gümüş mermi Palmer'ın tekerlekli sandalyesinin kolundan sekti.

Eph yine ateş etti, ama korumalar kendilerini Palmer'ın önüne fırlattılar. Üçüncü mermi duvara gitti. Saçlarını asker gibi kestirmiş çok iri yarı bir adam —Palmer'ın sandalyesini itmekte olan adam- koşmaya başladı, patronunu iterken korumaları Eph'e doğru devirdi ve Eph yere düştü.

Düşerken döndü, silahı tutan kolunu çıkış kapısına doğru uzattı. Bir atış daha. İri yarı korumanın yanından sandalyenin sırtına ateş etmek için silahını kaldırdı —ama bir ayakkabı önko-luna bastı, mermi haliya saplandı ve silah Eph'in elinden uçtu.

Eph gittikçe büyüyen bir yığının en dibindeydi, şimdi ana salondan insanlar fırlıyordu. Bağırışlar, çığlıklar. Eller Eph'i pençeledi, kollarını, bacaklarını çekiştirdi. Eph başını zar zor görebilecek şekilde çevirdi ve kendisine saldıranların kollan ve bacakları arasından, tekerlekli sandalyenin itilerek çift kanatlı kapıdan geçirildiğini, parlak gün ışığına çıkarıldığını gördü.

Eph acı içinde bağırdı. Tek şansı sonsuza dek yok olmuştu. O an kayıp gitmişti.

Yaşlı adam zarar görmeden kurtulmuştu.
Artık dünya hemen hemen onundu.

BLACK FOREST ÇÖZÜM TESİSİ

Et paketleme tesisinin altında, derinliklerdeki büyük bir odanın mutlak karanlığında dimdik durmakta olan Efendi, meditatifonlarda yaşanan türden bir odaklanmışlıkla, tetikte bekliyordu. Güneşin kavurduğu üst derisi soyularak, altındaki çığ, kırmızı dermiş tabakasını teşhir ederken, o da daha temkinli olmuştu.

Efendi'nin başı, kalın, geniş boynu üzerinde birkaç derece döndü, hafifçe girişe doğru çevrildi ve dikkatini Bolivar'a verdi. Bolivar'ın, Efendi'nin zaten bildiği ve kendisi aracılığıyla zaten gördüğü şeyi raporlamasına gerek yoktu: görünüşe göre ihtiyar Setrakian'la temas kurma umuduyla rehinci dükkanına gelen insan avcılar ve ardından gelen, felaketle sonuçlanan savaş.

Bolivar'ın arkasında, duyargalar, kör yengeçler gibi, dört ayak üzerinde çevrede koşuşturdular. Bolivar onların davranışlarını öğrenmeye başlamıştı. Onları huzursuz eden bir şey “görmüşlerdi”.

Biri geliyordu. Duyargaların huzursuzluğu Efendi'nin gelen kişi hakkındaki belirgin kayıtsızlığı ile dengeleniyordu.

Efendi konuştu: *Kadimler gündüz avı için paralı askerler tuttu. Çaresizliklerini gösteren bir işaret claba. Yaşlı profesör ne oldu?*

Bolivar konuştu: *Saldırımızdan önce kaçtı. Evinin içinde, duyargalar onun hâlâ hayatta olduğunu sezdi.*

Saklanıyor. Plan yapıyor. Entrika çeviriyor.

Kadimlerle aynı çaresizliğin içinde.

insanlar yalnızca kaybedecek, hiçbir şeyleri kalmadığı zanını tehlikeli olurlar.

Motorlu tekerlekli sandalyenin uğultusu ve toprak zeminde çıkardığı ses, ziyaretçinin Eldriteli Palmer olduğunu bildirdi. Koruma-hemşiresi, geçidi aydınlatmak üzere, mavi renkte, parlak değnekler tutarak arkasından geliyordu.

Tekerlekli sandalye yaklaşırken duyargalar kaçıştı, duvarın yarısına kadar tırmandılar ve tıslayarak, kimyasal ışığın parıltısının dışında kaldılar.

"Yeni yaratıklar," dedi Palmer alçak sesle, kör vampir çocukları ve onların kara gözlü bakışlarını görünce hissettiği tatsızlığı saklamayı başaramayarak. Milyarder öfkeliydi. "Neden burası?"

Beni memnun ediyor.

Palmer, ilk defa, yumuşak mavi parıltının ışığında, Efendi'nin etinin soyulduğunu gördü. Dir berber koltuğunun dibindeki kesik saçlar gibi, parça parça yere saçılmıştı. Palmer, Efendi'nin çatlaklarla kaplı derisinin altında çiğ et görünce huzursuz oldu ve Efendi kristal küresine bakan bir kahin gibi zihnini okumasın diye, çabuk çabuk konuştu.

"Buraya bak. Bekledim, benden istediğin her şeyi yaptım ve karşılığında hiçbir şey almadım. Üstelik, bir de bana suikast düzenlendi! Ödülümü şimdi istiyorum! Sabrım tükendi. Bana vaat ettiğin şeyi vereceksin, yoksa seni desteklemeyi bırakırım — anladın mı? Artık son!"

Efendi nin tavanı süpüren başı öne eğilirken, derisi kırıştı. Canavar gerçekten de ürkütücüydü, ama Palmer gerilemeyecekti.

"Zamanından önce ölmem, bütün bu planları boşa çıkarır. Vasiyetim üzerinde hiçbir hakkın olmaz —sahip olduğum kaynaklar üzerinde de."

Efendi tarafından odaya çağrılmış olan sapkın Nazi kumandan Eichhorst, mavi ışık parıltısı altında, Palmer'ın arkasından odaya girdi. *Der Meister'ın huzurunda iman dilini tutsun iyi olmak.*

Efendi, koca elim sallayarak Eichhorst'u susturdu. Kırmızı

gözleri mavi ışık alcında mor görünüyordu ve iri iri açılarak Palmer'a dikilmişci. *Öyle olsun. Ölümsüzlük dileğini bahşedeceğim.*

Bir gün içinde.

Hayretler içinde kalan Palmer kekeleydi. Öncelikle, Efendi'nin aniden pes etmesi karşısındaki şaşkınlığı yüzünden -bunca senelik çabanın ardından. Sonra, atmak üzere olduğu büyük adımı görerek. Ölüm uçurumuna dalacak, diğer yanda yüzeye çıkacaktı...

içindeki iş adamı daha büyük bir garanti istiyordu. Ama içindeki entrikacı, dilini tuttu...

Efendi gibi bir canavar karşısında koşullar öne süremezsiniz. Ondan iltimas dilenir ve sonra cömertliğini minnetle kabul edersiniz.

Bir ölümlü gün daha. Palmer bundan keyif bile alabileceğini düşündü.

Bütün planlar yürüyor. Sürüm ana karada ilerliyor. Biiitiin kritik hedeflere ulaştık, yerkürenin her yerindeki şehir ve bölgelere yayılıyor.

Palmer beklenti içinde yutkundu ve, "Halka büyüdükçe, aynı zamanda sıklaşıyor," dedi. Yaşlı elleriyle senaryoyu tasvir etti, parmaklarını kenetleyerek, bir boğma pandomimi ile, avuçlarını birbirine bastırdı.

Kesinlikle. Sindirim başlamadan önce kalan son iş.

Dev Efendi'nin yanında yarım bir adam gibi görünen Eich-horsc, *Kitap*, dedi.

"Elbette," dedi Palmer. "Senin olacak. Ama sormam lazım... içindekileri zaten biliyorsan..."

Kitaba sahip olmam çok önemli değil. Önemli olan, diğerlerinin kitaba sahip idman tası.

"O zaman —neden müzayede evini havaya uçurmuyoruz?"

Tüm bina bloğunu patlatmıyoruz?”

Geçmişte de kaba çözümler denendi ı>e başarısız oldu. Bu kitabın birden çok ömrü oldu. Onun yok edildiğinden kesinlikle emin olmam gerek. Yandığını görmeliyim.

Sonra Efendi doğrularak dimdik durdu ve kendisine özgü bir şekilde bir an dalıp gitti.

bir şey görüyordu. Efendi fiziksel olarak mağarada, onların yanındaydı, ama psişik olarak bir başkasının gözleriyle görüyordu -Sürüsünden birinin.

Efendi, Palmer’ın kafasının içine tek bir kelime gönderdi:

Oğlan.

Palmer bir açıklama bekledi, ama açıklama gelmedi. Efendi şimdiye, o âna döndü. Geleceği görmüş gibi, onlara belli bir kendinden eminlikle dönmüştü.

Yartn dünya yanacak ve oğlanla kitap benim olacak.

FET’İN BLOĞU

Cinayet işledim.

Öldürdüm.

Şu anda bu yazıyı yazan ellerle.

Bıçakladım, biçtim, vurdum, ezdim, paramparça ettim, kafa uçurdum.

Beyaz kanlan giysilerime ve borlarıma bulaştı.

Yok ettim. Ve yıkımdan zevk aldım.

İşim gereği imha uzmanı olduğumdan, bayatım boyunca bunun eğitimini aldığımı söyleyebilirsiniz.

Bu savı anlarım. Ama savunamam.

Çünkü bir sıçanın kolunuzda, kör bir korku ile koşması bir şeydir.

Bir başka insan biçimli varlıkla yüzleşmek ve onu biçmek bambaşka bir şey

İnsana benziyorlar. Sana, bana çok benziyorlar.

Ben artık bir haşere imha uzmanı değilim. Ben bir vampir avcısıyım.

Bir şey daha var.

Yalnızca burada söyleyeceğim bir şey, çünkü başka kimseye söylemeye cesaret edemem.

Çünkü onların 11e düşüneceğini biliyorum.

Ne hissedeceklerini biliyorum.

Gözlerime baktıklarında 11e görececeklerini biliyorum.

Ama —bütün bu cinayetler?

Bundan hoşlanıyorum.

Ve bu işte iyiyim.

Hattâ harika bile olabilirim.

Şehir düşüyor, muhtemelen dünya da. Mahşer, onunla yüz yüze olduğunuzu fark ettiğinizde, büyük bir sözcük, ağır bir sözcük.

Tek kişi ben olamam. Dışarıda bir yerde bana benzer başkaları olmalı. Tüm yaşamlarını tamamlanmamışlık hissiyle yaşamış insanlar. Dünyada hiçbir yere tam olarak uyum sağlayamamış. Neden burada olduklarını, amaçlarının ne olduğunu asla anlayamamış. Çağrıya hiç yanıt verememiş, çünkü çağrıyı duymamış insanlar. Kendilerine hiçbir şeyin seslenmediği insanlar. Şimdiye dek.

PENN İSTASYONU

Nora bir saniye için gözlerini kaçırdı. Büyük panoya bakarak, peron numarasının anons edilmesini beklerken bakışları derinleşti ve bitkinlik içinde dalıverdi.

Günlerdir ilk defa hiçbir şey düşünmedi. Vampirler yok, korku yok, planlar yok. Gözleri açırken, zihni uyku moduna geçti.

Gözlerini kırpıştırarak ayılması, düştüğünü gördüğü bir rüyadan uyanmak gibiydi. Bir ürperti.

Döndü ve Zack'in iPod'unu dinlemekte olduğunu gördü.

Ama annesi gitmişti.

Nora çevresine bakındı, ama onu göremedi. Zack'in kulaklıklarını çekerek ona sordu ve aramaya o da katıldı.

"Burada bekle," dedi Nora, çantalarını göstererek. "Yerinden kıpırdama!"

Gidişleri gösteren panonun önünde omuz omuza duran kalabalığı iterek geçti. Kalabalıkta bir açıklık, yavaş hareket eden annesinin geçmiş olabileceği bir yol aradı, ama hiçbir şey göremedi.

"Anne!"

Yükselen sesler duyunca döndü. Kalabalığı iterek o tarafa yöneldi, peronun yanındaki yoğun kalabalıktan, kapalı bir şarküterinin yanındaki kapıya geldi.

Annesi oradaydı, Güney Asyalı, şaşkın bir aileyi rahatsız ediyordu.

"Esme!" diye bağırdı Nora'nın annesi, Nora'nın merhum teyzesinin adını söyleyerek. "Çaydanlığa dikkat et, Esme! Kaynıyor, duyabiliyorum!"

Nora sonunda onun yanına vardı, kolunu tuttu, İngilizce bilmeyen anne babadan ve iki küçük kızından özür diledi. "Anne, gel."

"İşte buradasın, Esme," dedi annesi. "Ne yapıyor böyle?"

"Gel, anne." Nora'nın gözleri yaşla dolmuştu.

"Evimi yakıyorsun!"

Nora annesinin kolunu tuttu, homurdanmaları ve hakaretleri duymazdan gelerek, çeke çeke kalabalığın içinden geçirdi. Zack ayakta dururken yükselmiş, onları arıyordu. Nora ona hiçbir şey söylemedi, oğlanın önünde kendini kaybetmek istemiyordu.

Ama bu kadarı fazlaydı. Herkesin bir kırılma noktası vardı ve Nora hızla kendisinininkine yaklaşıyordu.

Annesi, ilk önce Fordham'da kimya bölümünden mezun olan, sonra Johns Hopkins tıpta okuyan ve biyo-kimya uzmanlığı almış olan kızı ile ne kadar da gurur duymuştu. Nora şimdi anlıyordu ki, annesi onun bu işi başardığını varsayıyordu. Kızı zengin bir doktor olmuştu. Ama Nora kamu sağlığıyla ilgileniyordu, iç hastalıkları ya da pediatri ile değil. Şimdi dönüp geriye baktığında, Thlree Mile Adası'nın gölgesinde yaşamının, hayatını sandığından daha fazla biçimlendirdiğini görebiliyordu. Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezleri hükümet düzeyinde maaşlar ödüyordu, emsallerinin çoğunun kazanabileceğinden çok daha az. Ama daha gençti —şimdi hizmet verip, sonra kazanmak için bol bol zamanı vardı.

Sonra annesi bir gün marketten dönerken yolda kaybolmuştu. Ayakkabılarını bağlamakta güçlük çekiyordu, fırını çalıştırıyor ve sonra yürüyüp gidiyordu. Şimdi de ölümlerle konuşuyordu. Nora, Alzheimer teşhisi üzerine, hasta annesine bakmak için kendi dairesinden taşınmıştı. Ona uygun bir uzun vadeli bakımevi bulma işini erteliyordu, çünkü hâlâ bu parayı nasıl ödeyeceğini bilmiyordu.

Zack Nora'nın sıkıntısını fark etti, ama bundan bahsetmek istemediğini anladı ve onu rahat bıraktı. Tekrar müziğe daldı.

Nihayet, tarifiedeki kalkış saatinden uzun zaman sonra, trenlerinin peron numarası büyük panoda belirdi ve trenin yaklaştığını bildirdi. Çılgın bir koşuşturmaca oldu. İtişip kakışmalar, bağrıışmalar, dirseklemeler, hakaretler. Nora çantalarını topladı, annesinin koluna girdi ve Zack'e yürümesini söyledi.

Raylara inen yürüyen merdivenin tepesindeki Amtrak görevlisi, trenin henüz hazır olmadığını söylediğinde işler daha da

 irkinleŖti. Nora kendini öfkeli bir kalabalığın arkasında buldu

-o kadar arkadaydı ki, parasını ödeyip bilet almış olmalarına rağmen, trene binip binemeyeceklerinden emin değildi.

Bu yüzden Nora yapmamaya yemin ettiği bir şey yaptı: HKM rozetini kullanarak kalabalığı yarıp geçti ve en öne geldi. Bunu kendi bencil çıkarı için değil, annesi ve Zack için yaptığını biliyordu. Yine de, hakaretleri duydu ve kalabalık yavaşça aralanır, geçmelerine gönülsüzce izin verirken, yolcuların hançer gibi bakışlarını hissetti.

Sonra, bütün bunları boşuna yapmış olabileceği ortaya çıktı. Sonunda yürüyen merdiveni açtıklarında ve yolculara izin verdiklerinde, Nora kendini boş raylarla karşı karşıya buldu. Tren yine gecikmişti ve kimse onlara nedenini açıklamıyor, rötanın ne kadar süreceği konusunda bir tahmin yürütmüyordu.

Nora annesini sarı çizgideki ayrıcalıklı yerlerinde, çantaların üzerine oturttu. O ve Zack, son Hostess çörek torbasını paylaştılar, Nora yanında taşıdığı yarısı dolu su matarasından biraz su yudumlamalarına izin verdi.

Akşam saatleri geçip gitti. Günbatımından sonra hareket edeceklerdi -öyle umuyorlardı— ve bu Nora'yı huzursuz ediyordu. Gece çökene kadar şehirden çıkmış, baciya doğru epey yol almış olacaklarını düşünüyordu. Silah çantası elinde, ikide bir platformun kenarından uzanıp tünellere bakıyordu.

Tünelden esen rüzgar, rahatlayınca içe çekilen bir nefes gibiydi. Işık trenin yaklaştığını haber verdi ve herkes ayağa kalktı. Nora'nın annesi, kocaman bir sırt çantası taşıyan biri tarafından dirseklenip platformdan aşağı düşürülüyordu neredeyse. Tren kayarcasına platforma yanaştı ve herkes pozisyon aldı -bir çift kanatlı kapı, mucize eseri tam Nora'nın önünde durdu. Sonunda bir şeyler yolunda gidiyordu.

Kapılar açıldı ve kalabalığın akışıyla birlikte içeri girdiler. Nora, Zack ve annesini yan yana iki koltuğa oturttu ve Zack'in sırt çantası —Zack onu kucağında tuttu- ile kendi silah çantası

dışındaki çantalarını yukarıdaki bagaj rafına itti. Yukarıdaki boruyu tutarak, Zack ve annesi ile diz dize, tepelerinde dikildi.

Kalanlar içeriye doluştu. Trene binmeyi başarinca ve göçlerinin son aşamasının başlamak üzere olduğunu görünce rahatlayan yolcular, sonunda biraz daha medeni davranmaya başladılar. Nora, bir adamın çocuklu bir kadına yer verdiğini gördü. Yabancılar diğerlerinin çantalarını taşımalarına yardım ettiler. Talihliler arasında hemen bir cemiyet hissi doğmuştu.

Nora kendini aniden iyi hissetmeye başlamıştı. En azından, rahat nefes alabilecek gibiydi. "Rahat mısınız?" diye sordu Zack'e.

"Hiç daha iyi olmamıştım," dedi Zack, gözlerini hafifçe devirerek. iPod'unun dolaşık kablolarını açtı ve kulaklıkları taktı.

Nora'nın korktuğu gibi, pek çok yolcu -bazıları biletli, bazıları biletsizdi— erene binmeyi başaramamıştı. Biraz zorlandıktan sonra kapılar sonunda kapandı ve dışarıda kalanlar pencereleri dövmeye başladılar. Diğerleri, kendileri de trende olmayı dilermiş gibi görünen görevlilere yalvardılar. Geri çevrilenler, savaştan çıkmış mülteciler gibi görünüyordardı. Nora gözlerini yumdu ve onlar için kısa bir dua etti -sonra bir tane de kendisi için, affedilmek için, sevdiklerini bu yolcuların önüne koyduğu için.

Gümüş rengi tren batıya, Hudson Nehri'nin altından tünellere doğru hareket etti ve sıkış tıkış vagonda bir alkış yükseldi. Nora istasyon ışıklarının kayarak uzaklaşıp gözden kaybolmasını izledi. Sonra yeraltından yüzeye doğru yükselmeye başladılar -tıpkı nefessiz kalan bir yüzücünün su yüzeyine çıkması gibi.

Nora, bir kılıcın bir vampiri biçtiği gibi karanlığı yarıp geçen trenin içinde kendini iyi hissediyordu. Annesinin kırışık yüzüne baktı, kadının gözlerinin kapanmasını izledi. İki dakika sallanınca hemen uykuya dalmıştı.

İstasyondan gecenin içine çıktılar, kısa bir süre için yer üstünde yol aldıktan sonra, Hudson Nehri'nin altındaki tünellere girdiler. Yağmur trenin pencerelerine tükürürken, gördükleri Nora'nın nefesini kesti. Anarşi manzaraları: alevler içinde arabalar, uzaklarda yanan ateşler, simsiyah, iplik gibi yağmurun altında dövüşen insanlar. Sokaklarda koşan insanlar — kovalanıyorlar mıydı? Avlanıyorlar mıydı? Hattâ insan mıydılar? Belki de onlar başkalarını avlıyorlardı.

Zack'e baktı ve onun iPod'unun ekranına odaklanmış olduğunu gördü. Nora bu konsantrasyonda, oğulun içindeki babayı gördü. Nora Eph'e âşıktı ve Zack'i de sevebileceğine inanıyordu - onun hakkında hâlâ çok az şey bildiği halde. Eph ve oğlu, görüşüşlerinin ötesinde, pek çok açıdan birbirlerine benziyorlardı. Issız kampa vardıklarında, Nora ve Zack birbirlerini tanımak için bol bol zaman bulacaklardı.

Nora geceye, karanlığa ve orada burada karanlığı delen farlara, jeneratörlerin güç sağladığı ışık patlamalarına baktı. Işık, umut demekti. Sonra şehir geride kalmaya başladı. Nora nasıl ilerlediklerini görebilmek, bir sonraki tünelden çıkıp New York'u geride bırakmaları için ne kadar süre geçmesi gerektiğini anlamak için pencereden dışarı baktı.

İşte o zaman, alçak bir duvarın üst köşesinde dikilmiş, yukarı dönük bir lambanın ışığında duran bir siluet gördü. Görünüştündeki bir şey, kötü hisler uyandıran bir sezgi, Nora'ntn ürpermesine sebep oldu. Tren yaklaşırken gözlerini şekilden alamıyordu... ve şekil kolunu kaldırmaya başladı.

Treni gösteriyordu. Yalnızca treni değil, görüşe göre - doğrudan Nora'yi-

Tren onun önünden geçerken yavaşladı, ya da belki yalnızca Nora'ya öyle geldi, zaman ve hareket hissi, duyduğu dehşet yüzünden çarpılmıştı.

Yağmurda gülümseyen, arkasından gelen ışıkla aydınlanmış, saçları kaygan ve kirli, ağzı korkunç bir biçimde şişmiş, kırmızı gözleri çakmak çakmak olan Kelly Goodvveather, Nora Martinez'e baktı.

Tren geçerken göz göze geldiler. Kelly'nin parmağı Nora'yı takip erci.

Nora alnını cama yapıştırdı. Vampirin görüncüsü midesini bulandırmıştı, ama Kelly'nin ne yapmak üzere olduğunu biliyordu.

Kelly doğaüstü, hayvani bir zarafetle son anda sıçradı ve Nora'nın görüş alanından çıkarak trene tutundu.

FLATLANDS

Fet'in minibüsünün dükkanın arkasına geldiğini duyan Setraki- an hızla çalıştı. Masadaki eski kitabın sayfalarını deli gibi çevirdi. Du, Berthelot ve Ruelle tarafından Paris'te, 1888'de yayınlanmış olan *Collection cles andetis akhimistes grecs* kitabının üçüncü cildiydi. Gözleri sayfalardaki gravürlerle *Lumen* 'den kopyaladığı simgeler arasında gidip geldi. Özellikle bir simgeyi inceliyordu. Sonunda aradığı gravürü buldu, elleri ve gözleri bir anlığına durdu.

Dikenden taç giymiş, hem kör, hem de ağızsız, altı kanatlı bir melek —ama kanatlarına pek çok ağız bağlanmıştı. Ayaklarının dibinde tanıdık bir şekil vardı -bir hilal- ve tek bir kelime.

"*Argentum*" diye okudu Setrakian. Sararmaya yüz tutmuş sayfayı saygıyla tuttu —ve sonra, tam Fet kapıyı açarken gravürü eski ciltten yırtıp, defterinin sayfaları arasına tıktı.

Fet günbacımından önce dönmüştü. Vampir sürüsü tarafından bulunmadığından ya da takip edilmediğinden emindi. Bu,

Efendi'yi doğrudan Setrakian'a götürürdü.

Yaşlı adam radyonun yanında, bir masanın üzerinde çalışıyordu ve eski kitaplarından birine gömülmüştü. Radyoyu bir sohbet programına ayarlamıştı, alçak sesle çalışıyordu, yayındaki pek az sestten biriydi. Fet Setrakian'a gerçek bir yakınlık hissediyordu. Bunun sebebi kısmen, savaş zamanında askerler arasında gelişen bağlardı, siper kardeşliği —onların durumunda, siper New York şehriydi. Sonra bir de, Fet'in savaşmaktan vazgeçmeyen bu yaşlı adama duyduğu büyük saygı vardı. Fet profesörle aralarında benzerlikler olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu: işlerine adanmış- lıkları, düşmanlan hakkındaki bilginin yetkinliği. Aşık farkları kapsamlarıydı, Fet haşerelerle ve rahatsızlık yaratan hayvanlarla savaşıyordu, Setrakian ise, genç yaşından itibaren, insanlık dışı bir ırkı, parazit varlıkları silmeye adanmıştı kendisini.

Bir anlamda, Fet kendisini ve Eph'i profesörün evlatlık oğulları olarak düşünüyordu. Silah kardeşleri, ama mümkün olabildiğince zıt kardeşler. Biri şifacıydı, diğeri ise yok edici. Biri üniversitede eğitim görmüş, statü sahibi bir aile babasıydı, diğeri mavi yakalı, kendi kendini eğitmiş, yalnız bir adam. Biri Manhattan'da yaşıyordu, diğeri Brooklyn'de.

Ama salgının ön cephesindeki tıp uzmanı, virüsün kaynağının öğrenilmesinden bu yana geçen karanlık günlerde nüfuzunun yerle bir olmasını izlemişti. Buna karşı Flatlands'de küçük bir ek işletmesi —ve bir katil içgüdüğü— olan belediye işçisi, şimdi yaşlı adamın yanında hizmet veriyordu.

Fet'in Setrakian'a duyduğu yakınlığın bir sebebi daha vardı. Ona açamayacağı, kendisinin de açıkça anlayamadığı bir şey. Fet'in anne babası bu ülkeye Ukrayna'dan gelmişti (herkese söyledikleri ve Fet'in hâlâ iddia ettiği gibi Rusya değil), tek amaçları tüm mültecilerin aradığı fırsatlar değildi, aynı zamanda geçmişlerinden kaçmak için gelmişlerdi. Fet'in babasının ba-

bası -bı ona anlatılmış bir şey değildi, çünkü ailede hiç kimse bu konudan bahsetmezdi, özellikle de aksi babası— bir Sovyet savaş tutsağıydı, 2. Dünya Savaşı sırasında imha kamplarının birinde bulunup askere alınmıştı. Treblinka mı, Sobibor mu, yoksa başka bir yer mi olduğunu Fet bilmiyordu. Keşfetmek istediği bir şey de değildi. Dedesinin Slioh'daki rolü, savaşın bitmesinden yirmi sene sonra ortaya çıkmış ve adam hapse atılmıştı. Nazilerin kurbanı olduğunu, aşağılık kamp nöbetçisi rolünü oynamaya zorlandığını iddia etmişti. Geri kalanlar sadist kamp kumandanlarının kaprislerine bağımlı olarak çalışırken, Alman kökenli Ukraynalılar önemli pozisyonlara getirilmişlerdi. Ama savcılar savaşı takip eden yıllarda kişisel olarak zenginleştiğine dair kanıtlar sunmuşlardı, Fet'in dedesinin giyim fabrikasını kurarken kullandığı kaynak buydu ve dedesi servetinin kaynağını açıklayamamıştı. Ama asıl işini bitiren, siyah üniforma içinde, eldivenli ellerinde bir karabina, bir dikenli çitin önünde dururken çekilmiş bulanık fotoğraftı. Dudaklarındaki gülümsemeye kimi pis bir sırıtiş demişti, kimi bir yüz buruşturma. Fet'in babası yaşadığı sürece bundan bahsetmemişti. Fet bildiği pek az şeyi annesinden öğrenmişti.

Utanç gerçekten de gelecek nesillere kalabilirdi ve Fet artık bunu korkunç bir yük gibi taşıyordu, yüksek dozda bir utanç, kalıcı olarak midesine oturmuştu. Gerçekçi olmak gerekirse, bir insan dedesinin eylemlerinin sorumluluğunu taşımazdı, ama...

Ama insan atalarının yüz hatları gibi, günahlarını da taşıyordu. Onların kanını taşıdığınız gibi, şereflerini ve düşüşlerini de taşırdınız.

Fet bu acıyı asla şimdi çektiği kadar yoğun çekmemişti -belki rüyaları dışında. Uykusunu ikide bir kesen bir rüya vardı. Bu rüyada, Fet ailesinin memleketine dönüyordu, gerçek hayatta hiç ziyaret etmediği bir köye. Her kapı, her pencere ona

kapanıyordu ve o, sokaklarda yapayalnız yürüyordu, ama izlenmekteydi. Sonra aniden, sokağın bir ucundan, öfkeli turuncu bir ışık patlayarak, dört nala koşan atların ritmiyle, kükreyerek ona doğru geliyordu.

Bir aygır -yelesi, kuyruğu alev alev- onun üzerine atılıyordu. At tamamen alevlere boğulmuş oluyordu ve Fet, her seferinde en son anda, onun yolundan kaçıyor, hayvanın peşinde karanlık dumanlardan bir iz bırakarak kırlara koşmasını izliyordu.

“Dışarısı ne durumda?”

Fet çantasını bıraktı. “Sessiz. Tehditkar.” Ceketini çıkardı ve ceplerinden bir kavanoz fıstık ezmesi ile Ritz krakeri çekti. Dairesine uğramıştı. Birazını Setrakian’a ikram etti. “Haber var mı?”

"Hiçbir şey yok," dedi Setrakian, kraker kutusunu, reddetmeyi düşünürmüş gibi süzerek, “ama Ephraim çok gecikti.”

"Köprüler. Tıkalı."

"Mmm." Setrakian paket kâğıdını açtı, krakerleri kokladı, sonra bir tane attı ağzına. "Haritaları aldın mı?"

Fet cebini okşadı. Manhattan'ın, özellikle de doğu yakasının yukarı kesiminin kanalizasyon haritalarını almak için Gravesend'deki Bayındırlık İşleri deposuna gitmişti. “Aldım. Soru şu - onları kullanacak mıyız?"

“Kullanacağız. Bundan eminim.”

Fet gülümsedi. Yaşlı adamın inancı daima içini ısıtıyordu. "O kitapta ne gördüğünü bana söyleyebilir misin?"

Setrakian kraker kutusunu bıraktı ve bir pipo yaktı. "Ben... her şeyi gördüm. Umut gördüm, evet. Ama aynı zamanda... bizim sonumuzu gördüm. Her şeyin sonunu."

Fet'in, pembe telefonun kamerasıyla çektiği, aynı zamanda *Lumerin*in sayfalarında gördüğü hilal deseninin kopyasını çıkardı. Yaşlı adam onu üç kere kopyalamıştı.

“Gördün mi-' Bu simge -tıpkı vampirin bir zamanlarki hali gibi- bir arketip. Doğu'da ve Batı'cla, tüm insan ırkı için ortak —

ama içinde, farklı bir permütasyon var, gördün mü? Gizli, ama tıpkı bir kehanet gibi, zamanla ortaya çıkıyor. İzle.”

Üç kâğıt parçasını aldı ve üst üste koydu.

"Karşımıza çıkan her efsane, her yaratık, her simge, arketip-lerin beklediği engin kozmik haznede zaten var. Platonik mağaramızın dışında şekiller beliriyor. Doğal olarak kendimizi akıllı, bilge, çok ileri sayıyoruz ve bizden önce gelenleri çok saf ve basit buluyoruz... aslında gerçekte yaptığımız tek şey, bize rehberlik eden evrenin düzenini taklit etmek..."

Üç ay, kâğıt üzerinde dönerek bir araya geldi.

"Bunlar üç ay değil. Hayır. Bu, tutulma. Üç güneş tutulması, her biri belirli bir enlem ve boylamda oluyor, düzenli ve muazzam bir süreyi belirliyor -şimdi tamamlanmış olan bir olayı işaretliyor. Alametin gizli geometrisini açıklıyor."

Fet hayretle, üç şeklin bir araya gelerek temel bio-tehlike işaretini oluşturduğunu gördü: "Ama bu simge... çalışmala rımdan biliyorum. Altmışlı yıllarda tasarlanmıştı, sanırım..." "Bütün simgeler ebedidir. Biz onları daha düşlemeden önce bile vardırırlar..."

"O zaman nasıl..."

"Ah, biliyoruz," dedi Setrakian. "Her zaman biliyoruz. Keşfetmiyoruz, öğrenmiyoruz. Yalnızca unuttuğumuz şeyleri hatırlıyoruz..." simgeyi gösterdi. "Bir uyarı. Zihnimizde uyku halinde, şimdi uyandı —zamanın sonu yaklaşırken."

Fet masaya baktı. Setrakian, fotoğraf malzemeleri ile deney yapıyor, Fet'in hiç anlamadığı, "metalurjik gümüş çözelti tekniği" hakkında bir şey açıklıyordu. Ama yaşlı adam ne yaptığını biliyor gibiydi. "Gümüş," dedi Setrakian. "Eski simyacılar için *Argentum*. Simgesi bu..." Setrakian Fet'e yine hilal simgesini gösterdi.

"Buna karşın bu..." dedi Setrakian, başmelek gravürünü çıkararak. "Sariel. Enoch'a atfedilen bazı elyazması metinlerde Arazyal, Asaradel adı veriliyor. Bütün isimler Azrail'e ya da Ozryel'e çok benziyor..."

Gravürü bio-tehlike simgesi ve simyevi hilal simgesi ile yan yana koyunca, simgeler şok edici bir geçiş hattı oluşturdu. Bir çakışma, bir yön; bir hedef.

Setrakian bir enerji ve heyecan dalgası hissetti. Zihni avlanıyordu.

“Ozryel ölüm meleğidir,” dedi Setrakian. “Müslümanlar onu 'dört yüzlü, pek çok gözlü, pek çok ağızlı, yetmiş bin ayaklı ve dört bin kanatlı,' diye anarlar. Ve yeryüzünde ne kadar insan varsa, o kadar çok gözü ve dili vardır. Ama anlarsın, bu yalnızca onun nasıl çoğalabileceğini, nasıl yayılabileceğini anlatır...”

Fet’in düşünceleri dağılmıştı. Onu en çok ilgilendiren kısım, kan kurtçuğunu Setrakian’ın kavanoza kapattığı vampir yüreğinden güvenle çıkarmaktı. Yaşlı adam kurtçuğu sınırlayabilmek için masaya pilli LTV lambaları dizmişti. Her şey hazır görünüyordu ve kavanoz yanlarındaydı, yumruk büyüklüğündeki organ zonkluyordu —ama, zamanı geldiği halde, Setrakian kötücül yüreği kesmeye gönülsüzdü.

Setrakian kavanoza yaklaştı ve bir dokunaç fırladı, ucundaki ağza benzeyen vantuz cama yapıştı. Bu kan kurtları pis emicilerdi. Fet yaşlı adamın on yıllardır onu damla damla kendi kaniyle beslediğini, bu çirkin şeye baktığını ve bunu yaparken, onunla ürkütücü bir yakınlık geliştirdiğini anlıyordu. Doğal bir şeydi bu. Ama Setrakian’ın tereddüdünde, saf melankolinin ötesinde, duygusal bir unsur vardı.

Bu daha çok gerçek hüznü gibiydi. Çaresizlik gibi.

O zaman Fet bir şey fark etti. Arada bir, gecenin ortasında, yaşlı adamın içindeki şeyi beslerken kavanozla konuştuğunu görmüşti. Setrakian mum ışığı altında yapayalnız, ona fısıldamış, günahkar et parçasını içeren soğuk camı okşamıştı. Fet bir seferinde yaşlı adamın ona şarkı söylediğini duyduğuna yemin edebilirdi. Usul usul, yabancı bir dilde -Ermenice değil- bir ninni...

Setrakian Fet’in ona baktığını fark etti. “Affet beni, profesör,” dedi Fet. “Ama... o kimin yüreği? Bize anlattığın ilk hikâye...”

Setrakian, hikâyesinin anlaşıldığını görerek başını salladı. “Evet... onu Arnavutluk'tın kuzeyinde bir köyde, genç bir dulun göğsünden kesip çıkardığıma dair şu hikâye... Haklısın, tamamen doğru değil.”

Yaşlı adamın gözleri yaşlarla pırıldıyordu. Bir damla sessizce aktı ve Setrakian sonunda konuştuğunda, sadece fısıldıyordu — çünkü anlattığı hikâye bunu gerektiriyordu.

3. ARA

SETRAKIAN'IN YÜREĞİ

Setrakian 1947 senesinde, soykırımdan kurtulan binlerce kişiyle birlikte Viyana'ya gelmişti. Hemen hemen beş parasızdı. Şehrin Sovyetlerin yönetimindeki kesimine yerleşti. Şehrin dört bölgesinin tamamındaki bazı isimsiz depolardan ve evlerden mobilya satın alarak, onarıp tekrar satarak biraz tutunabildi.

Müşterilerinden biri aynı zamanda akıl hocası oldu: Profesör Ernst Zelman. Zelman Naziler tarafından dağıtılmış olan, yüzyılın sonunda kurulmuş gizemli felsefe cemiyeti Weiner Kreis, ya da Viyana Grubu'nun hayatta kalan birkaç üyesinden biriydi. Zelman, ailesinin büyük kısmını Üçüncü Reich'a kurban verdikten sonra, sürgünden Viyana'ya dönmüştü. Genç Setrakian'a büyük sempati duymuştu ve acı ve sessizlikle dolu Viyana'da —"geçmiş" hakkında konuşmanın ve Nazizm i tartışmanın tiksinti verici bir şey olarak görüldüğü bir dönemde- Zelman ve Setrakian birbirlerinin arkadaşlığında büyük teselli bulmuştu. Profesör Zelman, Abraham'ın, sahip olduğu büyük kütüphaneden dilediği kitabı ödünç almasına izin vermiş ve bekar ve uykusuzluktan mustarip olan Setrakian da kitapları sistematik bir biçimde, hızla, yutarcasına okumuştı. 1949'da, felsefe okumak için başvurmuştu ve birkaç sene sonra, bölük pörçük ve çok geçirgen bir yapıya sahip olan Viyana Üniversitesinde, yardımcı felsefe profesörü olmuştu.

Setrakian'ın nüfuzu ve kültürel eser koleksiyonu, Viyana'da Amerikalıların yaşadığı bölgede yatırımlara sahip, doğaüstü olaylara yoğun bir ilgi besleyen Amerikalı bir sanayici olan Eldritch Palmer'in parasal desteğini kabul ettikten sonra, 1960'lar boyunca hızla büyümüştü ve bu koleksiyonun en değerli parçası, gizemli koşullar altında ortadan kaybolan Josef Sardu'nun kurtbaşı topuzlu bastonuydu.

Ama bazı gelişmeler ve konuyla ilgili öğrendiği bazı şeyler, Setrakian'ı, Palmer'la ilgi alanlarının uyuşmadığına ikna etmişti. Aslında Palmer'in nihai amacı, Setrakian'ın vampirleri araştırma amacına tamamen zıttı —bu durum, çirkin bir ayrılığa sebep oldu.

Setrakian, daha sonra bir öğrencisi ile arasında ilişki olduğu söylentilerini yayan ve üniversiteden atılmasına sebep olan kişinin kim olduğunu kuşkuya yer bırakmayacak şekilde biliyordu. Heyhat, söylentiler tamamen doğrudu ve sırrının açığa çıkmasıyla serbest kalan Setrakian, güzel Miriam ile hemen evlenmişti.

Miriam Sacher küçükken çocuk felci geçirmişti ve kol ve bacak destekleri yardımıyla yürüyordu. Abraham için o, uçamayan, son derece narin, küçük bir kuştı. Bir Roman dilleri uzmanı olarak Setrakian'ın seminerlerine yazılmış ve yavaş yavaş profesörün ilgisini çekmişti. Profesörlerin öğrencileriyle çıkması yasaktı, bu yüzden Miriam, zengin ailesini Abraham'ı özel öğretmen olarak tutmaya ikna etmişti. Sacherlerin malikanesine ulaşmak için Setrakian'ın Viyana içinde iki tramvaya binmesi ve sonra bir saat yürümesi gerekiyordu. Malikanede elektrik yoktu, bu yüzden Abraham ve Miriam kütüphanede, bir yağ lambasının ışığında okuyorlardı. Miriam ahşap ve hasırdan yapılmış bir tekerlekli sandalyeyle hareket ediyordu ve yeni ciltler gerektiğinde Setrakian sandalyeyi kitap raflarının yanına iti- 2 AA

yordu. Bunu yaparken, Miriam'ın saçlarının yumuşak, temiz kokusunu hissediyordu. Onu sarhoş eden, ayrı kaldıkları birkaç saat içinde hayallere dalmasına yol açan bir koku. Kısa sürede, karşılıklı ilgileri aşıkâr oldu ve gizlilik yerini kuruntuya bıraktı, karanlık, tozlu köşelerde saklanarak birbirlerinin nefesini ve tükürüğünü keşfettiler.

Onu görevden almak için girişilen uzun bir sürecin sonunda rezil olup, Miriam'ın ailesi tarafından reddedilen Yahudi Setrakian, soylu Sacherlerin kızını kaçırdı ve Mönchhof ta gizlice evlendiler. Nikahlarında yalnızca Profesör Zelman ve Miriam'ın birkaç arkadaşı vardı.

Seneler geçtikçe, Miriam araştırmalarında kendisine ortak oldu, karanlık zamanlarda bir teselli ve davasının gerçek bir destekleyicisi haline geldi. Setrakian on sene boyunca, küçük broşürler yazarak, Avrupa'nın her yerindeki antikacılar için küratör olarak çalışarak geçimlerini sağlamayı başardı. Miriam kısıtlı kaynaklarını en iyi şekilde kullanıyordu ve Setrakianların evinde geceler genellikle olaysız geçiyordu. Abraham her gece Miriam'ın bacaklarına alkol, kafuru ve şifalı bitkilerden yapılmış bir karışım sürüyor, onun tutulmuş kas ve sinirlerindeki acı verici sertliklere sabırla masaj yapıyordu -bunu yaparken, kendi ellerinin de onun bacakları kadar ağrıdığını gizliyordu. Miriam'a her gece kadim bilgileri ve mitleri anlatıyor, gizli anlamlar ve hikmetler içeren hikâyeleri tekrarlıyordu. Ve sonunda, Miriam'ın acılarını unutmasına, uykuya dalmasına yardımcı olmak için eski Alman ninnileri söylüyordu.

1967 baharında, Abraham Setrakian Bulgaristan'da Eichhorst'un izini buldu ve Nazi'ye karşı duyduğu intikam açlığı, midesindeki yangını yeniden tutuşturdu. Setrakian'a zanaatkar ünvanını kazandıran Treblinka'daki kumandanı Eichhorst idi. öte yandan, en beğendiği marangozu öldürmeye iki defa söz vermişti, hem de kendi elleriyle. İmha kampında Yahudilerin kısmeti

buydu.

Setrakian, Eichhorst'un izini Balkanlara kadar sürdü. Savaştan önce Arnavutluk komünist bir rejimdi ve sebebi her neyse, *strigoiler* benzer siyasi ve ideolojik iklimlerde gelişiyor gibiydi. Setrakian eski kamp gardiyanının -o sanayileşmiş ölüm krallığının karanlık tanrısının— onu Efendi'ye götürmesini umuyordu.

Fiziksel sakatlığı yüzünden, Setrakian Miriam'ı İşkodra dışında bir köyde bıraktı ve bir yük atını çekerek, on beş kilometre uzaktaki eski Drişt kasabasına gitti. Setrakian, tepedeki kaleye doğru yükselen eski Osmanlı yollarında, gönülsüz hayvanı dik, kireçtaşı yamaçtan yukarı sürükledi.

Drişt Kalesi (*Kalaja e Drishtit*) on ikinci yüzyıldan kalmıştı. Tepelere zincirlemesine kurulan Bizans kalelerinden biriydi. Sonraları, Karadağ ve bunun ardından kısa bir süre için Venedik hükmüne girmişti. Bölge 1478'de Tirklerin eline geçmişti. Şimdi, yaklaşık beş yüz sene sonra, kale harabelerinin içinde küçük bir Müslüman köyü, küçük bir cami ve duvarları doğanın güçlerine karşı yenilmiş, ihmal edilmiş bir kale vardı.

Setrakian köyü boş bulmuştu ve yakın zamanlara ait bir hayat alameti yoktu. Dağdan bakınca görünen manzara, kuzeydeki Dinar Alpleri, batıdaki Adriatik Denizi ve Otranto Boğazı, engin ve görkemliydi.

Yüzyıllık kıpırtısızlığıyla, ufalanmaya başlamış taş kale, tam vampir avlanacak bir yerdi. Geriye bakıp düşünülürse, bu durum belki de her şeyin görüldüğü gibi olmadığına dair Setrakian'a ipucu vermeliydi.

Yeraltındaki odalarda, tabutu keşfetmişti. Basit, çağdaş bir cenaze kutusu, tamamen ahşapcan, görünüşe göre sedir ağacından yapılmış, hiç metal parçası olmayan, ahşap çiviler ve deri menteşeler kullanılmış, eğimli bir altıgen.

Henüz gece çökmemişti, ama odadaki ışık, çalışmak için güvенеbileceği kadar güçlü değildi. Bu yüzden Setrakian gümüş

kılıcını hazırlayarak, eski işkencecisini öldürmeye hazırlandı. Silahını hazır ederek, çarpık parmaklı eliyle kapağı kaldırdı.

Kutu boştu. Boştan da boş: dipsizdi. Yere sabitlenmiş bir tiiir kapak görevi görüyordu. Setrakian çantasından bir baş lambası çıkarıp taktı ve aşağı baktı.

Dört buçuk metre derinde çukurun toprak zemini görünüyordu ve bir tünele bağlanmaktaydı.

Setrakian aletlerini yanına aldı -aralarında bir yedek fener, piller ve uzun gümüş bıçaklar vardı (C aralığında morötesi ışığın öldürücü özelliğini henüz keşfetmem işti-UV lambaları da henüz satışa sunulmamıştı) ve bütün erzağını ve suyunun büyük kısmını geride bıraktı. Duvar zincirlerine bir ip bağladı ve tabutun altındaki tünele indi.

Strigoi atığının amonyak kokusu keskindi, botlarını kirletmemek için dikkatle adım atmaya zorluyordu onu. Her dönemeçten önce kulak kabartarak, tünelin ikiye ayrıldığı yerlerde işaretler bularak geçitlerde ilerledi ve bir süre sonra ilk işaretlere geri dönmüş olduğunu fark etti.

Tekrar düşünerek aynı yoldan bir daha geçti ve dipsiz tabutun altındaki girişe geldi. Çukurdan çıkacak, toparlanacak ve çukur sakinlerinin gece çöktükten sonra kalkmasını bekleyecekti.

Ama girişe geri dönüp yukarı baktığında, kapağın kapatılmış olduğunu gürdü. Çukura inmek için kullandığı halat da yoktu.

Setrakian yeterince *strigoi* avlamıştı, bu yüzden bu olaya tepkisi korku değil öfke oldu. Hemen döndü ve hayatta kalmasının av değil avcı olmasına bağlı olduğunu bilerek tünellere daldı.

Bu sefer farklı bir yol seçti ve sonunda, dürt köylüden oluşan bir aileye rastladı. *Strigoi* olmuşlardı, Setrakian'ı görünce kırmızı gözleri aydınlandı; gözler, fenerinin ışığını körlemesine yansıtılar.

Ama saldıramayacak kadar zayıftılar. Yalnızca anne dört ayak üzerinde doğruldu, Setrakian onun yüzüne baktığı zaman beslenememiş bir vampirin karakteristik çökmüşlüğüne gördü: eti kararmıştı, gergin derisinin altında boğazındaki iğne mekanizması daha belirginleşmişti ve yaratık sersemlemiş, uyuşmuş görünüyordu.

Onları azat etti —kolaylıkla ve merhametsizce.

Kısa süre sonra iki aileyle daha karşılaştı, biri diğerinden daha güçlüydü, ama ikisi de fazla direniş sergileyebilecek durumda değildi. Bir başka odada, başarısız bir vampir yamyamlığı teşebbüsü gibi görünen, öldürülmüş bir çocuk *strigoi* buldu.

Ama hâlâ Eichhorst'tan iz yoktu.

Bir başka çıkış bulup, vampirlerin kadim mağara labirentini temizledikten sonra, kapalı tabutun altındaki odaya döndü ve hançeriyle kadim taşları yontmaya başladı. Duvarda ayağını dayayabileceği bir oyuk açtı ve karşı duvarda, bir adım yukarıda, yeni bir tanesi üzerinde çalışmaya başladı. Saatler boyunca çalışırken -bu iş için gümüş köcü bir seçimdi, çatlıyor ve bükülüyordu, demir kabza daha çok işe yarıyordu— aşağıda açlıktan bitap düşmüş köylü *strigoileri* düşündü. Onların burada olması hiç mantıklı gelmiyordu. Eksik bir şeyler vardı, ama Setrakian sonuna kadar mantık yürütmeyi reddetti, endişesini bastırarak işine odaklandı.

Saatler -belki günler— sonra, susuz kalmış, pilleri bitmek üzereyken, alçaktaki iki oyuğa ayaklarını dayayarak bir üçüncüsiinü oydu. Elleri kan ve tozdan oluşmuş bir çamurla kaplıydı, aletleri tutmakta güçlük çekiyordu. Sonunda, diğer ayağını dik duvara dayadı ve tabutun kapağına uzandı.

Tek bir çaresiz itişle tabutun kapağını açtı.

Paranoya içinde, yarı delirmiş halde dışarı çıktı. Dışarıda bıraktığı çanta ve onunla birlikte yedek yiyecek ve suyu da gitmişti. Susuzluk içinde, hayat veren gün ışığına çıktı. Gökyüzü

bulutlanmıştı. Seneler geçmiş gibi hissediyordu.

Patikanın başındaki atı öldürölmüş, karnı deşilmişti ve leşi soğuktu.

Köye geri dönerken gökler yarıldı. Yokuş yukarı çıkarken baş sallayarak selam verdiği bir ifti, Setrakian'ın saatine karşılık biraz su ve kaya kadar sert bisküviler verdi. Setrakian, uzun bir pandomimin ardından, üç gün batımı ve üç şafaktır yeraltında olduğunu öğrendi.

Sonunda kiraladığı villaya geldi, ama Miriam orada değildi. Not bırakmamıştı, hiçbir şey yoktu -hiç yapacağı şey değildi bu. Yan eve gitti, sonra sokağın karşısına geçti. Sonunda bir adam ona kapıyı açtı, ama azıcık.

Karısını görmediğini söyledi adam ilkel bir Yunancayla.

Setrakian adamın arkasında büzölmüş bir kadın gördü ve bir sorun olup olmadığını sordu.

Adam ona bir önceki gece köyde iki çocuğun kaybolduğunu açıkladı. Çevrede bir cadı olduğundan şüpheleniliyordu.

Setrakian kiraladığı villaya döndü. Bütün ağırlığıyla bir sandalyeye çöktü, başını kanlı, kırık ellerine aldı ve gecenin çökmesini bekledi —sevgili karısının döneceği karanlık saati.

Miriam yağmurdan çıkıp ona geldi. Onu ayakta tutan destekler ve bastonlar gitmişti. Saçları ıslak ıslak sarkıyordu, derisi beyaz ve kaygandı, giysileri amurlanmıştı. Başını dik tutarak, saygın çevresine yeni birini kabul eden bir sosyete kadınının tavrıyla yanına geldi. İki yanında, dönüştördüğü iki köylü ocuk vardı, hâlâ dönüşüm hastalığının acısını çeken bir oğlan ve bir kız.

Miriam'ın bacakları düz ve kapkaraydı. Kol ve bacaklarının uçlarında kan birikmişti ve elleriyle ayakları neredeyse tamamen siyahtı. Sakatlığı, ekingen adımları gitmişti: Setrakian'ın her gece are olmaya çalıştığı sarsak adımlar.

Hayatının aşkından, bu deli, çamura bulanmış, dik dik bakan

yaratığa ne kadar da çabuk, ne kadar da eksiksiz bir biçimde dönüşmüştü. Şimdi, yaşadığı sırada dünyaya getiremediği çocuklarla beslenen bir *strigo* 'ı idi.

Setrakian usul usul ağlayarak sandalyesinden kalktı. Bir yarısı, her şeyin olacağına varmasını istiyordu, karısıyla birlikte cehenneme gitmek, çaresizlikle kendini vampirliğe teslim etmek.

Ama onu, aşkla ve gözyaşlarıyla öldürdü. Yozlaşmış vücutlarına aldırış etmeden çocukları da öldürdü —ama Miriam'dan bir parçayı kendine saklamaya kararlıydı.

İnsan yaptığı işin delilik olduğunu bilse bile o eylem deliliktir. Karısının hastalıklı yüreğine göğsünden kesip çıkarmak ve alıkoymak, yozlaşmış organın bir turşu kavanozunun içinde, bir kan kurdunun açlığıyla atması.

Hayat eklilik, diye düşündü Setrakian, parçalama işini bitirip, odada çevresine bakınırken. *Aşk ila öyle*.

FLATLANDS

Merhum karısının yüreğiyle son bir dakika daha geçirdikten sonra, Setrakian Fet'in zar zor duyabildiği ve anlamadığı bir şeyler mırıldandı —“Affet beni, sevgilim,” demişti- ve sonra işe koyuldu.

Yüreği gümüş bir bıçakla kesmedi, kurt için ölümcül olurdu bu. Onu paslanmaz çelikten bir bıçakla kesti -hastalıklı organı dilim dili doğradı. Kurt ancak, Setrakian yüreği masanın kenarına konulmuş UV lambalarından birine yaklaştırdığı zaman kaçtı. Bir sa telinden daha kalın, cılız ve hızlıydı. Pembemsi kan kurdu ilk önce bıçağın sapını tutan kırık parmaklara saldırdı. Ama Setrakian buna hazırlıklıydı. Kurt masanın ortasına doğru süründü. Setrakian onu bıçağıyla ikiye ayırdı. Sonra Fet iki büyük su bardağı kullanarak iki parçayı yakaladı.

Kurtlar yenilendiler ve yeni kafeslerinin i çeperini keşfetmeye başladılar.

Sonra Setrakian deneyi hazırlamaya koyuldu. Fet bir tabureye yerleşti ve kan açlığının güdülediği kurtların, bardakların içinde kıvranmalarını izledi. Yaşlı adamın, Kelly yi yok etmesi konusunda Eph'i uyardığını hatırladı:

Sevdiğin birini zgr bırakırken... dönüşmenin nasıl bir şey olduğunu anlarsın. Olduğun her şeye karşı ıkmanın. Bu eylem insanı sonsuza dek değiştirir.

Nora'yı da, bu salgının asıl kurbanının, düşüşümüzün aracısının sevgi olduğu konusunda uyarmıştı:

Ölmemişler Kıymetlileri için geri dönüyor, insanca sevgi, yozlaşıl) vampirlere iizgü bir ihtiyaç haline geliyor.

“O tünellerde neden öldürmediler seni ? Tuzak olduğuna göre?” dedi Fet.

Setrakian işinden başını kaldırdı. "İster inan, ister inanma, o zamanlar benden korkuyorlardı. Henüz hayatımın baharındaydım, canlıydım, güçlüydüm. Onlar gerçekten de sadist, ama hatırlamalısın ki, o vakitler sayıları oldukça azdı. Kendilerini korumaları son derece önemliydi. Türlerinin dizginsizce genişlemesi bir tabuydu. Ama bana zarar vermeleri gerekiyordu. Ve bunu yaptılar.”

“Senden hâlâ korkuyorlar,” dedi Fet.

"Benden değil. Yalnızca temsil ettiğim şeyden. Bildiklerimden. Gerçekte, yaşlı bir adam, bir vampir sürüsü karşısında ne yapabilir?”

Fet Serrakian'ın alçakgönüllülüğüne hiç inanmıyordu.

Yaşlı adam sözlerine devam etti, “Sanırım onları şaşırtan pes etmediğimiz fikri -mutlak sıkıntı karşısında insan ruhunun direnmeye devam ettiği düşüncesi. Onlar kibirlidir. Kökenleri, eğer doğrulanabilirse, bunu kanıtlar.”

"Kökenleri ne, o zaman?”

"Kitabı ele geçirdiğimiz zaman, tamamen emin olabildiğimde... sana açıklarım.”

Radyonun sesi zayıflamaya başladı ve Fet önce, kötü işiten kulağına öyle geldiğini düşündü. Ayağa kalktı ve krankı çevirerek alete güç verdi, çalışmaya devam etmesini sağladı. Hava dalgalarında insan sesleri kalmamıştı pek, yerini yoğun parazit ve zaman zaman tiz sesler almıştı. Ama bir ticari spor radyosunun hâlâ yayın yapacak gücü vardı ve canlı yayın yapanların ço-

ğu gitmiş gibi görünse de, tek bir yapımcı kalmıştı. Mikrofonu o almıştı ve formatı Yankees-Mets-Giants-Jets-Rangers-Knicks bahsinden, internetten topladığı ve gelen telefonlardan edindiği haberlere dönüştürmüştü.

"... FBI'ın ulusal internet sitesi, Brooklyn'de yaşanan bir olayın ardından Dr. Ephraim Goodweather'ın tutuklandığını raporluyor. Dr. Goodweather, o ilk videoyu yayınlayan New York şehri eski HKM görevlisi —o videoyu hatırladınız mı? Barakadaki, köpek gibi zincirlenmiş adam. İblis meselesinin ne kadar isterik ve imkânsız geldiğini hatırlıyor musunuz? Güzel günlerdi. Her neyse... tutuklanma sebebinin... nedir bu? Cinayet teşebbüsü? Aman Tanrım. Tam da, bazı gerçek yanıtlar bulabileceğinizi düşünmeye başladığınızda. Demek istediğim, yanlış hatırlamıyorsam bu adam her şeyin merkezindeydi. Değil mi? O uçakta, 753 numaralı seferde o vardı. Ve ilk müdahalede bulunanlardan birinin, onun için çalışan birinin öldürülmesi ile ilgili olarak aranıyordu. Sanırım adamın adı Jim Kent'ti. Demek ki, bu adamda bir şeyler olduğu açık. Benim fikrim -bence Osvald'a yaptıklarını yapacaklar ona. Karnına iki kurşun yollayıp, sonsuza dek susturacaklar. Kimsenin bir araya getiremiyormuş gibi görüldüğü bu dev yapbozda bir parça daha. Bu konuyla ilgili herhangi bir düşüncesi, herhangi bir fikri ya da teorisi olan biri varsa, eğer telefonunuz hâlâ çalışıyorsa, beni spor hattından arayın..."

Setrakian gözlerini kapatarak oturdu.

"Cinayet teşebbüsü?" dedi Fet.

"Palmer," dedi Setrakian.

"Palmer!" dedi Fet. "Demek istediğin-sahte bir suçlama değil mi?" Fet'in şoku hızla takdire dönüştü. "Palmer'ı öldürmek. Tanrım. Bizim iyi doktor. Ben neden bunu düşünemedim?"

"Düşünmemiş olmana çok memnunum."

Fet, kendi kendini uyandırmaya çalışıyormuş gibi, parmaklarını saçlarından geçirdi. “Sonra iki kişi oldukları anlaşıldı, hı?” Geriledi ve aralık kapıdan dükkana baktı. Ötedeki pencerelerin ardında alacakaranlık çöküyordu. “Demek bundan haberin vardı?”

“Talimin ediyordum.”

“Onu durdurmak istemedin mi?”

“Görebiliyordum -durdurmak imkânsızdı. Bazen bir insanın kendi dürtüleriyle hareket etmesi gerekir. Anlamalısın —o, bir salgının ortasındaki bir tıp uzmanı ve bu salgının kaynağı, bildiğini sandığı her şeyi inkar ediyor. Buna karısıyla kişisel çatışmasını da ekle. Doğru olduğunu düşündüğü yolu seçti.”

“Cüretli bir hamle. Bir anlamı olur muydu? Başarılı olsaydı?”

“Ah, sanırım olurdu.” Setrakian işine geri döndü.

Fet gülümsedi. “Bunu yapabileceğini düşünmezdim.”

“Eminim o da düşünmüyordu.”

O anda Fet ön pencerelerin önünden bir gölge geçtiğini gördüğünü sandı. O tarafa yarı dönüktü ve imge görüş alanının kıyısındaydı. Ona iri bir şeymiş gibi gelmişti.

“Bir müşterimiz var, sanırım,” dedi Fet, arka kapıya seyirterek.

Setrakian ayağa kalktı ve çabucak kurt başlı bastonuna uzandı, tepesini kıvırdı ve birkaç santim gümüşü açığa çıkardı.

“Bekle,” dedi Fet. “Hazır ol.” Dolu çivi tabancasını ve kılıcını aldı ve Efendi’nin geldiğinden korkarak arka kapıdan dışarı süzüldü.

Arka tarafa, kaldırıma çıktığında, kapıyı kapatır kapatmaz iri yarı adamı gördü. Altmış yaşlarında, kalın kaşlı, Fet kadar irikıyım bir adamdı. Hafifçe kamburunu çıkarıyor ve aksıyordu. Güreşçi gibi, ellerini açarak durmuştu.

Efendi değil. Vampir bile değil. Adamın gözleri bunu doğruluyordu. Yeni dönmüş vampirler bile tuhaf bir biçimde, insandan çok hayvan gibi ya da bir böcek gibi hareket ederdi.

Bayındırlık İşleri minibüsünün arkasından iki kişi daha çıktı. Biri kısa boylu ve kalıplıydı, gümüş takılarla kaplıydı. Işıltılı şeylerle donatılmış bir bekçi köpeğine benziyordu. Diğeri daha gençti ve uzun bir kılıcın ucunu Fet'in boğazına doğru uzatmıştı.

Demek gümüşten haberleri vardı. "Ben insanım," dedi Fet. "Yağmalayacak bir şey arıyorsanız, burada fare zehrinden başka bir şey yok."

"Biz yaşlı bir adam arıyoruz," dedi Fet'in arkasından bir ses. Fet, hepsini önüne alacak şekilde döndü. Yeni gelen Gus'tı. Yırtık yakasının altında kısmen, omzundaki SOY COMO SOY cümlesi görünüyordu. Elinde uzun, gümüş bir bıçak vardı.

Üç Meksikalı çeteci ve elleri kalın biftekler kadar iri eski bir güreşçi. "Hava kararıyor, çocuklar," dedi Fet. "Yolunuzagitmeniz lazım."

Creem, gümüş muştalı olan, "Şimdi ne olacak?" dedi.

Gus Fet'e, "Rehinci. O nerede?" diye sordu.

Fet kılını kıpırdatmadı. Bu serseriler silahlıydı, ama Fet onları tanımıyordu ve bilmediği şeylerden hoşlanmazdı. "Kimden bahsettiğini bilmiyorum."

Gus kanmadı. "O zaman kapı kapı bakarız, orospu çocuğu."

"Önce cesedimi çiğnemen gerek," dedi Fet. Çivi tabancasını gösterdi. "Ve bilesin diye söylüyorum -bu bebek acıtır. Çivi yalnızca kemiğe saplanır. Oraya yönelir. Vampir olsun olmasın, kötü hasar verir. Kahrolası göz yuvarından iki gümüş çivi çıkarmaya çalışırken nasıl ciyakladığını dinleyeceğim, *chohn*."

"Vasiliy," dedi Setrakian, bastonu elinde, arka kapıdan çıkarak.

Gus onu gördü, yaşlı adamın ellerini gördü. Mahvolmuşlardı, cıpkı hatırladığı gibi. Rehinci şimdi daha da yaşlı, daha da ufak tefek görünüyordu. Yaklaşık birkaç hafta önceki görüşmelerinden beri seneler geçmiş gibi hissediyordu. Gus, yaşlı adamın onu tanıyıp tanımayacağından emin olamayarak sırtını dikleştirdi.

Setrakian onu tepeden tırnağa süzdü. "Hapishaneden."

"Hapishane?" dedi Fet.

Setrakian uzandı ve samimi bir biçimde Gus'ın kolunu okşadı. "Dinlemişsin. Öğrenmişsin. Ve hayatta kalmışsın."

"d *guevo*. Hayatta kaldım. Ve sen —çıkılmışsın."

"Şansım yaver gitti," dedi Setrakian. Diğerlerine baktı. "Ya arkadaşın? Hasta olan. Yapman gerekeni yaptın mı?"

Gus hatırlayarak irkildi. "Si. Yapmam gerekeni yaptım. Ve o zamandan beri de yapmaya devam ediyorum."

Angel omzundaki sırt çantasını karıştırdı, Fet de çivi tabancasını hazırladı. "Sakin ol, koca ayı," dedi.

Angel rehinci dükkanından aldığı gümüş kutuyu çıkardı. Gus gitti ve kutuyu ondan alıp açtı, içindeki kartı çıkarıp rehinciye uzattı.

Fet'in adresi vardı.

Setrakian kutunun ezilmiş ve kararmış, bir köşesinin ısıdan çarpılmış olduğunu gördü.

"Seni bulmak için bir ekip yollamışlar," dedi Gus ona. "Gündüz saldırabilmek için dumanla korundular. Biz oraya vardığımızda dükkanına girmişlerdi." Gus diğerlerine doğru başını salladı. "Kanımız henüz kırmızıyken oradan çıkabilmek için binayı havaya uçurmamız gerekçi."

Setrakian'ın yüzünde bir üzüntü ifadesi belirdi ve hemen geçti. "Demek —savaşa katıldın."

"Kim, ben mi?" dedi Gus, gümüş bıçağını sallayarak. "Ben,

savaşın ta kendisiyim. Son birkaç gündür işlerini görüyorum - sayamayacak kadar çoklar."

Serrakian endişeli bir ifadeyle Gus'ın silahına yakından baktı. "Böylesine iyi yapılmış silahları nereden bulduğunu sorabilir miyim?"

"Kahrolası kaynağından," dedi Gus. "Kelepçeler içinde kanundan kaçarken buldular beni. Sokaktan aldılar."

Setrakian'ın yüzü karardı. " 'Onlar' kim?"

"Onlar. Eskiler."

"Kadimler," dedi Setrakian.

"Aman Tanrım," dedi Fet.

Setrakian ona sabırlı olmasını işaret etti. "Lütfen," dedi Gus'a. "Açıkla."

Gus açıkladı, Kadimlerin teklifini anlattı, annesinin onların elinde olduğunu, onun yanında gündüz avcısı olarak çalışmaları için Jersey şehrinden Safirleri tutmasını anlattı.

"Paralı askerler," dedi Setrakian.

Gus bunu bir kompliman olarak kabul etti. "Süt kanıyla yerleri siliyoruz. Sıkı bir suikast ekibi, iyi vampir avcıları. Vampir bok-tekmeleyicileri demek daha doğru."

Angel başını salladı. Bu çocuğu sevmiştir.

"Kadimler," dedi Gus. "Bütün bunların planlanmış bir saldırı olduğunu hissediyorlar. Üreme kurallarını ihlal eden, açığa çıkmaları riskini doğuran bir saldırı. Şok ve Huşu, sanırım..."

Fet gülmesini öksürerek bastırdı. "Öyle mi? Şaka yapıyorsun. Değil mi? Okuldan terk kahrolası bir suikastçisin ve burada aslında neler olup bittiğine dair en ufak fikrin yok. Gerçekte kimin tarafında olduğunu bile bilmiyorsun."

"Bir dakika bekle lütfen." Setrakian eliyle Fet'i durdurdu ve düşündü. "Bana geldiğini biliyorlar mı?"

"Hayır," dedi Gus.

“Yakında öğrenirler. Ve memnun olmayacaklar.” Secrakian ellerini kaldırarak, kafası karışmış olan Gus’a güvence verdi. “Korkma. Bütün bunlar koskoca bir kargaşa, damarlarında kırmızı kan akan herkes için kötü bir durum. Beni tekrar bulduğun için çok memnunum.”

Fer, aklına bir fikir geldiğinde yaşlı adamın gözlerinde beliren ışıltıdan hoşlanmayı öğrenmişti. Fet’in biraz gevşemesine yardımcı oluyordu.

Setrakian Gus’a, “Belki de benim için yapabileceğin bir şey vardır,” dedi.

Gus, *Al sana*, der gibi, Fet’e keskin bir bakış fırlattı. “Söyle,” dedi Setrakian’a. “Sana çok borcum var.”

“Beni ve arkadaşımı Kadimlere götüreceksin.”

BROOKLYN-QUEENS FBI DAİRESİ

Eph toplantı odasında tek başına oturmuş, dirseklerini çizik masaya dayamış, sakin sakin ellerini ovuşturuyordu. İçeride kimse olmamasına rağmen oda bayat kahve kokuyordu. Tavan lambası tek yönlü aynaya düşüyor, tek bir insan eli izini aydınlatıyordu: bir sorgulamanın kalıntısı.

İzlendiğini, hattâ incelendiğini bilmek tuhaftı. Ne yaptığınızı, duruşunuzu, dudaklarınızı nasıl yaladığınızı, sizi tutsak edenlerin arkasında beklediği aynada kendinize bakıp bakmadığınızı etkiliyordu. Laboratuvar fareleri izlendiklerini bilseler, her labirent ve fare deneyi yeni bir boyut kazanırdı.

Eph sorularını dört gözle bekliyordu, belki FBI’nın onun yanıtlarını beklediğinden daha büyük hevesle. Sorularının ona yürüttükleri soruşturma hakkında bir fikir vereceğini ve bu sayede kanun kuvvetlerinin ve diğer güçlerin, vampir istilasını ne ölçüde anladıklarını öğrenmeyi umuyordu.

Bir seferinde, sorgulamayı beklerken uykuya dalmanın, şüphelinin suçluluğunu gösteren önemli işaretlerden biri olduğunu okumuştı. Sebebi, insanın kaygısını fiziksel bir yolla atamama- sınırın suçlu zihni bitkin düşürmesi ile ilgili bir şeydi - birde bi- linçaltındaki kaçma ve saklanma ihtiyacı.

Eph çok yorgundu ve her yeri ağrıyordu, ama bundan da önemlisi, rahatladığını hissediyordu. İş bitmişti. Tutuklanmıştı, federallerin gözetimi altındaydı. Artık savaşmak yoktu, mücadele yoktu. Zaten Setrakian ve Fet'e pek az faydası dokunmuştu. Zack ve Nora sıcak bölgeden uzakta, güvendeydi, hızla güneye, Harrisburg'a gidiyorlardı ve Eph burada, ceza kulübesinde beklemenin, yedek kulübesinde beklemeye yeğ olduğunu düşünüyordu.

İki ajan içeri girdi. Kendilerini tanıtmadılar. Bileklerini kelepçelediler ve Eph bunun tuhaf olduğunu düşündü. Bileklerini arkadan değil önden kelepçelediler, sonra onu çekip sandalyeden kaldırdılar ve odadan çıkardılar.

Onu hemen hemen boş olan nezarethaneden geçirdiler ve ana asansöre götürdüler. Yukarı çıkarlarken kimse konuşmadı. Kapı süssüz bir koridora açıldı. Onu takip ederek kısa bir merdiveni çıktılar ve çatıya açılan kapıdan geçtiler.

Çatıda bir helikopter bekliyordu, motorları hızlanmaya, gece havasını yarmaya başlamıştı bile. Soru sormak için fazla gürültülü olduğundan, Eph diğer iki adamla birlikte eğilerek kuşun karnına yürüdü ve oturdu. Diğerleri onun kemerlerini bağladılar.

Helikopter kalktı, Kew Gardens ve Brooklyn üzerinden geçti. Eph yanan binaları gördü. Helikopter yoğun, siyah duman bulutlarının arasından dolandı. Altındaki şehri kasıp kavuran bütün bu yıkım. Buna *gerçeküstü* demek, durumu tarif etmek için bir başlangıç bile olmazdı.

Ease Nehri'ni geçmekte olduklarını fark etti ve bunun üzerine onu gerçekten de nereye götürdüklerini merak etti. Brooklyn Köprüsü üzerinde polisler ve ateşler gördü, ama hareket eden arabalar ya da insanlar yoktu. Aşağı Manhattan hızla çevrelerini aldı, helikopter alçaldı, en yüksek binalar görüş alanını sınırladı.

Eph, FBI karargahının, belediye binasının birkaç sokak ötesinde, Federal Plaza'da olduğunu biliyordu. Ama hayır, Finans Bölgesi'ne yakın kalmışlardı.

Helikopter tekrar yükseldi ve bu bölgedeki tek aydınlatılmış çatıya yöneldi: bir pisti gösteren kırmızı güvenlik ışıkları halkası. Kuş hafifçe indi ve ajanlar Eph'in emniyet kemerini çözdüler. Kendileri kalkmadan onu koltuğundan kaldırdılar ve çatıya yolladılar.

Eph eğilerek durdu, kuş kaldırdığı rüzgarla Eph'in giysilerini savurarak havalandı, döndü ve tekrar Brooklyn'e yöneldi. Onu yalnız bırakmışlardı —ve elleri hâlâ kelepçeliydi.

Eph'in burnuna yanık ve okyanus tuzu kokuları geldi, Manhattan üzerindeki troposfer dumanla dolmuştu. Dünya Ticaret Merkezi'nin tozlu izinin -beyaz-gri— nasıl yükseldiğini ve belli bir yüksekliğe gelince yassılaştığını ve sonra bir çaresizlik bulutu halinde gökyüzüne yayıldığını hatırladı.

Bu bulut karaydı, yıldızları örtüyordu, karanlık bir geceyi daha da karartıyordu.

Şaşkınlık içinde kendi etrafında döndü. Kırmızı iniş ışıkları halkasını aştı, dev havalandırma birimlerinden birinin çevresinden dolandı ve soluk bir ışık gelen açık bir kapı gördü. O tarafa yürüdü, orada kelepçeli ellerini uzatarak durdu, içeri girmeli mi, girmemeli mi diye düşündü ve sonra başka seçeneği olmadığını fark etti. Ya kanat açıp uçacaktı, ya da bu işin sonunu görecekti.

İçerideki ÇIKIŞ işaretinden soluk kırmızı ışık geliyordu. Uzun bir merdiven, bir başka açık kapıya iniyordu. Pahalı duvar lambalarıyla aydınlatılmış, halı kaplı bir merdivendi. Yarisında, koyu renk takım elbise giymiş bir adam, ellerini bel hizasında kavuşturmuş, bekliyordu. Eph kaçmaya hazırlanarak durdu.

Adam hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey yapmadı. Eph onun vampir değil insan olduğunu görebiliyordu.

Yanında, duvara gömülmüş, çelik mavisi bir çizginin kestiği siyah bir küre betimleyen bir logo vardı. Stoneheart Gru- bu'nun kurumsal simgesi. Eph, ilk defa, bunun gözünü kırparak kapatan tutulmuş güneşe benzediğini fark etti.

Adrenalin seviyesi yükseldi, bedeni savaşıma hazırlandı. Ama Stoneheart çalışanı olan adam döndü ve koridorun sonuna ilerleyip bir kapıyı açtı ve bekledi.

Eph ihtiyatla ona doğru yürüdü, adamın önünden süzüldü ve kapıdan geçti. Adam arkasından gelmedi, kapıyı Eph'in üzerine kapattı.

Geniş odanın duvarları sanat eserleriyle süslenmişti: kâbuslardan fırlamış imgeler ve şiddet dolu soyut sahneler betimleyen aşırı büyük kanvaslar. Hafif bir müzik işitiliyordu.

Bir köşeyi dolandı, camla kaplı binanın kenarından kuzeye bakan, acı içindeki Manhattan manzarasını gören bir yerde, bir kişilik sofra kurulmuştu.

Beyaz keten örtüye soluk bir ışık dökülüyor, parıldamasına sebep oluyordu. Bir uşak ya da garson -bir tür hizmetkar- Eph'le birlikte içeri girdi ve orada bulunan tek sandalyeyi Eph için çekti. Eph adama baktı -yaşlıydı, hayatı boyunca hizmetkar olarak çalışmıştı— adam göz göze gelmeden onu izliyor, konuğunun sandalyeye oturmasını bekleyerek dikiliyordu.

Eph de oturdu. Sandalye masanın altına itildi, bir peçete açıldı, sağ bacağına serileli ve sonra hizmetkar uzaklaştı.

Epli geniş pencerelere baktı. Yansıma, altındaki şehir şiddet spazmları içinde kıvranırken, Manhattan'ın yetmiş sekiz kat yukarısında süzülen bir masada oturuyormuş gibi görünmesine sebep oluyordu.

Hafif bir uğultu hoş senfoniye kesti. Loşluğun içinden motorlu bir tekerlekli sandalye çıktı ve Eldritch Palmer, zayıf eli yönlendirme çubuğunun üzerinde, cilalı zemini aşarak masanın karşı tarafına geçti.

Eph ayağa kalkacak oldu —ama sonra Palmer'ın hemşirelik de yapan kişisel koruması Bay Fitzwilliam gölgelerin içinde belirdi. Adam takım elbisesinin içinden fırlayacakmış gibi görünüyordu, kızıl saçları kısacık, askeri tarzda kesilmişti, kayaya benzeyen başının tepesinde küçük, sınırlı bir ateş gibi görünüyordu.

Eph vazgeçti ve yerine oturdu.

Palmer sandalyesinin kolları masayla aynı hizaya gelecek şekilde yaklaştı. Yerleştiği zaman Eph'e baktı. Palmer'ın başı üçgene benziyordu: geniş alınlı, her iki şakakta belirgin, S şeklinde damarları olan, yaşlılıktan titreyen bir çeneye doğru daralan bir yüz.

“Korkunç bir nişancısınız, Dr. Goodweather,” dedi Palmer. “Beni öldürmeniz belki ilerlememizi biraz engellerdi, ama yalnızca geçici olarak. Bununla birlikte, korumalarımın birinde tedavi edilemez bir karaciğer hasarına sebep oldunuz. Söylemeliyim ki, hiç de kahramanca değil bu.”

Eph hiçbir şey söylemedi. FBI'ın Brooklyn'deki ofisinden Palmer'ın Wall Street'teki çatı katı dairesine gelerek yaşadığı ani yer değişikliği yüzünden hâlâ sersemlemiş durumdaydı.

“Beni öldürmeniz için sizi Setrakian gönderdi, değil mi?”

“O göndermedi,” dedi Eph. “Aslında, o kendi tarzında, beni vazgeçirmeye çalıştı. Ben kendi başıma geldim.”

Palmer hayal kırıklığı içinde kaşlarını çattı. “İtiraf etmeli-

yim, burada sizin yerinize onun olmasını tercih ederdim. En azından yaptığım şeyi anlayabilecek biri. Başarımların çapını. Ayıpladığı halde, yaptıklarımın büyüklüğünü anlayabilecek biri.” Palmer, Bay Fitzvilliam’a işaret etti. “Setrakian, sizin sandığınız kişi değil,” dedi Palmer.

"Öyle mi?" dedi Eph. "Siz onun kim olduğunu sanıyorsunuz?"

Bay Fitzwilliam büyük, tekerlekli bir tıbbi aleti çekerek yaklaştı. Eph makinenin ne işe yaradığını bilmiyordu.

"Siz onu nazik bir ihtiyar, bir ak büyücü olarak görüyorsunuz. Mütevazı dâhi."

Eph hiçbir şey söylemedi. Bay Fitzvilliam, Palmer'ın gömleğini sıyırdı ve adamın zayıf bedenine gömülmüş iki valf ortaya çıktı. Adamın derisi yara izleriyle kaplıydı. Bay Fitzwilliam makineden iki boru alıp valflara bağladı, bantla yalıtıcı, sonra makineyi açtı. Bir tür besleyiciydi.

"Aslında, beceriksizin teki," dedi Palmer. "Bir kasap, psikopat ve saygınlığını yitirmiş bir alim. Her açıdan başarısız biri."

Palmer'ın sözleri Eph'i gülümsetti. "Eğer bu kadar başarısız bir adam olsaydı, şimdi ondan bahsedip, benim yerimde onun olmasını diliyor olmazdınız."

Palmer uykulu uykulu gözlerini kırıştırdı. Elini tekrar kaldırdı ve uzakta bir kapı açıldı, içeri biri girdi. Eph, Palmer'ın onun içine ne hazırladığını -intikam mı almayı planladığını- merak ederek kendini hazırladı, ama gelen hizmetkardı yalnızca, bu sefer parmak uçlarında küçük bir tepsi taşıyordu.

Adam Eph'in yanına geçti ve önüne bir kokteyl bıraktı. Kehribar rengi bir sıvının içinde buz parçaları yüzüyordu.

"Sert bir içkiden zevk alacak bir adam olduğunuz söylendi," dedi Palmer.

Eph önce içkiye, sonra Palmer'a baktı. “Nedir bu?”

"Bir Manhattan kokteyli," dedi Palmer. "Bana uygun gibi geldi."

"Doğru dürüst bir içki değil bu. Neden buradayım?"

"Akşam yemeğinde konuğumsunuz. Son yemek. Sizininki değil -benimki." Başını, onu besleyen makineye doğru salladı.

Hizmetkar, paslanmaz çelikten bir kapakla örtülmüş bir tabakla döndü. Tabağı Eph'in önüne koydu ve kapağı kaldırdı. Soslu kara morina, taze patates, karışık sebzeler —hepsi sıcaktı ve buharları tütüyordu.

Eph yerinden kıpırdamadan tabağa baktı.

"Hadi ama, Dr. Goodvveather. Günlerdir böyle yemek görmediniz. Ve yemeğinize bir şey katıldığından, zehirli ya da ilaçlı olduğunda da endişelenmeyin. Ölmenizi isteseydim, Bay Fitzwilliam bunu hemen yapardı ve sonra yemeğin zevkini kendisi çıkarırdı."

Eph aslında, onun için hazırlanan çatal ve bıçaklara bakıyordu. Gümüş bıçağı aldı ve ışığı yansıtacak şekilde çevirdi.

"Gümüş, evet," dedi Palmer. "Bu gece burada vampir yok."

Eph çatalını aldı ve gözlerini Palmer'dan ayırmadan, kelepçelerini şingirdatarak balığı kesti. Palmer onun bir lokmayı ağzına götürmesini, çiğnemesini izledi. Eph kuru dili üzerinde yemeğin suyunu hissetti ve midesi beklenti içinde guruldadı.

"Ağız yoluyla besin almalı on yıllar oldu," dedi Palmer. "Muhtelif ameliyatlardan sonra iyileşirken yemek yememeye alıştım. Gerçekten, yemek yeme zevkini şaşırtıcı ölçüde kolay kaybedebiliyor insan."

Eph'in çiğneyip yutmasını izledi.

"Bir süre sonra, basit yeme eylemi oldukça hayvani gelmeye başlıyor. Aslında, grotesk. Bir kedinin ölü bir kuş yemesinden farklı değil. Sindirim için ağız-boğaz-mide yolunu kullanmak, beslenmek için çok kaba bir yol. Çok ilkel."

"Sizin için hepimiz yalnızca hayvanız, öyle mi?"

"Kabul gören terim 'müşteriler'. Ama kesinlikle evet. Biz, üst sınıf, o temel insani dürtüleri aldık ve onları kullanarak kendimizi geliştirdik. İnsan tüketimini paraya çevirdik, ahlak kurallarını ve kanunu kullanarak kitleleri korku ve nefretle güdüledik, ve bunu yaparken, dünyanın engin servetini birkaç seçkin kişinin ellerinde toplayacak bir servet ve ödeme sistemi yaratmayı başardık. İki bin sene süresince, sistem çok iyi çalıştı, bana göre. Ama bütün iyi şeylerin bir sonu vardır. Piyasalardaki son krizle birlikte, bu imkânsız sonu nasıl hazırladığımızı görmüşsünüzdür. Para üzerine kurulmuş para üzerine kurulmuş para. İki seçenek kaldı. Ya mutlak yıkım, ki bu kimseye cazip gelmiyor, ya da en zenginlerin gaza sonuna dek basması ve her şeyi alması. Ve işte, buradayız."

"Efendi'yi buraya getirdin," dedi Eph. "O uçakta olmasını sen ayarladın."

"Kesinlikle. Ama, doktor, bu girişimin planlanması için son on senedir o kadar yoğun çalıştım ki, şimdi hepsini sana anlatmak gerçekten de son saatlerimi boşa harcamak olur. Eğer izin verirsen..."

"Sonsuza dek yaşayabilmek için insan ırkını satıyorsun -bir vampir olarak yaşayabilmek için, öyle mi?"

Palmer dua edercesine ellerini bir araya getirdi, ama aslında yalnızca avuçlarını birbirine sürtmek ve biraz ısınmak için. "Bu adanın eskiden Yellosvstone Milli Parkı kadar farklı türe ev sahipliği yaptığını biliyor muydun?"

"Hayır, bilmiyordum. Yani biz insanlar bunu hak ettik, kastettiğin bu mu?"

Palmer usulca güldü. "Hayır, hayır. Hayır, bu değil. Fazla ahlakçı olur böylesi. Her baskın tür, bölgeyi bizimkine denk, hattâ daha büyük bir hevesle kasıp kavurabilirdi. Benim anlatmak istediğim, toprağın aldırış etmediği. Gökyüzünün aldırış etmediği. Gezegenin aldırış etmediği. Tüm sistem, uzun soluklu bir çürüme

ve daha sonra bir yeniden doğuş üzerine kurulu. Neden insanlığın üzerine titriyorsun? Onun şu anda ellerinden kayıp gittiğini hissedebiliyorsun. Dağılıyorsun. Bu duygu o kadar kötü mü?”

Eph, bir utanç sancısıyla, tutuklanmasının ardından FBI’ın görüşme odasında hissettiği kayıtsızlığı hatırladı. Tiksintiyle Palmer’ın onun içmesini beklediği kokteyle baktı.

Palmer sözlerine devam etti. “En akıllıca hareket, bir anlaşma yapmak olurdu.”

“Benim önerebileceğim hiçbir şeyim yok,” dedi Eph.

Palmer bunu düşündü. “Bu yüzden mi hâlâ direniyorsun?”

“Kısmen. Neden bütün eğlence senin gibilere kalsın?”

Palmer’ın elleri, aydınlanacağından emin, kolçaklara döndü. “Mitler yüzünden, değil mi? Filmler, kitaplar ve fabllar. İnsanların içine işlemiş. Sattığımız eğlence, sizi yatıştırmak içindi. Sizi bastırmak, ama hayal kurmaya devam etmenizi sağlamak için. İstemeye devam etmeniz için. Umut beslemeniz. Kıskanmanız. Dikkatinizi hayvani sezgilerinizden uzaklaştırmak ve daha büyük bir varoluş, daha yüce bir amaç olduğu kurgusuna çekmek.” Tekrar gülümsedi. “Doğum, üreme ve ölüm döngüsünün ötesinde bir şey.”

Eph çatalıyla Palmer’ı gösterdi. “Ama şu anda yaptığın da bu değil mi? Ölümün ötesine gideceğini sanıyorsun. Aynı kurgulara inanıyorsun.”

“Ben mi? Aynı büyük mitin kurbanı?” Palmer bu açıdan baktı, sonra reddetti. “Ben yeni bir kader oluşturdum. Kurtuluş için ölümden vazgeçiyorum. Anlatmak istediğim şu -senin yüreğini sızlatan bu insanlık, şimdiden boyun eğmiş ve boyunduruk altına girmeye programlanmış.”

Eph başını kaldırdı. “Boyunduruk altına girmek? Ne demek istiyorsun?”

Palmer başını iki yana salladı. “Her şeyi sana ayrıntılarıyla açıklayacak değilim. Bu bilgiyi kullanarak kahramanca bir şey yapacağından değil -yapamazsın. Çok geç. Zarlar atıldı bile.”

Eph'in zihni allak bullaktı. Palmer'in saatler önce dinlediği konuşmasını, ifadesini hatırladı. "Neden şimdi karantina istiyorsun? Şehirleri yalıtmaq? Anlamı ne? Elbette... bizi bir araya gelecek şekilde gütmeq istemiyorsan."

Palmer yanıt vermedi.

Eph devam etti. "Herkesi dönüştüremezler, çünkü o zaman kan öğünleri olmaz. Güvenilir bir besin kaynağına ihtiyacınız var." O zaman Palmer'in söylediklerini kavradı. "Yiyecek nakliyatı. Et paketleme tesisleri. Sen?.. Hayır..."

Palmer yaşlı ellerini kucagında kavuşturdu.

Eph ısrar etti. "O zaman —ya nükleer güç santralleri? Neden onların hattâ girmesine ihtiyacın var?"

Palmer bir kez daha, "Zarlar çoktan atıldı," diyerek yanıt verdi.

Eph çatalını bıraktı, bıçağı peçetesine sildi ve sonra onu da bıraktı. Bu açıklamalar, bir uyuşturucu bağımlısının ihtiyacı gibi, protein alma ihtiyacı hisseden bedeninin açlığını öldürmüştü.

"Sen deli değilsin," dedi Eph, adamı okumaya çalışarak. "Sen kötü bile değilsin. Sen çaresizsin ve kesinlikle megaloman- yaksın. Kesinlikle sapık. Bütün bunlar zengin bir adamın ölüm korkusundan mı doğdu? Ölümden paranla mı kurtulmaya çalışıyorsun? Alternatifi seçerek? Ama -ne için? Şimdiye kadar yapmadığın ne var ki, arzulasın? Arzulayacak ne kalacak?" Palmer'in gözleri kısa bir an için bir kırılmalık, hattâ belki korku ifadesi kazandı. O anda, ne idiyse o ortaya çıktı: hasta, kırılmalık bir yaşlı adam.

“Anlamıyorsun, Dr. Goodvveather. Hayatım boyunca hastaydım. *Hayatım boyunca*. Hiç çocukluğum olmadı. Ergen olmadım. Kendimi bildim bileli bedenimin çürümesine karşı savaştım. Ölümden korkmak? Ben her gün onunla yürüyorum. Şimdi istediğim onu aşmak. Onu susturmak. İnsan olmak benim ne işime yaradı? Tattığım her zevk, çürüme ve hastalığın fısıltısıyla lekelenmişti.”

“Ama—vampir olmak? Bir... bir yaratık? Kan emen bir şey?”
“Eh... ayarlamalar yapıldı. Ben yükseleceğim. Bir sonraki aşamada bile bir sınıf sistemi olmalı, bilirsin. Ve bana en tepede bir koltuk vaat edildi.”

“Bir vampir tarafından vaat edildi. Bir virüs. *Onun* iradesi ne olacak? Tüm diğerlerini yaptığı gibi şeninkini de ele geçirecek — onu sahiplenecek, şeninkini kendi iradesinin bir uzantısına dönüştürecek. Bunun ne faydası var? Bir fısılcı yerine bir başkasını tercih etmek...”

“Daha kötüsünü de gördüm, inan bana. Ama benim iyiliğimi düşünmen büyük nezaket.” Palmer büyük pencerelere, yansımalarının ötesindeki, ölmekte olan şehre baktı. “İnsanlar her kaderi buna tercih eder. Bizim sunduğumuz seçeneğe kucak açacaklar. Göreceksin. Onlara güvenlik yanılısamı sunan her sistemi, her düzeni kabullenirler.” Eph’e baktı. “Ama içkine dokunmamışsın.” “Belki ben o şekilde önceden programlanmış değilimdir,” dedi Eph. “Belki insanlar sandığından daha öngörülemezdir.” “Sanmıyorum. Her modelin kendi bireysel anormallikleri vardır. Ünlü bir doktor ve bilim adamı bir suikastçiye dönüşür. Eğlenceli. Çoğu insanda eksik olan şey vizyondur —bir gerçek vizyonu. Ölümcül bir kesinlikle eyleme geçme yeteneği. Hayır, bir grup olarak —bir *sürü*, aradığın kelime bu— onlar kolaylıkla güdülebilir ve harika ölçüde öngörülebilirlerdir. İç huzuru ya da bir parça yemek karşılığında sevdiklerini söyledikleri kişi-

ri satabilirler, dönüştürebilirler, öldürebilirler.” Eph’in yemeğinin bittiğini görünce hayal kırıklığına uğrayarak omuzlarını silktilti. “Şimdi FBI’a döneceksin.”

"O ajanlar da bu işe ortak mı? Bu komplo ne kadar büyük?" "O ajanlar?" Palmer başını iki yana salladı. "Her bürokratik kurumda olduğu gibi -örneğin, HKM gibi- en tepede kontrolü ele geçirdiğinde, kurumun geri kalanı emirlere uyar. Kadimler, senelerdir bu şekilde çalıştı. Efendi de istisna değil. Hükümetlerin bu yüzden kurulduğunu anlamıyor musun? Yani, hayır, bir komplo yok, Dr. Goodweather. Kayıtlı zamanın başlangıcından beri var olan, aynı yapı bu."

Bay Fitzsvilliam, Palmer'ı beslenme makinesinden ayırdı. Eph, Palmer'ın çoktan yarı vampir olduğunu gördü; damar içi beslenmeden kandan oluşan öğünlere geçmek o kadar büyük bir sıçrama olmayacaktı. "Beni neden buraya getirttin?"

"Böbürlenmek için değil. Bunun açık olduğunu sanıyorum. İçimi dökmek için de değil." Palmer güldü ve sonra yine ciddileşti. "Bu, insan olarak geçirdiğim son gece. Bana suikast düzenlemeye teşebbüs eden adamla akşam yemeği yemek, programın anlamlı bir parçası olurmuş gibi geldi. Yarın, Dr. Goodweather, ölümün ulaşamayacağı bir yerde olacağım. Senin türün ise..." "Benim türüm?" dedi Eph, onun sözünü keserek.

"Senin türün ise umudun ötesinde var olacak. Size yeni bir Mesih verdim ve yakında hesap sorulacak. Mit yapanlar, ikinci bir Mesih'in nasıl bir karakterle geleceği dışında, haklıydılar. O gerçekten de ölüleri kaldıracak. Son hükme başkanlık edecek. Tanrı ebedi yaşam vaat ediyor. Efendi de bu vaadi yerine getirecek. Ve yeryüzünde kendi krallığını kuracak."

"Peki, *sen* ne oluyorsun, bu durumda? Kralı tayin eden kişi mi? Bana, onun istediğini yapan diğer uşaklardan biriymişsin gibi geldi."

Palmer tepeden bakan bir tavırla kuru dudaklarını büzdü. “Anlıyorum. İçimde kuşku uyandırmak için bir başka beceriksiz teşebbüs. Dr. Barnes inatçılığın hakkında uyarmıştı beni. Ama tekrar tekrar denemen gerekiyordur, herhalde...”

“Ben hiçbir şey denemiyordum. Seni boş umutlarla oyaladığını görmemişsen, o zaman boynundan ısırılmayı hak ediyorsun.”

Palmer’ın ifadesi değişmedi. Onun arkasında işleyen -o başka meseleydi. “Beklenen gün,” dedi, “yarın.”

“Peki neden gücünü bir başkasıyla paylaşmaya tenezzül etsin?” dedi Eph. Doğrulup oturdu ve elleri masanın altına düştü. Doğaçlama yapıyordu, ama doğru geliyordu. “Bir düşün. Bu anlaşmayı yerine getirmesini ne tür bir sözleşme sağlayacak? Ne yaptınız, el mi sıkıştınız? Siz kan kardeşi değilsiniz —henüz değil. En iyi durumda, yarın bu zamanlarda sen de onun sürüsündeki kan emicilerden biri olacaksın. Salgın uzmanından dinle. Virüsler anlaşma yapmaz.”

“Bensiz hiçbir yere varamazdı.”

“Paran olmadan. Senin dünyevi nüfuzun olmadan, evet. Bütün bunlar” —Eph aşağıdaki anarşiye işaret etti— “artık yok.”

Bay Fitzwilliam o zaman öne çıktı ve Eph’in yanına geldi. “Helikopter döndü.”

“Bu durumda, iyi geceler, Dr. Goodweather,” dedi Palmer, sandalyesini masadan uzaklaştırarak. “Ve hoşçakal.”

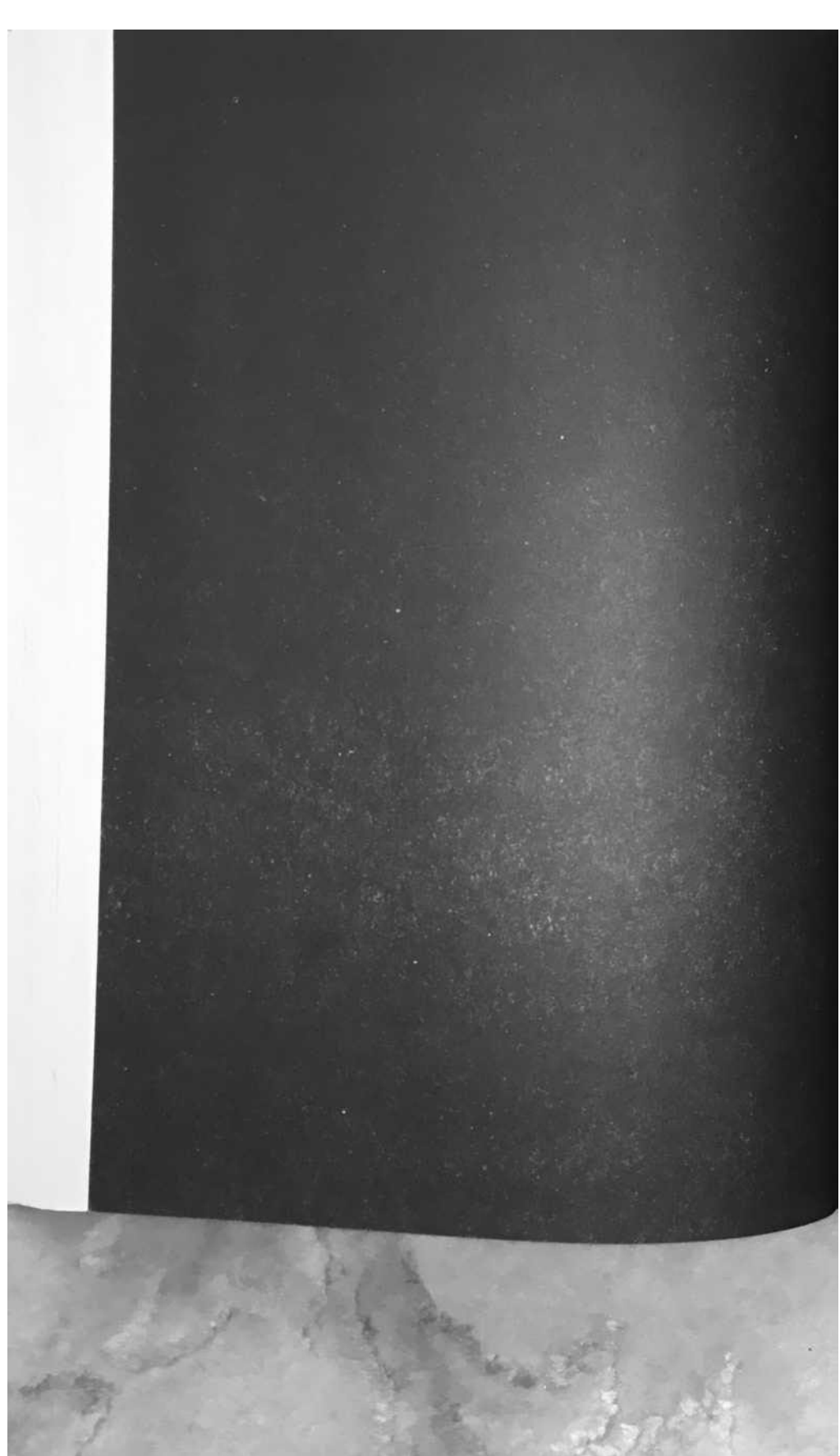
“O, dışarıda bir yerde, sağda solda insanları dönüştürüyor. O zaman kendine şunu sor. Sen bu kadar önemliysen, Palmer -neden seni bu kadar bekletti?”

Palmer yavaşça uzaklaşıyordu. Bay Ficzwilliam Eph’i kabaca ayağa kaldırdı. Eph şanslıydı: kemerine takarak sakladığı gümüş bıçak yalnızca budunu çizmişti.

“Senin ne çıkarın var?” diye sordu Eph Bay Fitzwilliam’a.

"Sen bir kan emici olarak ebedi yaşam düşlemek için fazla sağlıklısın"

Bay Fitzsvilliam hiçbir şey söylemedi. Silahı sertçe Eph’in kalçasına yasladı ve onu alıp çatıya geri götürdü.

YAĞMUR

GÜM!

Nora ilk darbeyle ürperdi. Herkes hissetti, ama ne olduğunu pek az kişi fark etti. Kendisi de, Manhattan'ı New Jersey'e bağlayan North Nehri Tünelleri hakkında pek bir şey bilmiyordu. Normal koşullar altında —ki artık var olmadıklarını itiraf etmek gerekirdi— Hudson Nehri'nin altında, derinde, belki toplam iki, üç dakika süren bir yolculuk olduğunu tahmin ediyordu. Tek yönlü bir yolculuk. Molasız. Tek giriş ya da çıkış yolu, yüzeydeki giriş çıkışlardı. Muhtemelen yarı yolda bile değildiler, en derin kısımdaydılar.

Bam-BAM Al-bam-batn-bam.

Bir darbe daha ve trenin şasisinin altında bir ses ve titreşim. Ses önden arkaya yayıldı, Nora'nın ayaklarının altında sıçradı ve trenin arkasına kadar gidip yok oldu. Babası, seneler önce amcasının Cadillac'ını kullanırken, bir seferinde Adirondacks'ten geçerken iri bir porsuğu ezmişti; bu gürültü de hemen hemen onunla aynıydı, yalnız daha büyüktü.

Bu porsuk değildi.

İnsan olduğunu da sanmıyordu.

Dehşete kapıldı. Gümleme annesini uyandırdı ve Nora içgüdüyle onun zayıf elini kavradı. Karşılık olarak muğlak bir gülümseme ve boş bakışlar aldı.

Bo'y/esi daha iyi, diye düşündü Nora, daha feci ürpererek. Onun soruları, kuşkuları, korkularıyla uğraşmamak en iyisiydi. Nora'da yeteri kadar vardı bunlardan zaten.

Zack kulaklıklarının etkisi altındaydı hâlâ, gözlerini kapatmıştı, başı sırt çantasının üzerinde hafifçe önüne düşüyordu-ya müziğe tempo tutuyor, ya da belki uyukluyordu. Her durumda, gümlmelerin ve gittikçe büyümekte olan endişe duygusunun farkında değildi. Ama fazla sürmezdi.

GÜM.

Bir inleme yükseldi. Şimdi darbeler daha sık, sesler daha yüksekti. Nora tünelden zamanında çıkmaları için dua etti. Trenlerde ve metroda nefret ettiği bir şey vardı: ön pencerelerden dışarıyı göremiyordunuz. Sürücünün gördüğü şeyi göremi- yordunuz. Tek görebildiğiniz bir bulanıklıktı. Neyin yaklaştığını asla görmüyordunuz.

Daha fazla darbe duyuldu. Nora bir kemik çatırtısı duyduğunu sandı -işte bir tane daha!- ve insansı olmayan bir ciyaklama, bir domuz gibi.

Görünüşe göre kondüktörün canına tak etmişti. Acil durum frenleri metalik bir gıcırtyla çalıştı ve Nora'mn korkusunun karatahtasına sürtülen çelikten tırnaklar gibi cızırdadı.

Ayaktaki yolcular koltuk arkalarına ve bagaj raflarına tutundular. Gümlmeler yavaşladı ve acı verici ölçüde daha vurgulu bir hale geldi, trenin ağırlığı altındaki bedenleri ezdi. Zack başını kaldırdı, gözlerini açtı ve Nora'ya baktı.

Tren, tekerlekleri haykırarak kaymaya başladı —sonra büyük bir sarsıntı oldu ve vagonun içi, insanları yere fırlatan bir şiddetle sallandı.

Tren çığlıklar atarak durdu ve vagon sağa yattı.

Raydan sıçramışlardı.

Raydan çıkmışlardı.

Trenin içindeki ışıklar titredi ve söndü. İnlemeler ve panik

sesleri yükseldi.

Sonra acil durum ışıkları yandı, ama soluktular.

Nora Zack'i çekip ayağa kaldırdı. Gitme zamanı gelmişti. Annesini yanına çekti ve trendekiler kendilerine gelmeden, vagonun ön tarafına doğru ilerlemeye başladı. Trenin farlarının ışığında, tünele bir bakmak istiyordu. Ama o tarafın geçilmez olduğunu hemen gördü. Çok fazla insan ve yerlere dökülmüş çok fazla bagaj vardı.

Nora silah çantasının kayışını göğsüne çekti ve onları diğer yöne, vagonlar arasındaki çıkışa doğru itti. Nazik davranıyor, diğer yolcuların çantalarını almalarına izin veriyordu ki, ilk vagona başlayan çığlıkları duydu.

Bütün başlar döndü.

“Hadi gelin!” dedi Nora. İkisini birden çekmeye, insanları iterek çıkış noktasına doğru ilerlemeye başladı. Bırak diğerleri baksınlar; kendisinininkini boş verse bile, koruması gereken iki can vardı.

Vagonun sonunda, bir adamın otomatik kapıları çekip açmasını beklerken, arkasına baktı.

Şaşkın yolcuların başlarının üzerinden, bir sonraki vagona çılgin bir hareketlenme gördü... hızla hareket eden karanlık şekiller... ve sonra şah damarından fışkıran kan, vagonları birbirinden ayıran cam kapıyı yapıştı.

Avcılar, Gus ve ekibine siyah, krom süslü, zırhlı Hummer'ler vermişlerdi. Krom kaplamaların çoğu gitmişti, çünkü köprülerden ve sokaklardan geçerken başka arabalara sürtünmek zorunda kalıyorlardı.

Gus 59- Cadde'de, yanlış yönde ilerliyordu, yolda onun farlarından başka ışık yoktu. Cüssesi yüzünden Fet önde oturuyordu. Silah çantası ayaklarının dibindeydi. Angel ve diğerleri bir başka araçtaydı.

Radyo açıldı, spor programının sunucusu, sesi ya da belki

mesanesi için bir mola verebilmek amacıyla araya müzik sıkıştırmıştı. Gus birbirine girmiş, terk edilmiş araçlardan kaçınabilmek için sertçe kaldırıma kırarken, Fet Elton John'un "Güneşin Üzerime Batmasına İzin Verme" şarkısının çaldığını fark etti.

"Hiç komik değil," diyerek radyoyu kapattı.

Hızla Central Park'a bakan bir binanın önüne çektiler. Tam da Fet'in her zaman bir vampirin yaşayacağını düşündüğü türden bir yerdi. Aşağıdaki kaldırımdan bakıldığında, puslu göğün önünde gotik bir kule gibi yükseliyordu.

Fet, yanında Setrakian'la birlikte ön kapıdan içeri girdi. İkisi de kılıç taşıyordu. Angel ve ıslık çalmakta olan Gus arkalarından geldiler.

Lüks kahverengi duvar kâğıdıyla kaplı lobi loş ışıkla aydınlatılmıştı ve boştu. Gus'ta, yolcu asansörünü çalıştıran bir anahtar vardı. Asansör yeşil demirden küçük bir kafesti, kabloları görülebiliyordu, içi dışı Victoria dönemi tarzıydı.

Üst kattaki koridor inşa halindeydi, ya da en azından öyle görünecek şekilde bırakılmıştı. Gus silahlarını masaya benzeyen bir iskeleye bıraktı. "Herkes burada silahlarını bıraksın," dedi.

Fet Setrakian'a baktı. Setrakian bastonunu bırakmak için hiçbir hareket yapmadı, bu yüzden Fet de silahını sıkı sıkı tuttu.

"İyi, canınız isterse," dedi Gus.

Angel geride kaldı ve Gus onları orada bulunan tek kapıdan geçirdi, üç basamak çıkıp karanlık bir antreye girdiler. Her zamanki hafif amonyak ve toprak kokusu, ve yapay olarak üretilmemiş ısı hissi vardı. Gus kalın bir perdeyi aralayarak, parka bakan üç penceresi olan geniş bir odayı ortaya serdi.

Her pencerenin önünde üç varlığın silueti vardı. Saçsız, giysisiz, binanın kendisi kadar kıpırtısız duruyorlar ve Central Park kanyonunun tepesinde nöbet tutan heykeller gibi dikiliyorlardı.

Fet gümüş kılıcını kaldırdı ve metal, şerrin varlığını ölçen bir

kadranın iğnesi gibi kalktı. Aniden eline vurulduğunu hissetti ve kılıcın kabzası elinden kaydı. Silah çantasını tutan diğer kolu aniden hafifleyerek omzundan fırladı.

Çantanın sapları kesilmişti. Başını çevirdiği zaman kılıcının duvara derinlemesine saplandığını ve titreyerek durduğunu, silah çantasının ondan sarktığını gördü.

Sonra boğazının kenarında bir bıçak hissetti. Gümüş değil, uzun bir demir kazığın ucu.

Yanında bir yüz vardı -öylesine soluktu ki, parlıyordu. Gözleri vampirlerin koyu kırmızı rengine sahipti, dişsiz ağzı tehdit- kar bir ifadeyle büküldü. Şişmiş gırtlak, kan akışıyla değil beklentiyle zonkluyordu.

“Hey...” dedi Fet, sesi solup giderek.

İşi bitmişti. Bu varlıkların hareket hızı inanılmazdı. Dışarıdaki hayvanlardan çok daha hızlı.

Ama penceredeki üç varlık -onlar hareket etmemişti.

Setrakian.

Zihninin içinde beliren sese, düşüncelerini puslandırıran uyuşturucu bir his eşlik etti.

Fet yaşlı profesöre bakmaya çalıştı. Bastonu hâlâ elindeydi, içindeki kılıç kınındaydı. Yanında, benzer bir kazığı şakağına tutan bir başka avcı vardı.

Gus onların yanından geçti. “Benimle birlikteler,” dedi.

Gümüşle silahlanmışlar. Bir avcının sesi —diğeri kadar sakatlayın değildi.

“Sizi yok etmek için gelmedim,” dedi Setrakian. “Bu sefer değil.”

Asla bu kadar yaklaşılamazdın.

“Ama geçmişte çok yaklaştım ve bunu siz de biliyorsunuz. Eski savaşımlardan bahsetmeyelim. Şimdilik bütün bunları bir kenara bırakmak istiyorum. Kendimi merhametinize bırakmamın bir sebebi var. Anlaşma yapmak istiyorum.”

Anlaşma? Önercek neyin var?

“Kitap. Efendi.”

Fet, vampir kabadayının boynundaki basıncı birkaç saniyeliğine gevşettiğini hissetti. Kazığın ucu hâlâ derisine dokunuyor ama artık baskı yapmıyordu.

Penceredeki varlıklar yerlerinden hiç kıpırdamamışlardı. Kafasının içindeki buyurgan ses sakindi.

Peki, karşılığında ne istiyorsun?

“Dünyayı,” dedi Setrakian.

Nora karanlık şekillerin arka vagondaki yolcuları içtiğini gördü. Raydan çıkmış trenden inebilmek için önündeki adamın dizinin arkasını tekmeledi, annesini ve Zack’i onun önüne itti, takım elbiseli ve spor ayakkabılı bir kadını omuzladı.

Bir şekilde, annesini düşürmeden yüksek basamaktan indirmeyi başardı. Nora ön vagonun raydan çıktığı, tünel duvarına yaslanıp sıkıştığı yere baktı ve diğer yöne gitmesi gerektiğini anladı.

Sıkışmış trenin yarattığı klostrofobinin yerini, ırmağın altındaki tünelin yarattığı klostrofobi almıştı.

Nora seyahat çantasının yan fermuarını açtı ve Luma lambasını çıkardı. Onu çalıştırdı, pil uğuldayarak canlandı, UVC lambası çıtırdarak çivit rengine döndü ve ısındı.

Önünde raylar aydınlandı. Vampir atıkları her yerdeydi,

parlayan pislik yerleri kaplamış, duvarlara sıçramıştı. Açık ki, günlerdir bu tüneli kullanarak ana karaya gidiyorlardı, hem de binlercesi. Onlar için kusursuz bir çevreydi: karanlık, kirli ve gözlerden uzak.

Diğerleri de arkalarından indi, birkaçı yollarını aydınlatmak için cep telefonlarının ekranlarını kullandılar. “Ah, aman Tanrım!” diye haykırdı biri.

Nora döndü ve yolcuların telefonlarının ışığında, trenin tekerleklerinin beyaz vampir kanıyla ıslanmış olduğunu gördü. Vagonun altından soluk deri parçaları ve ezilmiş kemiklerin siyah kırıntıları sarkıyordu. Nora onların kazayla mı ezildiğini merak etti -yoksa kendilerini hızla gelen trenin altına mı atmışlardı.

Büyük olasılıkla kendilerini trenin altına atmışlardı. Eğer öyleyse —neden?

Nora bildiğini sanıyordu. Gözlerinin önünde hâlâ Kelly’nin imgesi, bir kolunu Zack’e doladı, annesinin elini tuttu ve trenin arkasına koştu.

New Jersey’e çok yol vardı ve burada yalnız değillerdi.

Şimdi trenden çığlıklar geliyordu. Vagonları basan soluk yaratıklar yolcuları hırpalıyorlardı. Nora Zack’in başını kaldırıp, pencerelere yaslanmış, salya ve kan kusan yüzleri görmesini en- ' gellemeye çalışıyordu.

Nora trenin arkasına ulaştı, çevresinden dolandı —raylardaki ezilmiş vampir cesetlerinin üzerinden aştı, UV ışığını kullanarak kalan kan kurtlarını öldürdü— ve diğer yandaki, ön vagona giden yolun açık olduğu yerde yürümeye başladı.

Tüneller sesleri taşır ve çarpıtır. Nora ne duyduğundan emin değildi, ama duydukları, içindeki korkuyu büyütüyordu. Onları izleyen insanları bir dakika kıpırdamadan, konuşmadan durmaya ikna etti.

Koşuşturma sesleri duydu, tünelde yankılanarak büyüyordu.

Arkalarından, trenin geldiği yönden geliyordu. Bir sürü ayak sesi.

Cep telefonu ekranlarından ve Nora'nın UV lambasından gelen ışık çok dar bir alanı aydınlatıyordu. Karanlık boşlukta bir şey onlara doğru geliyordu. Nora, Zack ve annesini yakaladığı gibi, aksi yöne koşmaya başladı.

Avcı, kazığını Fet'in boğazından ayırmadan, geri çekildi. Setrakian Kadimlere Eldritch Palmer'ın Efendi ile ilişkisini anlatmaya başlamıştı.

Zaten biliyoruz. Bir süre önce, ölümsüzlük dileğiyle bize gelmişti.

"Siz de onu reddettiniz. Bu yüzden karşı tarafa geçti."

Kriterlerimize uymuyordu. Sonsuzluk güzel bir armağandır, ölümsüz aristokrasiye giriştir. Son derece seçiciyiz.

Fet'in kafasının içinde yankılanan ses, çocuğunu paylayan bir ebeveynin sesi gibiydi, ama bin kat daha güçlü. Yanındaki avcıya baktı ve merak etti: uzun zaman önce ölmüş, Avrupalı bir kral mıydı acaba? Büyük İskender? Hovvard Hughes?

Hayır -bu avcılar değil. Fet onun bir önceki hayatında seçkin bir asker olduğunu tahmin etti. Bir savaş meydanından, belki özel bir görev sırasında alınmış. En seçkin hizmete seçilmiş. Ama kimbilir hangi ordu? Hangi devir? Vietnam? Nor-mandiya? Thermopylae?

Setrakian, bu gerçekleri dile getirirken, ömrü boyunca oluşturduğu teorileri kendi adına doğrulayarak konuştu, "Kadimler insanların dünyasıyla en üst düzeylerde bağlantılı. Başvuru sahibinin servetini ele geçiriyorlar ve bu onların kendilerini yalıtmasını ve nüfuzlarını yerküreye yaymalarını sağlıyor."

Al eşele basit bir iş ilişkisi olsaydı, serveti yeterince büyüktü. Ama biz servetten daha fazlasını isteriz. Biz güç, erişim ve itaat ararız. O, sonuncusundan yoksundu.

"Armağan ona reddedildiği zaman Palmer öfkelenmişti. Bu yüzden isyankar Efendi'yi, genç olanı aradı..."

Her şeyi bilmek istiyorsun, Setrakian. Sonuna dek hırslıydın. Her

konuda yart-haklı oldurun konusunda anlaşalım. Palmer Yedinci'yi aramış olabilir, evet. Ama emin ol -onu bulan Yedinci'ydi.

“Ne istediğini biliyor musunuz?”

Biliyoruz.

“O zaman başınızın dertte olduğunu da biliyor olmanız gerek. Efendi binlerce uyruk yaratıyor, avcılarınızın biçemeyeceği kadar çok. Tür yayılıyor. Bunlar, güç ya da nüfuz aracılığıyla kontrol edemeyeceğiniz varlıklar.”

Gümüş Kanun'dan bahsettin.

Seslerinin gücünü duyunca Fet gözlerini kıstı.

Setrakian öne çıktı. "Sizden istediğim, sınırsız finansal destek. Hemen istiyorum.”

Müzayede. Bunu daha önce de düşünmediğimizi mi sanıyorsun?

“Ama insanlar arasından temsilci kullanarak açık arttırmaya katılmanız, kendinizi açığa vurmanız riskini taşıyordu. Amaçları garantilemek imkânsız. Seneler içinde her potansiyel satışın peşinden koşmak en iyisi. Ama bu sefer bu mümkün olmayacak. Bu geniş kapsamlı saldırının, güneş tutulmasının ve kitabın yeniden ortaya çıkmasının tesadüf olduğunu sanmıyorum. Hepsi sıraya dizilmiş. Bu kozmik simetriyi inkar mı ediyorsunuz?”

Etmiyoruz. Ama diğer yandan, biz ne yaparsak yapalım, sonuç planı takip edecek.

“Hiçbir şey yapmamak bana kusurlu bir plan gibi geliyor.”

Peki, sen karşılığında ne isterdin?

“Kitabın içeriğine bir göz atmak. El ustalığıyla gümüşle kaplanan bu kitap, sizin sahip olamayacağınız tek insan yaratımı. Ben, sizin Gümüş Kanun dediğiniz bu kitabı gördüm. İçinde pek çok aydınlatıcı bilgi var, o kadarını garanti edebilirim. Kökeniniz hakkında insanoğlunun ne bildiğini görmek akıllıca olurdu.”

Yanın-gerçekler ve spekülasyonlar.

“Öyle mi? Bu riske girebilir misiniz? Mal’akh Elohim?”

Bir duraksama oldu. Fer kafasının biraz rahatladığını hissetti. Kadim'in tiksinti içinde dudaklarını büzdüğünü gördüğüne yemin edebilirdi.

Genellikle en imkânsız görünen ittifaklar en verimli olanlar olur.

"Açık konuşayım. Ben size ittifak önermiyorum. Bu, savaş zamanında yapılan bir ateşkesten fazlası değil. Düşmanımın düşmanı, bu durumda, ne benim dostum, ne de sizinki. Kitabı göstermekten ve bu sayede, sapkın Efendi sizi yok etmeden onu yenmeniz için bir şanstı başka hiçbir şey vaat etmiyorum. Ama bu anlaşma tamamlandığı zaman, size ancak savaşın süreceğini vaat edebilirim. Yine peşinize düşeceğim. Siz de benim peşime..."

Sen kitabı gördükten sonra, Setrakian, yaşamana izin veremeyiz. Bunu biliyor olmalısın. Bu, her insan için geçerli.

Fet yutkundu. "Ben zaten pek kitap okumam..."

"Kabul ediyorum," dedi Setrakian. "Şimdi, birbirimizi anladığımıza göre, ihtiyacım olan bir şey daha var. Sizden değil, buradaki adamınızdan. Gus'tan."

Gus yaşlı adamla Fet'in önüne geçti. "Öldürmekle ilgili olsun da."

Kurdele kesme töreni yoktu. Dev sahte makas, şehrin önde gelenleri ya da siyasetçiler yoktu. Şamata yoktu.

Locust Vadisi Nükleer Güç Santrali saat sabah 5:23'te hattâ girdi. Santralde bulunan Nükleer Denetim Komisyonu müfettişleri, 17 milyar dolarlık tesisin kontrol odasından süreci kontrol etti.

Locust Vadisi bir nükleer bölünme tesisiydi, ikiz termal, ışık ve suyla kontrol edilen, III. Nesil reaktörlerle çalışıyordu. Uranyum-235 külçeleri ve kontrol çubukları basınçlı nüvenin içindeki suya bırakılmadan önce, tüm mekân ve güvenlik denetimleri tamamlanmıştı.

Kontrollü bölünüm ilkesi, bir nükleer bombanın bir milisaniyede değil, yavaş, düzenli bir hızda patlamasına benziyordu. Çıkan sıcaklıkla elektrik üretiliyordu ve sonra bu dizginleniyor, geleneksel, kömür yakan güç santrallerinde kullanılan yönteme benzer bir

yöntemle naklediliyordu.

Palmer bölünüm ilkesini, yalnızca biyolojideki hücre bölünmesine benzer bir anlamda anlıyordu. Enerji, bölünme sırasında ortaya çıkıyordu: nükleer yakıtın değeri ve büyüğü buradaydı.

Dışarıda, ikiz soğutma kuleleri, dev beton deney tüpleri gibi buhar saçılıyordu.

Palmer hayrete kapıldı. Yapbozun son parçası buradaydı. Son parça yerine oturuyordu.

Büyük hâzinenin kapısı açılmadan önceki son an.

Buhar bulutlarının, büyük kaynar kazanlardan yükselen hayaletler gibi uğursuz gökyüzüne yükselmesini izlerken, Çernobil'i hatırladı. Kapkara Pripyat köyü, Efendi ile ilk karşılaştığı yer. Reaktör kazası, cıpkı 2. Dünya Savaşı'ndaki konsantrasyon kampları gibi, Efendi için bir ders olmuştu. İnsan ırkı Efendiye yolu göstermişti. Ona, kendi ölümleri için kullanılacak araçları vermişlerdi.

Ve hepsini Eldritch Palmer finanse etmişti.

0 dışarıda, insanları bedavaya dönüştürüyor.

Ah, Dr. Goodsveather. Ama ilk son olacak ve son ilk olacak.

İncil'e göre, bu şekilde işlemesi gerekiyordu.

Ama bu İncil değildi. Bu Amerika'ydı.

İlk ilk olmalıydı.

Palmer o anda, onunla iş yaptıktan sonra ortaklarının ne his-

setmiş olması gerektiğini anladı. Biraz önce sıktıkları elden yumruk yemiş gibi.

Biriyle çalıştığınızı düşünüyorsunuz ve sonra şunu fark ediyorsunuz: meğer onlar *için* çalışıyormuşsunuz.

Neden seni sırada bekletiyorlar?

Gerçekten de.

iPod'u yere düşünce Zack Nora'nın elinden sıyrıldı. Aptalcaydı, bir reflekti, ama iPod'unu ona annesi almıştı, hattâ sevmediği, hattâ bazen nefret ettiği şarkılar için para vermişti. O küçük, büyülü aleti elinde tuttuğunda ve kendini müziğe kaptırdığında, kendisini annesinin de içinde kaybetmiş oluyordu.

“Zachary!”

Nora'nın onun tam adını kullanması tuhaftı, ama işe yaradı, Zack hızla doğruldu. Nora trenin önünde annesinin elini tutarken, çılgına dönmüş gibi görünüyordu. Zack artık Nora için bir şeyler hissediyordu, annesini bu kadar hasta gördüğünde, ortak bir şeyleri olduğunu hissetmeye başlamıştı: ikisi de annelerini kaybetmişlerdi, ama onlar hâlâ kısmen oradaydı.

Zack cihazı kaptı ve pantolonunun cebine tıktı, dolaşık kulaklıklarını geride bıraktı. Raydan çıkmış tren, uluyan bir şiddetle, hafifçe sallandı ve Nora Zack'in onu görmesini engellemeye çalıştı. Ama Zack biliyordu. Pencerelede akan kırmızı kanı görmüştü. Yüzleri görmüştü. Yarı şoktaydı, korkunç bir kâbusta yürüyormuş gibi hissediyordu kendisini.

Nora durmuş, dehşet içinde Zack'in arkasındaki bir şeye bakıyordu.

Tünelin karanlığından, çok hızlı hareket eden küçük şekiller çıkmıştı. Kısa süre önce insan olan, hiçbirisi on üç yaşından büyük göstermeyen bu çocuklar, insanüstü bir çeviklikle onlara doğru koşuyordu.

Başlarında, gözleri siyah, yanmış, kör vampir çocuklardan bir birlik vardı. Kör olanlar daha da tuhaf hareket ediyordu. Trene ulaştıklarında, gözleri gören çocuklar, küçük, korkunç, insanlık dışı sevinç ciyaklamaları çıkartarak onları geçtiler.

Hemen, trendeki katliamdan kaçan yolculara saldırdılar. Diğerleri tünel duvarlarında koşarak, bir yumurta kesesinden çıkan örümcek yavruları gibi, trenin çatısına doluştular.

Aralarındaki bir yetişkin, kötücül bir amaçla hareket ediyordu. Loş tünel ışığında katliamı yönlendiriyormuş gibi görünen bir kadın silüeti. İblis çocuk ordusunu yöneten, vampire dönüşmüş bir anne.

Bir el Zack'in ceketini kavradı -Nora'ydı bu— ve çekip uzaklaştırdı. Zack sendeledi, dönüp onunla koşmaya başladı. Nora'nın annesinin kolunu omzunun hemen altından tuttu ve yaşlı kadını yarı sürükleyerek, çılgın vampir çocuklarla kaplı tren enkazından uzaklaştırdılar.

Nora'nın ışığı, yollarını zar zor aydınlatabiliyor, ama rengarenk, hastalıklı vampir dışkıları kaleydoskopunu daha da parlatıyordu. Başka hiçbir yolcu onları takip etmedi.

“Bak!” dedi Zack.

Genç gözleri, sol taraftaki duvarda bir kapıya giden basamaklar seçmişti. Nora onları o tarafa götürdü ve basamakları koşarak tırmanıp kapı kolunu denedi. Kapı sıkışmış ya da kilitliydi, bu yüzden geriledi ve ayakkabısının topuğuyla tekrar tekrar tekmeledi. Sonunda kapı kolu düştü ve kapı açıldı.

Diğer yanda benzer bir platform ve aşağıya, bir başka tünele inen iki basamak vardı. Güney tüneline, doğuya, New Jersey'den Manhattan'a giden başka tren rayları.

Nora kapıyı çarptı, elinden geldiğince sıkı kapattı, sonra onları raylara indirdi.

“Acele edin,” dedi. “Yürümeye devam edin. Hepsiyle birden savaşa m ay ız.”

Karanlık tünelde ilerlediler. Zack Nora'ya yardım ediyor, annesine destek oluyordu, ama sonsuza dek bu şekilde yürütemeyecekleri açıktı.

Arkalarında hiçbir şey duymuyorlardı -kapının çarpılarak açıldığını duymadılar- ama yine de vampirler hemen peşlerindeymiş gibi hareket ediyorlardı. Her saniye, ödünç alınmış zaman gibi geliyordu.

Nora'nın annesi iki ayakkabısını da kaybetmişti, ince çorapları yırtılmıştı, ayakları yaralanmış, kanıyordu. Sesi gittikçe yükselerek, tekrar tekrar, "Dinlenmem gerek. Eve gitmek istiyorum," diyordu.

Sonunda, çok fazla geldi. Nora yavaşladı, Zack de onunla birlikte yavaşladı. Nora annesini susturmak için elini ağzına kapattı.

Zack, lambasının mor ışığında Nora'nın yüzünü gördü. O annesini hem taşımaya, hem susturmaya çalışırken, yüzündeki korku dolu ifadeyi okudu.

O zaman, Nora'nın korkunç bir karar vermek üzere olduğunu anladı.

Annesi Nora'nın elini ağzından çekmeye çalışıyordu. Nora seyahat çantasını indirdi. "Şunu aç," dedi. "Bir bıçak çıkarmanı istiyorum."

"Bıçağım var zaten." Zack cebini karıştırdı ve kahverengi kemik kabzayı çıkarıp, on santimlik gümüş bıçağı açtı.

"Nereden buldun onu?"

"Profesör Setrakian verdi."

"Güzel. Zack. Lütfen dinle. Bana güveniyor musun?"

Ne tuhaf bir soru. "Evet," dedi Zack.

"Beni dinle. Saklanmanı istiyorum. Eğil ve şu çıkıntının altına gir." Rayların kenarları desteklerle yerden altmış santim yükseliyordu, altlarındaki boşluk gölgeye bürünmüştü. "Şunun altına uzan ve o bıçağı göğsüne yakın tut. Gölgeden çıkma. Tehlikeli olduğunu biliyorum. Ben... işim fazla sürmez, söz veriyorum. Benden başka biri gelip yanında durursa -kim olursa

olsun- o bıçakla biç onu. Anladın mı?”

"Ben..." Zack trendeki yolcuların pencereye yaslanmış yüzlerini görmüştü. "Anladım."

"Gırtlak, boyun —nereye ulaşabiliyorsan. Saldırgan düşene kadar kes ve bıçakla. Sonra ileriye doğru koş ve tekrar saklan. Anladın mı?"

Zack, yanaklarından gözyaşları süzülerek başını salladı.

"Söz ver bana."

Zack yine başını salladı.

"Geri döneceğim. Gelmem uzun sürerse, anlayacaksın. O zaman koşmaya başlamanı istiyorum." New Jersey'in olduğu yönü gösterdi. "O tarafa. Sonuna kadar. Hiçbir şey için durmadan. Benim için bile. Tamam mı?"

"Sen ne yapacaksın?"

Ama Zack biliyordu. Bildiğinden emindi. Nora da öyle.

Annesi dişlerini geçirerek, Nora'nın elinden kurtuldu. Nora Zack'e yarım bir kucaklama ile sarıldı ve Zack'in yüzünü böğrüne yasladı. Zack onun başını öptüğünü hissetti. Sonra annesi bağırmaya başladı ve Nora'nın onun ağzını yine kapatması gerekti. "Cesur ol," dedi ona. "Git."

Zack sırtüstü uzandı ve fareler ya da sıçanlar gibi olağan şeyleri bile düşünmeden çıkıncının altına süründü. Kemik sapı sıkıca kavradı, bıçağı haç gibi göğsüne dayadı ve Nora'nın annesini uzaklaştırmaya çalışmasını dinledi.

Fet rölantiye aldığı Bayındırlık İşleri minibüsünde oturup bekledi. Her zamanki tulumunun üzerine yansıtıcı yelek giymiş ve bir baret takmıştı. Konsolun ışıklarından faydalanarak lağım kanalları haritasını inceliyordu.

Yaşlı adamın gümüş kimyasal silahları arka taraftaydı, kaymasınlar diye rulo yapılmış havlularla desteklenmişlerdi. Bu plan onu endişelendiriyordu. Çok fazla hareketli parça vardı. Dükkanın arka kapısını kontrol ederek, yaşlı adamın belirmesini bekledi.

içeride, Setrakian en temiz gömleğinin yakasını düzeltti, boğum boğum parmakları papyon kravatının düğümlerini sıkılaştırdı. Nasıl olduğuna bakmak için küçük, gümüş sırlı aynalarından birini çıkardı. En iyi takım elbisesini giymişti.

Aynayı indirdi ve son bir kontrol yaptı. Haplar! Teneke kutuyu buldu ve şans getirsin diye içindekileri bir kere salladı, unutmasına ramak kaldığı için kendi kendine küfretti ve kutuyu ceketinin cebine attı. İşte. Olmuştu.

Kapıya giderken, karısının parçalanmış yüreğinden kalanları koyduğu kavanoza son bir kez baktı. Onu kara ışıkla yıkamış, kan kurdunu sonunda öldürmüştü. Uzun zamandır parazit virüsün pençesinde olan organ, şimdi çürüyerek kararıyordu.

Setrakian ona, insanın sevdiği birinin mezar taşına bakması gibi baktı. Bu mekânda gördüğü son şey olmasını istiyordu. Çünkü bir daha görmeyeceğinden emindi.

Eph tek başına, ofisteki duvarın dibinde, uzun, ahşap bir bankta oturuyordu.

FBI ajanının adı Lesh'ti ve sandalyesiyle masası Eph'in uzanamayacağı bir yere yerleştirilmişti. Eph'in sol bileği, engelli tuvaletlerindeki güvenlik tutamaçlarına benzeyen, bankın hemen üzerinde, duvar boyunca uzanan alçak çelik boruya kelepçelenmişti. Otururken biraz kamburunu çıkarması gerekiyordu. Hâlâ kemerinde sakladığı bıçağın baskısıyla sağ bacağını uzatıyordu. Palmer'ın yerinden döndüğünde kimse üzerini aramamıştı.

Ajan Lesh'in yüzünde tik vardı, sol gözü zaman zaman kır-

pışarak yanağının dans etmesine sebep oluyordu, ama konuşmasını engellemiyordu bu. Bölmesindeki masanın üzerinde, ucuz çerçevelerin içinde, okul çağındaki çocukların resimleri vardı.

“Demek öyle,” dedi ajan. "Bu şey. Bir virüs mü, yoksa parazit mi?”

“İkisi de,” dedi Eph, mantıklı konuşmaya çalışarak. Hâlâ bu işten konuşarak kurtulabilmeyi umuyordu. “Virüs, kan kurdu biçiminde bir parazit tarafından bulaştırılıyor. Bu parazit enfeksiyon sırasında, boğazdaki iğne aracılığı ile bulaşılıyor.”

Ajan Lesh istemsizce göz kırptı ve bunu not defterine yazdı.

Demek FBI sonunda bir şeyleri çözmeye başlamıştı -ama çok geçti. Ajan Lesh gibi iyi polisler piramidin geniş tabanında iş görürlerdi ve en tepedekilerin her şeye uzun zaman önce çoktan karar verdiğini bilmezlerdi.

“O diğer iki ajan nerede?” dedi Eph.

“Kimler?”

“Beni helikopterle şehre götürenler.”

Ajan Lesh ayağa kalktı ve ofisteki bölmelere baktı. Birkaç ajan hâlâ çalışmaktaydı. “Hey, burada Dr. Goodtveather'ı kuşla şehre götüren oldu mu?”

Homurtular ve inkarlar duyuldu. Eph dönüşünden beri o iki adamı görmediğini fark etti. "Bana sorarsanız, sonsuza dek gitmişlerdir, derim.”

“Olamaz,” dedi Ajan Lesh. “Bize, bir sonraki emre kadar burada beklememiz söylendi.”

Bu hiç iyi değildi. Eph Lesh'in masasındaki resimlere baktı yine. "Aileni şehirden çıkardın mı?”

“Biz şehirde yaşıyoruz. Çok pahalı. Her gün arabayla Jersey'den geliyorum. Ama evet, şehirde değiller. Okullar tatil edildi, bu yüzden karım onları bir arkadaşımızın Kinnelon Gö-lü'ndeki evine götürdü.”

Yeterince uzak değil, diye düşündü Eph. “Benimkiler de gitti,” dedi. Kelepçenin —ve kalçasına dayanan bıçağın— izin verdiği kadar öne eğildi. “Bak, Ajan Lesh,” dedi Eph, adamda güven uyandırmaya çalışarak. “Bütün bu olanlar... kargaşa gibi göründüğünü biliyorum, mutlak düzensizlik gibi, değil mi? Değil. Tamam mı? Değil. Bu, dikkatle planlanmış, eşgüdümlü bir saldırı. Ve bugün... bugün her şey zirveye çıkacak. Tam olarak ne olacağını, nasıl olacağını hâlâ bilmiyorum. Ama bugün olacak. Ve biz —sen ve ben, ikimiz de— buradan çıkmalıyız.”

Ajan Lesh iki kez göz kırptı. “Tutuklandın, doktor. Güpegündüz, düzinelerce tanıgın gözleri önünde bir adama ateş ettin ve şu anda çoğu hükümet dairesi kapanmış olmasa, çoktan federal mahkemede olurdu. Bu yüzden hiçbir yere gitmiyorsun. Tabii senin yüzünden ben de buradayım. Şimdi —bana bunlar hakkında ne söyleyebilirsin?”

Ajan Lesh ona bazı bilgisayar çıktıları gösterdi. Binalara asitle kazılmış, altı bacaklı, böceğe benzeyen grafitilerin resmiydi bunlar.

“Boston,” dedi Ajan Lesh. Onları önden arkaya, sırayla gösterdi. “Bu Pittsburgh’dan. Cleveland’ın dışı. Atlanta. Portland, Oregon, dört bin beş yüz kilometre uzakta.”

“Kesin olarak bilmiyorum, ama ben bir tür şifre olduğunu düşünüyorum,” dedi. “Konuşarak anlaşıyorlar. Bir dil sistemine ihtiyaçları var. Bölgelerini belirliyor, ilerleyişlerini işaretliyorlar... öyle bir şey.”

“Peki bu böcek deseni?”

“Bilmiyorum. Neredeyse... otomatik yazı diye bir şey duydun mu? Bilinçaltının? Bunların hepsi psişik bir düzeyde bağlantılı. Ben anlamıyorum -yalnızca var olduğunu biliyorum. Ve her tür büyük zekâda olduğu gibi, bu... neredeyse bir sanat ürünü gibi yayılan şeylerle, bir bilinçaltı öğesi olduğunu düşü-

nüyorum. Kendini ifade ediyor. Ülkenin her yerinde, binalarda aynı temel deseni görüyorsun. Muhtemelen şimdiye kadar dünyayı yarılamiştir.”

Ajan Lesh resimleri masaya bıraktı. Ensesini kavradı ve ovaladı. “Gümüş diyorsun, hı? Morötesi ışık? Güneş?”

“Silahımı kontrol et. Buralarda bir yerde, değil mi? Mermilere bak. Saf gümüş. Palmer vampir olduğundan değil. O vampir değil — henüz değil. Ama bunu bana birisi verdi...”

"Öyle mi? Devam et? Kim verdi? Bütün bunları nereden öğrendiğini bilmek isterim...”

Işıklar söndü. Isıtma ızgaraları sustu ve ofisteki herkes inledi.

“Yine mi,” dedi Ajan Lesh, ayağa kalkarak.

Acil durum lambaları titreşerek yandı, kapıların üzerindeki ÇIKIŞ yazıları, tavan lambalarının küçük bir kısmı, dörtte bir kuvvette yandı.

“Harika,” dedi Ajan Lesh, bölme duvarının tepesindeki çengelden bir fener indirerek.

Sonra yangın alarmı çaldı, tepedeki hoparlörlerden öttü.

"Ah!" diye bağırdı Ajan Lesh. “Gittikçe daha güzelleşiyor!”

Eph binanın içinde bir yerde bir çığlık duydu.

“Hey,” diye bağırdı Eph. Çubuğa takılmış kelepçeyi çekiştirdi. “Kelepçeyi çöz. Bizi yakalamaya geliyorlar.”

“Hı?” Ajan olduğu yerde kalarak çığlıkları dinledi. “Bizi yakalamaya mı geliyorlar?”

Bir çatırtı ve bir kapı kırılması sesi duyuldu.

“Beni!” dedi Eph. “Silahım. Onu alman lazım!”

Ajan Lesh dinlemeye odaklandı. Kendi tabanca kılıfını açtı.

“Hayır! Bu işe yaramaz! Silahımdaki gümüş! Anlamıyor musun? Onu al!..”

Silah sesleri. Ajan Lesh silahını çekerek uzaklaşmaya başladı.

Eph bir küfür salladı ve dikkatini çubuğa ve kelepçelerine

çevirdi. Çubuğu iki eliyle çekiştirdi -gevşeyecek gibi değildi. Zayıf nokra bulma umuduyla kelepçeyi bir ucuna, sonra diğerine kaydır-
dı, ama civatalar sağlamdı, çubuk duvara sıkıca tutturulmuştu. Onu tekmeledi, ama işe yaramadı.

Eph bir çığlık duydu —şimdi daha yakındı— ve silah sesleri geldi. Ayağa kalkmaya çalıştı, ama ancak dörtte üç doğrulabil-
di. Duvarı yıkmaya çalıştı.

Şimdi odanın içinde silah sesleri vardı. Bölme duvarları görmesini engelliyordu. Ajanların silahlarından çıkan alevlerden başka şey göremiyor ve çığlıklardan başka şey duyamıyordu.

Eph gümüş bıçağı pantolonundan çekti. Şimdi eline, Pal-
mer'in evinde olduğundan daha küçük geliyordu. Küt kenarı bankın arkasına soktu ve sertçe, hızla çekti. Bıçağın ucu kırıldı ve hapishane imalatı bir bıçak gibi, kısa, ama keskin bir uç oluştu.

Bölme duvarının üzerine bir varlık tırmandı. Dört ayak üzerinde çömelerek orada denge kurdu. Ofisin loş ışığında küçük görünüyordu, başını tuhaf bir biçimde, aranırcasına çeviriyor ve görmeden ofisi tarıyor, koku duyusu olmadan kokluyordu.

Yüzünü Eph'e çevirdi ve Eph yaratığın ona kilitlendiğini anladı.

Yaratık bir kedi zarafeti ile bölme duvarından indi ve Eph çocuk vampirin gözlerinin, yanmış bir ampulün kızgın ucu gibi kararmış olduğunu gördü. Yüzünü hafifçe Eph'in aksi yönüne çevirmişti, görmeyen gözleri ona odaklanmış değildi —ama bir şekilde onu görüyordu, Eph bundan emindi.

Fiziksel özellikleri Eph için dehşet vericiydi, bir kafesin içinde bir jaguarla yüzleşmek -ve kafese zincirlenmiş olmak gibiydi. Eph, boğazını korumak gibi boş bir umutla yan durdu ve gümüş kılıcı duyargaya doğru uzattı. Yaratık silahı sezdi. Eph, kelepçe çubuğunun izin verdiği kadar, yan yan ilerledi. Yaratık

soldan onu izledi ve sonra sağı döndü; başı, şişmiş boynunun üzerinde yılan gibi oynadı.

Sonra saldırdı, fırlayan iğnesi bir yetişkininkinden daha kısaydı. Eph tam zamanında tepki vererek bıçağını ona doğru savurdu. Onu kesip kesmediğini bilmiyordu, ama bir etkisi oldu, yaratık yaklaşmaya çalışmayı bıraktı ve tekme yemiş köpek gibi geriledi.

“GİT BURADAN!” diye bağırdı Eph, bir hayvana sözünü geçirmeye çalışmış gibi, duyarga ona görmeyen gözlerle bakmakla yetindi. İki vampir daha —gömleklerinin önü insan kanıyla kızarmış normal canavarlar— bölge duvarlarında bir köşeyi dolandıkları zaman, Eph duyarganın yardım çağırdığını anladı.

Eph küçük gümüş bıçağını deli gibi salladı. Onları, kendisini korkuttuklarından daha fazla korkutmaya çalıştı.

İşe yaramadı.

Yaratıklar ikiye ayrılarak iki yandan saldırdılar. Eph önce birinin, sonra diğerinin kolunu kesti. Gümüş canlarını acıttı, kollarını yaraladı ve biraz beyazlık akmasını sağladı.

Sonra biri Eph'in bıçak tutan kolunu tuttu. Diğeri öbür omzundan yakalayarak, saçlarını kavradı.

Onu hemen almadılar. Duyargayı bekliyorlardı. Eph elinden geldiğince çabaladı, ama gücü yetmiyordu ve duvara zincirlenmişti. Bu menfurluk varlıkların vücut ısısı ve pis kokusu midesini bulandırılıyordu. Bıçağını fırlatmaya çalıştı, ucunu bir tanesine doğru savurdu, ama bıçak elinden kayıverdi.

Duyarga, öldürmekten zevk alan bir avcı gibi, yavaşça ona yaklaştı. Eph çenesini indirmek için çabaladı, ama saçlarındaki el başını geriye çekti ve boğazını küçük yaratık için açtı.

Eph son anında, meydan okurcasına uludu -duyarganın başının arka tarafı beyaz bir pus halinde patladı. Bedeni dümdüz

yere düştü, seyirmeye başladı ve Eph iki yanındaki vampirlerin onu bıraktıklarını hissetti.

Eph birini ittirdi, diğeri de tekmeleyerek sıradan düşürdü.

O anda insanlar köşeyi döndü, vampirlerin gecesinin içine etmek için tepeden tırnağa silahlanmış iki Latino vardı. Bir vampir bölme duvarlarına tırmanmaya çalışırken gümüşle şişlendi. Diğeri direndi, savaşmaya çalıştı -dizine tekme yiyerek düştü ve ardından kafatasına gümüş bir ok saplandı.

Sonra üçüncü bir adam geldi, muhtemelen altmışlarında, iri yarı bir Meksikalı. Dev adam, sağda solda bulduğı vampirleri alt etmek konusunda inanılmaz ölçüde etkiliydi.

Eph yere saçılan beyaz kandan kaçınmak için ayaklarını banka kaldırdı, kurtlar kendilerini barındıracak yeni bir beden aramaya başlamışlardı.

Önderleri öne çıktı. Deri eldivenli, parlak gözlü, göğsüne gümüş oklarla dolu fişeklikleri çaprazlama asmış, Meksikalı bir delikanlıydı. Eph siyah çizmelerinin önlerindeki gümüş plakaların beyaz lekelerle kaplı olduğunu gördü.

“Sen Dr. Goodweather mısınız?” dedi delikanlı.

Eph başını salladı.

“Adım Augustin Elizalde,” dedi çocuk. “Bizi, rehinci yolladı.”

Setrakian Fet’le birlikte Sotheby’s’in 77. Cadde ve York’un köşesindeki genel müdürlük binasının lobisine girdi ve kayıt odasını göstermelerini istedi. Bir İsviçre bankasının hesabından yazılmış bir çek sundu ve bir sabit hatla arandığında, çekin karşılığı olduğu öğrenildi.

"Sotheby’s’e hoşgeldiniz, Bay Setrakian."

Setrakian’a 23 numaralı levha verildi ve bir hizmetli onu onuncu kata çıkan asansöre kadar geçirdi. Onu müzayede katı-

nın kapısında durdurdular ve paltosunu ve kurt başlı bastonunu vestiyerde bırakmasını istediler. Setrakian gönülsüzce denileni yaptı ve karşılığında plastik bir fiş alarak yeğinin saat cebine koydu. Fet'i de müzayede salonuna aldılar, ama yalnızca numaraları olanların açık arttırma bölümüne oturmasına izin veriliyordu. Fet geride kaldı, tüm odayı görebileceği bir yerde durdu ve belki de böylesinin daha iyi olduğunu düşündü.

Müzayede, yoğun güvenlik önlemleri altında yapılıyordu. Setrakian dördüncü sıraya geçti. Ne çok yakın, ne çok uzak. Koridor tarafına oturdu ve numarasının bulunduğu levhayı bacağına dayadı. Önündeki sahne aydınlatılmıştı, beyaz eldivenli bir garson, müzayedeci için bardağa su doldurdu, sonra gizli servis girişinde kayboldu. Sergileme alanı sahnenin solundaydı, pirinç bir sehpa katalogdaki ilk eşyaları bekliyordu. Tepedeki video ekranında Sotheby's adı vardı.

İlk on, on beş sıra hemen hemen doluydu, arka tarafta tek tük boş sandalyeler vardı. Ama katılımcıların bazılarının sadece koltuk doldurmak için oraya oturtulmuş olduğu açıktı, açık arttırmaya katılan kalabalığı çoğaltmak için müzayede evi tarafından tutulan insanların bakışlarında, gerçek bir alıcının serinkanlı atikliği okunmuyordu. Sandalye dizisinin sonu ile hareketli duvarların - salona çok insan alabilmek için olabildiğince geriye kaydırılmışlardı- arası ve arka taraftaki boşluklar tıka basa doluydu. Pek çok izleyici maske ve eldiven takmıştı.

Bir müzayede de, en az bir pazar yeri gibi, bir tiyatro sahnesidir ve tüm işlem belirgin bir on dokuzuncu yüzyıl sonu hissi verir: savurgan bir şekilde son bir harcama patlaması, ezici ekonomik felaketin karşısında son bir soluk kesen kapitalizm gösterisi. Katılımcıların çoğu, sırf gösteri için toplanmıştı. Tıpkı bir cenaze törenindeki iyi giyimli yaşlılar gibi.

Müzayedeci belirdiğinde heyecan arttı. Adam açılış konuş-

masını yapar, açık arttırmaya katılanlar için kuralları tekrarlar, odada bir beklenti dalgası dolaşır. Sonra adam çekicini vurarak müzayedeyi başlatır.

İlk birkaç nesne, küçük barok resimlerdi, ana yemekten önce katılımcıların iştahını açmak için sunulan ordövrler.

Setrakian neden bu kadar gergindi? Neden aniden bu kadar huzursuz, bu kadar paranoyakça bir hisse kapılmıştı? Kadimlerin derin cepleri, bugün onun derin cepleriydi. Uzun zamandır aradığı kitabın, yakında ellerinde olması kaçınılmazdı.

Orada otururken tuhaf bir biçimde ortada hissediyordu kendisini. izlendiğini hissediyordu, edilgen bir biçimde değil, bilen gözler tarafından. Delici ve aşına.

Paranoyasının kaynağını, koridorun karşısındaki sandalyelerde, üç sıra arkasında, bir çift puslu gözlükte buldu. Gözler, koyu renk takım elbise giymiş, siyah deri eldivenler takmış birine aitti.

Thomas Eichhorst.

Adamın yüzü pürüzsüz ve gergin görünüyordu, bedeni çok iyi korunmuştu. Ten rengi makyaj ve peruk, kesinlikle... ama daha fazlası vardı. Ameliyat olabilir miydi? Onun görünüşünü insanlara yakın tutabilmek için, canlıların arasına karışıp yaşaması için deli bir doktor mu tutmuşlardı? Adam gözlüklerinin ardına saklanmış olmasına rağmen, Setrakian Eichhorst ile göz göze geldiğini bilerek ürperdi.

Kampa geldiğinde Abraham gencecik bir delikanlıydı —bu yüzden şimdi Treblinka'nın eski kumandanına genç gözlerle bakıyordu. Aynı keskin korkuyu, aynı mantıksız paniği hissediyordu. Bu kötü varlık —hâlâ basit bir insanken— o ölüm fabrikasının içinde yaşama ve ölüme hükmediyordu. Altmış dört sene önce... ve şimdi, Setrakian aynı dehşeti daha dünmüş gibi hissediyordu. Bu canavar, bu yaratık —şimdi yüz kat artmıştı.

Yaşlı adamın boğazı safrayla yanıyordu. Boğulacakmış gibiydi sanki.

Eichhorst Setrakian'a bakarak nazikçe başını salladı. Son derece *içten* bir tavırla. Gülümser gibi göründü -ama aslında bir gülümseme değildi bu, yalnızca rujlu dudaklarını aralayarak iğnesinin ucunu göstermişti.

Setrakian kürsüye döndü. Çarpık ellerinin titremesini sakladı: çocuksu korkusundan utanan yaşlı bir adam.

Eichhorst kitap için gelmişti. Efendi adına, Eldritch Palmer'in parasıyla, onu almak için savaşıyordu.

Setrakian cebindeki hap kutusuna uzandı. Artritli parmakları beceriksizce ve iki kat sıkı çalıştı, çünkü Eichhorst'un, onda yarattığı huzursuzluğu görmesini istemiyordu.

Nitrogliserin hapını gizlice dilinin altına koydu ve etkisini göstermesini bekledi. Son nefesini alsa bile, bu Nazi'yi yeneceğine yemin etti.

Kalbin istikrarsız, Yahudi.

Setrakian kafasını istila eden sese görünür bir tepki vermedi. Bu son derece nahoş konuğu duymazdan gelmek için elinden geleni yaptı.

Görüş alanının içinde, müzayedeci ve sahne yok oldu, tüm Manhattan ve Kuzey Amerika kıtası da. Setrakian o an yalnızca kampın tel çitlerini görüyordu. Kanla çamura dönmüş toprağı, diğer zanaatçıların süzölmüş yüzlerini gördü.

Eichhorst'u en sevdiği atın üzerinde gördü. Kampın içinde, adamın bir sevgi kırıntısı gösterdiği tek canlı attı ve bunu ona havuçlar ve elmalar vererek yapıyordu -hayvanı açlıktan kırılan tutsakların önünde beslemekten hoşlanıyordu. Eichhorst topuklarını atın böğrüne vurarak hayvanı şaha kaldırmayı seviyordu. Sinirli atın sırtında oturarak, Ruger'i ile nişancılığını sınamaktan da hoşlanıyordu. Her içtimada, gelişigüzel bir işçiyi

öldürüyordu. Üç seferinde, Setrakian'ın tam yanında duran bir adam seçmişti.

içeri girerken korumanı fark ettim.

Fet'i mi kastediyordu? Setrakian döndü ve arkada dikilen seyirciler arasında, çıkış kapısının iki yanında bekleyen kaliteli takım elbiseler giymiş iki korumanın yakınında Fet'i gördü. Adamın imha uzmanı tulumu burada tamamen yersiz kaçıyordu.

Fetorski, değil mi? Safkan Ukraynalt, çok nadir bir lezzettir. Acı, tuzlu, ama güçlü bir tat bırakır. Bilmelisin, ben insan kanı eksperiyim, Yahudi. Burnum asla yalan söylemez. Siz içeri girerken adamın kokusunu fark ettim. Ve çenesinin şeklini. Hatırlamadın mı?

Yaratığın sözleri Setrakian'ın sinirini bozuyordu. Çünkü kaynağından nefret ediyordu. Çünkü Setrakian'ın kulağına doğru geliyordu.

Zihin gözüyle, kampta, Ukraynalı nöbetçilerin siyah üniformalarından giymiş, siyah eldivenli ellerle, görev bilirlikle Eichhorst'un atının dizginlerini tutan ve kumandanın Ruger'ini uzatan iri yarı bir adam gördü.

Sana işkence edenlerden birinin soyundan gelen bir adamla burada olman, bir hata olamaz, değil mi?

Eichhorst'un sataşmaları üzerine Setrakian gözlerini yumdu. Zihnini temizledi ve dikkatini eldeki işe çevirdi. Vampirin duyması umuduyla, becerebildiğince yüksek bir zihin sesiyle düşündü: *bugün başka kimlerle ortaklık kurduğumu bitsen daha da şaşardım.*

Nora tek camlı gece görüşü gözlüğünü çıkardı ve başındaki Mets şapkasının üzerine taktı. Tek gözünü yumunca, North Nehri Tüneli yeşile boyandı. "Fare görüşü," diyordu Fet buna, ama Nora o anda bu icat için minnettardı.

Tünel, önünde, görüş mesafesinin yarısına kadar kadar temizdi. Ama Nora çıkış bulamadı. Saklanma yeri bulamadı. Hiçbir şey yoktu.

Şimdi Zack'le aralarında yeterince mesafe bırakmıştı ve annesiyle yalnızdı. Nora ona, gözlükle bile bakmamaya çalıştı. Annesi nefes nefese kalmıştı, ona ayak uydurmakta güçlük çekiyordu. Nora onu kolundan tutmuş, rayların arasındaki taşların üzerinde taşıyordu neredeyse. Arkasındaki vampirleri hissedebiliyordu.

Nora bu işi yapmak için doğru yeri aradığını fark etti. En iyi yeri. Düşündüğü bu şey dehşet vericiydi. Kafasının içindeki sesler —kimsenin değil, kendi sesi- ona karşılıklı savlar sunuyordu:

Bunu yapamazsın.

Hem anneni, hem de Zack'i kurtarmayı umamazsın. Seçmek zorundasın.

Nasıl ulur da annen yerine oğlanı seçersin?

Ya birini seç, ya da ikisini birden kaybet.

Annenin iyi bir bayatı oldu.

Saçmalık. Hepimizin iyi hayatları olur. Bittiği ana kadar.

Sana yayam verdi.

Ama bu işi şimdi yapmazsan, onu vampirlere teslim etmiş olacaksın. Onu sonsuza dek lanetleyeceksin.

Alzheimer'ın tedavisi de yok. Durumu gittikçe kötüleşiyor. O senin annen olan kadın değil artık. Bunun vampirlikten ne farkı var? Kimseye zararı yok.

Yalnızca sana -ve Zack'e.

Sana, Kıymetli'sine döndüğü zaman zaten onu yok etmek zorundasın.

Epb'e onun Kelly'yi yok etmesi gerektiğini söyledin.

Bunadığından, farkında bile olmayacak.

Ama sen bileceksin.

Sonuç: dönüşecek olsan, kendi işini bitirir miydin?

Evet.

Ama bu *senin* seçimin.

Asla ya o, ya bu diyemezsin. Asla açık değildir. Her şey çok hızlı olur; tepene binerler ve işin biter. Dönüşmeden önce hareket etmen lazım. Tahmin etmen lazım.

Ama garanti yok.

Birini dönüşmeden önce serbest bırakamazsın. Yalnızca kendi kendine, böyle yaptığını umduğunu söyleyebilirsin. Ve sonsuza dek. haklı olup olmadığını merak edersin.

Yine de cinayet bu.

Sonu gelecekse, bıçağı Zack'e de çevirir misin?

Belki. Evet.

Duraksardın.

Zack'in bir saldırıdan kurtulma şansı daha fazla.

Demek eskiyi verip yeniyi alacaksın.

Belki. Evet.

Nora'nın annesi, "İşe yaramaz baban ne zaman gelecek buraya?" dedi.

Nora içinde bulunduğu âna döndü. Ağlayamayacak kadar hasta hissediyordu kendisini. Gerçekten de zalim bir dünyaydı bu.

Uzun tünelde yankılanan bir uluma Nora'nın tüylerini ürpertti.

Annesinin arkasına dolandı. Yüzüne bakamıyordu. Bıçağını sıkıca kavradı ve yaşlı kadının boynuna saplamak üzere kaldırdı.

Ama bütün bunlar boşunaydı.

Bunu yapamayacağını biliyordu.

Sevgi düşüşümüz olacak.

Vampirler vicdan azabı çekmezdi. En büyük avantajları buydu. Onlar asla duraksamazdı.

Ve bunu kanıtlarcasına, Nora başını kaldırdığında tünelin her iki yanında takip edildiğini gördü. Onun dikkati dağılmışken iki vampir sessizce yaklaşmıştı, gözleri karanlık görüş gözlüğünün ardında beyaz-yeşil parlıyordu.

Vampirler Nora'mn onu görebildiğini bilmiyorlardı. Gece görüş teknolojisini anlamıyorlardı. Onun, yolcuların geri kalanı gibi olduğunu varsayıyorlardı -karanlıkta kaybolmuş, körle- mesine dolaşan biri.

"Sen burada otur, anne," dedi Nora, annesinin dizlerini itip, onu rayların üzerine oturarak. Yoksa oradan uzaklaşırdı. "Babam geliyor."

Nora döndü ve iki vampire bakmadan, tam ortalarına doğru yürüyerek, onlara yaklaştı. Görüş alanının kenarında, vampirlerin o gevşek eklemli hareket tarzlarıyla taş duvarlardan ayrıldıklarını gördü.

Nora öldürmeye başlamadan önce derin bir nefes aldı.

Bu vampirler Nora'nın duyduğu ölümcül dehşetin hedefi olmuşlardı. İlk önce soldakine saldırdı, yaratığın sıçrayabileceğinden daha hızlı biçti onu. Vampirin acı feryadı kulaklarında yankılanırken Nora hızla diğerine döndü. Diğer yaratık Nora'nın yerde oturan annesini süzmekteydi. Yaratık çöktüğü yerden Nora'ya döndü ve ağzını açarak iğnesini savurmaya hazırlandı.

Sıçrayan beyaz sıvı Nora'nın kafasında alevlenen öfke gibi görüş alanını doldurdu. Göğsü kabarıp inerek, gözleri yaşlarla yanarak, saldırmaya hazırlanan vampiri öldürdü.

Geldiği yöne baktı. O ikisi, ona ulaşmak için Zack'in yanından mı geçmişlerdi? İkisi de beslenip kızarmış görünmüyordu, ama gece görüşü yüzünden renklerini doğru düzgün görememişti.

Nora lambasını kaptı ve cesetlere döndü, kan kurtları taşların

üzerinden sürünüp annesini bulamadan onları kızarttı. Bıça-

ğını da ışığa tuttu, sonra lambayı kapattı ve geri dönüp annesinin ayağa kalkmasına yardım etti.

“Baban burada mı?” dedi annesi.

“Yakında gelir, anne,” dedi Nora, yanaklarında gözyaşları süzülerek Zack’e doğru seyirtirken. "Yakında."

Setrakian, fiyat on milyon dolar sınırını aşana kadar *Occiclo Lu- men* için arttırmaya katılmaya zahmet etmedi. Müzayedenin hızlı temposu yalnızca kitabın olağanüstü nadirliği sebebiyle değil, müzayedenin koşulları yüzünden de artıyordu —şehrin her an ufulanıp gidebileceği, dünyanın sonsuza dek değişmekte olduğu hissi.

15 milyon dolara geldiğinde, artış aralığı 300,000\$ oldu.

20 milyonda, 500,000\$.

Kime karşı arttırdığını bilmek için Setrakian’ın arkasına dönmesi gerekmiyordu. Kitabın "lanetli" doğasının cezbediği diğerleri erkenden yarışa girmişler, ama sekiz rakamlı seviyelere geldiklerinde dökülüp gitmişlerdi.

25 milyonda müzayedeci kısa bir mola verdi ve su bardağına uzandı —aslında yalnızca olayın dramatikliğini vurguluyordu. Bir an durup, salondakilere bir kitap için ödenmiş en yüksek fiyatı hatırlattı: 1994’te, da Vinci’nin Codex Leicester’ı için 30,8\$.

Setrakian odadaki bütün gözlerin ona dikildiğini hissedebiliyordu. Dikkatini *Lumen’e*, aydınlık camın altında sergilenen ağır, gümüş kapaklı kitaba odakladı. Açık duruyordu, sayfaları iki büyük video ekranına yansıyor. Biri el yazısı bir metinle doluydu, sarı ve kırmızı alevler tarafından yok edilen uzaktaki bir şehre bakan, geniş beyaz kanatları olan gümüş renkli bir insan figürü betimlenmişti.

Müzayede devam etti ve fiyat hızla yükseldi. Setrakian elin

deki numarayı kaldırıp indirmenin ritmine kaptırdı kendini.

Bir sonraki inleme sesi, 30 milyon dolar sınırını aştıklarında geldi. Müzayedeci koridorun karşı tarafını işaret ederek 30,5 milyon dolar dedi. Setrakian 31 milyon dolar ile karşılık verdi. Şimdi, tarihteki en pahalı kitap olmuşt —ama Setrakian için bu tür rekorların ne anlamı vardı? İnsanlık için ne anlamı vardı?

Müzayedeci 31.5 milyon dolar istedi ve aldı.

Setrakian, daha talep edilmeden 32 milyon dolar verdi.

Müzayedeci Eichhorst’a baktı, ama o anda, adam fiyatı yükseltme fırsatı bulamadan, bir hizmetli belirdi ve sözünü kesti. Müzayedeci, canının sıkıldığını saklamadan podyumdan inip kadınla konuştu.

Haberi alınca gerildi, başını eğdi, sonra başını salladı.

Setrakian neler olduğunu merak etti.

Hizmetli kürsüden indi ve koridorda ona doğru yürümeye başladı. Setrakian şaşkın şaşkın onun yaklaşmasını izledi —sonra kadının, onun yanından geçip, üç sıra arkadaki Eichhorst'un önünde durduğunu gördü.

Kadın koridorda diz çökerek ona bir şeyler fısıldadı.

“Benimle burada konuşabilirsiniz,” dedi Eichhorst -dudakları bir insan konuşmasının taklidiyle oynayarak.

Kadın, bir açık arttırma katılımcısının mahremiyetini elinden geldiğince koruyarak, biraz daha konuştu.

“Bu saçmalık. Bir hata olmalı.”

Görevli özür diledi, ama hâlâ kararlıydı.

“İmkansız.” Eichhorst ayağa kalktı. “Ben bu durumu düzeltirken müzayedeyi bekleteceksiniz.”

Görevli müzayedeciye baktı ve sonra bakışlarını, balkon yüksekliğindeki camların arkasından, bir ameliyatı izleyen gözlemciler gibi, müzayedeyi izlemekte olan Sotheby’s görevlilerine çevirdi.

fendi, dedi.

"Israr ediyorum."

"Efendim..."

Eichhorst müzayedeciye döndü ve numara levhasını ona uzattı. "Ben bağışçım ile temas kurana kadar çekicini indirmeyeceksin."

Müzayedeci mikrofonuna döndü. "Bu konuda müzayede kuralları çok açık, efendim. Korkarım, güvenilir bir kredi limiti olmadan..."

"Benim güvenilir bir kredi limitim var."

"Efendim, aldığımız bilgi, kredinin geri çekildiğini bildiriyor. Çok üzgünüm. Meseleyi bankanızla konuşmanız gerekecek..."

"Bankam! Tam tersine, müzayedeyi burada ve şu anda tamamlayacağız ve ondan sonra bu pürüzü gidereceğim!"

"Üzgünüm, efendim. Bu müzayede evinin kuralları hiç değişmedi ve kimse için de değiştirilemez." Müzayedeci seyircilere döndü ve açık arttırmaya devam etti. "32 milyon dolar verildi."

Eichhorst levhasını kaldırdı. "35 milyon dolar!"

"Efendim, üzgünüm. Fiyat 32 milyon dolar. 32.5 mu duyuyorum?"

Setrakian levhayı bacağına dayayarak hazır bekledi.

"32.5?"

Kimse yanıt vermedi.

"32 milyon dolar, gidiyor."

"4ü milyon dolar!" dedi Eichhorst, koridorda dikilerek.

"32 milyon dolar, gidiyor."

"İtiraz ediyorum! Bu müzayede iptal edilmeli. Bana daha fazla zaman tanımanız lazım..."

“32 milyon dolar. 1007 numaralı parça, 23 numaralı katılımcıya satıldı. Tebrikler.”

Çekiç masaya inerek satışın sonlandığını ilan etti; odadaki- ler alkışlamaya başladı. Eller, tebrik etmek için Setrakian’a uzandı, ama yaşlı adam hemen ayağa kalktı ve odanın ön tarafına yürüdü. Orada, onu bir başka görevli karşıladı.

“Kitabı hemen teslim almak isterim,” dedi kadına.

“Ama, efendim, bazı evrak işleri var...”

“Ödemeyi çekebilirsiniz, kendi komisyonunuzu da alabilirsiniz, ama kitabı alıyorum, hem de şimdi.”

Gus’ın hırpalanmış Hummer’i başka arabaların çevresinden dolana dolana, çarpa çarpa Queensboro Köprüsü’nün üzerinden geçti. Manhattan’a geri dönerlerken, Eph 59. Cadde ile 2. Bul- var’ın kesişiminde, Roosevelt Adası Tramvayı’nın girişinde düzinelerce askeri aracın pozisyon almış olduğunu görmüştü. Büyük, tenteli kamyonların üzerine şablon harflerle, siyah mürekkeple FORT DRUM yazılmıştı ve iki beyaz otobüs ile bazı Je- ep’lerin üzerinde USMA WEST POINT yazıyordu.

“Köprüyü mü kapatıyorlar?” dedi Gus, eldivenli elleriyle direksiyonu sıkı sıkı tutarak.

“Belki karantina uyguluyorlardır,” dedi Eph.

“Sence bizim tarafımızda mı, karşı tarafta mı?”

Eph harp kıyafetleri içindeki personelin büyük, silah takılmış bir kamyonun brandasını indirdiklerini gördü -ve moralinin biraz yerine geldiğini hissetti. “Ben, bizim tarafımızda derim.”

“Umarım öyledir,” dedi Gus, aracı sertçe şehir merkezine döndürerek. “Çünkü eğer bizim tarafımızda değillerse, bu iş gerçekten çok ilginç bir hale gelecek.”

Tam bir sokak savaşı başlarken, 72. Cadde ile York’un kesi- şimine geldiler. Vampirler Sotheby’s’in karşısındaki tuğla duvarlı huzurevinden boşanıyordu -huzurevinin yaşlı sakinleri yepyeni bir canlılık ve *strigoi*

gücü kazanmıştı.

Gus motoru durdurdu ve bagaj kapağını açtı. Eph, Angel ve iki Safir dışarı atlayıp gümüş silahlarını kapırlar.

"Sanırım o kazanmış," dedi Gus, karton bir kutuyu yırtarak açıp, Eph'e boyalı camdan, dar boyunlu iki vazo uzatarak. Vazoların içinde benzin çalkalanıyordu.

"Neyi kazanmış?" dedi Eph.

Gus vazolara, fitil niyetine birer paçavra sıkıştırdı ve sonra gümüş kaplama bir Zippo'yu açarak, paçavraları yaktı. Vazolardan birini Eph'ten aldı ve Hummer'den uzaklaştı. "Sallayın, millet," dedi Gus. "Üçte atıyoruz. Bir. İki. *Haydi!*"

Ekonomik boy Molotov kokteyllerini, akın eden vampirlere fırlattılar. Vazolar kırıldı, hemen patladı, sıvı alevler parladı ve ikiz cehennem göletleri gibi hemen yayıldı. İlk önce iki Carmel rahibesi tutuştu, kahverengi-beyaz üniformaları gazete gibi alev aldı. Sonra bornozlar ve sabahlıklar içinde pek çok vampir ciyaklayarak yanmaya başladı. Sonra Safirler saldırdı ve tutuşmuş yaratıkları şişleyerek, işlerini bitirdiler—ama daha fazlasının 71. Cadde'den aşağı, psişik bir alarma yanıt veren manyak itfaiyeciler gibi, koşarak geldiğini gördüler.

İki yanan vampir, peşlerinde alevden izler bırakarak koşmaya devam ettiler ve ancak, Gus'tan yarım metre ötede, gümüş mermilerle delik deşik olunca durdular.

"Nerede kaldı bunlar?" diye bağırdı Gus, Sotheby'sin girişine bakarak. Müzayede evinin önünde, kaldırımda duran uzun, ince ağaçlar, cehennem kaçkını nöbetçiler gibi yanıyordu.

Eph binanın güvenlik görevlilerinin, cam lobinin içindeki döner kapıları kilitlemeye çalıştığını gördü. "Gel!" diye bağırdı ve savaşılar, yanan ağaçların yanından geçtiler. Gus kapılara

birkaç gümüş ok harcadı ve camı zayıflattı, sonra Angel camı omuzlayarak geçti.

Asansörle aşağı inerken Setrakian ağırlığını aşırı büyük bastona veriyordu. Müzayede onu tüketmişti, ama daha yapacak çok iş vardı. Fet, silah çantası sırtında, boncuklu naylona sarılmış 32 milyon dolarlık kitap kolunun altında, Serrakian'ın yanında duruyordu.

Setrakian'ın sağında, müzayede evinin güvenlik görevlilerinden biri ellerini kemerinin tokasına takmış, dikiliyordu.

Panel hoparlörden oda müziği geliyordu. Bir yaylı çalgılar dördlüsü, Dvorak.

“Tebrikler, efendim,” dedi güvenlik görevlisi, sessizliği bozmak için.

“Evet,” dedi Setrakian. Adamın kahverengi kulağındaki beyaz teli fark etti. “Telsizin asansörde çalışıyor mu?”

“Hayır, efendim, çalışmıyor.”

Asansör aniden durdu ve üç adam düşmemek için duvarlara tutundular. Asansör hemen yine hareket etti, sonra yine durdu. Tepedeki panoda 4 rakamı görünüyordu.

Koruma görevlisi AŞAĞI düğmesine bastı, sonra dört düğmesine, her birini tekrar tekrar denedi.

Koruma görevlisi bununla meşgulken Fet çantasından bir kılıç çıkardı ve asansör kapısına döndü. Setrakian bastonunun sapını kıvırdı ve gizli kılıcın gümüş kenarını biraz çekti.

Kapıdaki ilk gümleme görevliyi sarstı ve geriye sıçramasına sebep oldu.

İkinci darbe servis çanağı büyüklüğünde bir kabartı oluşturdu.

Koruma elini uzatarak kabartıya dokundu ve “Ne haltlar...” demeye başladı.

Kapı kayarak açıldı ve soluk eller içeriye uzanarak adamı dışarı çekti.

Fet kitabı kolunun altında tutarak adamın peşinden fırladı, omzunu indirdi ve topu savunma hattından geçiren forvet gibi atıldı. Vampirleri yararak duvara çarptı, Setrakian arkasından çıktı ve

gümüş kılıcı çakarak, dördüncü katta kendine ölümden bir yol açtı.

Fet kesip biçti, yaratıklarla yakın mesafeden dövüştü, onların gayriinsani sıcaklığını hissetti, asitli beyaz kanları ceketine fışkırdı. Fet parmaklarıyla güvenlik görevlisine uzandı, ama onun için hiçbir şey yapamayacağını gördü, adam bir yığın aç vampirin altında, yerde gözden kayboldu.

Setrakian geniş hamlelerle, bina içindeki dört katlık boşluğa bakan korkulukla aralarındaki mesafeyi temizledi. Dışarıda, sokakta yanan cesetler, tutuşmuş ağaçlar, bina girişinde bir arbede gördü. İçeride, dümdüz aşağı baktığında, çeteci Gus'la yaşlı Meksikalı arkadaşını gördü. Aksayan eski güreşçi, başını kaldırıp baktı ve Setrakian'ı gösterdi.

“Buraya!” diye seslendi Setrakian Fet'e. Fet kendini yığından kurtardı, giysilerinde kan kurdu olup olmadığına baktı, sonra koşarak geldi. Setrakian güreşçiyi gösterdi.

“Emin misin?” dedi Fet.

Setrakian başını salladı ve Fet kaşlarını çatarak, *Occido Lumeri* i korkuluğun üzerinden uzattı. Güreşçinin aksayarak tam altına gelmesi için biraz zaman tanıdı. Gus güreşçinin yoluna çıkan bir vampiri biçti ve Setrakian bir başkasının -evet, Ephraim'di bu- morötesi lambayla diğerlerini kovalamakta olduğunu gördü.

Fet kıymetli kitabı bıraktı ve onun yavaşça düşmesini izledi.

Dört kat aşağıda, Angel yanan bir binadan fırlatılan bebek gibi yakaladı onu.

Fet döndü. Şimdi iki eliyle savaşılabilecekti. Çantasının dibinden bir hançer çıkardı ve Setrakian'ı yürüyen merdivenlere götürdü. Motorlu merdivenler yan yana, çaprazlama inşa edilmişti. Efendi'nin iradesiyle savaşa çağırılmış, yukarıya çıkmakta olan vampirler, merdivenlerin kesiştiği noktada karşı tarafa atladılar. Fet çizmesinin tabanı ve kılıcının ucuyla kurtuldu onlardan, yürüyen

merdivenlerden aşığı yolladı.

Alt katta, Serrakian boşluktan yukarı baktı. Eichhorst'un üst katların birinden baktığını gördü.

Diğerleri lobideki işin büyük kısmını bitirmişti. Vampir cesetleri, kıvrıldıkları yerde yatıyordu. Yüzleri ve pençeli elleri, beyaz lekeli bir ızdırap tablosu halinde donmuştu. Daha fazla vampir robot cam girişi dövüyordu ve başkaları da yoldaydı.

Gus onları kırık kapılardan kaldırıma çıkardı. Vampirler 71. ve 72. caddelerden batıya, York üzerinden kuzeye ve güneye akıyordu. Sokaklardan çıkıyorlar, yol kavşaklarındaki rögar kapaklarından yükseliyorlardı. Onlarla savaşmak, batan bir geminin suyunu boşaltmaya çalışmaktan farksızdı, yok ettikleri her vampire karşılık iki yeni vampir geliyordu.

İki siyah Hummer, öfkeli farlarla, ön tamponları ile vampirleri devirerek, oluklu lastikleriyle bedenlerini ezerek, sertçe virajı döndü. Başlıklı, arbaletlerle silahlanmış bir avcı ekibi araçlardan indi ve hemen varlığını belli etti. Vampir öldüren vampirler. Seçkin ekip, robotları biçiyordu.

Setrakian onların ya kendisine eşlik ederek, kitabı doğrudan Kadimlere götürmek için, ya da Gümüş Kanuna el koymak için geldiklerini anladı. İki seçenek de ona uymuyordu. Kitabı kolunun altında taşıyan güreşçinin yakınında kaldı; adamın hantallığı Setrakian'ın ağır bacaklarına uyuyordu. Güreşçinin takma adını (Gümüş Melek) öğrendiğinde Setrakian gülümsemişci.

Fet onları 72. Cadde ile York'un kesişimine götürdü. Aradı-

ğı *rögar* kapağı çoktan açılmıştı. Fet Creem'i yakaladı ve çukurdaki vampirleri temizlemesi için önden gönderdi. Sonra *Angel* ile Setrakian indi. Güreşçi deliğe zor sığıdı. Sonra *Eph* hiçbir soru sormadan demir merdivenden indi. Gus ve Safirlerin *geri* kalanı vampirlerin onlara yaklaşmasını bekledi, sonra onlar *da* indi. Yukarıda arbede patlarken Fet *gözden* kayboldu.

“Diğer yandan!” diye bağırdı onlara. “Diğer yandan!”

Lağım kanalında batıya, adanın *yüreğine* ilerlemeye başlamışlardı , ama Fet aşağı indi ve onları doğuya, FDR Yolunun üzerinde çıkmazla biten uzun bir sokağın altına *yönlendirdi*. Tüneldeki kanalda zayıf bir akıntı vardı; Manhattan’da insan aktivitesinin azalması, daha az duş, daha az sifon çekilmesi anlamına geliyordu.

“Ta sonuna kadar!” dedi Fet, sesi taş tünelde *gürleyerek*.

Eph Serrakian’ın yanına geldi. Yaşlı adam yavaşlıyordu, bastonunun ucu akıntıda sular sıçratıyordu. “*Yürüyebilecek* misin?” dedi Eph.

“Yürümek zorundayım,” dedi Setrakian.

“Palmer’ı gördüm. Bugün o gün. Son gün.”

“Biliyorum,” dedi Setrakian.

Eph Angel’ın, boncuklu naylona sarılmış kitabı tutan kolunu okşadı. “Onu ben alayım.” Eph bohçayı ondan aldı. Aksak Meksikalı Setrakian’ın kolunu tuttu ve yaşlı adamın yürümesine yardım etti.

Hızla yürürlerken, Eph nasıl soracağını bilemediği sorularla güreşçiye baktı.

“Geliyorlar!” dedi Fet.

Eph arkasına baktı. Karanlık tünelde belirsiz şekiller vardı, onun gözlerine karanlık, boğucu bir dalga gibi görünüyordu.

İki Safir savaşmak için döndü. “Hayır!” diye bağırdı Fet. “Uğraşmayın! Siz şuradan geçin, yeter!”

Fet tünel duvarlarındaki borulara bağlanmış iki uzun kasanın arasında yavaşladı. Dikey konulmuş, belli bir açıyla tünele *doğru* uzanan hoparlör direklerine benziyorlardı. Her birine basit bir açma kapama teli bağlamıştı. Fet iki eliyle o telleri tuttu.

"Kenara!" diye bağırdı arkasındakilere. "Panelden geçin." Ama hiçbiri köşeyi dönmedi. Koşa koşa gelen vampirlerin ve Setrakian'ın düzeneginin tetiklerini tutarak tünelde tek başına duran Fet'in görüntüsü fazla cazipti.

İlk suratlar, kırmızı gözleri ve açık ağızlarıyla karanlıktan çıktı, insanlara saldıran ilk vampir olma telaşıyla birbirlerini devirerek, kendi güvenliklerine ya da diğer vampirlere hiç aldırmadan, onlara doğru geldiler. Bir hastalık ve kakınılık akını, tepetaklak edilmiş kovanın fkesi.

Fet bekledi, bekledi, neredeyse vampirler tepesine çökene kadar bekledi. Sesi boğazında başlayan bir haykırışla yükseldi, ama sonunda sanki doğrudan zihninden geliyordu: bir boranın şiddeti karşısında insan direncinin uluması.

Vampirlerin elleri uzandı, vampir dalgası onu altına almak *zereydi ki* —iki tetiği de çekti.

Yarattığı etki, dev bir kameranın flaşının çakması gibiydi. *İkiz* düzenek tek bir gümüş patlaması ile, aynı anda çalıştı. Patlayan kimyasal madde vampirleri bir yıkım dalgası ile temizledi. Arkadakiler de öndekiler kadar çabuk öldü, çünkü gümüş zerreleri onları radyasyon gibi yakar, virüs DNA'larını parçalarken saklanacakları bir gölge yoktu.

Büyük temizlikten dakikalar sonra, tıpkı parlak bir yağmur *gibi*, *gümüş zerreler* havada kaldı. Eskiden insan olan vampirlerden geriye kalan parçalar zemine çökerken, Fet'in uluması *boşalmış* tünelde yavaş yavaş zayıflayıp duyulmaz oldu.

Girmişlerdi. Başka yere nakledilmişler gibi yok olmuşlardı. Resim çekmek gibiydi, ama flaş söndükten sonra, ortada kimse kalmamıştı.

En azından sağlam kimse.

Fet tetikleri bıraktı ve Setrakian'a döndü.

“Kesinlikle,” dedi Setrakian.

Aşağıdaki yürüyüş yoluna giden, korkululuklu bir merdivenden indiler. Sonunda, kaldırıma çıkan bir ızgaraya açılan bir kapı vardı. Buradan yüzeyi görebiliyorlardı. Fet önceden yerleştirdiği kutuları basamak olarak kullandı ve gevşetilmiş ızgarayı omuzlayarak açtı.

73. Caddeye, bir rampayla FDR yoluna dönülen yere çıktılar. Altı şeritli caddeyi geçer, gidiş geliş yollarını bölen beton engelleri aşar, terk edilmiş arabaların arasından East Nehrine doğru koşarlarken birkaç başıboş vampire rastladılar.

Eph arkasına baktı ve 72. Caddenin sonundaki avluyu oluşturan balkondan vampirlerin atlamakta olduğunu gördü. Yolu takip ederek 73- Caddeye akın ettiler. Eph, kana aç hayaletler her yönden yaklaşırken, nehirle vampirler arasında sıkışacaklarından endişelendi.

Alçak demir çitin ötesinde bir iskele vardı, bir tür *belediye* rıhtımı, ama ne için kullanıldığı görülemeyecek kadar karanlıktı. Çiti ilk Fet aşırı. Kavgacı bir özgüvenle hareket ediyordu.

Eph de diğerleri ile birlikte takip etti.

Fet iskelenin sonuna koştu ve Eph bu sefer gördü: kenarlarına çepeçevre, tampon görevi gören geniş lastikler bağlanmış bir römorkör. Ana güverteye çıktılar ve Fet dümene koştu. Motor öksürüp kükreyerek çalıştı ve Eph kıçtaki palamarı çözdü. Fet onu fazla zorladığından tekne başta sarsıldı, sonra adadan *ayrıldı*.

Batı kanalında, Manhattan’dan düzinelerce metre uzakta seyrederek, Eph vampir sürüsünün FDR yolunun kenarında şamata yapmasını izledi. Orada toplandılar ve akan suya adım

atamadıklarından, tekne ağır ağır güneye ilerlerken teknenin peşinden geldiler.

Nehir güvenli bölgeydi. Vampirlerin ulaşamadığı bir yerdi.

Yağmacıların ardında, Eph karanlık şehrin yüksek binalarına baktı. Arkasında, Roosevelt Adasının üzerinde, East Nehri’nin ortasında, dumana bürünmüş Manhattan ve Qu- eens’in arasında, yer yer ışıklar vardı -safgünüşiği değil, çünkü bulutlu bir gün olduğu

açıktı, ama berraklık vardı.

Queensboro Köprüsü'ne yaklaştılar, yüksek köprü ayaklarının arasından geçtiler. Manhattan silüetinin üzerinden parlak bir ışık çakması geçti ve Eph'in başını çevirmesine sebep oldu. Sonra, mütevazı bir havai fişek gibi, bir başkası fırladı. Sonra bir üçüncüsü.

Turuncu ve beyaz aydınlatma fişekleri.

FDR yol undan hızla bir araç fırladı ve tekneyi takip eden vampir kalabalığına doğru atıldı. Bir Jeep'ti, kamuflajlı askerler arkasında ayakta duruyor, otomatik silahlarla kalabalığa ateş ediyordu.

“Ordu!” dedi Eph. Bir süredir hissetmediği bir şey hissetti: umut. Çevresine bakınarak Serrakian'ı aradı. Bulamayınca, ana kamaraya yöneldi.

Nora sonunda bir kapı buldu. Tünelden çıkmanın bir yolu değildi bu, ama derin bir depoya açılıyordu. Kilit yoktu —planlayanlar Hudsonin otuz metre altında yaya trafiği öngörememişti- ve Nora deponun içinde güvenlik araçları buldu, örneğin *sinyal fenerleri için* yedek ampuller, turuncu bayraklar ve yelekler, işaret fişekleriyle dolu eski bir karton kutu. Fenerler de buldu, ama hepsinin pili paslanmıştı.

Bir kum torbası yığınını düzelterek annesi için oturacak yer ayarladı, sonra bir avuç işaret fişegi aldı ve çantasına attı.

“Anne. Lütfen, lütfen sessiz ol. Burada kal. Geri döneceğim. Söz veriyorum.”

Nora’nın annesi soğuk kum torbalarından tahtına oturdu ve merakla çevresine bakındı. “Kurabiyeleri nereye koydun?”

“Hepsi bitti, anne. Şimdi uyu. Dinlen.”

“Burada mı? Kilerde mi?”

“Lütfen. Bu bir sürpriz -babam için.” Nora kapıya doğru geriliyordu. “O seni almaya gelene kadar kıpırdama.”

Kapıyı çabucak kapattı, karanlık görüş gözlüğüyle tünelde vampir aradı, sonra kapının açılmaması için önüne iki kum torbası yerleştirdi. Sonra Zack'e doğru koştu ve aynı zamanda kendi kokusunu annesinden uzaklaştırdı.

Korkaklık etmişti, öyle düşünüyordu —zavallı annesini bir dolabın içine tıkmıştı- ama en azından böylece umut vardı.

Doğuya doğru yürümeye devam etti ve Zack’in saklandığı yeri aradı. Dürbünün yeşil ışığında her şey farklı görünüyordu. Aradığı işaret, tünel duvarının alt kısmında beyaz boyayla çizilmiş bir çizgiydi -ama şimdi onu bulamıyordu. Yine, ona doğru gelen iki vampiri düşündü ve endişeden yerinde duramaz oldu.

“Zack!” diye bağırdı, fısıldayarak. Pervasızcaydı, ama endişe mantığı bastırmıştı. Onu bıraktığı yere yaklaşmış olmalıydı. “Zack -benim, Nora! Nerede...”

Önünde gördüğü şey boğazının sıkışmasına sebep oldu. Tek camlı gözlüğü, tünelin geniş tarafında, olağanüstü bir teknikle yapılmış çok geniş birgrafitiyi aydınlatıyordu. İki kolu, iki bacağı ve iki muhteşem kanadı olan büyük, yüz­süz, insansı bir yaratık betimliyordu.

Bunun, şehrin her yerinde görülen altı yapraklı desenlerin son hali olduğunu içgüdüyle anladı. Önceki çiçekler ya da böcekler: onlar ikonalar, analoglar, soyutlamalar. Bu korkunç varlığın karikatürleri.

Bu geniş kanatlı yaratığın imgesi ve nasıl betimlendiği -hem naturalist, hem de olağanüstü çağrışımıcı— anlamaya bile başlayamadığı bir biçimde dehşete düşürüyordu onu. Yeryüzünün bu kadar altında, bu karanlık tünelde ortaya çıkan, sokak sanatının bu hırslı eseri ne kadar da ürkütücü görünüyordu. Uygarlığın barsaklarına işlenmiş, olağanüstü güzel ve tehditkar, parlak bir dövme.

Yalnızca vampirlerin görmesi için yapılmış bir imge olduğunu hemen anladı.

Nora bir tıslama duyunca hızla döndü. Gece görüş gözlüğünde Kelly Goodweather'ı gördü. Kadının yüzü, neredeyse acıya varan bir arzu ifadesiyle çarpılmıştı. Ağzı aralıktı ve iğnesinin ucu bir kertenkelenin dili gibi oynuyordu. Dudaklarının arasından bir tıslama çıkıyordu.

Yırtık giysileri yüzeydeki yağmur yüzünden hâlâ ıslaktı ve zayıf bedeninden sarkıyordu, saçları dümdüz olmuştu ve derisi kir lekeleriyle kaplıydı. Beyaz beyaz haykıran gözleri arzuyla irileşmişti.

Nora el yordamıyla UVC lambasını çıkardı. Kendisiyle sevgilisinin ölmemiş eski karısı arasında öfke dolu bir mesafe bırakması gerekiyordu — ama Kelly ona inanılmaz bir hızla yaklaştı ve Nora lambayı yakamadan vurup elinden fırlamasına sebep oldu.

Luma lambası duvara çarptı ve yere düştü.

Kelly'nin onun üzerine atlamasını engelleyen tek şey No- ra'nın gümüş bıçağıydı. Vampir geriye sıçradı ve sonra tünel duvarında, alçak bir çıkıntının üzerine fırladı. Ardından No- ra'nın üzerinden diğer yana atladı. Nora uzun bıçağıyla onu takip etti. Kelly saldırırcakmış gibi yaptı, sonra yine yukarıya fırladı. Bu sefer Nora o geçerken bıçağını savurdu. Çevik yaratığı gece görüş gözlüğünden izlemeye çalışırken başı dönmüştü.

Kelly tünelin diğer yanına kondu. Boynunun yan tarafında beyaz bir çizik belirmişti. Yüzeysel bir yaraydı, ama Kelly'nin dikkatini çekmeye yetti. Vampir uzun elindeki beyaz kanına baktı, sonra kötücül, haşın bir ifadeyle onu Nora'ya doğru silkeledi.

Nora geriledi, çantasının içindeki işaret fişeklerinden birine uzandı.

Rayların arasındaki taşların üzerinde ayak sesleri duydu. Onları görmek için gözlerini Kelly'den ayırması gerekmiyordu.

Üç küçük vampir çocuk, iki oğlan ve bir kız, Nora'nın işini bitirmesi için Kelly'nin yanına çağırılmıştı.

"Tamam," dedi Nora, işaret fişeginin plastik kapağını kıvrarak. "Bu şekilde mi yapmak istiyorsun?" Kapağın tepesini kırmızı sopaya sürttü ve fişek alev aldı, kırmızı ateşi karanlığı kavurdu. Nora gözlüğünü arkaya itti. Şimdi kendi gözleriyle görebiliyordu. İşaret fişegi tünelin o kısmını yerden tavana kadar, öfkeli, kırmızı bir bulut gibi aydınlattı.

Çocuklar, parlak ışıktan kaçarak geriye koştular. Nora fişegi Kelly'ye doğru salladı. Kelly çenesini indirdi, ama gerilemedi.

Oğlanlardan biri tiz bir ciyaklamayla Nora'ya yandan saldırdı ve Nora bıçağıyla vampire doğru adım attı —bıçağın gümüşünü kabzasına dek yaratığın göğsüne sapladı. Zayıflayan, sersemleyen vampir çöktü ve geriledi -Nora bıçağı hızla geri çekti. Vampir dudaklarını aralayarak bir son dakika saldırısı denedi -ve Nora fişegin sıcak ucunu onun ağzına soktu.

Yaratık çılgınca sarsıldı, Nora çığlıklar atarak bıçağıyla onu delik deşik etti.

Vampir düştü ve Nora hâlâ yanan fişegi geri çekti. Kelly'nin arkadan saldırmasını bekleyerek hızla döndü.

Ama Kelly gitmişti. Hiçbir yerde yoktu.

Nora işaret fişegini salladı, kalan iki vampir çocuk yere düşen oyun arkadaşlarının yanında çömeldiler. Nora Kelly'nin tavanda ya da çıkıntının altında olmadığından emin oldu.

Belirsizlik daha kötüydü. Çocuklar ayrılarak, onu iki yandan çevirdiler ve Nora, savaşmaya hazır, kapana kısılmamaya kararlı, dev grafitinin altında, duvara doğru geriledi.

EJdritch Palmer şehir merkezinde, aydınlatma fişeklerinin çatıların üzerinde parlamasını izledi. Zayıfhavai fişekler. Karanlıklar diyarındaki kibrit alevleri. Helikopter kuzeyden yaklaştı ve yukarıda

yavaşladı. Palmer konuklarını, Stoneheart binasının yetmiş sekizinci katında bekliyordu.

İlki Eichhorst'tu. Tüvit takım elbise giyen ve el örgüsü kazak giymiş bir pitbull köpeğinden farksız görünen bir vampir kapıyı açtı. Pelerinine bürünmüş olan Efendi eğilerek içeri girdi, uzun adımlarla odada yürüdü.

Palmer bütün bunu pencerelere yansıyan yansımalarından izledi.

Açıkla.

Gazap dolu, adeta mezardan gelen bir sestir.

Ayağa kalkacak gücü toplamış olan Palmer zayıf bacakları üzerinde döndü. "Fonlarınızı kestim. Kredi limitinizi kapattım. Basit."

Eichhorst kenarda durmuş, eldivenli ellerini çaprazlayarak izlemekteydi. Efendi, çiğ kırmızı derisi alev alev, delici, kızıl gözlerle Palmer'a baktı.

Palmer sözlerine devam etti. "Size göstermek için. Yani başarınız için benim katılımımın ne kadar önemli olduğunu. Değerimi size hatırlatmam gerektiğini açıkça anladım."

Kitabı onlar kazandı.

Bunu söyleyen Eichhorst'tu. Palmer'ı küçümsediği öteden beri açıktı ve aynı şekilde karşılık buluyordu. Ama Palmer Efendiye hitaben konuştu.

"Bu kadar gecikmişken ne fark eder? Beni dönüştürün. Profesör Setrakian'ın işini kendi ellerimle bitirmekten mutlu olurum."

Çok az şey anlıyorsun. Ama diğer yandan, beni öteden beri yalnızca amaca ulaşmanın bir yöntemi olarak gördün. Senin amacın.

"Senin için de aynı şey geçerli değil mi? Bunca senedir armağanını benden esirgeyen sen. Ben sana her şeyi verdim ve hiçbir şeyi esirgemedim. Bu ana kadar!"

Kitap sıradan bir ödül değil. O bir bilgi kadehi. Domuz insanların son umudu. Irkınızın son nefesi. Bunu anlayamıyorsun. İnsan perspektifin çok dar.

"O zaman görmeme izin ver." Palmer ona doğru adım attı.

Efendi'nin pelerinli göğsünün ancak yarısına geliyordu. "Zamanı geldi. Bana, hakkım olanı ver. O zaman her şey senin olur."

Efendi Palmer'ın kafasının içine hiçbir şey söylemedi. Yerinden kıpırdamadı.

Ama Palmer korkusuzdu. "Bir anlaşmamız var."

Başka herhangi bir şeyi durdurdun mı? Harekete geçirdiğimiz diğer planları engelledin mi?

"Hayır. Her şey yerli yerinde. Şimdi —anlaşık mı?"

Anlaştık.

Efendi'nin aniden ona doğru eğilmesi Palmer'ı şok etti, zayıf yüreğinin teklemesine yol açtı. Kırmızı, pancar gibi görünen yüzüne yakından bakınca, damarlarda dolaşan kan kurtları görünüyordu. Dönüşüm anı gelince, Palmer'ın beyni uzun zaman önce unutulmuş hormonlar salgıladı. Zihinsel olarak, bavullarını uzun zaman önce toplamıştı, ama nihai tek yönlü yolculuğun ilk adımında yine de bir kaygı patlaması yaşadı. Dönüşümün vücudunu daha da iyileştireceğinden kuşkusu yoktu;

yalnızca, uzun zamandır sarındığı avuntuya, en haşin silahına, yani zihnine ne yapacağını merak ediyordu.

Efendi, bir akbabanın pençelerini bir dala dolaması gibi, elini Palmer'ın kemikli omzuna koydu. Diğer eliyle Palmer'ın başının tepesini tuttu, onu bir kenara çevirdi ve yaşlı adamın boynunu ve boğazını açığa çıkardı.

Palmer, gözleri odağını yitirerek tavana baktı. Kafasının içinde bir sesler korusu duydu. Daha önce, hayatı boyunca hiçbir zaman, hiç kimse —ve hiçbir şey— tarafından, bu şekilde kucaklanmamıştı. Bedeninin gevşemesine izin verdi.

Hazırdı. Efendi'nin uzun, kalın orta parmağı gerilmiş boynundaki sarkık deriyi delerken, Palmer'ın nefesleri sık, heyecanlı parlamalar halinde çıkıyordu.

Efendi, hasta adamın boynunda, nabzının hızlandığını gördü. Adamın kalbi beklenti içinde zonkluyordu. Efendi çağırıyor ığnesinin derinlerinde hissetti. Kan istiyordu.

Ama doğasını görmezden geldi ve tek bir sert çatırtıyla, Eldritch Palmer'ın başını boynundan ayırdı. Kafayı bıraktı, kanlar fişkırarak bedeni tuttu ve Palmer'ı ikiye ayırdı. Beden, kalça kemiklerinin bel hizasında daraldığı yerden kolaylıkla yırtıldı. Yaratık kanlı et parçalarını duvara fırlattı. Parçalar orada, soyut sanat şaheserlerine çarptı ve yere düştü.

Efendi yakında bir başka kan kaynağı sezerek hızla döndü. Palmer'ın uşağı Bay Fitzwilliam kapıda duruyordu. Savunma silahlarını gizlemek için özel olarak dikilmiş takım elbise giymiş, geniş omuzlu bir adam.

Palmer dönüşümü için bu adamın bedenini istemişti. Korumasının gücünü, fiziksel durumunu kıskanıyordu, sonsuza kadar bu adamın biçimine sahip olmayı arzuluyordu.

Bay Fitzwilliam, Palmer ile aynı paket içinde geliyordu. Efendi adamın zihnine baktı ve ona bunu gösterdi, sonra bir

bulanıklık halinde üzerine atıldı. Bay Fitzwilliam Efendiyi ca odanın karşısında gördü. Dev ellerinden kırmızı kan damlıyordu. Sonra Efendi üzerine eğilmiş, sokuyordu, boğazındaki emme hissi kızgın bir çubuk gibiydi.

Bir süre sonra acı dindi. Bay Fitzwilliam'ın tavana dikili gözleri de kapandı.

Efendi, adamın olduğu yere düşmesine izin verdi.

Hayvanlar.

Eichhorst, bir avukat kadar sabırlı, geniş odanın karşı tarafında bekledi.

Efendi konuştu:

Sonsuz Gece'yi başlatalım.

Römorkör East Nehri'nde, ışıklarını yakmadan, Birleşmiş Milletler'e doğru süzülüyordu. Fet kıyından birkaç yüz metre açıktaki, tekneyi istila altındaki ada boyunca yönlendiriyordu. Gemi kaptanı değildi, ama tekneyi kullanmak kolaydı ve 72. Cadde'de römorkörü yanaştırırken öğrendiği gibi, büyük lastiklerden oluşan tampon tekneyi oldukça koruyordu.

Arkasında, seyir masasında, Setrakian *Oaiclo Lumen'm* önünde oturuyordu. Tek bir güçlü lamba, gümüş varaklı tezhiplerin sayfadan fırlamış gibi parlamasına sebep oluyordu. Setrakian işine dalmıştı, büyülenmiş gibi kitabı inceliyordu. Yanında küçük bir defter vardı. Yaşlı adamın notlarıyla yarıyı dolmuş, çizgili bir okul defteri.

Lutnerideki yazılar sıkıştıktı, ama güzel bir el yazısıyla yazılmıştı. Bir sayfada yüz kadar satır vardı. Yaşlı, uzun zaman önce kırılmış parmakları, her sayfayı dikkatle ve hızla çeviriyordu.

Setrakian her sayfayı analiz ediyor, ışığa tutuyor, filigran arıyor, bulunduğu zaman çabucak deftere çiziyordu. Onların sayfadaki yerlerini ve nasıl yerleştirildiklerini not ediyordu, çünkü

bunlar, o sayfalara yazılmış metinlerin şifresini çözmek için yaşamsal öneme sahip unsurlardı.

Eph onun yanında durmuş, değişken cezaplara göz acıyor, dümen kulübesinin camından alevler içindeki adaya bakıyordu. Fec'in yanında bir reisiz fark ecri ve açtı, Secrakian'ın dikkatini dağıtmamak için sesini kısık tuttu. Bu bir uydu telsiziydi ve Eph bir ses bulana kadar kanalları karıştırdı.

Yorgun bir kadın sesi, Sirius XM binasına saklanmış bir yayıncı, bir tür güvenli yedek jeneratör kullanarak yayın yapıyordu. Pek çok bölük pörçük kaynakla çalışıyordu—internet, telefon ve e-posta—ülkenin ve dünyanın her yerinden gelen haberleri toparlıyordu ve bir yandan da tekrar tekrar, bu bilgilerin doğruluğunu kanıtlamanın mümkün olmadığını açıklıyordu.

Açıkça konuşuyor, vampirizmi, insandan insana yayılan bir virüs olarak açıklıyordu. Şehirlerin dağılan altyapısının ayrıntılarını anlatıyordu: bazıları felakete varan, Connecticut, Florida,

Ohio, Washington ve California'daki, anahtar konumda köprülerde trafiği ağırlaştıran ya da tamamen kesen kazalar. Bazı bölgeleri, özellikle de kıyıları ülkenin geri kalanından koparan elektrik kesintileri. Ortabatıda yakıt kuyrukları. Eyalet Milisleri ve muhtelif Ordu birlikleri, pek çok büyük metropol merkezinde barışı koruma görevine gönderilmişti. New York ve Was- hington DC'de askeri aktivite raporlanıyordu. Kuzey ve Güney Kore sınırında savaş çıkmıştı. Irak'ta yanan camiler isyanlara sebep olmuştu ve ABD'nin oradaki koruma girişimleri durumu daha da çapaşıklaştırmıştı. Paris'in altındaki mahzen mezarlarda bazı açıklanamayan patlamalar şehri sakatlamıştı. Bir dizi ürkütücü haber, Zimbab\ve'deki Victoria Çağlayanları'nda, Brezilya ve Arjantina sınırındaki Iguazu Çağlayanları'nda ve New York'taki Niagara Çağlayanları'nda toplu intiharlar bildiriyordu.

Eph bütün bunlar karşısında başını iki yana salladı -kafa karıştırıcı, bir kâbus, *Dünyalar Savaşı*'nın gerçekleşmiş hali— ama sonra Nortlı Nehri tüneline bir Amtrak treninin raydan çıktığını ve Manhattan adasına ulaşımı daha da fazla aksattığını duydu. Haberci Mexico City'deki isyanlar hakkında bir habere geçti, ama Eph radyoya bakakalmıştı.

“Raydan çıkmış,” dedi.

Radyo ona yanıt veremedi.

“Ne zaman olduğunu söylemedi,” dedi Fet. “Belki onlar geçip gitmişlerdir.”

Korku Eph'in göğsüne saplanmıştı. Kötü hissediyordu kendisini. “Hayır,” dedi. Biliyordu. Duyu-ötesi algılar yoktu, psişik bilgi yoktu: biliyordu işte. Şimdi düşününce, onların kaçması doğru olamayacak kadar güzel görünüyordu. Hissettiği onca rahatlama, berrak düşünebilme yeteneği -gitmişti. Zihnine karanlık bir perde örtülmüştü.

"Oraya gitmem gerek." Fet'e döndü. Kafasının içindeki raydan çıkmış tren ve vampir saldırısı dışında hiçbir şey göremiyordu. “Bizi karaya yanaştır. Bırakın gideyim. Zack'le Nora'nın peşinden gidiyorum.”

Fet itiraz etmeden, dümen kontrolleriyle uğraşmaya başladı. “Karaya yaşayabileceğimiz bir yer bulmama izin ver.”

Eph silahları aradı. Eski çeteci rakipler Gus ve Creem, bir bakkal torbasından abur cubur yemekteydi. Gus çizmesiyle, silah çantasını Eph'e doğru itti.

Spikerin ses tonu değişince dikkatleri tekrar radyoya döndü. Çin'in doğu kıyısında bir nükleer santral kazası raporlanıyordu. Çin haber ajanslarından haber gelmemişti, ama tanıklar, Taiwan üzerinde mantar şeklinde bir bulut yükseldiğini bildiriyorlardı ve Guangdong yakınlarındaki sismograflar, Richter ölçeğinde 6.6 şiddetinde bir yer sarsıntısı kaydetmişti. Hong Kong'dan haber gelmemesinin, bir nükleer elektromanyetik

dalganın varlığının işareti olabileceği söyleniyordu, elektrik kabloları yıldırımsavarlara ya da antenlere dönüşmüştü ve bunun sonucunda onlara bağlı bütün sabit araçlar kavrulmuştu.

“Vampirler bize nükleer bombayla mı saldırıyor? Bizi beceriyorlar,” dedi Gus. Sonra, dizine el yapımı bir destek bağlamakta olan Angel için haberi tercüme etti.

“*Al adre de D tos d* dedi Angel, haç çıkararak.

“Bir dakika bekle,” dedi Fet. “Bir nükleer santral kazası? Bu bir erime, bir bomba değil. Belki santralde buhar patlaması olmuştur —Çernobil gibi- ama nükleer patlama değil. Santraller, bunu imkânsız kılacak şekilde tasarlanır.”

“Kim tarafından?” dedi Setrakian, kitaptan başını kaldırmadan.

Fet kekeleydi. “Bilmiyorum —ne demek istiyorsun?”

“Kim tarafından inşa edilmiş?”

“Stoneheart,” dedi Eph. “Eldritch Palmer.”

“Ne?” dedi Fet. “Ama —nükleer patlamalar? Dünyayı kazanmaya bu kadar yaklaşmışken neden bunu yapsın?”

“Daha fazlası olacak,” dedi Setrakian. Sesi nefessiz, bedensiz, adeta bir ilahi gibi geldi.

“Ne demek, daha fazlası olacak?”

“Dört tane daha,” dedi Setrakian. “Kadimler ışıktan doğmuş. Düşmüş Işık, *Occ'ido Lumen* —ve ancak onun tarafından yok edilebilirler...”

Gus ayağa kalktı ve gidip yaşlı adamın tepesine dikildi. Kitapta, iki sayfaya yayılan bir resim açılmıştı. Gümüş, siyah ve kırmızı renklerde, karmaşık bir mandala. Setrakian şeffaf kâğıt üzerine çizilmiş altı kanatlı melek resmini sayfanın üzerine koymuştu. “Orada mı söylüyor?” dedi Gus.

Setrakian gümüş kitabı kapattı ve ayağa kalktı. “Kadim-

ler'in yanına geri dönmemiz lazım. Hemen.”

“Tamam,” dedi Gus, ama bu ani değişiklik onu şaşırtmıştı. “Kitabı onlara vermek için mi?”

“Hayır,” dedi Setrakian. Yelek cebindeki hap kutusunu buldu ve titrek parmaklarla açtı. “Kitap onlar için çok geç geldi.” “Çok geç mi?”

Setrakian kutudan bir nitrogliserin hapı almak için çabaladı. Fet yaşlı adamın titrek elini tuttu, bir nitrogliserin hapı aldı ve onu Setrakian'ın kırıksık avucuna bıraktı. “Farkındasındır, profesör,” dedi Fet, “Palmer kısa bir süre önce Long Island'da bir nükleer santral açtı.”

Yaşlı adamın gözleri, hâlâ mandalanın eşmerkezli geometrisinin etkisiyle uyuşturulmuş gibi daldı, odağını yitirdi. Sonra Setrakian hapı dilinin altına yerleştirdi ve gözlerini kapatarak hapın yüreğini sakinleştirmesini bekledi.

Nora annesiyle birlikte uzaklaştıktan sonra Zack, gümüş bıçağı göğsüne bastırarak North Nehri tünellerinin güney tüneli boyunca uzanan kısa çıkıntının altında, pisliklerin içinde yattı. Nora hemen geri dönecekti ve onun gelişine kulak kabartması gerekiyordu. Kendi hırıltılarının arasından duyması zordu. Bunu ancak şimdi fark edebilmişti. Ceplerini yoklayarak astım ilacını buldu.

Onu ağzına götürdü, iki nefes çekti ve hemen rahatladı. Ciğerlerindeki nefesi, ağa takılmış bir adam gibi düşünüyordu. Zack endişelendiğinde, adam ağla mücadele eder, onu çekiştirir, ağa daha fena dolandır, her şeyi sıkıştırırmış gibi oluyordu. Solunum cihazından gelen havayı içine çektiğinde, gaz bir patlamayla adama çarpıyor, onu zayıflatıyor, adamın sakinleşmesini ve ağın da onun üzerinde gevşemesini sağlıyordu.

Solunum cihazını kaldırdı ve bıçağı yine sıkıca kavradı. *Ona bir isim verirsen, sonsuza dek senin olur.* Profesör böyle söylemişti. Zack hararetle düşüncelerini tarayarak bir isim aradı. Tünelden başka bir şeye odaklanmaya çalışıyordu.

Arabalara kız ismi verilirdi. Silahlara erkek ismi. Ya bıçaklar?

Yaşlı profesörün kırık parmaklarla silahı ona uzatışını düşündü.
Abraham.

Profesörün adı buydu.

Bıçağın adı da bu olacaktı.

“İmdat!”

Bir erkek sesi. Biri tünelde koşuyordu —yaklaşıyordu. Sesi yankılanıyordu.

"Yardım edin! Orada kimse yok mu?"

Zack kıpırdamadı. Başını bile çevirmedi, yalnızca gözlerini çevirdi. Adamın sendeleyip düştüğünü duydu. O zaman başka ayak sesleri duydu. Biri adamı kovalıyordu. Adam yine ayağa kalktı, sonra düştü. Ya da yere fırlatılmıştı. Zack adamın ona ne kadar yaklaşmış olduğunu fark etmemişti. Adam raylardan biri boyunca sürünerek, deli gibi, saçma sapan sözler bağırarak, haykırarak çırpındı. Zack o zaman onu gördü, karanlıkta bir şekil, onu kovalayanları tekmeleyerek emekliyordu. Zack'in o kadar yakınındaydı ki, dehşetini hissedebiliyordu. O kadar yakındaydı ki, Zack Abraham'ı elinde hazırladı ve keskin ucunu çıkardı.

Bir tanesi adamın sırtına bindi. Adamın çığlığı yarıda kesildi, ellerden biri uzandı, adamın açık ağzına girdi, yanağını çekti. Daha fazla el uzandı -adamın etini, giysilerini yakalayan, sürükleyerek uzaklaştıran aşırı iri eller.

Zack adamın deliliğinin ona da bulaştığını hissetti. Orada yatarken o kadar feci titriyordu ki, kendini ele vereceğini sandı. Adam acı dolu bir inleme daha çıkardı. Onların -çocuk ellerinin -adamı aksi yöne sürüklediklerini anlamasına yetmişti bu.

Zack'in kaçması gerekiyordu. Nora'nın peşinden koşması gerekiyordu. Bir seferinde, eski mahallesinde saklambaç oynadıklarını hatırlıyordu. Çalıların arkasına saklanarak ebenin yavaş yavaş saymasını dinlemişti. En son o bulunmuştu, ya da hemen hemen en son. Sonra bir çocuğun hâlâ kayıp olduğunu fark etmişti, oyuna sonradan katılan küçük bir çocuk. Sonra ilgilerini yitirmiş, onun evine gittiğini düşünmüşlerdi.

Ama Zack aynı fikirde değildi. Saklanmak için kaçarlarken küçük çocuğun gözündeki ışıltıyı, avcıyı alt etmek isteyen avın neredeyse kötücül beklentisini görmüştü. Kovalamacanın heyecanının ötesinde, gerçekten akıllıca bir saklanma yeri bildiğini.

Beş yaşında bir çocuğun aklına göre akıllıca. O zaman Zack anlamıştı. Ta sokağın aşağı tarafına, çocuklar arka bahçesinden geçtiğinde onlara bağırarak yaşlı adamın evine gitmişti. Zack, çöp toplama günü geçmiş olmasına rağmen hâlâ evin önünde duran, yan yatmış buzdolabına yanaşmıştı. Kapağını çekip açmış, mührü kırmış ve çocuğu orada, morarmış halde bulmuştu. Beş yaşındaki çocuk bir şekilde, saklambaç oyununun verdiği Hulk-vari bir güçle, buzdolabının kapağını kendi üzerine çekip kapatmıştı. Durumu iyiydi. Yalnızca Zack onun çıkmasına yardım ettikten sonra çimenlerin üzerine küsmüştü ve yaşlı adam kapıya çıkıp, yaylanmalarını söylemişti.

Yaylan.

Zack, tünelin isi üstüne sinmiş halde, sırtüstü sürünerek çıkıntının altından çıktı ve koşmaya başladı. Bozuk iPod'unu açtı, çatlak ekran önündeki zemini bir metre yirmi santimlik, yumuşak, mavi bir ışıkla aydınlattı. Hiçbir şey duyamıyordu, kendi ayak seslerini bile, kafasının içindeki panik o kadar büyüktü. Onu kovaladıklarını varsayıyordu — ellerin ensesine uzandığını hissedebiliyordu- ve bu doğru olsa da, olmasa da, öyleymiş gibi koştu.

Nora'ya seslenmek istiyordu, ama bunu yaparsa bulunduğu yeri ele vereceğini bilerek bağırmadı. Abraham'ın ucu tünelin duvarına sürtünüyor, ona sağa döndüğünü bildiriyordu.

Zack ileride kırmızı bir alev gördü. Fener değil, bir işaret fişeği gibi, öfkeli bir ışık. Bu onu korkuttu. Sorundan kaçması gerekiyordu, ona doğru koşması değil. İleri gitmek istemeyerek yavaşladı, ama geri de dönemiyordu.

Buzdolabında saklanan çocuğu düşündü. Işık yok, ses yok, hava yok.

Bölücü duvarda karanlık bir gölgeden ibaret olan kapının üzerinde, Zack'ın okumaya zahmet etmediği bir tabela vardı. Kapı kolu döndü ve

Zack içeri girdi. Kuzeye giden tünele girmişti. Raydan çıkan trenin sürtünmesinden kaynaklanan duman kokusunu ve iğrenç amonyak kokusunu alabiliyordu. Bu bir hataydı —Nora’yı beklemeliydi, Nora onu arayacaktı- ama Zack koşmaya devam etti.

İleride biri vardı. Başta Nora sandı. Bu kişide bir sırt çantası vardı ve Nora bir çanta taşıyordu.

Ama bu iyimserlik, çocuk zihninin bir numarasıydı yalnızca.

Tıslama başta onu korkuttu. Ama Zack ışık kaynağının sınırında, bu kişinin şiddet içermeyen bir işle meşgul olduğunu görmesine yetecek kadar şey görmüştü. Havaya kalkmış bir kolun zarif hareketlerini gördü ve bu her kimse, tünel duvarına spreyci boya fışkırtmakta olduğunu fark etti.

Zack bir adım daha attı. O kişi kendisinden çok uzun boylu değildi, başına svetsörtiinin başlığını geçirmişti. Dirseklerinde, siyah svetsörtünün eteklerinde, kamuflaj pantolonunda ve yüksek konçlu Converse ayakkabılarında boya izleri vardı. Duvarı boyuyordu, ama Zack resmin yalnızca küçük bir köşesini görebiliyordu. Gördüğü kısım gümüş rengiydi ve kabarıktı. Bunun altına imzasını atıyordu: PHADE.

Bütün bunlar saniyeler içinde olmuştu -bu yüzden Zack’e mutlak karanlıkta resim yapması sıradışı görünmedi.

İmzasını bitiren Phade kolunu indirdi, sonra Zack’e döndü.

“Hey,” dedi Zack, “ne bildiğini bilmiyorum, ama buradan çıkmanla...”

Phade yüzünü örten başlığı arkaya kayçtırdı —bu bir erkek değildi. Phade bir kızdı, ya da eskiden kızdı, ergenlik çaığında görünüyordu. Phade’in yüzü şimdi cansızdı, doğal olmayan bir biçimde kıpırtısız, tıpkı içeride işleyen habis biyolojiyi sarmalayan ölü deri gibi. Zack’in iPod'unun ışığında derisi salamuralı et rengindeydi, tıpkı bir laboratuvar kavanozunun içindeki domuz fetüsü gibi. Zack kızın çenesinde, boynunda ve svetsörtünün önünde kırmızı lekeler gördü. Boya değildi bunlar.

Zack arkasında ciyaklamalar duydu. Bir anlığına döndü —ve sonra

bir vampire sırtını döndüğünü fark ederek hızla önüne döndü. Bu sırada, Phade'in doğrudan üzerine atıldığını bilmeden, bıçağı tutan elini öne uzattı.

Abraham'ın bıçağı doğrudan Phade'in boğazına saplandı. Zack, trajik bir kazaya sebep olmuş gibi, elini hızla geri çekti. Phade'in boğazından guruldayarak beyaz sıvı aktı. Phade gözlerini kötücül bir öfkeyle iri iri açarak devirdi. Zack ne yaptığını anlamadan, vampiri boğazından dört kere daha bıçakladı. Boya kutusu Phade'in bacağına doğru fışkırdı, sonra yere düştü.

Vampir yıkıldı.

Zack cinayet silahı elinde, Abraham'ı kırdığı bir şey gibi tutarak, onu nasıl indireceğini bilemeden, oracıkta dikildi.

Yaklaşan vampirlerin ayak sesleri onu kendine getirdi, göre- miyordu, ama karanlıkta ona doğru koştuklarını duyabiliyordu. Zack iPod'un ışığını indirdi ve boya kutusuna uzandı. Onu eline aldığı sırada, iki örümceksi vampir çocuk çığlıklar atarak, iğneleri ağızlarına girip çıkarak karanlıktan fırladı. Hareket et

me tarzları anlatılamaz ölçüde yanlıştı, çok hızlıydı, gençliğin esnekliğini kullanarak kollarını ve bacaklarını eklemlerinden çıkarıyorlar, yerde inanılmaz ölçüde alçaktan yürüyorlardı.

Zack iğnelerine nişan aldı. İki yaratığın da yüzüne boya fişkırttı —ağızlarına, burunlarına ve gözlerine. Zaten gözlerinin üzerinde bir tür tabaka vardı ve boya ona yapıştı, gözlerini örttü. Vampirler — bedenlerine göre- aşırı iri ellerle gözlerini temizlemeye çalışarak gerilediler.

Üstlerine atlamak ve onları öldürmek için eline fırsat geçmişti, ama daha fazla vampirin yolda olduğunu bilen Zack bunun yerine iPod'unu aldı ve boyalı vampirler diğer duyularıyla onu algılayamadan kaçtı.

Birkaç adım sonra, dikkat sinyalleri basılmış bir kapıya denk geldi. Kilitliydi, ama sürgülü değildi, deniz düzeyinin bu kadar aşağısında kimse hırsız beklemiyordu. Zack Abraham'ın ucunu kapı aralığına soktu ve kilit diliyle oynadı, içeride, transformatörlerin uğultusu onu ürküttü. Başka kapı göremedi ve panik içinde, burada kısıtlı kaldığını düşündü. Ama yerden otuz santim yukarıda bir servis kanalı sola uzanıyor, sonra dönüp makinenin içine giriyordu. Zack tesadüfen kanalın altına baktı ve karşısında bir duvar olmadığını gördü. Bir an düşündü, sonra iPod'unu, ekranı yukarı bakacak şekilde yere koydu, ekranın ışığı kanalın meral zemininden yansıdı. Sonra cihazı kanalın altına itti. Yukarıya doğru parlayan ışık yerde kayarak hafifçe döndü, ama durmadan uzun süre gitti, sonra sert bir şeye çarptı. Zack ışığın artık kanalda yansımadığını gördü.

Zack duraksamadı. Karınüstü uzandı ve kanalın altına süründü, sonra geri çıktı, zaten kirli olan sırtı üzerinde daha hızlı hareket edebileceğini fark ederek, yeniden denedi. Başı ünde olacak şekilde, dar aralığa girdi. Bir buçuk metre kadar kaydı, zaman zaman yerdeki pürüzler gömleğini yakaladı, sırtını kes-

ti. Sonunda başı bir boşluğa çıktı, kanal döndü ve duvara çakılmış bir merdivenin yanında yükseldi.

Zack iPod'unu aldı ve yukarıyı aydınlattı. Hiçbir şey görmiyordu. Ama kanal boyunca yankılanan gümlmeler duyabiliyordu: doğaüstü bir rahatlıkla hareket ederek onu izleyen vampir çocuklar.

Zack, boya kutusu elinde, Abraham kemerinde, merdiveni tırmanmaya başladı. Demir basamakları çıkarken, kanalda yankılanan gümlmeler de onunla birlikte yükseliyordu. Zack bir an durdu, dirseğini bir basamağa geçirerek iPod'unu cebinden çıkardı ve arkasına baktı.

iPod elinden kaydı. Zack onu yakalamaya çalıştı, merdivenden kayacak gibi oldu, sonra onun düşmesini seyretti.

Parlak ekran döne döne kaybolurken, merdivene tırmanan bir şekli ve sonra onun kötücül oyun arkadaşlarından bir başkasını aydınlattı.

Zack tırmanmaya devam etti ve beklediğinden daha hızlı tırmandı. Ama asla yeterince hızlı değil. Merdivenin sallandığını hissetti, durdu ve tam zamanında döndü. Çocuk vampir hemen arkasındaydı. Zack boya kutusuyla vurarak yarattığı sersemletti, kör etti —ve sonra topuğuyla hızla tekmeleyip ciyaklayarak merdivenden düşmesini sağladı.

Zack, ikide bir dönüp arkasına bakmak zorunda kalmamayı dileyerek tırmanmaya devam etti. iPod'un ışığı minicikti, aşağıdaki zemin çok uzaktaydı. Merdiven şimdi daha şiddetli sarsılıyordu. Basamaklara daha fazla vampir tırmanıyordu. Zack bir köpek havlaması duydu -dışarıdan gelen boğuk bir ses- bir tür çıkışa yaklaştığını anladı. Bu ona enerji verdi ve tırmanarak, düz, yuvarlak bir çatıya ulaştı.

Bir rögar kapağı. Alt yüzeyi ele pürüzsüz geliyordu ve dışarıyla teması olduğundan soğuktu. Yüzeydeki dünya tam tepesindeydi. Zack eliyle kapağı ittirdi. Tüm gücünü verdi.

İşe yaramıyordu.

Yakında, merdiveni tırmanan biri olduğunu duydu ve boyayı

körlemesine aşağıya fıskırttı. İnlemeye benzeyen bir ses duydu ve bir tekme savurdu, ama yaratık hemen düşmedi. Basamağa tutunarak sallanıyordu. Zack bir ayağıyla tekme attı ve bir el ayak bileğini yakaladı. Güçlü bir kavrayışı olan sıcak bir el. Vampir çocuk ona tutunarak asılıyor, onu aşağı çekmeye çalışıyordu. Zack, merdiveni iki eliyle tutması gerektiğinden, boya kutusunu bıraktı. Tekmeledi, yaratığın parmaklarını merdiven basamaklarında ezdi, ama vampir tutunmaya devam etti. Ta ki bir anda —ciyaklayarak- bırakana kadar.

Zack vampirin düşerken duvara çarptığını duydu.

Zack tepki veremedi bir başka varlık arkasından yaklaştı. Bir vampirdi, onun sıcaklığını hissedebiliyor, toprak kokusunu alabiliyordu. Bir el onu koltuk altından yakaladı, aldı ve rögar kapağına kaldırdı. Yaratık iki kere omuzlayarak rögar kapağını yerinden çıkardı ve kenara fırlattı. Aniden içeri dolan serin havaya tırmandı ve Zack'i de birlikte taşıdı.

Zack belindeki bıçağı çekti, onu çıkarmaya çalışırken neredeyse kemerini kesecekti. Ama vampirin eli onunkini kavradı ve sıkarak orada tuttu. Zack, yaratığı görmek istemeyerek gözlerini yumdu. Ama el onu bırakmadı ve kıpırdamadı da. Bekli- yormuş gibiydi.

Zack gözlerini açtı. Kötücül yüzü görmekten korkarak, bakışlarını yavaşça kaldırdı.

Yaratığın gözleri alev alevdi, saçları yüzünün çevresinde dümdüz ve ölü uzanıyordu. Şişkin boğazı kabarıyor, iğnesi yanaklarının iki yanında oynuyordu. Zack'te bıraktığı izlenim, arzu ve tatmin karışımıydı.

Abraham, Zack'in elinden kaydı.

Zack konuştu:

“Anne,”

Central Park’taki binaya iki çalıntı araçla geldiler ve yolda askeri müdahaleyle karşılaşmadılar, içeride, elektrikler kesikti, asansör çalışmıyordu. Gus ve Safirler merdivenlerden çıkmaya başladılar, ama Setrakian en üste tırmanamazdı. Fet onu taşımayı önermedi; Setrakian, bunu düşüneyecek kadar gururluydu. Engel aşılmaz görünüyordu ve Setrakian, gümüş kitap kollarında, eskisinden de yaşlı görünüyordu.

Fet asansörün eski, kafes kapısı katlanır cinsten olduğunu fark etti. Bir sezgiyle, merdivenin yanındaki kapıları keşfe çıktı ve duvar kâğıdı kaplı, eski moda bir servis asansörü buldu. Setrakian hiç itiraz etmeden Fet’e bastonunu verdi ve yarım boy asansör kabinine oturarak, kitabı dizlerinin üzerine aldı. Angel makaraları ve karşı ağırlığı çalıştırarak, onu yavaş yavaş yukarı çekti.

Setrakian, ellerini eski cildin gümüş kaplamasına koyarak, tabuta benzeyen kabinle, binanın karanlığında yukarı çıktı. Nefeslenmeye, zihnini sakinleştirmeye çalışıyordu, ama istemediği halde, kafasının içinden bir tür yoklama listesi geçiyordu: öldürdüğü bütün vampirlerin yüzleri. Döktüğü onca beyaz kan, lanetli bedenlerden serbest bıraktığı onca kan kurdu. Seneler boyunca, bu canavarların yeryüzündeki kökeninin doğasını çözmeye çalışmıştı. Kadimler, nereden geldikleri. Bu varlıkları yaratan ilk şer.

Fet hâlâ inşaat halinde olan en üst kata ulaştı ve servis asansörünün kapısını buldu. Kapıyı açtı ve sersemlemiş görünen Setrakian’ın dönüp, ayakkabısının tabanlarıyla zemini yokladıktan sonra ayağa kalkmasını izledi. Fet ona bastonunu verdi ve yaşlı adam gözlerini kırıştırdı, gözlerinde küçük bir aşinalık kırıntısıyla Fet’e baktı.

Birkaç basamak yukarıda, en üst kattaki dairenin aralık kapısı vardı. Gus önden girdi. Bay Quinlan ve iki avcı girişte durmuş, onların girmesini izliyordu. Üst arama yoktu, sorgulama yoktu. Onların arkasında, Kadimler önceki gibi, heykel kadar kıpırtısız, düşmüş şehre bakıyordu.

Quinlan mutlak sessizlik içinde, odanın karşı tarafında, Kadimlerin solunda, dar, abanoz bir kapının yanında pozisyon aldı. O zaman Fet şimdi yalnızca iki Kadim olduğunu fark etti. Sağda, üçüncüsünün durduğu yerde şimdi yalnızca, küçük tahta bir vazanın içindeki beyaz kül yığını kalmıştı.

Setrakian, önceki ziyaretlerinde avcılarının izin verdiğiinden daha yakına yürüdü. Odanın ortasında durdu. Central Park'ın üzerinde bir havai fişek süzülerek daireyi aydınlattı ve kalan iki Kadim'in silüetini magnezyum beyazıyla çizdi.

“Demek biliyorsunuz,” dedi Setrakian.

Yanıt gelmedi.

“Sardu dışında —Altı Kadim'diniz, üçü Eski Dünya'da, üçü Yeni'sinde. Altı doğum yeri.”

Doğum insanlara özgüdür. Altı köken yeri.

“Biri Bulgaristan'dı. Sonra Çin. Ama neden onları korumadınız?”

Kibir, belki. Ya da ona çok benzeyen bir şey. Tehlikede olduğumuzu öğrendiğimizde çok geç olmuştu. Genç Olan bizi kandırdı. Çernobil bir aldatmacaydı -O'nun yeri. Uzun süre, leşle beslenerek, sessiz kalmayı başardı. Şimdi ilk defa müdahale...

“Yani sonunuzun geldiğini biliyorsunuz.”

Sonra, soldaki beyaz bir ışık patlaması eşliğinde buharlaştı. Şekli toza dönüştü ve tiz bir iç çekişe benzeyen bir kavrulma sesi eşliğinde yere düştü. Odadaki insanlar kısmen elektrik, kısmen psişik bir şokla sarsıldılar.

Hemen hemen aynı anda, iki avcı da benzer şekilde yok ol-

du. Dumandan da seyrek bir pusla kayboldular ve geride ne kül, ne toz bıraktılar -yalnızca, sıcak bir yığın halinde yere düşen giysileri kaldı.

Kadimde birlikte, kutsal soyu da gitmişti.

Efendi, gezegeni kontrol altına almak için yegane rakiplerini yok ediyordu. Olup biten bu muydu?

Komik olan şu ki. dünya için planımız öteden beri buydu. Besin kaynaklarımızın kendi ağıllarını yapması, kendi kendilerini yok etmek için kendi silahlarını ve sebeplerini üretmeleri ve yaymaları. Egemen türü kullanarak gezegenin ekosistemini değiştiriyorduk. Sera etkisi geri dönülemez hale geldiğinde, ortaya çıkacak, gücü ele geçirecektik.

“Dünyayı bir vampir yuvasına dönüştürüyordunuz,” dedi Setrakian.

Nükleer kış kusursuz bir ortamdır. Daha uzun geceler, daha kısa günler. Kirlenmiş atmosferin perdesi arkasında güneşten korunarak yüzeyde var olabilecektik. Ve amacımıza ulaşmamıza az kalmıştı. Ama o bunu önceden gördü. Bu amaca ulaştığımız zaman, bu gezegeni ve onun zengin besin kaynağını bizimle paylaşması gerekeceğini gördü. Ve o bunu istemiyor.

“Ne istiyor, peki?” dedi Setrakian.

Acı. Genç Olan bulabildiğince çok acı istiyor. Olabildiğince hızlı. Kendine hakim olamıyor. Bu bağımlılık... bu acı açlığı aslında bizim kökenimizde var...

Setrakian kalan son Kadim’e doğru bir adım daha attı. “Çabuk. Eğer yaratıldığınız köken aracılığıyla zarar görebiliyorsa- nız —o zaman o da öyle.”

Şimdi kitapta ne olduğunu biliyorsun -Onu yorumlamayı öğrenmen gerek...

“Kökeninin neresi olduğu. Değil mi?”

Bizim nihai şer olduğumuza inandın. Halkına musallat olan bir

veba. Dünyanın mutlak yozlaştırıcıları olduğumuzu düşündün, ama

biz ber şeyi bir arada tutan tutkaldık. Şimdi, gerçek efendinin kamçısını hissedeceksin.

“Ona nereden zarar verilebileceğini söylersen...”

Sana hiçbir borcumuz yok.. İşimiz bitti.

“O zaman intikam için. Siz burada dururken o sizi yok ediyor!”

Her zamanki gibi, insani bakış açın dar. Savaş kaybedildi, ama hiçbir şey asla yok olmaz. Her durumda, o artık, bize elini gösterdiğine göre, köken yerini koruma altına aldığından emin olabilirsiniz.

“Çernobil dedin,” dedi Setrakian.

S adım. Amurah.

“Nedir o? Anlamıyorum,” dedi Setrakian, kitabı kaldırarak.

“Eğer buradaysa, sorun yok. Ama şifresini çözmek için zamana ihtiyacım var. Ve bizim zamanımız yok.”

Biz doğmadık ve yaratılmadık. Barbar bir eylemle ekildik. Daha yüksek bir düzenin ihlaliyiz. Bir menfurluk. Ve eskiden ekilen biçilebilir.

“O hangi açıdan farklı?”

Yalnızca daha güçlü. O bizim gibi; biz oyuz -ama o biz değil.

Kadim, göz açıp kapamaya bile yetmeyecek bir süre içinde ona dönmüştü. Başı ve yüzü pürüzsüzdü, hatları aşınmıştı, sarkık kızıl gözleri vardı, burnu daha çok bir çıkıntıya benziyordu ve kenarları aşağı dönük dişsiz ağzı bir karanlığa açılıyordu.

Yapman gereken bir şey var. Kalıntılarımızın her zerresini topla. Onları gümüş ve beyaz meşeden yapılmış bir sandığa koy. Bu şart. Bizim için, ama aynı zamanda sizin için.

“Neden? Söyle bana.”

Beyaz meşe. Emin ol, Setrakian.

“Bunu yapmanın bana zarar vermeyeceğinden emin olmadan öyle bir şey yapmam,” dedi Setrakian.

Yapacaksın. Artık daha fazla zarar diye bir şey yok.

Setrakian Kadim'in haklı olduğunu gördü.

Fet Setrakian'ın arkasında konuştu. "Toplayacağız —ve bir çöp kutusunda saklayacağız."

Kadim, bir anlığına Setrakian'ın arkasındaki imha uzmanına baktı. Sarkık gözlerinde küçümsemeyle, ama aynı zamanda acımaya benzer bir şeyle.

Sadum. Amurah. Ve onun adı... bizim adımız...

O zaman Setrakian anladı. "Ozryel... Ölüm Meleği." Ve her şeyi anladı ve tüm doğru sorular aklına geldi.

Ama çok geçti.

Beyaz bir ışık patlaması oldu, bir enerji dalgası oluştu ve son kalan Yeni Dünya Kadimi'nin külleri kar gibi yağdı.

Kalan avcılar da bir anlığına acı çekermiş gibi büküldüler —ve sonra giysilerinin içinden buharlaştılar.

Setrakian iyonize olmuş havanın giysilerini savurduğunu ve sonra solup gittiğini hissetti.

Omuzları çöktü, bastonuna yaslandı. Kadimler yok olmuştu. Ama daha büyük bir şer kalmıştı.

Kadimler dağılırken, Setrakian kendi kaderini görmüştü.

Fet yanındaydı. "Ne yapıyoruz?"

Setrakian konuşmayı başardı. "Kalıntıları topluyoruz."

"Emin misin?"

Setrakian başını salladı. "Vazoyu kullanın. Sandığı daha sonra ayarlayabiliriz."

Döndü ve Gus'ı aradı, vampir avcısını, gümüş kılıcının ucuyla avcılardan birinin giysilerini karıştırırken buldu.

Gus odada Bay Quinlan'ı arıyordu -ya da kalıntılarını— ama Kadimlerin baş avcısı hiçbir yerde yoktu.

Odanın solundaki, onlar içeri girdikten sonra Quinlan'ın çekildiği abanoz kapı aralıktı.

Gus Kadimlerin ilk görüşmelerinde söylediği sözleri hatırladı:

O bizim en iyi avcımız. Etkili ve sadık. Pek çok açıdan, benzersiz.

Quinlan bir şekilde kurtulmuş olabilir miydi? Neden o da diğerleri gibi dağılmamıştı?

“Ne oldu?” diye sordu Setrakian, Gus’a yaklaşıarak. “Avcılardan biri, Quinlan... hiç iz bırakmamış... Nereye gitti?”

"Artık fark etmez. Artık özgürsün,” dedi Setrakian. “Onların kontrolü altında değilsin.”

Gus yaşlı adama baktı. “Hiçbirimiz çok uzun süre özgür olamayacağız.”

“Anneni serbest bırakabileceksin.”

“Onu bulursam.”

“Hayır,” dedi Setrakian. “O seni bulacak.”

Gus başını salladı. “Yani —hiçbir şey değişmedi.”

“Bir şey değişti. Efendiyi yenmeyi başarabilselerdi seni de avcılarından biri yaparlardı. Bundan kurtuldun.”

“Biz ayrılıyoruz,” dedi Creem. “Sizin için sorun değilse. Artık işi biliyoruz ve iyi iş çıkarmaya devam edebiliriz gibi görünüyor. Ama hepimizin toparlaması gereken aileleri var. Ya da belki yok. Her durumda, koruma altına almamız gereken yerler var. Ama Safirlere ihtiyacın olursa, Gus -gel ve bizi bul.”

Creem Gus’la el sıkıştı. Angel kararsızca kenarda duruyordu. Önce bir çete liderini, sonra diğerini süzdü. Gus’a doğru baş salladı. İri yarı güreşçi kalmayı seçmişti.

Gus Setrakian’a döndü. “Artık senin avcılarından biriyim.”

“Benden isteyeceğin bir şey kalmadı. Ama benim senden istediğim bir şey daha var.”

“Söyle, yeter.”

“Bir yolculuk. Ama hızlı bir yolculuk.”

“Hız benim uzmanlık alanım. Bu eğlence evinin altındaki garajda başka Hummerler var. Buharlaşıp gitmedilerse.”

Gus araçlardan birine el koymaya gitti. Fet yan odadaki çekmece dolabının içinde bir çanta dolusu nakit para bulmuştu. Angel’ın

Kadimlerin küllerini koyabilmesi için çantadaki paraları boşalttı. Gus'la aralarındaki konuşmaları duymuştu. "Nereye gideceğimizi biliyorum, sanırım."

"Hayır," dedi Setrakian. Hâlâ dalgındı, aklı başka yerdeydi. "Yalnızca ben." *Oaicio Lumen'i* ve defterini Fet'e uzattı.

"Bunu istemiyorum," dedi Fet.

"Almalısın. Ve unutma. *Şadım, Amurah*. Bunu hatırlayacak mısın, Vasiliy?"

"Hiçbir şey hatırlamam gerekmiyor —seninle geliyorum." "Hayır. Artık asıl önemli olan şey kitap. O güvende tutulmalı ve Efendi'nin pençelerine geçmesi engellenmeli. Onu kaybedemeyiz."

"Seni kaybedemeyiz."

Setrakian bunu duymazdan geldi. "Ben kaybedildim sayılır."

"Bu yüzden benim de seninle gelmem gerek."

"*Şadım. Amurah*. Söyle," dedi Setrakian. "Benim için bunu yapabilirsin. Duyayım —bu sözcükleri sakladığını bileyim..."

"*Sadum. Amurah*" dedi Fet itaatkarca. "Ezberledim." Setrakian başını salladı. "Bu dünya, pek az umut taşıyan, korkunç ölçüde zor bir yer olacak. Bu sözcükleri —o kitabı- bir alev gibi koru. Onu oku. Anahtar notlarımda. Doğaları, kökenleri, isimleri —hepsi orada..."

"Hiçbir şey anlamayacağımı biliyorsun..."

"O zaman Ephraim'e git, birlikte anlayabilirsiniz. Ona hemen gitmelisin." Sesi zayıfladı. "İkinizin birlikte kalması lazım."

"İkimiz bir tane sen etmeyiz. Bunu Gus'a ver. Lütfen seni götürmeme izin ver..." İmha uzmanının gözlerinde yaşlar vardı.

Setrakian'ın boğum boğum eli, gittikçe kaybolan bir güçle Fet'in kolunu tuttu. “Bu artık senin sorumluluğun, Vasiliy. Sana güveniyorum... Cesur ol.”

Gümüş kaplama ele soğuk geliyordu. Fet sonunda kitabı kabul etti, çünkü yaşlı adam, tıpkı günlüğünü gönülsüz varisinin ellerine sıkıştıran, ölüm döşegindeki biri gibi ısrar ediyordu. “Sen ne yapacaksın?” diye sordu Fet, Setrakian'ı son kez gördüğünü anlayarak. “Ne yapabilirsin?”

Setrakian Fet'in kolunu bıraktı. “Tek bir şey, oğlum.”

Fet'i en çok etkileyen o sözcüktü -“oğlum”. Yaşlı adamın uzaklaşmasını izlerken acısını boğdu.

Eph'in North Nehri Tüneli'nde koştuğu bir buçuk kilometre, ona on katı gibi geldi. Yalnızca Fet'in tek camlı gece-görüş gözlüğünün rehberliğinde, hiç değişmeyen tren raylarının oluşturduğu yeşil manzarada, Hudson Nehri'nin altına inişi, gerçek bir delilikti. Başı dönerek, nefes nefese, çılgınca, ray bağlantılarında parlak beyaz lekeler görmeye başladı.

Yavaşlayıp, sırt çantasından bir Luma lambası çıkardı. Morötesi ışık bir renk patlamasını, vampirlerin dışkıladığı biyolojik maddeyi aydınlattı. Lekeler yeniydi, amonyak kokusu göz yaşartıcıydı. Bu kadar çok dışkı, çok fazla beslendiklerini anlatıyordu.

Eph raydan çıkmış bir trenin arka vagonunu görene kadar koştu. Ses yoktu; her şey kıpırtısızdı. Eph sağa yöneldi, ileride lokomotifin ya da ilk yolcu vagonunun raydan çıkmış, duvara yaslanmış olduğunu görebiliyordu. Açık bir kapıdan girerek karanlık trene bindi. Yeşil görüşüyle katliamı inceledi. Cesetler koltuklara, başka cesetlerin üzerine, yere çökmüştü. Hepsi bir sonraki günbatımında kalkacak yeni vampirlerdi. Şimdi hepsini serbest bırakacak ya da teker teker, her yüzü kontrol edecek zaman yoktu.

Hayır. Nora'nın akıllı bir kadın olduğunu biliyordu.

Vagondan aşağı atladı, trenin köşesini dolandı ve orada bekleyenler

olduğunu gördü. Dört taneydiler, ikisi bir yanda, ikisi diğer yanda, gözleri cam gibiydi. Luma lambası onları yerlerinde dondurdu, aç gözlerle bakarak gerilediler ve Eph'in geçmesine izin verdiler.

Eph buna kanacak biri değildi. Aralarına geçti, üçe kadar saydı, sonra geriye uzandı, çantasından kılıcını çekti ve hızla döndü.

Onları üzerine atılırken yakaladı, ilk iki saldırganı biçti, sonra kaçanların peşine düştü ve onları da duraksamadan biçti.

Daha onlar yere düşmeden, Eph ıslak vampir pisliği izine geri dönmüştü. İz sol duvardaki bir geçide, karşı taraftaki, Manhattan'a giden raylara gidiyordu. Eph tiksintisini bastırarak yanardöner renkleri takip etti ve karanlık tünelde koştu. İki parçalanmış cesedin yanından geçti - kara ışık altındaki parlak kanları *strigoi* olduklarını gösteriyordu— sonra ileride bir arbede duydu.

Bir kapıya toplanmış dokuz, on yaratık buldu. Onu sezince yayıldılar, Eph arkasına geçmelerini engellemek için Luma lambasını salladı.

Kapı. Zack içeride, dedi Eph kendi kendine.

Öldürme hırsına büründü, daha vampirler eşgüdümlü bir saldırı düzenleyemeden o saldırdı. Biçti ve yaktı. Hayvani zalimliği onlarınkini aşıyordu. Onların kan açlığıyla boy ölçüşebilirle ihtiyacı duyuyordu. Bu, oğlunun hayatı için verdiği bir mücadeleydi ve uçurumun eşiğine kadar itilmiş bir baba için, öldürme dürtüsü çabuk geliyordu. Kolay geliyordu.

Kapıya gitti ve beyaz lekeli kılıcıyla dövdü. “Zack! Benim! Aç kapıyı!”

İçeriden kapıyı sıkı sıkı tutan el kapı tokmağını bıraktı ve Eph kapıyı koparırcasına açtı. Nora, iri iri açılmış gözleri elinde yanan fişek kadar parlak, oracıkta duruyordu. O olduğundan -insan olduğundan— emin olmak istercesine uzun uzun ona baktı, sonra kollarına atıldı. Arkasında, Nora'nın annesi sabahlığı içinde bir kutunun üzerine oturmuş, hüznü bakışlarını köşeye dikmişti.

Eph ıslak kılıcı ona dokundurmadan, Nora'ya becerebildi- ğince sarıldı. Sonra, deponun kalanının boş olduğunu fark ederek geriledi.

“Zack nerede?” dedi.

Gus araziyi çeviren duvarlardaki kapıyı yıkarak geçti. Soğutma kulelerinin karanlık siluetleri uzakta yükseliyordu. Kazıklara oturtulmuş kafalara benzeyen, yüksek beyaz direklerin üzerindeki harekete duyarlı güvenlik kameraları, Hummer'ın geçişini izleyemedi. Yol uzun ve dolambaçlıydı, onları karşılayan olmadı.

Setrakian elini kalbine koymuş, yolcu koltuğunda oturuyordu. Üstüne dikenli teller yerleştirilmiş yüksek çitler; buhar saçan kuleler. Bir kampla ilişkili görüntüler, içinden mide bulantısı gibi geçti.

"Federales," dedi Angel arka koltuktan.

İç güvenlik bölgesinin girişine Eyalet Milisleri'nin kamyonları yerleştirilmişti. Gus bir tür sinyal ya da emir bekleyerek yavaşladı. İtaatsizlik etmenin bir yolunu sinyali alınca arayacaktı.

Emir gelmeyince kapıya yanaştı ve durdu. Motoru durdurmadan Hummer'den indi ve ilk kamyonu kontrol etti. Boştu. İkincisi de öyle. Boştu, ama camda ve konsolda kırmızı kan lekeleri, ön koltukta ise kurumuş bir birikinti vardı.

Gus kamyonun arka tarafına giderek brandayı kaldırdı. An- gel'a el etti ve Angel aksayarak yaklaştı. Birlikte küçük silah sı-

rasına baktılar. Angel geniş omuzlarına bir yarı otomatik tüfek astı ve bir saldırı tüfeğini kollarına aklı. Ceplerine ve gömleğine yedek cephane doldurdu. Gus iki yarı otomatik Colt tüfeği Hummer’e taşıdı.

Kamyonların çevresinden dolanıp ilk binalara yaklaştılar. Setrakian araçtan indiğinde gürültülü motor sesleri duydu ve santralin yedek dizel jeneratörlerle çalıştığını fark etti. Gereğinden fazla güvenlik sistemi otomatik olarak çalışıyor, terk edilmiş reaktörün kapanmasını engelliyordu.

İlk binaların içinde onları dönüşmüş askerler karşıladı -askeri kıyafet içindeki vampirler. Gus önde, Angel aksayarak arkada, hayaletlerin arasından geçtiler ve bedenlerini zarafetle biçtiler. Mermiler vampirleri sarsıyordu, ama omurgaları boyun hizasından parçalanmadan işleri bitmiyordu.

“Nereye gittiğini biliyor musun?” dedi Gus omzunun üzerinden.

“Bilmiyorum,” dedi Setrakian.

Güvenlik noktalarını takip etti ve en çok uyarı işareti olan kapıları itip açtı. Burada başka asker vampirler yoktu, yalnızca nöbetçiye dönüştürülmüş santral işçileri vardı. Setrakian ne kadar çok dirençle karşılaşırsa, kontrol odasına o kadar yaklaştığını anlıyordu.

Setrakian.

Yaşlı adam duvara tutundu.

Efendi. Buradaydı...

Kafasının içinde Efendi’nin “sesi”, Kadimlerinkinden çok daha güçlüydü. Tıpkı beyin kökünü yakalayan ve omurgasını bir kırbaç gibi şaklatan bir el gibi.

Angel etli eliyle Setrakian’a destek oldu ve Gus’a seslendi.

“Ne oldu?” dedi Gus, Setrakian’ın kalp krizi geçirdiğinden korkarak.

Onlar duymamıştı. Efendi yalnızca Setrakian’a hitaben konuşmuştu.

“O şimdi burada,” dedi Setrakian. “Efendi.”

Gus iki yanına bakındı. “Burada mı? Harika. Yakalayalım

onu.”

“Hayır. Anlamıyorsun. Onunla henüz yüzleşmedin. O Kadimler gibi değildir. Bu silahların onun üzerinde hiç etkisi olmaz. O mermilerin çevresinde dans eder.”

Gus dumanı tüten silahını tekrar doldurdu. "Bu işte çok ileri gittim. Artık hiçbir şey beni korkutmuyor.”

“Biliyorum, ama onu bu şekilde yenemezsin. Burada değil, insanları öldürmek için yapılmış silahlarla değil.” Setrakian yeleşini düzelterek sırtını dikleştirdi. “Onun ne istediğini biliyorum.” "Tamam. Neymiş?”

“Ona yalnızca benim verebileceğim bir şey.”

“O lanet kitap mı?”

“Hayır. Dinle beni, Gus. Manhattan’a geri dön. Şimdi gidersen, zamanında ulaşma şansın var. Yapabiliyorsan Eph ve Fet’e katıl. Ne olursa olsun, yeraltında, derinde olmalısın.”

“Bu mekân patlayacak mı?” Gus, nefes nefese kalmış, sakat bacağı tutan Angel’a baktı. “O zaman bizimle gel. Gidelim. Onu burada yenemeyeceksen.”

“Bu zincirleme nükleer reaksiyonu durduramam. Ama -vampir enfeksiyonunun zincirleme reaksiyonunu etkileyebilirim belki.”

Bir alarm çaldı —bir saniye aralıkla çalan delici düdük sesleri— ve Angel’ı ürküttü, adam koridorun iki ucunu kontrol etti.

“Yedek jeneratörlerin bozulduğunu tahmin ediyorum,” dedi Setrakian. Gus’ın gömleğini yakaladı ve alarmanın üzerinden konuştu. “Burada canlı canlı pişmek mi istiyorsun? ikiniz de -gidin!”

Yaşlı adam kılıcını bastonundan çekerek uzaklaşırken, Gus Angel’ın yanında kaldı. Gus sorumluluğu altındaki diğer yaşlı adama, iri iri açılmış gözleri kararsızca bakan, kanadı kırılmış, ter içindeki güreşçiye baktı. Adam ne yapacağını söylemesini bekliyordu.

“Gidiyoruz,” dedi Gus. “Adamı duydun.”

Angel’in kalın kolu onu durdurdu. “Onu burada mı bırakacağız?”

Gus, iyi bir çözüm olmadığını bilerek, başını sertçe iki yana salladı. “Sırf onun sayesinde hayattayım. Benim için, rehinci ne derse geçerli. Şimdi, eğer kendi iskeletini görmek istemiyorsan, buradan mümkün olduğunca uzaklaşalım.”

Angel hâlâ Setrakian’ın peşinden bakıyordu. Gus onu sürükleyerek götürmek zorunda kaldı.

Setrakian kontrol odasına girdi ve eski bir takım elbise giymiş tek bir figürün, bir dizi panelin önünde durmuş, sistemler bozulurken kadran iğnelerinin düşmesini izlediğini gördü. Odanın her köşesinde kırmızı acil durum ışıkları çakıyordu, ama alarm susturulmuştu.

Eichhorst yalnızca başını çevirdi, kırmızı gözler eski kamp tutsağına dikildi. Adamın yüzünde endişe yoktu —ince duygular besleme yeteneğinden yoksundu, şaşkınlık gibi daha büyük tepkileri zar zor kavrayabiliyordu.

Tam zamanında geldin, dedi vampir, ekranlara dönerek.

Setrakian, kılıcı yanında, yaratığın arkasına geçti.

Kitabı kazandığın için seni tebrik etmedim, sanırım. Bu çeki ide Palmer’ın arkasından dolanman akıllıca bir içti.

“Onunla burada buluşmayı bekliyordum.”

Onu bir daha görmeyeceksin. Büyük düşüünü gerçekleştiremedi, çünkü önemli olanın kendi hedefleri değil, Efendi’ninki olduğunu anlamadı. Yaratıklarınız ve acınası umutlarınız.

“Neden sen?” dedi Setrakian. “Seni neden alıkoymdu?”

Efendi insanlardan ders alır. Büyüklüğünün anahtar unsurlarından biri kudur, izler ve görür. Türünüz ona, sizi nihai olarak çözmek için gereken yolu gösterdi. Ben yalnızca sürü hayvanları görüyorum, ama o davranış düzenleri görüyor. Siz,

muhtemelen ne dediğinizi hiç bilmezken, o sizin söylediklerinizi dinler.

“Senden bir şeyler öğrendiğini mi söylüyorsun? Ne öğrendi?” Eichhorts dönerken Setrakian kılıcı daha sıkı kavradı. Eski kamp kumandanına baktı -ve aniden anladı.

İyi işleyen bir kamp kurmak ve işletmek kolay değil. İnsanların maksimum verimle, sistematik bir biçimde yok edilmesini denetlemek için özel türden bir insan zekâsı gerekiyordu. Benim benzersiz bilgimden faydalandı.

Setrakian’ın nutku tutulmuştu. Eti ufalanıp kemiklerinden dökülüyordu sanki.

Kamplar. İnsan ağıllan. Ülkeye, dünyaya yayılmış kan çiftlikleri.

Setrakian bir anlamda öteden beri biliyordu. Her zaman biliyordu, ama asla inanmak istememişti. Treblinka kışlalarındaki ilk karşılaşmalarında Efendi’nin gözlerinde görmüştü. İnsanoğlunun insanoğluna karşı kendi insanlık dışı yaklaşımı, canavarın iştahını kabartmıştı. İşlediğimiz kötülükler aracılığıyla, nihai düşmana kendi sonumuzu göstermiş, ona bir kehanetin getirdiği şey gibi kucak açmıştık.

Bina sarsılırken bir dizi ekran karardı.

Setrakian konuşabilmek için boğazını temizledi. “Efendin şimdi nerede?”

O her yerdedir, bilmiyor musun? Burada, şimdi. Seni izliyor. Benim aracılığım.

Setrakian kendini hazırlayarak öne bir adım attı. İzlemesi gereken yol açıldı. “Çıkardığın işten memnun olmalı. Ama artık onun işine yaramazsın. Benden daha fazla değil.”

Beni hafife alıyorsun, Yahudi.

Eichhorst neredeyse hiç çaba göstermeden yakındaki konsola çıkarak Setrakian’ın menziline çıktı. Setrakian gümüş kılıcını kaldırdı ve ucunu Nazi’nin boğazına uzattı. Eichhorst’un kollan

yanlarındaydı, uzun tırnakları avuçlarını ovalıyordu. Saldıracakmış gibi yaptı; Setrakian karşılık verdi, ama gerilemedi. Yaşlı vampir bir başka konsolun üzerine atladı, ayakkabıları bu son derece duyarlı odadaki hassas kontrolleri ezdi. Setrakian onu izleyerek döndü — sonra duraksadı.

Setrakian bastonunun ahşap kınını tutan çarpık parmaklarını göğsüne, yüreğinin üzerine bastırdı.

Nabızın son derece düzensiz.

Setrakian irkildi ve sendeledi. Hissettiği rahatsızlığı abarttı, ama Eichhorst'un hatırına değil. Kolunu bükmişti, ama kılıcı yüksekte tutuyordu.

Eichhorst, Setrakian'ı nostaljiye benzeyen bir ifadeyle izleyerek yere atladı.

Artık yürek atışını, nefes alan ciğerleri, insan mekanizmasının ucuz aletlerini ve ağır tıkırtısını bilmiyorum.

Setrakian konsola yaslandı. Gücünün geri dönmesini bekledi.

Daha yüce bir biçimde devam etmektense, yok olmayı tercih ediyorsun, öyle mi?

"Canavar olarak yaşamaktansa, insan olarak ölmek yeğdir," dedi Setrakian.

Bütün düşük varlıklar için asıl canavarın sizler olduğunuzu göremiyor musun? Bu gezegene el koyan sizlersiniz. Ve şimdi solucan geri dönüyor.

Eichhorst'un kırpışan gözleri kısıldı.

Bana, seni dönüştürmemi emrediyor. Kanını almaya can atmıyorum. İbranilerin kendi aralarında üremeleri, kanlarını Ürdün Nehri kadar tuzlu ve mineralli yaptı.

"Beni dönüştüremeyeceksin. Beni Efendi bile dönüştüreme- di."

Eichhorst yan yan kaydı, ama aralarındaki mesafeyi kapatmaya çalışmadı.

Kadın çabaladı, ama hiç bağırmadı. Bunu tuhaf buldum. Tek bir inleme bile yoktu. Yalnızca bir sözcük. "Abraham

Setrakian kışkırtılmasına izin verdi. Vampirin yaklaşmasını istiyordu. “Sonunu gördü. Bir gün onun intikamını alacağımı bilerek avundu.”

Sana seslendi ve sen orada değildin. Acaba senin en sonunda sesin çıkacak mı merak ediyorum?

Setrakian tek dizi üzerine çöktü, kılıcını indirdi ve ucunu yere dayayarak, düşmemek için baston olarak kullandı.

Silahını kenara koy, Yahudi.

Setrakian kılıcı kaldırdı, avucunu yere çevirerek tuttu ve eski gümüş kılıcı inceledi. Kurt başı kabzaya baktı, kılıcı dengeleyen ağırlığını hissetti.

Kaderini kabul et.

“Ah,” dedi Setrakian, biraz ötede duran Eichhorst’a bakarak. “Ama ben çoktan ettim.”

Setrakian kılıcı sahip olduğu bücün güçle fırlattı. Kılıç aralarındaki boşluğu aştı ve Eichhorst’un tam göğüs kemiğinin altına, gövdesinin tam ortasına, yeleğinin düğmelerinin arasına saplandı. Vampir geri geri gidip konsola çarptı ve dengesini sağlamak istermiş gibi, kıvrık kollarını arkaya attı. Öldürücü gümüş bedenindeydi ve kılıcı çekmek için ona dokunamıyordu. Gümüşün zehirli, virüs öldürücü özellikleri kavurucu bir kanser gibi yayılırken, yaratık seyirmeye başladı. Kılıcın çevresinde beyaz kan ve ilk kaçan kurtçuklar belirdi.

Setrakian ayağa kalktı ve Eichhorst’un önünde sallanarak durdu. Bunu bir zafer hissiyle yapmıyordu ve pek az tatmin hissediyordu. Vampirin bakışlarının —ve dolayısıyla Efendi’nin gözlerinin- ona dikilmesini bekledi ve “Onun aracılığıyla, aşkı benden aldın. Şimdi beni bizzat dönüştürmek zorundasın,” dedi. Sonra kılıcın sapını yakaladı ve yavaşça Eichhorst’un göğsünden çekti.

Vampir, elleriyle boşluğu avuçlayarak konsola yaslandı. Sağa doğru kaymaya başladı, kaskatı düştü ve Setrakian, o zayıf haliyle, Eichhorst’un düşeceği yeri tahmin etti ve kılıcın ucunu yere dayadı.

Kılıcın ucu yaklaşık kırk derecelik bir açıyla duruyordu, giyotin bıçağının açısı.

Eichhorst'un boynu kılıca denk geldi ve Nazi yok oldu.

Setrakian gümüş kılıcı vampirin ceketinin koluna silerek temizledi, sonra Eichhorst'un açık boynundan kaçan kan kurtları önünde geriledi. Kalbi yumruk gibi sıkışmıştı. Hap kutusuna uzandı ve çarpık elleriyle açmaya çalıştı, içindekileri kontrol odasının zeminine saçtı.

Gus, Angel'ın önünde, loş, bulutlu güne çıktı. Israrlı alarm düdükleri arasında bir ölüm sessizliği duydu, jeneratörler artık çalışmıyordu. Havada, statik elektrik gibi, düşük voltajlı bir çıtırtı hissetti, ama olacakları bilmesinden kaynaklanan bir his de olabilirdi.

Sonra tamdik bir ses havayı yarıdı. Bir helikopter. Gus ışıkları buldu, helikopteri buharlar saçan kulelerin arkasında gördü. Yardım getirmediğini biliyordu. Helikopterin, Efendi'nin buraya gelmek için kullandığı araç olduğunu fark etti. Böylece Efendi Long Island'ın geri kalanı ile birlikte kavrulmayacaktı.

Gus, Eyalet Milisi kamyonunun arkasına geçti. Stinger füzesini ilk seferinde görmüştü, ama küçük silahlarla yetinmişti. Tek ihtiyaç duyduğu şey bir sebepti.

Onu çıkardı ve doğru tarafa döndürdüğünden emin oldu. Silah omzunda güzelce dengede durdu. Şaşırtıcı ölçüde hafifti, belki 22 kilogram. Aksaya aksaya gelen Angel'ın yanından koşarak geçti ve binanın yan tarafına gitti. Helikopter, geniş bir açıklığa inmek için alçalıyordu.

Tetiği ve vizörü bulmak kolaydı. Vizörden baktı ve füze helikopter egzosunun ısınısını sezdiğinde, ılık gibi tiz bir ses çıkardı. Gus tetiği çekti ve füzeyi silindirden fırlattı. Fırlatma makinesi düştü, yekpare ana makine parladı ve Stinger bir ip boyunca giden bir duman bulutu gibi uçtu.

Helikopter gelen füzeyi görmedi. Füze onu birkaç yüz metre yüksekte vurdu ve uçan makine darbe üzerine patladı, tepetaklak oldu, döne döne yakındaki ağaçların üzerine düştü.

Gus boş roketi fırlattı. Ateş, suya kadar yolunu aydınlatacaktı. Long Islanıl Kanalı eve dönmenin en hızlı ve en güvenli yoluydu.

Angel'a da aynısını söyledi, ama uzaktaki alevlerin ışığı yaşlı güreşçinin yüzünde oynaşırken, bir şeyin değiştiğini anladı.

“Ben kalıyorum,” dedi Angel.

Gus ona, kendisinin de ancak belli belirsiz anladığı şeyi açıklamaya çalıştı. “Bütün bu mekân havaya uçacak. Nükleer güç bu.”

“Ben savaştan kaçamam.” Angel mecazi olduğu kadar, gerçek anlamı da kastettiğini göstermek için bacağına dokundu. “Dahası, ben daha önce de bunu yaşadım.”

“Bunu?”

“Filmlerimde. Nasıl bittiğini biliyorum. Kötü adam iyi adamla yüzleşir ve her şey kaybedilmiş gibi görünmektedir.”

“Angel,” dedi Gus. Gitmesi gerektiğini hissediyordu.

“Her zaman günü kurtarırlar —sonunda.”

Gus eski gürüşünün gittikçe daha sarsak davrandığını fark etmişti. Vampir kuşatması adamın zihnini, perspektifini etkiliyordu. “Burada değil. Buna karşı değil.”

Angel ön cebinin derinliklerinden bir bez parçası çıkardı. Onu başına geçirdi ve gümüş maskeyi indirdi. Yalnızca gözleri ve ağzı görünüyordu. “Sen git,” dedi. “Doktorla birlikte adaya dön. Yaşlı adamın dediğini yap. Ben? Onun, benim için bir planı yok. Bu yüzden kalıyorum. Savaşacağım.”

Gus, deli Meksikalının yiğitliği karşısında gülümsedi. Ve Angel’ı ilk kez tanıdı. Her şeyi anladı -bu yaşlı adamın gücünü, cesaretini. Çocukken televizyonda gürüşünün bütün filmlerini görmüştü. Haftasonlarında durmaksızın, tekrar tekrar gösteriyorlardı onları. Ve şimdi kahramanının yanında duruyordu. “Bu dünya boktan bir yer, değil mi?”

Angel başını salladı. “Ama sahip olduğumuz tek dünya.” Gus’un göğsü, bu mahvolmuş hemşerisine, film idolüne duyduğu sevgiyle doldu. Dolu dolu gözlerle, ellerini irikıyım adamın omuzlarına koydu. “*Que viva el Angel de Plata, culeros!*” dedi.

Angel başını salladı. “*Que viva!*”

Sonra Gümüş Melek döndü ve aksayarak, sonu gelmiş güç santraline yürüdü.

Acil durum ışıkları yanıp sönüyordu. Kontrol odasının içinde, dış alarm duyulmuyordu. Duvar panellerindeki aletler kırışıyıyor, bir elin harekete geçmesi için yalvarıyordu.

Setrakian yerde, Eichlorst’un kırıptırsız bedeninin karşısında diz çökmüştü. Eichlorst’un başı köşeye yuvarlanmıştı. Setrakian’ın cep aynalarından biri çatlamıştı ve onu kullanarak kan kurtlarını eziyordu. Diğer eliyle kalp ilaçlarını toplamaya çalışıyordu, ama çarpık parmakları ve artritli eklemleri, hapları kavramakta güçlük çekiyordu.

Sonra bir varlığın farkına vardı, ani gelişi gergin odadaki havayı

değiştirdi. Bir duman bulutu belirmemişti, şimşek patlamamıştı. Sahne efektlerinden daha nefes kesici, psişik bir darbeydi. Gelenin Efendi olduğunu bilmesi için başını kaldırıp bakması gerekmiyordu -ama karanlık pelerinin eteklerinden yüzüne varıncaya kadar bakışlarını kaldırdı.

Alt-deri tabakasına kadar soyulmuştu, güneşin pişirdiği birkaç deri parçasından başka şey kalmamıştı. Birkaç siyah lekesi olan alev kırmızıısı bir yaratık. Kan kırmızıısı gözleri yoğunlukla kkryordu. Kurtçuklar yüzeyin altında, çılgınca seyiren sinirler gibi dalgalanıyordu.

Bitti.

Yaşlı adam tepki veremeden, Efendi Setrakian'ın kılıcının kurt başı kabzasını kaptı. Yaratık gümüş kılıcı kaldırıp, bir insanın kor haldeki ocak sngsn incelemesi gibi inceledi.

Dünya benim.

Efendi, bir bulanıklıktan ibaret bir hareketle, Setrakian'ın diğer yanındaki aħřap kını aldı. İki parçayı birbirine uydurdu ve kılıcı bastonun içindeki boşluğa oturttu, ellerini aniden bükerek bastonu sabitledi.

Sonra bastonun ucunu yere dayadı. Aşırı uzun baston tam ona greydi, elbette: Efendi'nin şu anda bedenini kullandığı dev insan Sardu'ya aitti.

Reaktörün içindeki nükleer yakıt aın ısınmaya ve ermeye başlıyor. Bu santral ağdaş güvenlik önlemleri kullanılarak inşa edildi, ama otomatik müdahale prosedürü, kaçınılmaz olanı geciktirmekten başka işe yaramayacak. Erime gerçekleşecek ve klanımın kalan tek üyesinin, altıncınm kökeni olan bu yeri kirletecek ve yok edecek. Buhar birikimi sonucunda korkunç bir reaktör patlaması olacak ve bu bir radyoaktif buluta, dolayısıyla radyoaktif serpintiye yol açacak.

Efendi, bastonun ucuyla Setrakian'ın kaburgalarını clrtk- ledi.

Yaşlı adam bir çatırtı hissetti ve işitti, yerde tortop oldu.

Gölgem nasıl senin üzerine düşüyorsa, Setrakian, bu gezegenin üzerine de düşüyor. İlk önce halkını, sonra da yerküreyi hasta ettim. Sizin yarı-karanlık dünyanız yeterli delildi. Bu daimi, kalıcı alacakaranlığı ne kadar da hevesle bekledim. Bu sıcak, mavi-yeşil kaya parçası dokunuşumla ürperiyor, kırağı ve çürüme kaplı, soğuk, siyah bir taşa dönüşüyor. İnsanoğlunun günbatımı, kan hasadının şafağı olacak.

Sonra Efendi'nin başı kapıya doğru birkaç derece döndü. Korkmamıştı, sinirlenmemişti bile, yalnızca meraklanmıştı. Setrakian da, belkemiği boyunca bir umut kıvılcımı yükselerek döndü. Kapı açıldı ve Angel, yüzünde siyah dikişli, parlak gümüş naylon bir maskeyle, aksayarak içeri girdi.

“Hayır,” diye inledi Setrakian.

Angel bir otomatik silah taşıyordu. Setrakian'ın tepesine dikilmiş iki buçuk metrelik pelerinli yaratığı görünce, kral vampire ateş açtı.

Yaratık bir an orada durarak, rakibinin saçmalığı açık teşebbüsünü izledi. Ama mermiler uçarken, Efendi içgüdü eseri bir bulanıklığa dönüştü —mermiler duvarların dibine dizilmiş duyarlı aletlere saplanıyordu. Efendi odanın bir yanında durdu ve bir an için görünür oldu, ama Angel dönüp ateş edene kadar yine harekete geçmişti. Mermiler kontrol panelinden sekti, duvardan kıvılcımlar fıskırdı.

Setrakian dikkatini yeniden yere çevirdi ve minik hapları çılgınca topladı.

Efendi yine yavaşladı ve Angel'ın önünde maddeleşti. Maskeli güreşçi koca silahını tangır tungur düşürdü ve yaratığın üzerine atıldı.

Efendi irikiyım insanın zayıf dizini fark etti, ama bu tür şeyler halledilebilirdi. Vücut yaşlıydı, ama büyüklüğü uygundu. Geçici olarak barınması için uygun, belki.

Efendi Angel'dan kaçındı. Güreşçi döndü, ama Efendi arkasına geçmişti bile. Angel'ı süzerken, boynunun arkasına, maskesinin dikişli

kenarının derisiyle buluştuğu yere vurdu. Güreşçi çılgınca döndü.

Angel Efendi'nin kendisiyle oynadığını hissediyordu ve bundan hoşlanmamıştı. Hızla döndü, boş eliyle uzandı ve Efendi'nin çenesine açık avucuyla vurdu. “Meleğin Öpücüğü”.

Yaratığın başı arkaya gitti. Angel darbenin başarısı ile kendi kendini şok etmişti. Efendi bakışlarını maskeli intikamcıya indirdi, derisinin altında dalgalanan kurtların hızı, öfkelendiğini gösteriyordu.

Angel maskenin içinde heyecanla gülümsedi.

“Yüzümü göstermemi isterdin, değil mi?” dedi. “Gizem benimle ölecek. Yüzüm gizli kalmalı.”

Bu sözler, bütün Gümüş Melek filmlerinin sloganıydı ve dünyanın her yerinde, pek çok dile çevrilmişçi -güreşçinin gerçek hayatta söylemek için on yıllardır beklemekte olduğu sözler. Ama Efendi daha fazla oyun oynamak istemiyordu.

Dev elinin tersiyle, bütün gücüyle Angel’a vurdu. Maskenin içinde Angel’ın çenesi ve sol elmacık kemiği patladı ve güreşçinin sol gözü de onlarla birlikte gitti.

Ama Angel pes etmedi. Muazzam bir çabayla, iki ayağı üzerinde durdu. Dizi korkunç acıyordu, titriyordu, kendi kanı boğazına kaçıyordu... ama zihninde, daha genç ve mutlu bir zamana döndü.

Başı dönüyordu, sıcak ve canlı hissediyordu kendisini, ve sonra bir film setinde olduğunu hatırladı. Elbette -film çekiyordu. Önündeki canavar akıllıca bir özel efektte yalnızca— kıyafet giymiş bir figüran. O zaman neden bu kadar cam acıyordu? Ve maskesi: tuhaf kokuyordu. Yıkanmamış saç ve ter gibi. Depoya kaldırılıp unutulmuş bir şey gibi kokuyordu. Kendisi gibi kokuyordu.

Boğazında boş bir kan kabarcığı yükseldi ve orada, akışkan bir hıçkırıkla patladı. Çenesi ve sol yanı dağıldığından, eski güreşçinin yüzünü bir arada tutan tek şey o pis kokulu maskeydi.

Angel homurdandı ve rakibinin üzerine atıldı. Efendi bastonu bırakıp, irikiyim adamı iki eliyle yakaladı ve bir anda, onu paramparça

etti.

Setrakian feryadını boğdu. Dilinin altına haplar doldurmakla meşguldü -tam Efendi dikkatini ona çevirirken durdu.

Efendi Setrakian'ın omzunu yakaladı ve ufak tefek yaşlı adamı yerden kaldırdı. Setrakian Efendi'nin önünde havada asılı kaldı. Vampirin kanlı elleri onu sıkıyordu. Efendi onu yakma getirdi, Setrakian onun korkunç, kadim şerle dolu yüzüne baktı.

Bir açıdan, hep bunu istediğine inanıyorum, Profesör. Bence öteden beri diğer yanı merak ediyordun.

Dilinin altında eriyen haplar yüzünden Setrakian karşılık veremedi. Ama Efendi'ye kelimelerle yanıt vermesi gerekmiyordu. *Kılıcım gümüş şakıyor,* diye düşündü.

Başı dönüyordu, ilaç etkisini gösteriyor, düşüncelerini puslandırıyordu —onun asıl amacını Efendi'nin algısından saklıyordu. *Kitaptan çok şey öğrendik. Çernobil'in bir aldatmaca olduğunu biliyoruz...* Efendi'nin yüzünü gördü. Onda korku görmeyi ne kadar da çok istiyordu. *Adın. Gerçek adını biliyorum. Duymak ister misin... Ozryel?*

Sonra Efendi'nin ağzı açıldı ve iğnesi öfkeyle fırladı, Setrakian'ın boynuna yapıştı ve deriyi deldi, ses tellerini kopardı ve şahdamarına yapıştı. Setrakian sesini kaybederken acı hissetmedi, yalnızca tüm vücudunu kaplayan, içiliyor olmanın ağrısını hissetti. Dolaşım sisteminin ve onun hizmet verdiği organların çökmesini ve ardından gelen şoku.

Efendi'nin gözleri kraliyet kırmızısıydı ve muazzam bir tatminle içerken avının yüzüne bakıyordu. Setrakian yarattığın gözlerine baktı, ama meydan okuma dürtüsüyle değil, izledi ve bir huzursuzluk işareti bekledi. Bedeninde kıvranan, ağgözlülükle araştıran ve benliğini istila eden kan kurtlarının titreyişini hissetti.

Efendi bir anda, boğuluyormuş gibi sarsıldı. Başı arkaya gitti ve gözkapakları kırıştı. Yine de, mühür yerinde sıkı sıkı kaldı ve inatla sonuna dek içti. Efendi sonunda bıraktı -tüm süreç yarım

dakikadan az sürmüştü- kırmızı iğnesi çekildi. Efendi Setrakian'a baktı, gözlerindeki ilgiyi okudu, sonra sendeleyerek bir adım geriledi. Yüzü çarpılmıştı, kan kurtları yavaşlıyordu, kalın boynu öğürürcesine kasılıyordu.

Setrakian'ı yere bıraktı ve sendeleyerek uzaklaştı, yaşlı adamın kanı midesini bulandırmıştı. Midesinin ortasında alev gibi bir his vardı.

Setrakian loş bir pus içinde, kontrol odasının zeminine yattı. Boynundaki delikten kan akıyordu. Sonunda dilini gevşetti, çenesindeki son hapların sonuncusunun da gittiğini hissetti. Kan damarlarını gevşeten nitrogliserini ve Fet'in sıçan zehirinin bir türü olan, kan seyrelten Coumiadin'i aşırı miktarlarda sindirmiş ve Efendi'ye aktarmıştı.

Fet haklıydı: yaratıkların kusma mekanizması yoktu. Bir maddeyi bir kez yuttular mı, çıkaramıyorlardı.

Efendi içten içe yanarak, bir bulanıklık halinde kapıya gitti ve çığlıklar atan alarmların arasında kayboldu.

Johnson Uzay Merkezi, karanlık yörüngesinde, Dünya'nın karanlık tarafından geçerlerken, yolun yarısında sustu. Houston'ı kaybetmişti.

Thalia bundan kısa süre sonra ilk gümlmeleri hissetti. Uzay döküntüleri istasyona çarpıyordu. Bunda sıradışı bir şey yoktu - yalnızca darbelerin sıklığı değişmişti.

Çok fazla ve çok sık oluyordu.

Thalia sakinleşmeye, düşünmeye çalışarak, mümkün olduğunca kıpırtısız kaldı. Yanlış bir şeyler vardı.

Lomboz deliğine gitti ve Yeryüzü'ne baktı. Burada, gezegenin gece olan tarafında iki çok sıcak ışık beneği vardı. Biri kıyıdaydı, alacakaranlık kuşağında. Diğeri doğu tarafına yakındı.

Buna benzer bir şeye hiç tanık olmamıştı ve aldığı eğitimler, okuduğu el kitapları onu bu 338

yoğunluğu, aşıkarcılık —kürenin üzerinde iğne ucu kadardılar, ama bunların muazzam büyüklükte patlamalar olduğunu biliyordu.

İstasyon bir başka şiddetli darbeye sallandı. Bu, uzay döküntülerinin her zamanki küçük metal yağmuru değildi. Bir acil durum göstergesi yanmaya başladı, kapının yakınında sarı ışıklar çıktı. Bir şey güneş panellerini delmişti. Uzay istasyonunda yangın çıkmış gibiydi. Şimdi uzay kıyafetlerini giymesi ve...

BAM.MM! Gövdeye bir şey çarpmıştı. Thalia bir bilgisayara doğru uçu ve oksijen sızıntısı uyarısı gördü. Hem de hızlı bir sızıntı. Tanklar delinmişti. Uydu arkadaşlarına seslendi ve hava kilidine yöneldi.

Gövde daha büyük bir darbeye sarsıldı. Thalia beceremediğince hızlı giyindi, ama istasyon hasar görmüştü. Ölümcül boşlukla yarışarak, kıyafetinin başlığını takmaya çalıştı. Kalan son gücüyle oksijen musluğunu açtı.

Thaila karanlığa süzüldü ve kendinden geçti. Bayılmadan önceki son düşüncesi kocası değil, köpeğiyle ilgiliydi. Uzayın sessizliğinde, bir şekilde onun havladığını duydu.

Kısa süre sonra, Uluslararası Uzay İstasyonu uzayda uçan diğer döküntülere katıldı, yavaşça yörüngeden çıktı, kaçınılmaz bir biçimde Yeryüzü'ne doğru süzüldü.

Setrakian başı dönerek, gümbürdeyen Locust Vadisi Nükleer Güç Santrali'nin zemininde yatıyordu.

Dönüşüyordu. Hissedebiliyordu.

Boğazında hissettiği sıkışma bunun yalnızca başlangıcıydı. Göğsü hareketli bir kovan gibiydi. Kan kurtları yerleşmişti ve taşıdıkları yükü boşaltmışlardı: virüsler içinde hızla üreyor, hücrelerini ele geçiriyorlardı. Onu değiştiriyorlardı. Onu yeniden yaratmaya çalışıyorlardı.

Vücudu dönüşüme dayanamazdı. Zayıflamış damarları olmasa bile, fazla yaşlı ve fazla zayıftı. Gittikçe büyüyen başının ağırlığı

altında eğilen, ince saplı bir ayçiçeği gibiydi. Ya da kötü kromozomlardan büyüyen bir fetüs.

Sesler. Onları duydu. Daha büyük bir bilincin uğultusu. Bir varlık koordinasyonu. Bir kakofoni konseri.

Sıcaklık hissetti. Yükselen beden ısısından, ama aynı zamanda, titreyen zeminden. Kızgın nükleer yakıtın erimesini engellemek için yapılmış soğutma sistemi bozulmuştu -bilinçli olarak bozulmuştu. Yakıt reaktör çekirdeğinin dibini eritip geçmişti. Su tankına ulaştığında, santralin altındaki zemin ölümcül bir buhar bulutuyla patlayacaktı.

Setrakian.

Efendi'nin sesi kafasının içindeydi. Kendisinininkiyle birlikte gidip geliyordu. O zaman Setrakian'ın gözlerinin önüne bir görüntü geldi, bir kamyonun arkasına benziyordu -santralin girişinin dışında gördüğü Eyalet Milisi kamyonlarına benziyordu. Yerden bakan birinin gördüğü görüntü, belirsiz ve renksizdi. Gece görüş kabiliyeti insanüstü ölçüde gelişmiş bir varlığın gözlerinden görülen bir görüntüydü.

Setrakian bastonunu gördü —Sardu'nun bastonunu- birkaç metre ötede tıkırdıyordu, uzanıp ona son kez dokunabilirmiş gibi.

Tık-tık-tık...

Efendi'nin gördüklerini görüyordu.

Setrakian, seni aptal.

Kamyonun zemini gürleyerek, hızla uzaklaştı. Görüntü, acıyla kıvranan bir varlığın gözlerinden görülüyormuş gibi, iki yana sallandı.

Kanını zehirlemenin beni öldürebileceğini mi sandın?

Setrakian dönüşümün ona verdiği geçici gücü kullanarak dört ayak üzerinde doğruldu.

Tık-ttk...

Seni hasta ettim, strigoi. diye düşündü. Seni yine zayıf dünürdüm.

Efendi'nin şimdi onu duyabildiğini biliyordu.

Sen dönüktün.

Sonunda Sardu'yu serbest bıraktım. Yakında beni de serbest bırakacaklar.

Daha fazlasını söylemedi, yeni vampir Setrakian, kendini tehlike altındaki çekirdeğin yakınına çekti.

Nükleer reaktörün içinde basınç artmaya devam ediyordu. Zehirli hidrojen kabarcığı genişleyerek kontrolden çıkıyordu. Çelikle güçlendirilmiş beton kalkan, nihai patlamayı daha da korkunç hale getirecekti.

Setrakian yavaşça doğruldu. Vücudu içten içe değişiyordu, zihni bin gözün gördükleriyle çırpınıyor, başı bin sesin korusuyla çınılıyordu.

Son saat gelmişti. Hepsi yeraltına gidiyordu.

Tık...

"Sessizlik, strigoi."

Sonra nükleer yakıt yeraltı suyuna ulaştı. Santralin altındaki toprak patladı ve son Kadim'in kökeni olan yer silindi -aynı anda, Setrakian da öyle.

Artık yoktu.

Basınçlı oda çatladı ve Long Island Kanalı'nın üzerine radyoaktif bir bulut salıverdi.

Eski rock yıldızı ve Regis Havayolları'ndan canlı kurtulan ilk dört kişinin sonuncusu olan Gabriel Bolivar, et paketleme tesisinin altında, derinliklerde bekliyordu. Özellikle Efendi tarafından çağrılmıştı ve hazır olması söylenmişti.

Gabriel, çocuğum.

Sesler, tek ses gibi, kusursuzca uğulduyorlardı. Yaşlı adam, Setrakian —sonsuz dek susturulmuştu.

Gabriel... Cebrail. Bir başmeleğin adı... Ne kadar da uygun...

Bolivar karanlık babayı bekliyordu, yakında olduğunu hissediyordu. Yüzeyde zafer kazandığını biliyordu. Şimdi kalan tek

şey, yeni dünyanın oturmasını ve iyileşmesini beklemektir.

Efendi karanlık, toprak odaya girdi. Bolivar'ın önünde durdu. Tavan yüzünden başını eğiyordu. Bolivar Efendi'nin bedensel rahatsızlığını hissediyordu, ama zihni —sözü— her zamanki kadar sağlam şakiyordu.

Benim içimde yaşayacaksın. Açlığımda, sesimde ve nefesimde - ve biz de senin içinde yaşayacağız. Zihnimiz seninkinde yaşayacak ve kanımız birlikte akacak.

Efendi pelerini attı, uzun kolunu tabutuna uzattı ve bir avuç toprak aldı. Onu Bolivar'ın ağzına verdi, ama Bolivar yutmadı.

Ve sen benim oğlum, ben senin baban olacağım ve sonsuza dek ben ve biz olarak hükmedeceğiz.

Efendi Bolivar'ı sıkıca kucakladı. Bolivar korkutucu ölçüde

zayıftı, Efendi'nin devasa bedeninin yanında küçük ve kırılgan görünüyordu. Bolivar yurulduğunu, sahiplenildiğini hissetti. Alındığını hissetti. Yaşamda ve ölümdede, Gabriel Bolivar ilk kez kendisini evinde hissetti.

Yüzlerce kurtçuk Efendi'den dışarı döküldü, kızarmış etinden dışarı sızdı. Çılgına dönmüş kurtlar onların çevresinde döndü, derilerine girip çıktı, iki varlığı kırmızı bir nakış gibi birleştirdi.

Sonra, sonunda, Efendi uzun zaman önce yaşamış olan devin eski kabuğunu salıverdi. Beden yere düşerken ufalandı ve dağıldı. Ve bunu yaparken, çocuk-avcının ruhu da serbest kaldı. Sesler korosundan, Efendi'ye can veren şarkıdan kayboldu.

Sardu yoktu. Gabriel Bolivar yeni bir şeydi.

Bolivar/Efendi topağı tükürdü. Ağzını açtı ve iğnesini sıladı. Etli uzantı sıkı bir şaklama ile uzadı ve geriye savruldu.

Efendi yeniden doğmuştu.

Beden bir şekilde yabancıydı, Efendi uzun zamandır Sar- du'ya alıştı, ama bu geçici beden taze ve esnekti. Efendi onu yakında sinayacaktı.

Her durumda, bu insan fizikselliği artık Efendiyi pek ilgilendirmiyordu. Devlin bedeni, gölgelerin arasında yaşarken yaratığın işine yaramıştı. Ama konak bedenin büyüklüğü ve dayanıklılığı, kendi suretinde yarattığı bu yeni dünyada önemli değildi artık.

Efendi insan müdahalesi hissetti. Güçlü bir yürek, hızlı bir nabız. Bir oğlan.

Yan tünelden, Kelly Goodweather, oğlu Zachary'yi sıkı sıkı tutarak geldi. Oğlan kendini korumak istemesine büzülmüş, titreyerek duruyordu. Karanlıkta hiçbir şey görmüyordu, yalnızca varlıklar seziyordu, serin yeraltında sıcak bedenler. Amonyak, ıslak toprak ve çürük kokuyordu.

Kelly, efendisinin eşiğine fare bırakan bir kedinin gururuyla yaklaştı. Efendi'nin, yeraltı odaşının karanlığında da seçebildiği

fiziksel görünüşü, Kelly'yi hiç şaşırtmadı. Bolivar'ın içinde onun varlığını gördü ve hiçbir şeyi sorgulamadı.

Efendi duvardan biraz magnezyum kazıdı ve bir meşalenin kabına serpti. Sonra uzun orta tırnağını taşa sürttü, küçük kıvılcımlar parlayarak meşaleyi yaktı, odaya turuncu bir parıltı getirdi.

Zack önünde, parlak kırmızı gözleri ve gevşek bir ifadesi olan kemikli bir vampir gördü. Zihninin büyük kısmı panikten kapanmıştı, ama hâlâ annesine güvenen, onun yakında olmasında teselli bulan küçük bir parça vardı.

Sonra, sıska vampirin yanında, Zack yerde yatan boş cesedi gördü. Güneşten zarar görmüş, vinil kadar pürüzsüz eti hâlâ parlıyordu. Yaratığın postu.

Aynı zamanda, mağara duvarına yaslanmış bir baston gördü. Kurt başı alevlerde titreyordu.

Profesör Setrakian.

Hayır.

Evet.

Ses kafasının içindeydi. Zack'in, bir gün Tanrı'nın dualarına yanıt vererek onunla konuşacağını düşündüğü güç ve otoriteyle konuştu.

Ama bu Tanrı'nın sesi değildi. Bu, önündeki zayıf yaratığın buyurgan varlığıydı.

"Baba," diye fısıldadı Zack. Babası profesörün yanındaydı. Gözleri doldu. "Baba."

Zack'in ağız oynadı, ama sözcüğün ardında nefes yoktu. Ciğerleri kilitlemişti. Ceplerinde solunum cihazı aradı. Dizleri boşanan Zack, yere yığıldı.

Kelly acı içindeki oğlunu duygusuzca izledi. Efendi Kelly'yi yok etmeye hazırdı. Efendi meydan okunmaya alışık değildi ve Kelly'nin oğlanı hemen dönüştürmemiş olmasına bir sebep

bulamıyordu.

Efendi şimdi nedenini görebiliyordu. Kelly'nin oğlanla arasındaki bağ o kadar güçlü, sevgi o kadar sağlamdı ki, onu dönüştürmesi için Efendi'ye getirmişti.

Bu bir sadakat gösterisiydi. Bir vampirin ihtiyacından önce gelen ve onu bastıran insan sevgisinden doğan bir sunu.

Ve Efendi gerçekten açtı. Ve oğlan iyi bir besin kaynağıydı. Efendi 'ye beslemekten gurur duyacaktı.

Ama şimdi... yeni gecenin karanlığında her şey farklı görünüyordu.

Efendi beklemenin daha faydalı olacağını gördü.

Oğlanın göğsündeki rahatsızlığı sezdi, kalbi önce hızlı atıyordu ve şimdi yavaşlamaya başlamıştı. Oğlan boğazını tutarak yerde yatıyordu. Efendi tepesine dikildi. Uzun orta parmağının keskin tırnağıyla baş parmağını deldi ve kan kurdu bırakmamaya özen göstererek, tek bir beyaz damlanın nefesi kesilmiş oğlanın açık ağzına düşmesine, diline konmasına izin verdi.

Oğlan aniden inledi ve nefesini içine çekti. Ağzında bakır ve kızgın kafuru tadı vardı —ama birkaç saniye sonra yine normal nefes almaya başlamıştı. Bir seferinde, Zack bir iddia üzerine dokuz voltluk pilin uçlarını yalamıştı. Ciğerleri açılmadan önce hissettiği sarsıntı aynıydı. Başını kaldırıp Efendi'ye —bu yaratığa, bu varlığa— tedavi görmüş birinin duyduğu hisle baktı.

SONSÖZ

202502

EPHRAİM GOODVVEATHER’İN GÜNLÜĞÜNDEN ALINTI

28 Kasım, Pazar

Yer küre rıhı her yerinde, Neu> York şehrinden gelen raporlarla zaten korkuya kapılmış bütün şehir ve bölgeler, şimdi de hiçbir açıklaması olmadan ortadan kaybolan insanlar meselesiyle uğraşmak zorunda...

Ortadan kaybolanların, hava karardıktan sonra, insanlık dışı arzuların pençesinde evlerine döndüklerine dair söylentiler ve çılgın hikâyeler, salgından daha kavurucu bir hızla yayılıyor. ..

Güç ve nüfuz sahipleri nihayet “vampir” ve “salgın” sözcüklerini ağızlarına alıyorlar...

Ve yerkürenin her yerinde ekonomi, medya ve ulaşım sistemleri çöküyor...

... dünya uçurumun kıyısında, paniğe düşüyor.

Ve sonra nükleer santral erimeleri başladı. Birbiri ardına.

Kitle katliamları ve ardından gelen yıkım yüzünden, olaylar ya da zamanları resmi olarak doğrulanamadı, doğrulana- mayacak da. Şimdi yazacaklarım kabul gören bir hipotez, ama ilk domino taşı düşmeden önce taşların nasıl dizilmiş olduğuna dayalı bir “en iyi tahmin” olduğunu itiraf etmem lazım.

Çin'den sonra, Stoneheart şirketinin İsrail'in batı kıyısındaki Hadera'da inşa ettiği nükleer santral ikinci bir çekirdek, erimesine yol açtı. Radyoaktif bir buhar bulutu salıverdi. Bulut, iri radyo-izotoplara ek olarak, aerosol biçiminde sezyum ve tellurium taşıyordu. Sıcak Akdeniz rüzgar akıntıları radyoaktiviteyi kuzeydoğuya, Suriye, Türkiye ve Karadeniz üzerinden Rusya'ya, Irak ve Kuzey İran üzerinden de doğuya taşıdı.

Patlamanın bir sabotajdan kaynaklandığı düşünüldü ve bütün parmaklar Pakistan't gösterdi. Pakistan bu işle ilgisi olduğunu inkar etti. Bu arada, Kuesset'in düzenlediği acil toplantı bir savaş kurulu olarak görüldü ve ardından İsrail kabinesi toplandı. Suriye ve Kıbrıs. İsrail'in uluslararası alanda kınanmasını ve tazminat ödemesini talep etti. İran, vampir lanetinin Yahudi kaynaklı olduğunun açık olduğunu ilan etti.

Pakistan'ın başkanı ve başbakanı, reaktör erimesini İsrail'in saldırı düzenlemek için bahane olarak kullanacağına inanarak, parlamentodan altı nükleer savaş başlığıyla önleyici saldırı düzenleme izni geçirdi.

İsrail ikinci saldırı kapasitesiyle karşılık verdi.

İran İsrail'i bombaladı ve hemen zafer ilan etti. Hindistan karşılık olarak Pakistan ve İran'a on beş kilotonluk savaş başlıkları fırlattı.

Salgın ve kıtlığın uzaması korkusuyla, Kuzey Kore Güney Kore'ye saldırdı ve askerleri otuz sekizinci paraleli geçti.

Çin, sınırları içinde meydana gelen korkunç reaktör kazasını dünya kamuoyuna unutturma çabasıyla, çatışmalara katıldı.

Nükleer patlamalar depremlere ve yanardağ

patlamalarına yol açtı. Stratosfere tonlarca kül, sülfürik asit ve muazzam miktarlarda karbondioksit fişkırdı.

Şehirler tutuştu, petrol sahaları patladı, her gün milyonlarca fıçı petrol yandı: insanlarca söndürülemeyen yangınlar.

Bu daimi bacalar küle doymuş stratosfere siyah bir duman örtüsü taşıdı, dumanlar gezegenin üzerinde dönerek, yüzde seksenden doksana ulaşan düzeylerde, güneş ışığını soğurdu.

Bu soğutucu is, Yeryüzü'nün üzerinde bir pelerin gibi büyüdü.

Bütün insan yerleşimlerini etkiledi, daha fazla kargaşa ve Kendinden Geçiş'in kesinliğini getirdi. Şehirler zehirli zindanlara dönüştü, otoyollar iç içe geçmiş hurda yığınları ile tılandı. Kanada ve Meksika sınırları kapandı ve Rio Grande'den geçen yasadışı Amerikan vatandaşları yaylını ateşleriyle karşılandı. Ama bu sınırlar bile fazla dayanamayacaktı.

Manhattan'ın üzerinde, devasa bir radyoaktif bulut süzüldü, gökyüzü kızıla döndü ve sonra atmosferdeki kurum, güneşi örttü. Alacakaranlık yapaydı, çünkü saatler hâlâ gündüz olduğunu söylüyordu —ama çok gerçektir.

Okyanus yukarıdaki gökyüzünü yansıtarak, gümmüş-siyaha döndü.

Daha sonra kül yağmuru başladı. Yağış hiçbir şeyi silmedi, yalnızca her şeyi daha da siyah yaptı.

Kısa süre sonra alarmlar durdu ve mahzenlerden sürü sürü vampir çıktı... yeni dünyaya el koymak için.

NORTH NEHRİ TÜNELİ

Fet Nora'yı Hudson Nehri'nin altındaki tünelin derinliklerinde,

raylarda otururken buldu. Annesinin başı kucağındaydı, hasta kadın uyurken Nora onun kır saçlarını okşuyordu.

“Nora,” dedi Fet, onun yanına oturarak, “gel -sana ve annene yardım edeyim...”

“Mariela,” dedi Nora. “Adı Mariela.” Sonra, sonunda kendi-

ni bıraktı ve yüzünü Fet'in omzuna gömerek, elerin, ilkel hıçkırıklarla ağladı.

Bundan kısa süre sonra Eph doğuya giden tünele geri döndü. Zack'i arıyordu. Nora kendisini bitkin, bomboş hissederek ona döndü, annesi kucağında olmasa ayağa kalkacaktı. Yüzünde umut ve acı vardı.

Eph gece görüşü gözlüğünü çıkardı ve başını iki yana salladı. Hiçbir şey bulamamıştı.

Fet, Eph ile Nora arasındaki gerginliği hissetti. İkisi de duygusal olarak, sözcüklerle anlatılamayacak kadar bitap düşmüştü. Fet Eph'in Nora'yı suçlamadığını, Nora'nın o koşullar altında Zack için yapabileceği her şeyi yaptığını biliyordu. Ama aynı zamanda, Nora'nın Zack'i kaybederek Eph'i de kaybettiğini seziyordu.

Fet, Setrakian'ın Gus'la birlikte Locust Vadisi'ne gidişine kadar olan her şeyi anlattı. "Bana geride kalmamı —ve buraya gelmemi söyledi." Fet Eph'e baktı. "Seni bulmak için."

Eph cebinden cam bir matara çıkardı, teknede bulmuştu bunu. Ondan sıkı bir yudum aldı, sonra öfkeli bir tiksinti ifadesiyle tünelde çevresine bakındı. "İşçe buradayız," dedi.

Fet, Nora'nın sinirlendiğini hissetti. Sonra tünel uzaklardan bir gürültüyle dolmaya başladı. Fet başta ne olduğunu çıkartamadı, sakat kulağındaki kesintisiz uğultu, sesleri çarpıtıyordu.

Bir makine, bir motor onlara doğru geliyordu -uzun, taş tünelin içinde, bir dehşet gürlemesi.

Işık yaklaştı. Tren gelmesi imkânsızdı —olabilir miydi?

İki ışık. Farlar. Bir otomobil.

Fet, her şeye hazırlanarak kılıcını çekti. Koca araç durdu. Kalın lastikleri raylar yüzünden paralanmıştı, Hummer jantlar üzerinde tangır tungur ilerliyordu.

Ön ızgara vampir kanıyla beyazlamıştı.

Gus arabadan indi. Başına mavi bir bandana bağlamıştı. Fet diğer kapıya seyirterek yolcu aradı.

Araçta başka kimse yoktu.

Gus Fet'in kimi aradığını anladı ve başını iki yana salladı.

"Anlat," dedi Fet.

Gus, Setrakian'ı nükleer güç santralinde bırakmasını anlattı.

"Onu terk mi ettin?" dedi Fet.

Gus'ın gülümsemesinde öfke vardı. "Kendisi istedi. Tıpkı senden istediği gibi."

Fet kendine hakim oldu. Delikanlının haklı olduğunu gördü.

"O öldü mü?" dedi Nora.

"Ben başka yolunu göremiyorum," dedi Gus. "Sonuna kadar savaşmaya hazırdı. Angel denen o deli orospu çocuğu kaldı. Efendi'nin o ikisinden, canı yanmadan kurtulmuş olması imkânsız. Yalnızca radyasyon bile olsa."

"Erime," dedi Nora.

Gus başını salladı. "Patlama ve sirenler duydum. Kötü bulut bu carafa geliyor. Yaşlı adam buraya, yanınıza gelmemi söyledi."

"Hepimizi buraya yolladı," dedi Fet. "Radyoaktif serpintiden korunmamız için."

Fet çevresine bakındı. Yeraltına gömülmüşlerdi. Bu senaryoda kontrolün kendisinde olmasına alıştı: haşaratı gazla deliklerinden çıkaran imha uzmanı. Sıçanların bu durumda ne yapacaklarını düşünerek çevresine bakındı -ve uzakta raydan çıkmış treni gördü. Kanla lekeli pencereleri Gus'ın farlarını yansıtıyordu.

"Tren vagonlarını temizleyeceğiz," dedi. "Orada kapıları kilitleyip, sırayla uyuyabiliriz. Şimdilik, yağmalayabileceğimiz bir restoran vagonu var. Su. Tuvalet."

“Belki birkaç günlüğüne,” dedi Nora.

“Ne kadar dayanırsa,” dedi Fet. Duyguları kabardı —gurur, kararlılık, minnet, acı—yumruk gibi çarptı ona. Yaşlı adam gitmişti; yaşlı adam yaşamaya devam ediyordu. “Yukarıda, radyoaktivitenin en kötü kısmı dağılana kadar.”

“Sonra ne olacak?” Nora tükenmenin de ötesindeydi. Bütün bunlarla işi bitmişti. Hepsıyla. Ama bitmek tükenmek bilmiyordu. Gidecek hiçbir yer yoktu. Bu yeni yeryüzü cehenneminde, ileriden başka hiçbir yere gidilemiyordu. “Setrakian gitti -öldü, belki daha kötüsü oldu. Yukarıda bir soykırım var. Onlar kazandılar. *Strigoi* muzaffer oldu. Bitti. Her şey bitti.”

Kimse konuşmadı. Uzun tüneldeki hava kıpırtısız ve sessizdi.

Fet çantasını omzundan indirdi. Onu açtı ve pis ellerle karıştırdı, sonra gümüş ciltli bir kitap çıkardı.

“Belki,” dedi. “Belki de değil.”

Eph, Gus’ın güçlü fenerlerinden birini kaptı ve yine kendi başına uzaklaştı. Bütün vampir dışkıları izlerini sonuna kadar takip etti.

Hiçbiri onu Zack’e götürmedi. O yine de, oğluna seslenerek yürümeye devam etti, sesi tünelde boş boş yankılanarak geri döndü, ona sataştı. Eph matarayı bitirdi ve sonra kalın camı tünel duvarına fırlattı, kırılma sesi tünelde bir küfür gibi çınladı.

Sonra Zack’in solunum aletini buldu.

Rayların yanındaydı. Reçete çıkartması hâlâ üzerindeydi; *Zachary Goodmather, Kelton Caddesi, Woodside, New York*. Aniden, o sözcüklerin her biri ona kaybettiği şeyleri hatırlattı: isim, sokak, mahalle.

Hepsini kaybetmişlerdi. Bu şeylerin artık hiçbir anlamı yoktu.

Eph solunum cihazını kavrayarak yeryüzünün altındaki ka-

ranlık delikte durdu. O kadar sıkı kavradı ki, plastik kap çatlamaya başladı.

O zaman durdu. *Bunu sakla*, diye düşündü. Onu kalbinin üzerine bastırdı ve fenerini söndürdü. Saf karanlığın içinde öfkeyle titreyerek, kıpırdamadan dikildi.

Dünya, güneşi kaybetmişti. Eph, oğlunu kaybetmişti.

Kendisini en kötüsüne hazırlamaya başladı.

Diğerlerine geri dönecekti. Raydan çıkmış treni boşaltacaktı ve onlarla birlikte izleyecek, bekleyecekti.

Ama diğerleri yukarıda havanın temizlenmesini beklerken, Eph başka bir şey bekleyecekti.

Zack'in vampir olarak ona geri dönmesini bekleyecekti.

Hatasından ders almıştı. Kelly'ye olduğu gibi tahammül gösteremezdi.

Tek oğlunu özgür bırakmak, bir ayrıcalık ve armağan olacaktı.

Ama Eph'in hayal ettiği en kötü şeyin —Zack'in babasının ruhunu arayan bir vampir olarak geri dönmesi— en kötüsü olmadığı ortaya çıktı.

Hayır.

En kötüsü -Zack asla geri gelmedi.

En kötüsü, Eph'in nöbetinin bir sonu olmayacağını yavaş yavaş fark etmektir. Acısının asla dinmeyeceğini.

Ebedi Gece başlamıştı.

Yazarlar, Pennsylvania Üniversitesi, Üniversite Müzesi,
Babil Bölümü'nden Dr. Ilona Zsolnay'ın yardımı için te-
şekkür ederler

